NO: 5/6 OCAK/MART 1983

Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

"MUHALEFET" YA DA GEÇİCİ YOL ARKADAŞLARI ÜZERİNE

Yoldaşlar, Devrimciler ...

Bolşevikler olarak ortaya çıktığımızdan iki yıla yakın bir süre sonra, Partimizin bir bolge teşkilatında —teşkilat içi ve çevresinde— yeni bir bölünme meydana geldi. Bir bolgede daha once bizimle örgutlü olan bazı uye ve onların onderliğindeki bazı sempatizan yoldaşlarımız, çeşitli gerekçelerle Partinin eylembirliğini bozucu davranışlar içine girdiler ; Partinin seçilmiş yonetici kademelerinin disiplinine; parti disiplinine —kendi doğru bulmadıkları noktalarda— uymadılar; ve Parti içinde orgutlu çalışmayı terkettiler. Şimdi bu arkadaşlar kendilerine "TKP/ML(B)'ın yozlaştırılmasına karşı mücadele eden muhalefet" adını veriyorlar; ve bu başlık altında "Spartakus" adlı bir yayın organı çıkarmaya başladılar.

Bu "muhalefet"in Parti içinde iken yürüttüğü "mücadele" hakkında; geçmişi, bugünü, savunduğu görüşler hakkında bütunlüklü bilgi vermeyi devrimci bir gorev olarak kavrıyoruz.

devamı S.2'de

KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİN FAŞİST YASALARI İŞÇİ SINIFININ SİYASİ ÖRGÜTLENMESİNİ ENGELLEYEMEYECEK!

Faşist cuntanın 'Anayasa referandumu' sahtekarlığını sergilemesinden sonra, "demokrasiye geçiş" planının yeni bir adımı olarak "Sıyasal Partiler Kanunu"nun "tartışılması" gündeme alındı.

"Cunta Anayasası"nın da ilk taslağını hazırlayan "Komisyon", cuntanın çızdığı çerçeve içinde bir siyasi partiler kanun tasarısını hazırlama görevini yerine getirdi. Ve bu taslak cuntanın "Danışma Meclisi"nde görüşulmeye başlandı. Mart ayı içinde bu görüşmelerin tamamlanıp, cunta tarafından taslağa son şeklinin verilip, kanunun çıkması bekleniyor.

"Sıyasal Partiler" yasası üzerine "tartışma", hangi partilerin kimler tarafından nasıl kurulacağı "tartışması"nı da gündeme getirdi. Boyalı faşist basında yasanın şu ya da bu yönde çıkması için her hakim sınıf grubu kendi sözcüleri aracılığı ile görüşlerini açıkladılar.

Yasa taslağının şu veya bu maddesini tartışmak şu anda bizim işimiz değil. Bırakalım onu bu yasaya dayanarak siyasi partı kurup 'demokrasiye geçecek' olanlar yapsın. Yasa taslağının bütunü ele alındığında yapılacak tek değerlendirme vardır. O da şudur:

Bu yasa da, cuntanın anayasası, çıkardığı ve çıkaracağı diğer yasalar gibi,sözde, ruhu da faşist olan bir yasadır! Bu yasa hakim sınıfların daha öncekı siyasi partiler yasası gibi, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınlara ve Türk olmayan milliyetlere sıyasi örgütlenmeyi yasaklama yasasıdır! Tek farkla ki, eski yasalardaki birtakım "boşluklar" da doldurulmuştur.

devamı s.17'de

Ölümünün 100. yıldönümünde proletaryanın büyük önderi KARL MARX'ı saygıyla anıyoruz

Proletaryaya gerçek kurtuluş yolunu gösteren bilimsel teorinin yaratıcısı olan KARL MARX; 14 Mart 1883'te öldü.Ölumunün 100. yıldönümünde, her türden revizyonist ve oportünistler; Karl Marx'ın öğretisinde asıl olan şeyin; "Sosyalist toplumun kurucusu olarak proletaryanın tarihsel rolünün açığa çıkarılması" (Lenin, "Karl Marx Öğretisinin Tarihsel yazgısı) olduğu gerçeğini çarpıtmak için ellerinden geleni yapmaya devam ediyorlar. "Doğu bloku"nun revizyonist ülkelerinde; sosyal emperyalist burjuvazı Karl Marx'ı ölümünün yüzüncü yıldönümünde büyük gürultüyle "anıyor". Onların yaptıkları gürültülü törenler; Karl Marx'ın öğretisinin devrimci özüne ihanetlerinin üzerini örten bir perde görevini görüyor.

devamı s.16'da

MARAŞ KATLİAMINI UNUTMADIK ! MARAŞ KATLİAMININ SORUMLUSU FAŞİST KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİDİR ! KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ ! HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ !

İÇİNDEKİLER

Konferans önerisi üz. s.18

12 Eylül üzerine tar. s.26

Parti inşasının ilk aşamasında prop-ajit. rolü ve önemi s.44

Enternasyonal haberler s.60

"Cephe" tartaşmaları sürüyor s.69

8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü s.106

"MUHALEFET"İN ORTAYA ÇIKIŞI

oooooooooooooooooooooooooooooooooo

"Muhalefet" kendini görünür olarak ilk defa 1982'nin Kasım ayı başlarında ortaya koydu.

"Muhalefet"in bir bölümünün partinin disiplinini açıkça çiğneyeceğini ilan ettiği; şartlı disiplin savunduğu ilk belge, iki sempatizan komitesi adına imzalanmış olan 3.11.1982 tarihli yazıdır. (Bu yazı Bolşevik Partizan 3/4'ün ekinde, s.XIV'te yayınlanmıştır.)

Bu yazıda iki sempatizan komite, sorumlularının verdiği yalan yanlış, sözlü bilgiler temelinde, Merkez Komitesinin gerçekte almadığı bir kararı eleştirmekte; ve bu kararın, "ilkesel görüş ayrılıklarını içeren bir dizi polemiğin belgeleri, .. dergisine ulaşamayan sempatizanlardan ve devrimci kamuoyundan g i z l i tutulmak i s t e n m e k" anlamına geldiği tespitini yapmaktadır.

Bu yazıyı yazanlar, "Gerek kardeş teşkilatların 1 Mayıs eleştirilerini içeren, gerekse kendi saflarımızdan gelen eleştirilerin derhal kamuoyuna açılması"nı talep etmişler;bu taleplerini

"Merkez Komitesinin bu talebimizi reddetmesi halinde sözü edilen belgeleri tüm olanaklarımızı kullanarak en geniş devrimci kamuoyuna yayacağımızı duyururuz"

şeklindeki şartlı disiplin tavırları ile desteklemişlerdir.

Aynı dönemde bu yazıyı yazanların çoğunlukta bulundukları bir dernek toplantısında da yine Merkez Komitesinin belgeleri gizlemek istediği demagojisini destekleyen bir karar alınarak Merkez Komitesine ulaştırılmıştır. (Bu karar 2.11. tarihini taşımaktadır; Bolşevik Partizan S.3/4'un ekinde basılmıştır.)

Merkez Komitesi bu yazılar karşısında durumun aciliyeti nedeni ile derhal durumu görüşmüş; Merkez Komitesinin belgeleri kamuoyundan gizlemek istediği şeklindeki suçlamayı demagoji olarak değerlendirip geri çevirmiş; 1 Mayıs tartışması belgelerinin isteyen tüm devrimcilere verilmesi; iki sempatizan komitenin yazısının derhal parti içinde ve devrimci kamuoyunda yayınlanması ve tavır takınılması kararını almıştır.

Merkez Komitesi özellikle, bu sempatizan komitelerin"şartlı disiplin" anlayışını red ve mahkum etmiş; bu komitelerin doğru dürüst bir ideolojik mücadele yürütmeden böyle bir tavır takınmasının Marksist-Leninist bir tavır olmadığını vurgulamış; ve bu tavrı takınanları tavırlarını gözden geçirmeye; ve 15.12. tarihine dek "şartlı disiplın konusunda köklü bir özeleştiri yapmaya, Parti disiplinine, demokratik merkeziyetçilik kurallarına uyacaklarını açıklamaya" davet etmiştir. (Bkz. Bolşevik Partizan 3/4'ün Eki, s.XVIII)

Bu tavır derhal Partiye ve kamuoyuna açılmıştır. Yapılan tartışmalarda danışılabilen hiçbir Parti üyesi (bu tavrın başını çeken kişi dışında) sempatizan komitelerin şartlı disiplin tavrını desteklememiştir.

Bundan sonra "muhalefet"in gelişmesi(!) oldukça hızlı (!) olmuştur.

Batı Almanya'da bir başka alt bölgede, bir alt sempatizan komite 17.11.1982 tarihinde, daha öncekilerin tavrına benzer bir ültimatom tavrı takınmıştır.

Bunlara da sorumlu oldukları komiteler, Merkez Komitesinin tavrına uygun tavır takınmış; ültimatom tavrını reddetmiş; bu komiteyi özeleştiriye davet etmiştir.

26.11.1982 tarihli Parti hücresi toplantısında ilk ültimatom tavrını takınan sempatizan komitelerin yöneticisi olan T sudan bir bahane ile çalıştığı tek parti hücresini terketmiştir. Aşağıda bu kişinin Partiyi terkettiği toplantıda birlikte onaylanan tutanağın ilgili bölümlerini yayınlıyoruz.

"26.11.1982

Bu tutanak katılanların hepsi tarafından (Z F G Ç ve T) onaylandı.

1. Gundem uzerine tartışma

Z gündem için oneri getirdi.

T öncelikle temel eğitım, ve GDS'ın ve kendisinin 1 Mayıs yazısı uzerine tartışılmamasını; bunun yerine en son hücre kararları üzerine (mesela AK ve T'nın yazılarının okunması konusunda tavır; tutanak hakkında tavır) ve Merkez Komitesinin sempatizan hucrelerin talebı hakkında yazısı üzerine tartışmanın one alınmasını talep etti.

T'nın gerekçesi:

Bu hucrede tartışmanın —bu hucre tutanak konusunda boyle tavırlar aldığı surece— bana bir yarar getirmediğini düşünüyorum. Benım protokolde bana ait olmayan pozisyonlara karşı tavır takınma hakkım ortadan kaldırılmakta. Soylemedıklerım bana maledılerek Partı hucresının kararı halıne getırılmekte. Değışıklık onerısi sahtekarlık olarak değerlendırılmekte. Tartışılan sorular uzerıne yazılı olarak goruşlerım defalarca belirtildığı halde, Partı hucresı kendı istediğini bana soyletmeyı karar haline getırmekte. Ben bu tavrın red ve mahkum edilmesını talep ediyorum. Bız şımdiye dek daha çok şekıl uzerıne tartıştık. Ve içerık uzerıne yeterınce tartışmadık. Ben sözu geçen kararlar hakkında ozeleştırı yapılmazsa, diğer gundem maddelerınde tartışma surdurmeyi gerekli gormuyorum.

Bu metodla tartışmanın bır yarar getırmeyeceğını dusunuyorum.

Karşılık olarak şunlar soylendı:

- T'nin pozisyonu çelişkılıdır. Bır yandan şekıl uzerıne tartışılmayacağının verıldığı eleştırılmekte, dığer yandan ama yıne yontem tartışması one alınmaktadır.

- T hıçbır şekılde Partı ıçınde butun araçları kullanmamıştır. Mesela MYO'da yayınlama, vs. gibi. (F) Bu yuzden boyle bır sorunda bolunme butunu ile sorumsuzluktur.

- Son ıkı toplantıda tam da aslında ıkıncıl olan bu orgutsel sorunlar uzerıne tartışma one çıkmıştır; ve hucrede ıdeolojık sorunlar uzerine yeterlı bır tartışma yurutulmemıştır. T merkezı sorunlarda hucrede ıdeolojık mucadele yurutmemıştır.

T bunun uzerıne bolunme konusunda goruşunu soyle koydu:

Goruşume gore benım mucadele yontemım tek doğru yontemdır. Eğer bır bolunme engellenmek ısteniyorsa, benim yaptığım gibi yapılmalıdır. Benım hucreyı terketmem, Partiyı terketmek demek değıldır.

Bu konuda şunlar soylendı:

Z: Bu hucreyı terketmek, bu Partı ıçınde orgutlu çalışmayı reddetmekten başka bır anlama gelmez.

Ç: Yoldaş bızım MK fraksıyonuna karşı mucadelede savunduğumuz (ayrılık konusunda) tum doğru duşunceleri reddeder bır pozısyondadır.

F: T Partı ıçınde hızıp statüsü için bile mucadele yurutmuyor. Benım goruşume gore mucadele Partı ıçınde hem hucrede Merkez Komitesının yanlış pozısyonlarına karşı yeterlı bır şekılde yurutulmemıştır. Ne T, ne sempatızanlar ne de ben: Partı ıçınde ıkı çızgi olduğunu, butun araçların kullanılmış olduğunu ıspatlamadık. Bu yuzden hem de'tutanak değışıklığı' gibi bır sorunda bu adımın atılmasını butunu ile yanlış buluyorum.

T: Bu şartlar altında hızıp faalıyetı yurutmenın de olanağı yoktur. Yanı açıkça goruşlerını koyup bunu yaygınlaştırma; bunlar etrafında toplanma ımkanı bu şartlar altında yok.

Z: Goruşlerını yayma ımkanı olmadığı doğru değıldır. 'Hızıp faalıyetı' ancak Marksıst-Leninist olmayan bır yonetıme karşı meşrudur. Ne T, ne de başkası bunu henuz ıspatlamamıştır. Bu durumda hızıp çalışmasını savunmak,Marksızm-Leninizmle uyuşan bırşey değıldır.

F aslında bır dızı ideolojık sorunda T ile aynı goruştedir. Ayrılıkları oncelikle yontem konusundakı bir ayrılıktır. Ve F'nın pozısyonu da T'nın pozısyonu gıbi yanlıştır.

T onerdığı konuda tartışma yapılmadan, onderliğındekı sempatızan komıtelerin tutanaklarını ve değerlendırmeleri vermeyeceğını açıkladı. Bunları verip vermeyeceğının, talep ettiği konuda hucrenın ozeleştırı yapıp yapmayacağına bağlı olduğunu açıkladı. 'Merkez Komıtesi de benım ıstediğım tutanakları vermıyor, bu tavra karşı benim bu tavrı takınmam doğrudur, çunku Merkez Komıtesının yanlış yontemıne karşı ancak boyle tavır takınılır' dedi.

Buna karşı şunlar belırtıldı:

Merkez Komıtesı goruşlerını, kararlarını, onu denetlemek ıçın gerekli olan şeyleri yayınlamıştır. Ayrıca Merkez Komıtesı ıçındekı çelışmeler konusunda da raporda tavır takınacağını bıldırmıştır. Bunun otesınde burada boyle şartlar ılerı surmek butunuyle yanlıştır. T ya bu hucrenın uyesıdır; o zaman kendıne bağlı hucrelerdekı çalışma konusunda rapor vermek yukumluluğundedır. Ya da şart getırıyorsa, kendını bu hucrenın uyesı olarak kavramıyor de

mektır. O zaman o burada bir başka örgütun temsılcısı ola rak oturuyor demektır. Bu konuda açıklık sağlanmalıdır. (Z G)

T dışındakı yoldaşlar, T'nın şartlı tartışma ısteği ko nusunda tavır takınıp, bu tavrı reddettıler.

T bu tavrın, 'bızım anlayacağımız dılden' konuşma oldu ğunu belirttı.

Bu konuda açıklık sağlandıktan sonra; buna rağmen T ile tartışma yurutuldu:

... Tutanak değişıklığı konusu:

Partı hucresinin kararında, 7. toplantı tutanağı duzeltme sı ile ılgılı olarak bana aıt olmayan bır duşunce bana mal edılmektedır. Benım pozisyonlarım yazılı olarak vardır. Burjuva orgutlerinde bile kışıler tutanaklarda değışıklık yapma hakkına sahıptır.

Buna karşılık olarak şunlar soylendı:

1. T, tutanakta değıştırmek ve yerıne bır başka gorüşu geçirmek ıstedığı goruşu, AK'nın yazısına cevabında da savunmaktadır.

2. Tabıı kı tutanaktakı goruşu hakkında değıştırme yap ma hakkına sahıptır. Ama aynı zamanda bız de bu konuda ken dı goruşumuzu, tutanağa ek olarak koyma hakkına sahıbız.

3. T'nın bu tavrının ardında yatan, ıdeolojık olarak go ruş değıştırdığı zaman, bunun ozeleştırısını yapmamaktır. Bu hucre uyelerınden G Ç ve F, T ile bırlıkte bu konuda AK nın bu şekıldekı bır tavrını eleştırmışlerdı.

4. Bızım geçen hucre toplantısında yaptığımız tespıt ler, aldığımız karar doğrudur.

T bunun uzerıne tartışmanın kendısı açısından bır yarar ı olmadığını, toplantıyı terkedeceğını soyledı.
.....

Görüldüğü gıbi, "muhalafet"in başını çeken kışılerden bırısı, çalıştığı tek Partı hücresini sudan bır bahaneyle terk etmıştir.

Bu tutanak da Partı içinde tartışılmış; bu aşamada da hiç bir Partı üyesı (danışıklabılenler) T'nın Partıyı terketme tavrını desteklememiştir.

Açıktır kı, T Partı içinde orgütlü çalışmayı terk ettığı andan ıtıbaren, onun önderlığındekı sempatızan komıtelerınde sorumlu değışıklığı zorunlu hale gelmiştir. Bunun için önce ilk ültımatomu ımzalayan sempatizan komıtelerın bırısıyle görüşulmuş; bu görusmede (8.12.1982'de yapılmıştır) bu sempatızan komite, Partı hücresının yenı sorumlu gondermesi konusunda fıkır belırtemeyeceğını soyleyerek, pratık olarak Partı önderlığında örgutlü çalışmaya hazır olmadığını ortaya koymuştur. Yazıyı ımzalayan dıger komite ile görüşme —komıtenin eski sorumlusunun marıfeti sonucu— mumkün olmamıştır.

Bu arada kardeş örgutlerle 1 Mayıs'ta aramızda çıkan çelişmeler uzerine düzenlenen tartışma toplantıları konusunda tavır, "muhalefet" ile Partı çoğunluğu arasındakı çelişmeleri daha da sertleştırmıştır.

Merkez Komitemiz 1.12.1982 tarıhlı bir genelge ile Partiye, daha önce yapılması planlanan 1 Mayıs tartışmalarının nasıl yapılacağını, ne zaman yapılacağını, hangı gündem temelınde yapılacağını, vs. duyurdu.

Yine 1.12. tarihli bir mektupla kardeş örgütlere de bu konuda bilgi verildi.

(Bu belgeler için bkz. Bolşevık Partizan özel sayı "Lafta açık ve kamuoyu önünde ...", Aralık 1982)

Partı içinden Merkez Komitesinin kararına (ki bu Partinin daha önce aldığı bir kararın somut olarak nasıl uygulanacağı konusunda alınan karardan başka bırşey değildi) herhangı köklü bir ıtıraz gelmedi.

Kardeşler ise artık nerdeyse adet haline getirdikleri gibi, Merkez Komitesinin 1 Mayıs tartışmaları hakkındakı planını "kökten red" ettiklerını açıkladılar.

Merkez Komitesi; T ve onun önderlığındekı ültimatomcu bir komite kesinlikle artık örgutlü sempatızan statüsünde olmadıkları; bu anlamda, yapılacak iç toplantılara katılma hakları olmadığı halde, onların özel durumunu gözönüne alarak, onları da yapılan ilk iç toplantıya davet ettı.

18 Aralık'ta yapılan ilk iç toplantıda T'nin önderlığındekı ültimatomcular; davet edildikleri bu toplantıya katılmak için de belli şartlar öne sürdüler. Bu şartlar toplantı tarafından reddedildi. Bunlar bu red üzerine, bu toplantının "Marksizm-Leninizme saldırı toplantısı" olacağını ve "bu toplantıya katılmanın bu saldırıya suç ortaklığı" demek olacağı gerekçesiyle toplantıyı terkedeceklerini açıkladılar. Gitme hazırlıkları içinde iken, kardeş örgütler adına GDS temsilcisi kendilerine en azından birinci gündem maddesinde kalmalarını önerdi. Yüzsüz "muhalefet" hiçbirşey olmamış gibi yerine oturdu. Bu aşamada bu soytarılığa müdahale edilerek, "muhalefet"e, bu toplantının bir disiplini olduğu;buna uymayanın bu toplantıda işi olmadığı hatırlatıldı. Ve toplantı bu siyasi soytarıları toplantıdan çıkardı.

Daha sonra 25 Aralık'ta ikinci iç toplantı yapıldı. Bu iç toplantı öncesinde, bu iç toplantının yapıldığı bölgede var olan bir alt sempatizan komiteden oluşan "muhalefet", disiplini şartlı tanıma tavrını savunmaya devam etmiş; ve kendileri ile örgütsel bağ kesilmişti. Bunlar da hakları olmadığı halde —toplantı disiplinine uymaları talep edilerek—iç toplantıya alındılar.

Bu iç toplantıda da ilk iç toplantıya benzer olaylar yaşandı. Tek değişiklikle, bu iç toplantıda muhalefet toplantı tarafından toplantıdan çıkartılmadı, kendi çekip gitti—kardeş örgüt temsilcileri ile birlikte!

Bu toplantı öncesinde; T denen kişi de davetli olmadığı ve katılmak için hiçbir hakkı olmadığı; bu konuda toplantı öncesinde uyarıldığı halde, bu toplantıda boygösterdi. Ve toplantıdan çıkartıldı.

Böylece, geçmişte Partı içinde yer almış T önderliğinde bazı sempatizanlardan oluşan bir "muhalefet", Parti içinde örgütlü çalışmayı terkedenlerden oluşan Parti dışı bir "muhalefet" şeklini kazanmaya başladı.

Bu "muhalefet" Merkez Komitesi ve Parti çoğunluğu ile çatıştığı noktalarda kardeş örgütlerin tam desteğine sahip bir "muhalefet"ti. Bunu yapılan ilk iki iç toplantı açıkça göstermişti.

Parti dışı bu "muhalefet"in Parti içinde yansımaları da vardı. Az sayıda yoldaş, "muhalefet"ten kendini ozde ayırmıyor; esasta mücadele yöntemleri konusunda ayrı düşündüğü için "muhalefet"e resmen katılmıyordu.

Bir de "muhalefet"ten kendini hem özde hem yöntemde ayıran; ama tek tek bir dizi eleştiri noktasında "muhalefet"le birleşen yoldaşlar vardı.

Özellikle birinciler üzerinde kardeş örgütlerle polemiğin sertleşmesi, tavır takınmaya zorlayıcı rol oynadı.

Aralık'ın ikinci yarısına dek gerek T'nin çalıştığı tek Partı hücresini terketmesi olgusunu doğru bulmamış olan, gerekse Merkez Komitesinin tartışma belgelerini gizlediği demagojisini reddetmiş olan bir başka Parti üyesi, Ş de, önderliğindeki bir sempatizan komite ile birlikte Merkez Komitesine bu kez başka gerekçelerle ("kardeşlik ilişkileri ayaklar altına alınıyor", "Partinin Konferans kararları, ve Partı kararları uygulanmıyor", vs.) ultimatom tavrı takındılar; disiplini şartlı olarak tanıyacaklarını ılan ettiler.

Gerek Ş'nın ve gerekse onun önderliğindeki sempatızan komitenin tavrının yanlışlığı kendilerine gösterilmeye çalışıldı. Ama onlar da dediğimiz dedik tavrından vazgeçmediler. Parti disiplinini ve Partinin eylembirliğini hiçe sayan tavırlarını savundular, uyguladılar. Böylece bunlar da gerçekte bir Komunist Partisi içinde ve çevresinde örgütlü olmanın ne anlama geldiğinden nasiplerini pek almamış oldukları nı ıspatladılar.

Bir bütün olarak, "muhalefet"in olduğu bölgede yapılan iç toplantılarda toplantıyı terkedenler; toplantıların yapıldığı bütün alanlarda toplam örgütlü sempatızan sayısının %13'ü kadardır. Şimdiye dek "muhalefet" içinde açıkça yer alan, ve şartlı disiplini savunan toplam Parti üye sayısı ikidir. İşte "muhalefet"in bugünkü sayısal gücü budur.

Bu güç ideolojik bakımdan şu anda sayısal gücünden daha önemli bir güçtür; çünkü "muhalefet"i kardeş örgütlerden ayrı ele almak, ideolojik bakımdan mümkün değildir. (Sadece ideolojik bakımdan değil, örgütsel alanda da kardeş örgütler "muhalefet"le bir dizi yatay ilişki içine girmiş durumdadırlar. Şu anda kardeş örgütlerin TKP/ML(B) çevresindeki uzantısı şeklinde hareket eden "muhalefet"in Almanca bılen bır bölümünün süreç içinde kardeş örgütler içinde erimesi kimseyi şaşırtmamalıdır. Çünkü zaten "muhalefet" içinde yer alanların bir bölümü açısından "Türkiye'ye gitme perspektifi" , olmayan bir perspektiftir.) Kardeş örgütler ise bizim ideolojik gelişmemiz açısından çok önemli rol oynamışlardır, ve hala da oynamaktadırlar. Onlara karşı bizim eleştirici olmayan tavrımız da, onlara bizim içimizde olağanüstü bir otorite kazandırmıştır. (Tabii ki otoritenin tek sebebi bizim eleştirici olmayan tavrımız değil, geçmişte getirdikleri bir dizi eleştirinin doğruluğudur da.) Bu yüzden "muhalefet"in

içimizdeki ideolojik etkisi; gerçekte kardeş örgütlerin içimizdeki ideolojik etkisi olarak kavranmak zorundadır. Soruna böyle yaklaşıldığında, onların ideolojik etki ve gücünün,şu andaki sayısal güçlerinden fazla olduğu tespit edilmek; ona göre davranılmak zorundadır.

Kardeşlerden gelen bu genel ideolojik etkilenme dışında , bir de çok somut olarak "muhalefet"e ve kardeşlere çok yakın pozisyonlarda duran —az sayıda da olsa— yoldaşımızın varolduğu da bilindiğinde; ideolojik etkinliğin sayısal güçten fazla olduğu ortaya çıkar.

Sorun böyle kavrandığında, sorunun bugün ayrılan "muhalefet" ile sınırlı bir sorun olmadığı; daha çok geçmişimizle ideolojik hesaplaşma sorunu olduğu ortaya çıkar.

Gelinen aşamada artık TKP/ML(B)'in içinde ve çevresinde bir bölünmenin gerçekleşmiş olduğu; iki ayrı merkez, iki ayrı yayın organı etrafında kümelenmiş, iki ayrı örgütün varolduğu; gerçektir. Ve artık herkes, "Spartakus" adlı menşevik "muhalefet" organı etrafında mı; onun yazı kurulu etrafında mı; yoksa Bolşevik Partizan etrafında mı, II. Konferansta seçilen TKP/ML(B) Merkez Komitesi önderliğinde mi örgütleneceğine kesin karar vermeli, tavır takınmalıdır. Bu konuda orta yol yoktur. Açıktır ki, Bolşevik Partizan etrafında örgütlenmek demek; Bolşevik Partizan'a eleştiri getirmemek; onun savunduğu her görüşü desteklemek, vs. değildir. Bu tercihte sorun, hangi disiplin altında çalışma konusunda bir tercihtir.

"MUHALEFET"İN PLATFORMU

Bir örgüt içinde "muhalefet" olarak ortaya çıkanların; ya da bir örgütten ayrılıp, ayrı merkez etrafında, ayrı bir yayın organı etrafında birleşenlerin; kendilerini 'ayıran' bir platformları olması gerekir. Bu dünyanın en normal şeyidir.

Mesela biz kendimizi Partizan'dan örgütsel olarak ayırmadan önce, bir dizi noktada (mesela Dünya Komünist Hareketinin geçmişine yaklaşım; Mao Zedung değerlendirmesi; Stalin konusu; klasikler konusu; Türkiye'de sosyo-ekonomik yapı; devrimci durum; mücadele taktikleri; parti öğretisi konusu, vs.) ayrı bir platform ortaya çıkarmış, ve bunun mücadelesini vermiştik. Bizim çizgimiz, Partizan'ın çizgisine alternatif bir çizgi idi.

Ama bizim "muhalefet" açısından bu söylenemez. Onların görüşlerini olumlu olarak ortaya koydukları bir platformları yoktur. Onların platformları şimdilik yalnızca Partinin özellikle Demokratik Merkeziyetçilik ve işleyiş kuralları hakkında görüş ve eylemlerini eleştiren bölük-pörçük bir eleştiriler toplamıdır, o kadar.

Şimdi gerçekte bir platform olarak adlandırılması mümkün olmayan bu eleştirilerin öne çıkanlarına bakalım:

KAMUOYU ÖNÜNDE AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELE KONUSUNDA "MUHALEFET" MARKSİZM-LENİNİZME SALDIRIYOR!

"Muhalefet"in muhalefet olarak ortaya çıktığı iddia, Merkez Komitesinin 1 Mayıs belgelerini kamuoyuna açmaktan kaçındığı, belgeleri "gizlemek istediği" iddiasıdır.

Bu iddia, Merkez Komitesinin kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesini çiğnediği iddiası ile tamamlanan bir iddiadır.

Biz önce birinci iddianın ispatlanmamış ve ispatlanamaz olduğunu, bu iddiaya verdiğimiz cevapta ortaya koyduk. Bu yüzden üzerinde durmuyoruz.

Ama burada ikinci iddia üzerinde durmakta yarar var. Çünkü bu konu i l k e s e l önemde bir konudur.

"Muhalefet" Merkez Komitesinin kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesini çiğnediği şeklindeki eleştirisini; 1 Mayıs tartışması belgelerinin bir bölümünün Kasım ayı başına kadar kamuoyunu açılmamış olduğu olgusuna dayandırıyor. (1 Mayıs hakkında GDS'in uzun yazısı ancak Ağustos sonunda çevrilerek Parti içinde yayınlanabilmiştir. Merkez Komitesinin cevabı ise ancak Ekim sonunda Partiye açılabilmiştir. Yani karşılıklı polemik yazılarının Kasım başından önce kamuya açılması zaten maddeten imkansızdır!) Mantık silsilesi şu: 1 Mayıs tartışması önemli ilkesel sorunları içeren bir tartışmadır. İlkesel görüş ayrılıkları ise kamuya açılmalıdır. Açılmadığına göre, ilke çiğnenmektedir. Bu mantık silsilesi kendi içinde, ilkeyi, ilkesel görüş ayrılıkları olduğunda , belgelerin d e r h a l kamuya açılması şeklinde kavrayan bir mantık silsilesidir. Aksi taktirde bu eleştiri anlaşılmaz olur. Nitekim "muhalefet"te olan alt sempatizan komitenin; ilk ültimatomcuların da kendi tavırları olarak sahip çıktıkları yazıda bu konuda şunlar söyleniyor:

> "Tartışmalar belgeler temelinde görüş ayrılıklarının ortaya çıktığı andan itibaren kamuoyuna açılmalıdır."
>
> "Her görüş ayrılığı ortaya çıkar çıkmaz kamuoyu önünde bu ayrılıklar yansıtılmalıdır, tartışılmalıdır."

Bunlar hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta tespitlerdir. "Muhalefet"e göre kamuoyu önünde açık tartışma ilkesi; görüş ayrılıkları çıktığı andan itibaren bunların belgelerinin dışa yayınlanması demektir. Bunu yapmayan bu ilkeyi çiğniyor demektir. Bürokrattır. Vs., vs.

Şimdi önce hiçbir Marksist-Leninist klasikte, kamuoyu önünde açık ideolojik mücadelenin, görüş ayrılığı çıkan konularda bu tartışmanın belgelerinin derhal kamuoyuna açılması şeklinde bir yorumu yoktur. Zaten "muhalefet" de bu harika teorik(!) katkısını klasiklere dayandıramıyor.

Klasiklerimizin bu konudaki uygulaması da açık bir dil konuşmaktadır.

Marx ve Engels; Gotha programını 1875'te şiddetle eleştirirler. Getirdikleri eleştiriler bu programı her noktada kökten reddeden, ilkelere ilişkin eleştirilerdir. Ama bu eleştiri 1891 yılına kadar kamuoyuna açılmaz! Başlangıçta bu eleştirinin kamuya açılması niyetinde olan Marx ve Engels bundan vazgeçerler. Engels bu vazgeçiş nedenlerini Bebel'e yazdığı 12 Ekim 1875 tarihli mektupta şöyle açıklar:

> "... burjuva gazetecileri denen şu eşekler, bu programı ciddiye aldılar. İçinde yazılı olmayan şeyleri, onda bulduler ve komünist olarak nitelendirdiler. İşçiler de aynı şeyi yapmaktadırlar. *Ancak bu durumdur* ki, Marx'ın ve benim, böyle bir programa açıkça kamuoyu önünde karşı çıkmamıza engel olmuştur. Düşmanlarımız ve işçiler bile, bu programı, her şeye karşın, bizim niyetlerimizle değerlendirmeye devam ettikleri sürece susmamıza izin veriniz."
> (Marx/Engels, Gotha ve Erfurt programlarının eleştirisi , Sol Yayınları, s.65, 1976) (*)

Daha sonra 1891 23 Şubatında Kautsky'ye yazdığı mektupta Engels;

> "... şimdi Partinin 15 yıl önce yapılmış bir dobra dobra konuşmayı sindirebileceğini düşündüğünü" belirtir. (age , s.78)

Yani çok açık bir şekilde Marx ve Engels için görüş ayrılıklarının derhal kamuya yansıtılması diye bir ilke yoktur. İlke onlar için görüş ayrılıklarının (özellikle önemli, ilkesel görüş ayrılıklarının) kamuya yansıtılmasıdır. Ama bunun ne zaman, nasıl, hangi araçlarla yapılacağı onlar için ilke sorunu değil, somut durumda somut çözülmesi gereklibir sorundur.

Lenin'in görüş ayrılıklarının derhal kamuya açılması diye bir ilke tanımadığını Stalin şöyle aktarıyor:

> " Yoldaş Lenin sorunlara başka bir ışık altında bakardı. Bildiğiniz gibi, Lenin, 1921'de, Şlyapnikov'un, partiye karşı bir basımevi örgütlediği için değil, burjuva aydınlarla ittifak kurduğu için değil, sadece, bir parti biriminin toplantısında Ulusal Ekonomi Yüksek Konseyinin kararlarını eleştirmeye cüret ettiği için, Merkez Komitesinden ve partiden ihracını önermişti, Lenin'ın bu tutumunu,

(*) Aptalca spekülasyonları engellemek için söyleyelim: Biz o zamanki şartları bütünü ile incelemiş durumda değiliz, ve kesin bir yargı belirtecek durumda değiliz. İlk bakışta Engels'in bu gerekçesi bi[illegible] doğru görünmüyor.

Ama bu gerekçe ile yayınlanmaması, bu konuda ısrar edilmemiş olması hata olarak bile değerlendirilse, burada bizim için sözkonusu olan hata ilkesel bir hata değildir.

Ama 'derhal yayınlamak ilkedir' diyenler, a) ya Marx ve Engels döneminde bunun ilke olmadığını söylemek zorundadırlar. Bu çocukça bir iddia olur. Çünkü Marx ve Engels Komünist Manifesto'da "Komünistler görüşlerini gizlemeyi şerefsizlik sayarlar" diyerek kamuoyunda görüş belirtmenin ilkesel sorun olduğunu ortaya koymuşlardır; b) ya da Marx ve Engels'in kamuoyu önünde ideolojik mücadele ilkesini çiğnemiş olduğunu iddia etmek zorundadırlar. İkisinden biri! İlginç olan, "muhalefet"in ne birini, ne ötekini yapmaması; bu konuda susması! Ve bu belgenin 16 yıl yayınlanmaması benim görüşüme göre hatadır diyenlere, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, "Aaa, Marx'ı, Engels'i eleştiriyorlar!" şeklinde saldırmasıdır.

partinin şimdi muhalefete yaptığı ile karşılaştırırsanız, örgüt karıştırıcılarına ve bölücülere ne kadar serbestlik tanımış olduğumuzu anlarsınız."

(J. Stalin, Trotskizm mi, Leninizm mi?, s.409, Sol Yayınları, ikinci (geliştirilmiş) baskı)

Stalin'in tavrından da bir örnek verelim:

Stalin, "Önceki ve şimdiki muhalefet" başlıklı yazısında, "Muhalefetin platformu" bölümünde, bizim bugünkü "muhalefet" ile çok benzerlik gösteren Troçkist muhalefeti eleştirirken şunları söylüyor:

" Bir sonraki soru. Merkez Komitesi, muhalefetin "platformu"nu neden yayınlamadı? Zinovyev ve Trotski'ye göre, bunun nedeni, Merkez Komitesi ve partinin gerçekten 'korkması'dır. Bu, doğru mudur? Kuşkusuz hayır. Dahası var. Partinin ya da Merkez Komitesinin gerçekten korktuğunu söylemek saçmadır. Elimizde, Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonu toplantılarının rapor suretleri var. Bu raporlar birkaç bin kopya olarak basılmış ve parti üyeleri arasında dağıtılmıştır. Bunlar, parti çizgisinin temsilcilerinin konuşmalarını içerdiği gibi, muhalefettekilerin konuşmalarını da içermektedir. Bunlar, onbinlerce ve yüzbinlerce parti uyesi tarafından okunmaktadır. Eğer gerçekten korksaydık bu belgeleri dağıtmazdık. Bu belgelerin iyi yanı, parti üyelerinin, Merkez Komitesinin tutumunu, muhalefetin görüşleri ile karşılaştırmalarını ve bir karara varmalarını mümkün kılmalarıdır. Gerçekten korkmak bu mudur?

Ekim 1926'da, muhalefet liderleri, şimdi de iddia ettikleri gibi, Merkez Komitesinin gerçekten korktuğunu, onların "platformu"nu partiden gizlediğini iddia ettiler ve bu konuda böbürlendiler. İşte bunun için Moskova'daki, Leningrad'daki ve diğer yerlerdeki birimler arasında dolaşıp her işe burunlarını soktular. Peki, ne oldu? Komünist işçiler muhaliflerimize iyi bir ders verdiler. Gerçekten de öyle bir ders verdiler ki, muhalefet liderleri, savaş meydanından kaçmak zorunda kaldılar. O zamanlar hangimizin— muhalefetin mi, Merkez Komitesinin mi— gerçeklerden korktuğunu araştırmak üzere, daha ileri gitmeyi, tüm parti birimlerine gitmeyi neden göze alamadılar? Çünkü, asıl gerçeklerden (hayalı değil) korkarak donup kalmışlardır.

Ya şimdi? Doğrusunu söylersek, şimdi parti birimlerinde bir tartışma sürmüyor mu? En azından bir muhalifin bulunduğu, ve son üç ya da dört ay içinde en azından bir toplantının yapılmış olduğu, muhalefet temsilcilerinin konuşmadığı, hiçbir tartışmanın yapılmadığı bir tek birim söyleyin. Son üç ya da dört ay içinde, muhalefetin, parti birimlerinde her fırsatta karşı-önerileriyle ortaya çıktığı bir gerçek değil midir? O halde neden Trotski ve Zinovyev, parti birimlerine gitmeye ve görüşlerini açıklamaya çalışmıyorlar?

Tipik bir olgu. Bu yılın Ağustosunda, Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonu toplantısından sonra, Trotski ve Zinovyev, eğer Merkez Komitesinin bir itirazı yoksa, Moskova aktifinin bir toplantısında konuşmak istediklerini bildirdiler. Merkez Komitesi, buna, Trotski ve Zinovyev'in böyle bir toplantıda konuşmalarına itirazları olmadığı, ama Merkez Komitesi üyeleri olarak Merkez Komitesinin kararlarına karşı konuşmamalarını şart koştuğu yanıtını verdi (ve bu yanıt yerel örgütler arasında dağıtıldı). Ne oldu? İsteklerinden vazgeçtiler.

Evet yoldaşlar, aramızdan biri gerçeklerden korkmaktadır, ama bu, Merkez Komitesi değildir, hele hele parti hiç değildir; bu kişiler muhalefetimizin liderleridir.

Durum bu iken, Merkez Komitesi, muhalefetin "platformu"nu neden yayınlamadı?

Birincisi, Merkez Komitesi, Trotski'nin hizibini ya da herhangi bir hizipsel grubu meşrulaştırmak istemiyordu ve buna hakkı yoktu. "Birlik üzerine" Onuncu Kongre kararında, Lenin, bir "platform"un varlığı, hizipçiliğin başlıca belirtilerinden biridir demişti. Muhalefet, buna karşın bir "platform" hazırladı ve yayınlanmasını talep etti, böylece de, Onuncu Kongrenin kararını ihlal etmiş oldu. Merkez Komitesinin muhalefetin "platformu"nu yayınladığını varsayalım, bu ne demek olurdu? Bu, Merkez Komitesinin, muhalefetin, Onuncu Kongrenin kararlarını ihlal etmek yolundaki hizipçi çabalarına katılmayı istediği anlamına gelirdi. Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonu bunu yapmayı kabul edebilirler miydi? Açıktır ki, kendine saygısı olan hiçbir Merkez Komitesi, bu hizipçi adımı atamazdı.

Dahası var. Lenin tarafından yazılmış olan "Birlik Üzerine" Onuncu Kongre kararında şöyle denmektedir: "Kongre, bu ya da bu platform temeli üzerinde oluşturulmuş bütün grupların, istisnasız, derhal *dağıtılmasını* emreder","kongrenin bu kararına uyulmaması, partiden derhal ve kesin ihracı gerektirir." Direktif açık ve kesindir. Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonunun, muhalefetin "platformu"nu yayınladığını varsayalım, buna, şu ya da bu "platform" üzerinde oluşturulmuş olan tüm grupların istisnasız dağıtılması denebilir mi? Açıktır ki hayır. Tersine, bu, bizzat Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonunun, bunları dağıtmak değil, muhalefetin "platformu" temeli üzerinde gruplar ve hizipler örgütlenmesine yardımcı olmak niyetinde olduğu anlamına gelecektir. Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonu partinin bölünmesine doğru bu adımı atabilir miydi? Açıktır ki, atamazdı.

Nihayet, muhalefetin "platformu", partiye karşı yayınlanması halinde, partiye ve devletimize giderilmesi mümkün olmayan zararlar verecek olan, iftiralar içermektedir.

Gerçekten de, muhalefetin "platformu"nda partimizin dış ticaret tekelini kaldırmayı ve tüm borçlar için, dolayısıyla savaş borçları için de ödeme yapmayı kabul ettiği belirtilmektedir. Herkes bilmektedir ki, bu, partimize karşı, işçi sınıfımıza karşı, devletimize karşı iğrenç bir iftiradır. Partiye ve devlete karşı bu iftirayı içeren "platformu" yayınladığımızı varsayalım, ne olurdu? Bunun tek sonucu, uluslararası burjuvazinin üzerimize daha fazla baskı yapmaya başlaması, hiçbir biçimde kabul edemeyeceğimiz ödünler (örneğin dış ticaret tekelinin kaldırılması, savaş borçları ödemeleri, vb) talep etmesi ve bizi savaşla tehdit etmesi olurdu.

Trotski ve Zinovyev gibi Merkez Komitesi üyeleri, tüm ülkelerin emperyalistlerine, partimiz hakkında yanlış raporlar sunup, onlara, dış ticaret tekelinin kaldırılması da dahil olmak üzere en büyük ödünleri vermeye hazır olduğumuza dair guvence verdikleri zaman, bunun ancak bir anlamı olabilir: burjuva beyler, Bolşevik Partisine daha çok baskı yapın, onları savaşa girmekle tehdit edin; eğer yeterince çok baskı yaparsanız, bolşevikler her ödüne razı olacaklardır.

Dış politika alanında güçlüklerimizi fazlalaştırmak için, Zinovyev ve Trotski tarafından emperyalist beylere takdim edilen *yanlış raporlar* —işte muhalefetin "platformu" bundan ibarettir.

Bu kime zarar vermektedir? Açıktır ki, bu SSCB proletaryasına, SSCB Komünist Partisine, tüm devletimize zarar vermektedir.

Bu kime yaramaktadır? Tüm ülkelerin emperyalistlerine yaramaktadır.

Şimdi size soruyorum. Merkez Komitesi, basınımızda, bu pisliğin yayınlanmasını kabul edebilir miydi? Açıktır ki edemezdi.

Merkez Komitesini, muhalefetin "platformu"nu yayınlamayı reddetmeye zorlayan düşünceler işte bunlardır."

(J. Stalın, Trotskızm mi, Leninizm mi?, s.398/399/400/401/402, Sol Yayınları, 1976)

Görüldüğü gibi, Troçkist muhalefet platformunun derhal yayınlanmasını talep ediyor, ve yayınlamadığı için de yaygara yı basıyor: "Merkez Komitesi yayınlamaktan korkuyor!" Bizim "muhalefet"in kulakları çınlasın! Eğer gerçekten görüş ayrılıkları çıkar çıkmaz bunların yayınlanması ilke olsa, Troçkist muhalefet yüzde yüz haklıdır. Öyle ya, iki platform var. Platformun birini yayınlamayı parti somut gerekçelerle (bakın siz şu ilkesizliğe!!! İlkeden değil, somut durumdan yola çıkıyorlar!!!) reddediyor! Bizim "muhalefet" pozisyonunu Stalin'in tavrı ile karşılaştırsın bakalım. Pozisyonu kimin pozisyonu???

"Muhalefet" Partiye bayrak kaldırdığı ilk noktada, görüş ayrılığı çıktığında bunun belgelerinin derhal yayınlanması ilkedir diyerek; kamuoyu önünde açık tartışma ilkesinin bu olduğunu söyleyerek, açıkça Marksizm-Leninizme saldırmakta; bu noktada açıkça Troçkist muhalefetin 1927'deki konumunda durmaktadır.

"MUHALEFET"İN ÖRGÜTLENME ANLAYIŞI MENŞEVİK ÖRGÜTLENME ANLAYIŞIDIR!

"Muhalefet" örgütlenme konusunda ne düşündüğünü henüz teorik olarak tam bir açıklıkla ortaya koymamıştır. Ama bu konuda yapılanlar ve savunulanlar, bunların anlayışının menşevik bir anlayış olduğunu belgelemektedir.

Bu kendini iki noktada çok açık bir şekilde göstermektedir.

a) Herhangi bir parti hücresinde çalışmadan partili olmak mümkün müdür?

Bu soruya Marksist-Leninist bir partinin örgütlü bir müfreze olduğu öğretisini savunan her kişi, kesin bir şekilde, hayır diye cevap vermek zorundadır. Ama "muhalefet" öyle demiyor. "Muhalefet"in 'lider'lerinden T, çalıştığı, örgütlü olduğu tek parti hücresini terketti. Terkettiği toplantıda o,

"Benim bu parti hücresini terketmem, partiyi terketmek demek değildir" diyordu.

Bu tavır, herhangi bir kişi, bir parti örgütünde örgütlü olarak çalışmasa bile, o kişinin parti üyesi olabileceğişeklindeki anlayışın ürünü olan, kelimenin tam anlamı ile menşevik bir tavırdır.

Bilindiği gibi, bolşevik/menşevik ayrımı tarihi olarak ilk defa Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin ikinci kongresinde (1903) ve tüzük üzerine yürütülen tartışmada ortaya çıkmıştır. Bu tartışma hakkında SBKP/(B) Tarihi Kısa Ders'te şunlar söylenmektedir:

"Programın kabul edilmesinin oldukça kolay geçmesine karşı, Parti tüzüğü sorunu parti kongresinde şiddetli çatışmalara yolaçtı. En sert görüş ayrılıkları, partı tüzüğünün [illegible] ile ılgılı birinci maddesinin formülasyonunda ortaya çıktı. Kim partı üyesi olabılır; partının bileşimi nasıl olmalıdır; parti örgütsel olarak ne olmalıdır -örgütlü bir bütün mü, yoksa şekılsiz bir şey mi?- bütün bunlar tüzüğün bırıncı maddesi ile ılgılı olarak ortaya çıkan sorulardı. Bu konuda ıkı formülasyon birbırı ile çatışıyordu. Bir yanda Lenın'in; Plehanov ve sağlam 'Iskracılar' tarafından desteklenen formülasyonu; diğer yanda Martov'un, Akselrod, Zasulıç, sağlam olmayan Iskracılar, Troçki ve Parti kongresinin tüm açık oportünist kesimi tarafından desteklenen formülasyonu.

Lenin'ın formülasyonu, 'Parti programını kabul eden, partiyi maddi yönden destekleyen, ve partinin örgütlerinden birinde üye olan herkesin üye olabileceğini' belirtiyordu. Martov'un formülasyonu ise, her ne kadar parti programının kabul edilmesi, ve partinin maddi yönden desteklenmesini parti üyesi olmak için gerekli şartlar olarak kabul ediyorsa da; bır partı örgütünde üye olmayı parti üyesi olmanın şartı olarak görmüyordu. O, parti üyesinin parti örgütlerinden birinde üye olması gerekmediği görüşünde idi.

Lenın partiyi; kişinin kendini partili sayması ile pardi üyesi olamayacağı; partı üyesi olmak için kişinin mutlaka bir parti örgütü tarafından üye alınması gereken, ve parti disiplinine uyması gereken ORGÜTLÜ bir müfreze olarak görürken; Martov partiyi, örgütsel alanda ŞEKİLSİZ bır şey olarak; kendını partılı sayan herkesin üye olduğu, ve böylece, üyeler parti örgütünde çalışmadıkları için, partı disiplinine uyma yükümlülüğü olmayan birşey olarak görüyordu."

(SBKP/(B) Tarihi/Kısa Ders, Almanca, s.53-54)

İşte şimdı bu tartışmadan 80 yıl sonra; Leninizmi savunma adına ortaya çıkan yalancı pehlivan "muhalefet"imiz; ve onu destekleyen kardeş örgütlerimiz bu bağıntıda tam da klasik menşevik pozisyonda duruyorlar.

T örgütlü olduğu t e k parti hucresını terkettığı halde, yani partinin dısıplinini terkettıği, parti dısıplınine uymayı, parti içinde örgütlü çalışmayı pratikte reddettiği halde, parti ile olan örgütlu tek bağını kendısı kopardığı halde; hala kendini partılı olarak görebılıyor. Onun kafasındakı "parti" tam da Lenin'ın reddettiği, kendini partılı olarak gören herkesin 'parti üyesi' sayıldığı şekilsiz bır şey, menşevık bır partıdır.

Tartışmalar içinde, T'nin yönlendirdiği R1, T'nin çalıştığı tek parti hücresini terketmesinin, onun partılı olmadığı anlamına gelemeyeceğini; bunu savunmanın tasfiyecilik olduğunu; mesela Lenin'in de Iskra yazı kurulunu terkettiğini vs savundu.

Burada "muhalefet"imizin T ile Lenin'ı karşılaştırma şeklindeki terbiyesizce zavallılığını şımdilik bır yana bırakıp, yapılan benzetmedeki öz üzerinde duralım.

Bu konuda SBKP/(B) Tarihi Kısa Ders'te şunlar söyleniyor:

"Menşevikler Plehanov'dan büyük destek gördüler. Plehanov II. Parti kongresinde Lenin'le birlikte hareket etmişti. Ama II. parti kongresinden sonra Plehanov menşeviklerın bölme tehdidi karşısında korktu. Her ne pahasına olursaolsun menşeviklerle 'barışma' kararı aldı. Plehanov eski oportünist hatalarının yükü ile de menşevıklere doğru çekılıyordu. Kısa süre içinde Plehanov menşevık oportünistlere karşı 'uzlaşmacı' olmaktan çıkıp, kendisi bir menşeviğe dönüştü. Plehanov parti kongresinin Iskra yazı kurulına seçmeyi reddettiği tüm eski menşevik yazı kurulu üyelerinin Iskra yazı kuruluna alınmasını talep etti. Lenin tabii ki bunu kabul edemezdi ve o PARTİ MERKEZ KOMITESINDE SAĞLAM BİR POZİSYONU GARANTİ ALTINA ALMAK VE BURADAN OPORTUNİSTLERE KARŞI MÜCADELE ETMEK İÇİN Iskra yazı kurulundan çıktı." (s.58, Almanca)

Görüldüğü gibi, Lenin Iskra yazı kurulundan çıkarken, parti içinde örgütlü çalışmadan çıkmıyor. Iskra yazı kurulu, Lenin'in çalıştığı tek parti hücresi, tek parti kuruluşu değil. Lenin Iskra yazı kurulundan, Merkez Komitesindeki (Partinin bir başka örgütündeki!) yerini, pozisyonunu sağlamlaştırmak amacı ile çıkıyor! T ise, çalıştığı tek parti hücresini terkettiğinde, partinin herhangi bir diğer örgütünde çalışmak üzere çıkmıyor. O örgütlü olduğu t e k parti hücresini terkediyor. Kaldı ki, Lenin bu olağanüstü adımı attığında; Plehanov'un parti kongresinin çok açık bir kararını çiğneme durumu açıkça ortadadır.

Ve yine kaldı ki, Lenin Iskra yazı kurulundan çıkmasını, bu adımı attıktan kısa süre sonra 'partiye zarar veren bir tavır' olarak değerlendirir ve şöyle der:

" Yoldaşlar, Merkez Komitesi içindeki gelişmeler, öyle bir dereceye ulaştı ki, ben bunun hakkında Parti II. Kongresi çoğunluğunun tüm taraftarlarına bilgi vermeyi ahlaki bir yükümluluk olarak görüyorum. Bu adımı atmama beni zorlayan, bir yandan Merkez Komitesinin dört uyesinin haksız tavırları; ama diğer yandan benim yeniden —yerel örgütlerde çalışan, partinin içinde bulunduğu durumu çok daha yakından tanıyan, sözde değil gerçekten parti ilkeleri temelinde eski yabancı çevre ilkelerine karşı savaş açmış olan, görüşbirliğinde olduğum kişilere danışmadan— DİKKATSİZ ve PARTİYE ZARARLI BİR ADIM (YAZI KURULUNDAN ÇIKMAM GİBİ) atmaktan duyduğum korkudur."

(Lenin, 18 Ağustos 1904, c.7, s.471, Almanca)

Yani neresinden bakılırsa bakılsın, T'nin tavrının Lenin'in tavrıyla karşılaştırılmaya kalkılması, Lenin'in Iskra yazı kurulundan çıkışının, T'nin çalıştığı tek parti hücresini terketmesi tavrına dayanak yapılmaya çalışılması aptalca bir terbiyesizliktir.

Lenin'e ve Leninizme göre, herhangi bir parti örgütünde çalışmadan parti üyesi olmak mümkun değildir; çünku PARTI ÖRGÜTLÜ BİR BÜTÜN, ÖRGÜTLÜ MÜFREZEDİR!

Ama bizim "muhalefet"imize göre, herhangi bır partı hucresinde örgütlü olmadan da partı üyesı, partılı olmak mumkündür. Aynı Martov'un savunduğu gibi!

b) "Muhalefet" Marksist-Leninist parti kurallarının işletilmesini; Demokratik Merkeziyetçiliğin uygulanmasını, 'tasfiyecilik' olarak nitelendiriyor

"Muhalefet" ortaya çıktığından bu yana 'tasfiyecilik' üzerine dehşetengiz bir kampanya başlattı. "Muhalefet"in bir dizi Marksizm-Leninizm açısından yüzkarası belgesinde, 'goruş ayrılığı' olan yoldaşların 'tasfiye edildiği' iddiaları ileri sürüldü.

Şimdi "muhalefet"in 'resmi ağzı' olarak ortaya çıkan "Spartakus"!'da bu 'tasfiye işlemleri' konusunda şunları okuyoruz:

"MK tasfiye işlemine, önderlik ettiği sempatizan komiteleri partı içi durumdan haberdar eden ve onları MK'nin bürokratık yozlaşma eğilimine ve yanlış çizgiye karşı mucadeleye gucu oranında seferber eden X yoldaşla başlamıştır. MK bu gelişmeler karşısında X yoldaşın belli şartlar ileri sürmesini onu tasfiye etmenin gerekçesi olarak gostermiştir."

Yanı Merkez Komitesi X (ya da T) yoldaşı tasfiye etmiş! Gerekçesi de, T'nin 'bellı şartlar ileri sürmesi' imiş! Yüzsüzlüğün ve yalancılığın bu kadarı için insanın ar damarının çatlamış olması gerekir. Olgular belgeler temelinde incelendiğinde görülen şudur:

Önce, Merkez Komitesi X yoldaş denen siyasi soytarıyı hiç bir şekilde tasfiye etmemiştir. X yoldaş denen kişi, parti hucresı toplantısına gelmiş; bu toplantıda daha önce savunduğu bır görüşü, tutanaktan çıkarma şeklinde bir düzeltme yapılmasını önermiştir. Hücrenin dıger üyelerinin tümü! X'in şımdi yapmak istediği 'tutanak düzeltmesi'nin, gerçekte tutanak çarpıtması olduğunu tespit etmişlerdir.

Bu konuda hücrenin çoğunluğu şu kararı almıştır:

...

"3. T, 24.10'da yaptığımız 10. hücre toplantısına 6. ve 7. toplantıların tutanakları hakkında duzeltmelerini getirdi. Önce bu duzeltmelerin uç-uç buçuk ay onceki tutanaklara yapılan düzeltmeler olduğunu tespit etmek zorundayız.

İkinci olarak, 6. toplantı tutanağının kesinlikle sonuca bağlanmış olduğunun belgeli olduğunu tespit etmek zorundayız. (Hazırlanan bir gundem taslağında 6. toplantı tutanağının yanlışlıkla yeniden gundeme alınmış olması bu olguyu ortadan kaldırmıyor.)

T'nın "duzeltme" yontemi ile ilgili soyleyeceklerimiz; içerikle ilgili olarak: T, 7. toplantı tutanağının duzeltilmesinde bir noktada çok açık bir biçimde, toplantıda savunduğu duşunceyi değiştirmektedir. Ve uç ay once savunduğunu sanki savunmuyor gibi gostermektedir.

T, 7. toplantıda çok berrak bir şekilde "Stalin'ın Lenin ile birlikte Marksizmi, Leninizm aşamasına yukselttiği" şeklindeki tezi savunmuş ve tartışma içinde "Belki Lenin'ın oynadığı rol, Stalin'ın rolunden daha fazladır" demiştir. Şimdi o, bu soylediklerinin yerine şunların geçirilmesini oneriyor:

"Marksizmin temel onermesinin (Engels'ın Komunist Partisi Manifestosu'nun onsozunde soylediği gibi) Marx'a ait olduğu gibi, Leninizmin temel onermesinin de Lenin'e ait olduğu bir gerçektir." Biz, sanki 7. toplantıda T'nın savunduğunun buymuş gibi konması talebini reddediyor, bunun tutanak duzeltmesi değil, tutanak çarpıtması olduğunu belirtiyoruz.

Duzeltme, eğer savunulan goruşler yanlış aktarılmışsa yapılır. 7. toplantıda T'nın duzeltmek istediği yer, onun savunduğu goruşu aynen yansıtmaktadır.

7.11.1982"

.....

X yoldaş denen kişi, 26.11.1982'de yapılan, kendi katıldığı son hücre toplantısında, kendi yaptığı duzeltmenin mutlaka kendi istediği şekilde geçmesini; aksi taktirde hucreyi terkedeceğini açıklamıştır. İşte one surdüğu "şart" budur. Yani hücre çoğunluğunu yalanını desteklemeye çağırmıştır. Şartı(!) budur! Tartışma içinde hücredeki diğer yoldaşlar T nin yaptığı işin yanlış olduğunu kendisine anlatmaya çalışmışlardır. İleri sürdüğü talebın saçma olduğunu; kendi duzeltme önerisi ile, parti hücre çoğunluğunun aynı konuda goruşunun tutanakla birlikte partiye açılmasının tek doğru tavır olduğunu anlatmaya çalışmışlardır. T bu toplantıda sozu geçen şartı(!) kabul edilmediği için çalıştığı tek parti hucresi olan hücreyi terketmiştir. İşte T'nın "Merkez Komitesi tarafından tasfiye edilmesi"nın hikayesi budur. T çalıştığı tek parti hucresini, böylece parti içinde ÖRGÜTLÜ çalışmayı terkederek, kendi kendını partıden dıştalamış, tasfiye etmiştir.

"Spartakus"! denen zavallılık belgesinde "tasfiye" konusunda şöyle devam edılıyor:

"Daha sonra da sıra X yoldaşın önderliğindeki sempatizan komitelere gelmiştir. Merkez Komitesi R1 sempatizan komiteye, 18.12 tarihinde duzenlenen 'iç tartışma toplantısı' na ikı gün kala gonderdiği bir mektupta şoyle demektedir: ' Şunu da ekleyelım, gerçekte bugün siz de orgutlu sempatizan statusunde degılsınız. Buna ragmen ozel durumunuz - dan dolayı sizin bızım iç toplantımıza katılmanızı gerekli ve yararlı buluyoruz.'"

Önce, burada alıntı yapılan mektubun Merkez Komitesi adına yazılmış bir mektup olmadığını; Parti hücresi adına, parti hücresi sekreteri tarafından yazılmış bir mektup olduğunu söyleyelim. Ama zavallı "muhalefet"in gozunu oyle bir MK kini ve korkusu burumuştur ki, boyle amaca hizmet eden ufak tefek yalanlar (Merkez Komitesinin olmayan bir belgeyi Merkez Komitesi BELGESİ GİBİ göstermek) onca onemli degildir.

Bundan da onemlisi, buradan sadece R1'ın 'artık orgutlu sempatizan' gorulmediğini ogrenmemiz; ve fakat bunun nedeni, nasıl üzerine bilgi sahibi olamamamızdır. O bılgiyi de bız verelim:

T çalıştığı parti hücresini terkettikten sonra, açıktır ki artık onunla orgutlu bağ kopmuş oluyordu; ve T'nin daha once terkettiği parti hücresi tarafından sorumlu olarak gonderildiği parti sempatizanı hücrelerin yonetilmesi, yonlendirilmesi sorunu ortaya cıkıyordu. Parti içinde orgutlu çalışmayı reddeden bir kişinin, çalıştığı tek parti hücresini terkederek, parti disiplınını, demokratık merkezıyetçilığı ayaklar altına alan orgutsuz bir kişinin; parti adına, parti sempatizan hücrelerini yonetmesi saçmalıktı. Durum bu olduğu için, doğrudan temas kurma imkanı olan R1'e yazılı olarak, T'nin çalıştığı parti hücresinden ayrıldığı, ortaya çıkan durumu goruşmek için Parti hücresinin R1 ile goruşme yapmak istediği bildirildi. Eğer R1 isterse T'nin bu toplantıya katılabileceği bildirildi. (T'nin onderliğindeki diğer sempatizan komite olan Hs sempatizan komitesine doğrudan ulaşma imkanı olmadığı için, T'ye yazılı olarak bu komiteye vermesi için bir mektup gonderildi. 13.12.1982 tarihli bu mektuba —eğer Hs'de sempatizan komite varsa— hala cevap gelmedi!!' Cevap gelmedi ama .. bölgesinde yapılan iç toplantıya Hs sempatizan komiteden -tum komite çağrıldığı halde- yalnızca bir kişi geldi. Komitenin eski sorumlusu T, bu durumu, otekilerin zaten "işe yaramaz" oldukları şeklinde açıkladı.) Sonunda 8.12. tarihinde R1 ile, R1'in bağlı olduğu parti hücresinden iki yoldaşın, bunun dışında da T'nin katıldığı bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda Parti hücresinden yoldaşlar, tartışmaların başında ve sonunda T'nın artık partili olmadığını; R1'in eğer parti sempatizan hücresi olarak çalışmak istiyorsa, yeni bir sorumlu onderliğinde çalışacağını açıkladılar. R1'in üyeleri, kendilerinin bu konuda henuz tavır takınamayacaklarını, karşılıklı belgeleri incelemek istediklerini, vs açıkladılar. Yani partinin gonderdiği yeni bir sorumlunun denetiminde çalışmayı açıkça reddettiler. Bu noktadan itibaren R1'ın 'örgütlu sempatizan' statusunun ortadan kalkacağı açıktı. Ve bu R1'e tartışma sırasında hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta soylendi.

"Örgütlü sempatizan" olmak, "ben örgütlü sempatizanım" demekle olmaz; "partililiğin" "ben partiliyim" demekle olmadığı gibi. Örgütlü sempatizan olmanın minimum şartı, örgütlü olduğunu söylediğin partinin, teşkilatın çevresinde orgutlu çalışma yapmak, sozu geçen teşkılatın disiplinını kabul etmektir. R1 bunu kabul etmeyerek kendi kendini tasfiye etmiştir. İşte R1'ın 'tasfiye edilmesi'nın hikayesi de budur!

Bunun dışında "muhalefet"in deyimi ile 'tasfiye edilen' 2 sempatizan komite daha vardır. Bunlar da çok açık bir biçimde partinin aldığı bir eylem kararına uymayacaklarını açıklamışlar; bunun üzerine partinin eylembirliğini bozmama yönünde uyarılmışlar; partinin eylembirlığını bozmaya hiçbir şekilde müsamaha etmeyeceğimiz konusunda tavrımız ortaya konmuş; buna rağmen bunlar alınan eylem kararına uymama, ve partinin eylembirlığini açıkça sabote etme tavrını sürdürmuş - lerdir. Bunlar da bu tavırları ile kendi kendilerini parti çevresinde orgutlu çalışmadan dıştalamışlar, kendi kendilerini tasfiye etmişlerdir. Onların da 'tasfiyesi'nın hikayesi budur!

"Muhalefet"in butun 'tasfiyecilik' yaygaralarının ardında yatan, onların proletarya partisinin 'orgutlu bir butun' olduğunu kavramayan; herkesin doğru bulduğunu, doğru bıldığını yaptığı bir orgut duşleyen, kuçuk-burjuva, menşevik orgut anlayışlarıdır.

Onlar Merkez Komitesinin talep ettiği "Partinın eylembırlığını bozmayacaksınız" talebini "kolece dısıplın" olarak goruyorlar.

Bu "parti kurtaran şaban"lar, "Spartakus"(!) ismini almalarının bir sebebi olarak da, bu ismin "revizyonizmin burokrat disiplin koleliğine karşı isyan simgesi olduğunu dusundukleri"ni getiriyorlar.

Bunların "revizyonizmin burokrat disıplın kolelığı" dedikleri nedir? Bir bakalım:

★ Merkez Komitesine, hiçbir ispat gereği duymadan, "Merkez Komitesi belgeleri gizlemek istiyor" çamurunu atan, ve bu çamur temelinde Merkez Komitesine ültimatom dayatan R1 ve Hs. komitelerinden ültımatom; şartlı disıplin tavırlarının ozeleştırısı talep edılmıştır. Buna revizyonizmin disiplın koleliği diyenler, gerçekte "bırakınız yapsınlar" goruşunun, burjuva liberalizminin temsılcilerıdırler.

★ T denen kişinin yaptığı bir dizi disiplinsizlik karşısında çalıştığı hücre kendisini eleştirip, ozeleştirı talep etmiş; T her seferinde ozeleştirı yapacağını soyleyerek gitmiş; ve fakat "uzerine duşunup taşındıktan sonra"(!) ozeleştırı yapacak bırşey olmadığını keşfetmiştir! Aldığı işleri zamanında yerine getırmeyen; yaptığı işler hakkında çalıştığı hucreye zamanında bilgi vermeyen; hucrenin aldığı kararları alta aktarmayan; alınan kararlara uymayan, vs. bır kişiden ozeleştırı istemek, "revizyonizmin burokrat disiplin kolelıği" degil, Marksizm-Leninizmin talebidir!

★ Bır başka sempatizan komitesi, Merkez Komitesi 1 Mayıs belgelerini yayınlama kararını aldıktan bir hafta sonra, 1 Mayıs belgelerinin derhal yayınlanması talebı ile ortaya çıkmış, ve 1 hafta içinde belgeler yayınlanmazsa kendi yayınlayacağı ültimatomunu getirmiştir. Bu sempatizan komiteden de bu ültimatom tavrının ozeleştırısi talep edilmiş; bu komite köşe bucak ozeleştıriden kaçmıştır. Bu komiteden de bu tavrının ozeleştirisini talep etmek tek doğru tavırdır. Bu komite daha sonra, alınan bir eylem kararına uymayacağını açıklamış ve uymamıştır.

* En son olarak da S sempatizan komitesi, 1 Mayıs tartışmasının "Parti konferansı kararları ile çelıştığı", "kardeş lik ılişkilerini zedelediği", vb. gerekçelerle; Partinin aldığı karar doğrultusunda uygulamaya koyduğu 1 Mayıs iç toplantısına katılmayacağını açıklamıştır. Bu komiteye sözlü ve yazılı olarak yaptığının, partinin bir eylem kararına uymamak; partinin eylembirliğini parçalamak tavrı olduğu, bunun örgütlü çalışmayla bağdaşmadığı açıkça ortaya konmuş,komite soylediğini uygulamaya koymaması, özeleştiri yapması için uyarılmıştır. Buna rağmen atılan adımın örgütsel ayrılık adımı olduğunun kesin bilincinde olarak S sempatizan komitesı 'kararı'nı uygulamış, ve ıç toplantıyı terkedıp gitmiş - tir. Bir sempatızan komitenin partinin eylembirliğini parçalamamasını talep etmek, "revizyonizmin bürokratik disiplin köleliği" değil, Marksızm-Lenınizmin talebidir.

Merkez Komitesi hiç kimseden, Merkez Komitesinin kararlarını gözü kapalı desteklemesını talep etmemiş; hiç kimse ayrı görüş savunduğu için onu dıştalama yolunu tutmamıştır. Ama Merkez Komitesi bütün partili ve örgütlü kişilerden, alınan Parti kararlarının uygulanmasını (karar hakkında eleştırı hakkını hiçbir şekilde dıştalamadan) talep etmiştir.İşte bızım menşevik küçük-burjuva "muhalefet"imizin 'disiplin köleliği' olarak nıtelendırdiği budur. Ama bu tam da Marksist Leninist bir partının varlığı ya da yokluğu sorunudur. Onlar gerçekte proletaryanın 'disiplin'ini 'kölelik' olarak değerlendirmektedirler.

Marksıst-Lenınistlerın ise dısiplin konusunda düşündükleri değışiktir. Stalin, "Leninizmin İlkeleri"nde, "Hızıple - rin varlığıyla bağdaşmayan irade birlığı olarak parti" bölümünde şunları söyler:

"Birliğinden ve demir disip.ininden güç alan bir parti olmadan proletarya dıktatörlüğünü kurmak ve devam ettirmek imkansızdır. Ama bütün parti üyelerinin irade birliği olmadan, hareket birliği olmadan partide demır disiplin düşünülemez. Şüphesiz ki bu, partide fıkır mücadelesine yer olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine, demir disiplin, eleştırıye ve fikir mücadelesine engel olmak şöyle dursun, partinin bağrında eleştiriyi ve fikir mücadelesini gerektırir. Üstelik bu, disiplının 'kör' disiplin olması da demek değildır. Tam tersıne, demir disiplin, bilinçli ve gönüllü olarak kabul edilen bır itaatı öngörür, çünkü ancak bilinçlı bir disiplin, gerçekten demir disiplin olabilir. Ama fikir mücadelesi bitince, eleştiri tükenip karara varılınca, bütün parti üyelerinin irade birliği ve eylembırlığı şarttır. Bu, öyle bır zorunlu şarttır ki, onsuz ne birleşmiş parti, ne de partıde demir disiplin düşünülebilir."

(J. Stalın, Leninizmin İlkeleri, s.107-108, Sol Yayınları 1974)

Troçkist muhalefet ile girdiği polemikte Stalin aynı konuda şunları söyler:

" Leninizm, proleter partinin çıkarlarının, Partı sıyasetı sorunlarının bilinçli olarak açıklanmasını ("Erörterung"; 'tartışma' anlamına da gelir —ÇN), Partinin üye kitlelerinin Parti yönetimine karşı bilinçli bır ilişkisini, Partinin eksikliklerinin eleştirisini, Partinin hatalarının eleştirisini gerektirdiğini öğretir. Ama LENİNİZM AYNI ZAMANDA, BİR KERE KARARLAR PARTİNİN YÖNETİCİ ORGANLARI TARAFINDAN KABUL EDİLIP ONAYLANDIKTAN SONRA, PARTİ KARARLARININ BÜTÜN PARTİ ÜYELERI TARAFINDAN İ T İ R A Z S I Z ("widerspruchlos"!) UYGULANMASINI DA TALEP EDER."

(Stalin, TE, c.10, s.69, Almanca) (abç)

Rusya Komünist Partisi/Bolşevık'in 1919'da kabul edilen tüzüğünde şunlar denır:

"50. En sıkı disiplin bütün Parti üyelerinin ve parti örgütlerinin ilk yükümlülüğüdür. Merkezi partı kurumlarının kararları çabuklukla ve tam olarak uygulanmak zorundadır. Aynı zamanda, herhangi bır konu hakkında k a r a r a l ı n m a d ı ğ ı s ü r e c e , parti içinde partı hayatının bütün tartışmalı sorunları üzerine tartışma, bütünüyle serbesttir." (abç)

Komünist Enternasyonal tüzüğünde ise şunlar yazılıdır:

" PARTİ SORUNLARI PARTİ ÜYELERİ VE ÖRGÜTLER TARAFINDAN Y A L N I Z C A YETKİLİ PARTİ ÖRGÜTÜ (o sorun üzerine —ÇN) K A R A R A L A N A K A D A R TARTIŞILIR. Komünist Enternasyonal Kongreleri, onun seksiyonlarının parti kongreleri veya onların yönetici organları KARAR ALDIKTAN SONRA, BU KARARLAR, EĞER ÜYELERİN VEYA BÖLGESEL PARTİ ÖRGÜTLERİNİN BİR BÖLÜMÜ BUNLARLA HEMFİKİR OLMASA DA MUTLAKA UYGULANMAK ZORUNDADIR."

(VI. Kongre Belgeleri II, Kararlar, s.102, Almanca)

Bütün bunlarda çok açık bir şekılde, partının hiçbir şekilde, partinin eylembirlığini sarsacak bır çalışmaya goz - yummayacağı; karar alındıktan sonra bu kararların uygulama yukumlulüğünün vurgulandığı berrak bir şekilde ortadadır.

Merkez Komitesinin ve Partinın "muhalefet"ten talep ettığı de bu idi: Alınan kararlara (bunlar hakkında ıtırazı olsa da, eleştırisi olsa, eleştirerek de) uymak! Parti disiplinine uymak! İşte bizim kuçuk-burjuva baylarımıza "dısiplin köleliği" olarak görünen şey budur.

Onlar, yapılan 1 Mayıs tartışmalarında Lenin'den şu alıntıyı yaparak bizim durumumuzla bağıntı kurup, kendi dısiplin ihlallerini haklı çıkarmaya çalıştılar:

"'Kurye' (sayı 13)'de L. Martov şöyle diyor: Dısiplin,Merkez Komitesinin siyasi bir kampanyasının baltalanmamasını talep eder. Bu bır safsatadır. Hıçbir disiplin, parti üyelerini Merkez Komitesi tarafından karara alınmış bütun karar taslaklarını gözü kapalı kabul etmeye zorlamaz. Partİ örgütlerini kendi fikirlerine sahıp olma hakkından feragat etmeye zorlayan ve onları sadece Merkez Komitesi kararlarının d e s t e k l e y i c i l e r i halıne getiren böyle kurallar dünyanın hiçbir yerinde hıçbir zaman olmamıştır.

L Martov, bizim örgüt dağıtıcıları olduğumuz şeklindeki 'korkunç kelimeleri' ve imalarıyla sorunun özünden kaçınmaktadır. Merkez Komitesinin kararının Kongrenın kararıyla çelişip çelişmediği konusunda bir tek hece bile söylememektedir. O, m u h a l e f e t y a p m a hakkı,yanı h e r parti örgütünün Kongrede ortaya konan ıradenin çerçevesi ıçinde Merkez Komitesinin taktığına itiraz etme ve onun sapma ve hatalarını düzeltme hakkı konusunda bir tek hece bile söylememiştir. Biz bundan dolayı hiç ıstifımizi bozmadan Martov'u şöyle yanıtlayacağız: Örgüt dağıtıcısı, parti örgütlerinin garanti altına alınmış haklarını ihlal edenlerdir."

(Lenin, İşçiler karar vermelidir, 1906, TE, c.10, s.508-9, Almanca)

Bu alıntı ile bizim ve "muhalefet"in durumu arasında,bizi guya Martov'a; "muhalefet"in tavrını ise Lenin'e benzeterek atıfta bulunmak, alıntı tüccarlığıdır, sıyasi sahtekarlıktır. Çünkü önce okuduğunu anlayan herkes, Lenin'in çok açık bir biçimde, "Parti uyelerinin Merkez Komitesi tarafından kaleme alınmış bütün karar taslaklarını gözü kapalı kabul etmeye zorlamadığı"nı söylediğini görecektir. Martov ve hempaları, disiplın adına parti üyelerini, kendi aldıkları, ve Parti Kongresi kararı ile çelişen karara gözü kapalı imza atmaya (Almancada "unterschreiben") zorlamakta; Lenın buna karşı çıkmaktadır.

Bizim durumumuzda ise, önce alınan ve uygulanması talep edilen kararlar; kesinlikle parti içinde tartışılmış, partının çoğunluğunun desteklediği Parti kararlarıdır; Merkez Komitesi kararları değildir. Ikıncisi, bu kararların Partı Konferansı kararları ile çelıştığı sadece iddıa edilmıştır, ve fakat ispat edilmemiştir ve edilemez, çünkü böyle bır çelişme yoktur. Üçüncüsü, bu kararları doğru bulmayanlara hiçbir şekilde, bu kararları imzalamaya zorlama, bu kararları desteklemeye zorlama diye bir durum yoktur. Söylenen, bu kararlara eleştırisi olanların eleştırilerini getirmeleri, ve fakat aynı zamanda bu kararları uygulamaları gerektığidir.

Görüşümüze göre, Merkez Komitesinın önderliğinde, Partinin aldığı kararların Partı Konferansı kararları ile çelıştığının ispatlandığı noktalarda, Partı üyelerinin Konferansın kararlarına atıfta bulunarak disiplin konusunda, Konferans kararlarına uyacaklarını açıklamaları meşrudur. (Bu bile, eğer bir karar alınırken, Parti içinde bır oylama yapıldı ise, yani karar partı kararı olmuşsa, sorundur.) Ama burda bu çelişmenin varlığı ispatlanmak zorundadır. "İddıa" temelinde disiplin ihlaline göz yumulması, bunun meşrulaştırılması, gerçekte Partinin ölümü demektir.

Gerçekte bizim zavallı "muhalefet"ımızin dehşetengiz "disiplin köleliği" lafları onların kimlerle akraba olduğunun bir göstergesinden başka bir şey değildir.

Lenin, 'bız köle değiliz' yaygarasını basan Martov hakkında şunları söylüyor:

" Bız köle değiliz' Kendini yığın örgütünün üstünde ve yığın disiplınının dışında 'seçkin beyinler' arasında gören burjuva aydınının zihniyeti, burada dikkate değer bir açıklıkla dile getirilıyor. Partide çalışmayı reddedışlerini 'köle olmadıklarını' soyleyerek açıklamak, kendını bütün bütün ele vermektir. Herhangi bır savdan yoksun olduğunu itiraf etmektir, doyumsuzluğun nedenlerini, makul nedenlerini hiç bir biçimde gösterememektir."

(Bir adım ileri, ıkı adım geri, s.195)

Bunlar sanki bizim "muhalefet"imiz için söylenmiş sözlerdir'

"Muhalefet"ın Parti inşasının birinci aşaması konusundaki görüşleri kitle çalışmasını reddeden görüşlerdir

"Muhalefet"in parti inşasının birinci aşaması konusundaki çok değerli(!!!) görüşleri, "muhalefet"in "Spartakus" adlı zavallılık belgesinde henuz ortaya konmuyor. Ama "muhalefet" içinden bir unsurun bu konuda GDS ile yürüttüğumüz tartışma konusunda savunduğu görüşler, bu konuda "muhalefet"ın görüşleri üzerine az-çok bilgi veriyor. Bu unsurun yazılarını ve cevaplarımızı bu sayımızda ayrıca bastığımızdan, burada üzerinde durmuyoruz. Okuyucu bu sayıda bu konuda şu sayfalara bakmalıdır: 55-59

"Muhalefet"in bu konudaki tavrının ne olduğu 1 Mayıs tartışmaları içinde bunların savundukları görüşlerde de ortaya çıktı. "Muhalefet"ın başını çekenler tartışmalarda —kardeş örgütlerle ağız ve anlayış birliği içinde— bizim Türkiye devrimci hareketi içinde en çok tartışılan güncel sorunlardan biri olan cephe sorununda parti içinde tartışma yürütmüş, ve bu konuda detaylı tavır takınmış olmamızı —kardeşlerin eleştirisine cevap verme görevi dururken!!!— gereksiz(!!!) olarak değerlendirdiler. Ayrıca "muhalefet"in liderlerinden T'nın 1 Mayıs'la ilgili tartışma yazısında açıkça merkezi yürüyüşe gelmeye hazır olmayanlarla uğraşmak "lüzumsuz" ilan edilmektedir.

Bütün bunlar "muhalefet"in parti inşasının birinci aşamasında partinin çalışmanın merkezine konmasından, dışta propaganda-ajitasyon ve örgütlenme çalışmasının anladıklarını gösteriyor. Kuşkusuz bu konuda tartışma derinleştiğinde bunların bu konudaki sapmasının derinliği bütün boyutları ile çok daha açık bir biçimde görülecektir.

"MUHALEFET"İN YÖNTEMLERİ

"Muhalefet"in yöntemleri de Marksist-Leninistten başka herşeydir. "Muhalefet"in yöntemleri konusunda belirleyici birkaç nokta şunlardır:

★ Hiçbir ispat gereği duymadan ileri sürülen IDDIALAR üzerinde siyaset inşa etmek

"Muhalefet" daha "muhalefet" olarak ortaya çıkmadan once bu gunku "muhalefet" liderlerinden T'nın şahsında, "muhalefet"ın bu tıpık ozellığı çok açık bir biçimde görüluyordu. O gerek hücresinde verdiği "mücadele"de; gerekse Parti içinde yayınlanan 1 Mayıs yazısında bu yontemı çokça kullanıyordu.

İspat gereği duymadan getirilen İDDIALAR temelinde sıyaset inşa etmek Marksızm-Leninizmin ruhuna aykırı bir tavırdır. Marksist-Leninistlerin bu gibi bir sıyasete karşı tavrı; iftirayı ıftıra olarak niteleyip gundeme geçmektir. Bız yine de bu gibi gerçekte ıftıra nıteliğinde olan bır dızı ıddia uzerinde durduk. Tek tek ele alıp cevaplamaya çalıştık. Çünku, ıftıra metodu, "çamur at, izi kalır" mantığının ürünüdur; ve kısa yoldan bu çamurların izlerini temizlemek ımkanı olduğunda bunlara tavır takınmak yanlış değildir.

"Muhalefet"ın "muhalefet" olarak ortaya çıkmasının temelı "Merkez Komitesi belgeleri yayınlamak ıstemıyor" iddıası ıdi. Bu iddıa hıçbir şekılde ispatlanamadı. Guya belgeleri yayınlamak ıstemeyen Merkez Komitesi kısa sure içinde yayınlanması talep edilen belgeleri yayınladı. Boylece muhalefetin elinden iftıra oyuncağı alındı. Onlar bu kez de büyük pişkinlikle "bu manevradır" ıddıasını ıleri sürdüler. Bız bu çocukça aptallığın üzerinde durmaya gerek duymuyoruz. Uygulamamız ortadadır.

Son geldiği yerde "muhalefet" artık 'parti içinde tartışma özgürlüğü olmadığı', Partı Merkez Komitesının Parti Konferansının kararlarını çığnediği; vb. iddiaları ileri sürüyor. Ama hangi Parti Konferansı kararının çiğnendığı somut olarak gösterilmesi talep edıldiğinde, "muhalefet" susuyor. Parti içinde tartışma özgürlüğünün nasıl olmadığının ıspatlanması talep edıldığında "muhalefet" susuyor, vs. "Muhalefet" battığı çamurun -ve kendini bu çamur içinde bayağı rahat hissediyor- içinden avuç avuç pisliği bızım uzerımızede atmaya çalışıyor. İspatsız iddiaların anlamı budur.

★ "Muhalefet" özeleştiri yönteminden nasibini almamıştır

"Muhalefet"in tipik özelliklerinden birisi, kendi hataları karşısında; ve güya mücadele ettiği bizlerin hataları veya hata olarak değerlendirdiği doğruları karşısında takındığı çifte standartlı tavırdır. Bu bağıntıda "muhalefet" kendi hatalarına (ve bu arada tabii, "muhalefet"ın ideolojik ve siyasi dayanağı kardeşlerin hataları karşısında) karşı korkunç bir liberalizm uygulamakta; bızlere karşı ise laf radikalı bir tavır takınmaktadır.

Buna örnekler çoktur. Mesela en tipik örnek, T'nin parti hücresi tutanağında yapmak istediği 'tutanak düzeltmesi'yle ilgili tavrıdır. T hücre içindeki tartışmalarda açık bır şekılde Lenin ve Stalin'in Leninizmin yaratılmasında rolünün bir ve aynı olduğu; Marksizmin Lenin v e Stalin tarafından yenı bır aşamaya, Leninizm aşamasına yükseltildiği şeklinde görüşleri savunmuştur. Daha sonra bu noktada görüşünü geri çeken bir tutanak değişikliği yapılmasını —ama değiştirmek istediği görüşün hıçbir şekılde özeleştirisini yapmadan— önermiştir. Yani savunduğu görüşü savunmamış gibi gösteren bir tutanak değişikliği, tutanak çarpıtması önermiştir. Tavır, yaptığı hatayı özeleştirı yapmadan 'halletme' tavrıdır.

Daha sonra yazdığı "Partıye ve sempatizanlara açıklama"ya zısında da; Parti hücresini terketmesi adımı ile ilgili tek kelime özeleştirı yapmamış, sadece "yöntemde bazı hatalar yapmış olabileceğini" ıhtımal(!) olarak ortaya koymuştur.

"Muhalefet"in kendi içinde hatalarına nasıl yaklaştığına örnek, şimdı T ile aynı saflarda olan Ş'nin tavrıdır. Ş, T'nın parti hücresini terketmesini doğru bulmamıştır; Ş Merkez Komitesinin belgeleri gizlemek istediği demagojisini reddetmiştir, vs. Ama şimdi bütün bunlardan tek kelime yoktur. T ise kendısinin mücadele yönteminin en doğru olduğunu savunmuştur. Onun ise kendisinden sonra ayrılan "muhalefet" hakkında ne düşünduğu, ne dediği de ortada yoktur.

"Muhalefet" kardeş örgütlere 'tabu' olarak yaklaşmadığını; kendilerine Marksızm-Leninizmi kıstas aldıklarını ve yanlış gördükleri şeyleri eleştırdiklerini, eleştireceklerini söylemektedir. Aynı şekilde kardeş örgütlerimiz de kendilerinin "muhalefet" ile (ideolojik anlamda!) aynı kefeye konulmasını protesto etmekte, kendilerinin "muhalefet"i tüm olarak tanımadıklarını, vs. söylemektedirler. Ama pratikte ıkı kesımın bırbırlerine kamuoyu önünde getirdikleri tek eleştırı yoktur. Son GDS Info'da bir "TKP/ML(B)'li" (böyle bir TKP/ML(B)'lı bız tanımıyoruz!) GDS'e 1 Mayıs tartışması ile ilgili dort soru soruyor. Şımdıye kadar getirilen —ve kamuoyu önunde değil, ıç organda— en genış "eleştiri" ışte budur. Bu yazının gerçekte "eleştiri" olmadığını; kardeş örgutlerın zayıf noktalarına dikkat çekerek, onların daha iyi savunulabilmesi ıçin onlardan yardım talep eden bir yazı olduğunu herkes görebilir. İşte "muhalefet"ın kendı hatalarına (ve bu arada kardeşlerınkine) yaklaşımı böyledir.

Ama iş başkasını, bılhassa da bizi eleştırmeye geldığı zaman bu tavır değışmekte, korkunç laf radikali bir tavır ortaya çıkmakta; tam skolastık bır kafa ıle kelimeler üzerine ahkâm keserek bir dizı dehşetlı(!) eleştırı getırılmektedir.

★ "Muhalefet"ın kendi kafası ıle düşünme durumu yoktur. O kardeş örgütlere 'hayranlık' içinde, onların getırdığı görüşleri —bazan mantıkı sonuçlarına vardırarak— savunmak -tan başka bır iş yapmamaktadır.

"Muhalefet" lıderlerının şahsında bugünkü "muhalefet"imızın çok tıpik bır özelliğini sureç içinde gözlemlemek mümkündür.

T mesela 12 Eylül konusunda önce Merkez Komitesinin görüşünü savunmuştur. Ama GDS'ın tavrı geldikten sonra bu tavır değişivermıştır!

Ş de 12 Eylül konusunda önce Merkez Komitesının tavrını desteklemiştir. Son geldığı yerde bu tavrı değişıme uğramıştır.

T bir olayda çok açık bır şekılde bizden fazla kardeşlere karşı sorumluluk duyduğunu belgelemiştir. Her ikımızı de ilgilendıren bır konuda Partıye yazılı rapor verme ihtiyacını duymazken, aynı konuda kardeşlere yazılı rapor vermeyi onlarla önceden kararlaştırmıştır.

Ş 1 Mayıs tartışmaları somut olarak başlayana dek, 1 Mayıs tartışmasından yola çıkılmasını doğru buluyordu. 1 Mayıs tartışmaları somut olarak başladıktan; kardeşler bunu "kökten red" ettikten sonra, bu tavrının hatalı olduğunu keşfetti!

T iki konuda (bildirı olayı; ve taslak yazıların sempatizan hücrelere o hali ile verilmesi) hücrede özeleştiri yapacağını söyledı. Sonradan "düşünüp taşındıktan sonra" (siz ona akıl hocalarına danıştıktan sonra deyin) bu konularda özeleştiri yapmaktan vazgeçti.

Açıktır kı kışı görüş değıştirebilir, bunda şu veya bu dış etki (bizim bağıntımızda kardeş örgütler) belirleyici bir rol oynayabilir. Bızım karşı çıktığımız bu değildir. Kötü olan bu değildir. Kötü olan, kardeşler konusunda "muhalefet"in eleştirici olma, söylenenler uzerine kendı kafası ile düşünme tavrından yoksun olması; kardeşlerin her dediğini eleş

tirisiz, gözü kapalı alıp savunmasıdır. "Muhalefet"in gözünde kardeşler adeta Marksızm-Leninizmin kıstası haline gelmiştir.

"Muhalefet" sadece kardeşlerin getirdiği görüşleri alıp savunmakla kalmıyor. Bazen onlar derinlemesine kavramadıkları bu görüşleri, mantıki sonuçlarına vardırarak da savunuyorlar.

Tıpik bir örnek, "Spartakus" adlı zavallılık belgesinde görülmektedir.

Bilindiği gibi, kardeş örgütler "Çizgi eleştirisi" adlı broşürde; bizi, TKP/ML'den örgütsel olarak koptuğumuzda, "derin bir ideolojik ve siyasi kopma" olmadığı noktasında eleştirmişlerdi. Onların eleştirisi, ideolojik ve siyasi kopmanın "derin"lemesine gerçekleştirilmemiş olmasına; ve bizim bunu böyle kavramadığımıza yöneliyordu.

Şimdi "muhalefet" tarafından kardeşlerden ödünç alınan bu eleştiri, "Spartakus" adlı zavallılık belgesinde şu hale bürünüyor:

"Ancak oportünizmle örgütsel olarak kopulmasına rağmen, ideolojik alanda hesaplaşma henüz gerçekleşmiş değildi."

Görüldüğü gibi, kardeşlerin eleştirisinde "derinlemesine" olmayan ideolojik kopuş; "muhalefet"te hiç olmuyor; örgütsel olarak kopuldu, ama ideolojik alanda hesaplaşılmadı' ya dönüşüyor. İşte "muhalefet" kardeşlerin görüşlerini yer yer böyle savunuyor.

"Muhalefet" buradaki tavrı ile bizim TKP/ML'den örgütsel kopuşumuzun, Parti içinde yürütülen (ve onların tam burnu büyük küçük burjuvalara yaraşır biçimde yok saydıkları) ideolojik mücadelenin sonucu olarak ortaya çıkan bir kopuş olduğunu reddetmektedir. O bu tavrı ile bugünkü pratiğini de haklı çıkarmaya çalışmaktadır. Bugünkü "muhalefet"in Parti içinde elle tutulur bir ideolojik mücadelesi yoktur. Ama onlar buna rağmen ayrılığı gündeme getiren şartlı disiplin tavrını takınmışlardır. Önce örgütsel ayrılık; sonra ideolojik hesaplaşma — işte "muhalefet"in tavrı budur. Biz ise her örgütsel ayrılığın —eğer bu Marksist - Leninistler tarafından gerçekleştiriliyorsa— belirli bir ideolojik mücadelenin sonucu olması gerektiğini düşünüyoruz. Açıktır ki ideolojik hesaplaşma ayrılıktan (örgütsel ayrılıktan) sonra da sürecektir. Ama bu örgütsel ayrılık öncesinde ideolojik mücadele olmayacak anlamına gelmez. Tersine.

İşte kardeşlerin eleştirisini anlamadan aktarırken "derinlemesine" sözcüğünü atlayan "muhalefet"imizin bu eleştiriyi savunması böyledir!

Bu daha kendini bir dizi konuda göstermektedir. Biz buna daha önce de T'nin 1 Mayıs yazısında belirli örnekler vermiştik. Bunun "ayı dostluğu" olduğunu söylemiştik. Biz bunu söylerken, kardeşlerin belli noktalarda da olsa kendilerini T gibilerinden ayıracağını düşünüyorduk. Gelişmeler yanıldığımızı; aslında "muhalefet"in ve T'nin, kardeşlerde incelenmiş olarak varolan oportünizmi kabalaştırmaktan başka iş yapmadığını ortaya çıkardı.

★ "Muhalefet"in devrimci olmayan tavırları

"Muhalefet" Marksizm-Leninizm alanını terketmekle kalmıyor; bütün oportünistler, oportünist gruplar gibi, "muhalefet" ve onun elemanları da ikili niteliklerine uygun bir biçimde, yer yer devrimci olmayan tavırlara da giriyorlar. Biz bu tavırların artmaması, sistemleşmemesi umudu içinde, bu tavırlara bir-iki örnek vermek istiyoruz.

* "Muhalefet"in liderlerinden T, çalıştığı alanda —parti ile örgütlü bir bağı kalmadığı halde, önderliğindeki R! ile birlikte— iç toplantıya davet edildi. Onlar bu iç toplantıya geldiler ve bu toplantının belli bir noktasında toplantıyı terkedeceklerini açıkladılar.

Ondan bir hafta sonra, bir başka bölgede yapılan iç toplantıya T, hiç davet edilmediği (örgütlü olması halinde bile katılma hakkı olmadığı) halde geldi! Ve kendisinin fazla gürültü etmeden dışarı çıkması istendiğinde, "Muhalefetin görüşleri bastırılmak isteniyor" yaygarasını (kardeş örgüt temsilcisi ile birlikte koro halinde!) bastı. O uzun süreden beri örgütlü olarak çalışan biri olarak, bir iç toplantıya ancak çağrılı olanların katılacağını iyi bilen biridir. Buna rağmen çağrılı olmadığı toplantıda boygöstermesi, devrimci olmayan, kelimenin tam anlamı ile PROVOKASYON tavrıdır.

* T "muhalefet"ten bir başka kişi ile birlikte bir bölgede "Parti malı" avına çıkmış; bir sempatizanın evinde bulunan bir 'değeri' kendi deyimleri ile "güvence" altına almıştır. Bizim bu konuda tavrımız herkesçe bilinmektedir. Biz yangından mal kaçırmıyoruz. Tavrımız yazılı-çizili vardır. Biz ayrılıkta değerlerin güç oranında bölüşülmesinden yanayız. Buna rağmen "güvence altına alma" adına böyle soytarılıklar yapılması kelimenin tam anlamı ile PROVOKASYON'dur!

Ardından "Spartakus"da, bizim bir yoldaşımızın, "güvenlik altına alma eylemi"ne katılan (sempatizan tarafından başlangıçta katıldığı söylenen) kişiye verdiği bir mektupta kullandığı bir yanlış ifadeyi ("isimle teşhir edeceğiz") alıp utanmazca sömürüyor. "Muhalefet" bugüne kadar bizim tavrımızın ne olduğunu iyi bilir. Biz bugüne dek kimseyi hakim sınıfların tanıyacağı biçimde teşhir etmedik; ama devrimci çevre bu gibi çapulculuk eylemlerine katılan kişilerin kim olduklarını bilmek zorundadır. Devrimci çevre önceden beri Bolşevik Partizancı olarak tanıdığı bazı kişilerin bugün hangi çamura battığını bilmek zorundadır. İşte böyle bir teşhir doğrudur. "İsim vererek teşhir"den bu mektubu yazan yoldaşın anladığı bundan başka birşey değildir. Onun yanlış ifadesine, bile bile "mal bulmuş" gibi sarılmak, zavallılığın ifadesidir.

Ayrıca ideolojik bir dizi sorun ortada dururken, başka hiç bir iş yokmuş gibi "İbret belgesi" başlığı altında bir yoldaşın birlikte örgütlü olduğu bir sempatizana yazdığı ve içinde örgütsel birtakım görüşmelerin yer aldığı mektubu yayınlamak; ve iş güç "Parti malı" ımış gibi görmek ve göstermek de, "muhalefet"in devrımcı olmayan bır tavrıdır.

"MUHALEFET"İN GEÇMİŞİ VE PARTİ İÇİNDEKİ İDEOLOJİK "MÜCADELE"Sİ

"Muhalefet"ten sözederken, kuşkusuz onun geçmişte Partı içinde hangi pozisyonları savunduğunu, ne "mücadele" verdiğini de gözden geçirmek gereklidır.

Bunu yaparken biz öncelikle bugün "muhalefet"ın başını çeken iki (eski) partılının, T ve Ş'nın "mücadelesi" uzerınde duracağız.

A)"MUHALEFET" LİDERİ T:

"Muhalefet" lıderı T, yurtdışında kazanılmış bır kadrodur. Geldığı dönem, bizım yurtdışında TKP/ML saflarına geçtığımız dönemdir. 1976'larda THKO saflarından gelmıştır.

Kısa dönemde yönetıcı mevkilere gelmiştir. Bunda o dönemde bırtakım kadroların Türkiye'ye gönderilmış olması önemlı rol oynamıştır.

Birinci Konferans oncesi dönemde T, çizgının yaratılması çalışmasında önemli bır katkıda bulunmamıştır. Yaptığı çalışmalar daha çok.pratık örgütlenme ıle ılgılı faalıyetler olmuştur.

Birinci Konferans ıle İkinci Konferans arasındakı dönemde de T'nin çizginin yaratılmasına önemlı bır katkısı olmamış, o dönem Yurtdışı Bölge Komitesinde yer alan dığer yoldaşlar gibi, o da daha çok bir yoldaşın yazdığı yazıları onaylama işini yapmıştır. Bu dönemde yoldaşlar bellı araştırmalar ıçıne çekilmek için zorlanmış, bu zorlamalar sonucu T bu dönemde Mao Zedung'un beşinci cildını değerlendıren bırtek yazı yazmıştır. Daha çok aktarmalardan olışan bu yazı, bu dönemde T'nın tek yazısıdır!

Bu dönemde T, Bölge Komitesı içinde sürekli olarak kardeş örgütlere duyduğu hayranlıkla öne çıkmış; ve onlarla örgütsel bırlik anlamına gelecek görüşler savunmuştur.

Bu dönemde sorumlu yoldaşın görevli olarak bır başka yerde bulunduğu bir dönemde, T, Bölge Komitesindekı dığer yoldaşlarla birlikte AMLP'nin bir dizi oportünist - revizyonist örgütle bırlikte bir ortak açıklama çıkarması yanlışını eleştirmemiş, bu yanlışa gözyummuştur. Daha sonra bu tavır eleştirilmiş; ve düzeltilmiştir.

İkinci Konferans öncesinde, Yurtdışında yapılan son hazırlık konferansında o zaman sekreter olan yoldaş, II. Konferansa şartlı disiplin tavrı takınılarak gidilmesini önermiş; onun bu önerisi bir yoldaş dışındaki tüm yoldaşlar, bu arada da T tarafından reddedilmiştir!

Daha sonra T bırkaç yoldaşla birlikte bir görevle bir başka bolgeye gönderılmıştır. Burada T'nın zorluklara dayanamadığı, zorluklar karşısında moralının çabuk bozulduğu, vs. açıkça ortaya çıkmıştır. Onun bu tavrı, çözülmesi gereklı gorevde bıze ağır zarar vermiştir.

Bu konuda getirılen eleştiriler karşısında T'nin kendi değerlendirmesinde söyledikleri şunlardır:

"Yoldaşların beni değerlendirmeleri 'olağanüstu zorluklar karşısında moralman sarsıldığım' şeklinde ıdı. Gerçekten de yoldaşların benim hakkımda yaptıkları bu tespit objek-

tif durumu yansıtan bir tespitti. Tek başına kalmam halinde zorlukların üstesinden gelip mücadeleyi sürdürebileceğim konusunda kendime yeterince güven duymuyorum. Bugün kendimi tekrar değerlendirdiğimde, bu sallantılı durumu gerçek anlamda aştığımı söylemem mümkün değil."

Daha sonra II. Bolşevik Konferansa kadar olan dönemde T bizim teori ve pratiğimize; (yapılan eğitim çalışmalarını illegalite açısından yanlış bulma, bunlara katılacakların yanlış seçilmesi eleştirisi dışında) önemli bir eleştiri getirmedi.

İkinci Bolşevik Konferans öncesinde, bizim GDS'in I. Bolşevik Konferansa getirdiği eleştirilere Bolşevik Partizan'da verdiğimiz cevabı onayladı, herhangi bir eleştiri getirmedi.

II. Bolşevik Konferans öncesinde çıkan taslak belgelere , kardeş örgütler eleştiri getirene dek herhangi bir eleştiri getirmedi. Kardeşler eleştiri getirdiği ölçüde, o da bu eleştirileri savundu.

II. Bolşevik Konferans sırasında T, kardeşlerin getirdiği eleştirileri kendi yorumuna göre ve uç noktalarına vardırarak savunması ile öne çıktı. Konferans içinde bizim en çok tartıştığımız Mao Zedung konusunda bile, yeterli yapmadığımız için karar almamamız gerektiği; Merkez Yayın Organı çıkaramayacağımız gibi açıkça "tasfiye" anlamına gelen görüşler savundu. Onun bu görüşleri Konferans sırasında;Konferans çoğunluğu tarafından mahkum edildi. T de görüşlerini "yanlış anlaşılma", "yanlış örnek verme" şeklinde ortaya koyarak geri çekti.

II. Bolşevik Konferans sonrasında, çalıştığı Parti hücresinde, T eğitime hazırlıksız gelme; disiplinsizlik konularında göze batar bir "kışılık"ti.

T'nın hücre içindeki ilk yazısı, AK'nın "İki nokta üzerine" adlı yazısı hakkında görüşlerini içeren bir yazıdır. Bu yazıda T, açık bir şekilde, Marksizmi Leninizm aşamasına yükseltenin Lenin değil, Lenin ve Stalin olduğunu savunmaktadır.

T'nin ikinci yazısı, 1 Mayıs üzerine değerlendirme yazısıdır. O bu yazıda kardeş örgütlerin dediklerini —yer yer mantıki sonuçlarına vardırarak— savunmak görevini yerine getirmektedir. Tabii onlardan çok daha kaba bir şekilde.

Bunun dışında T, çalıştığı Parti hücresinde birçok noktalarda eleştirilmiş; eleştirildiği noktalarda özeleştiri yapacağını söyleyip gitmiş; ama özeleştiri yapacak yerde, hücre çoğunluğuna ve Merkez Komitesite saldıran yazılarla gelmiştir.

(Bütün yazıların dökümünü aşağıda yapıp, nasıl yayınlanacağını, vs. bildirdiğimiz için burada üzerinde daha fazla durmuyoruz.)

T hücre içindeki "mücadele"sini ideolojik ayrılık noktaları üzerinde yürütmekten çok, bir dizi —tabii ideolojik kökleri olan— örgütsel sorunun tartışması üzerine yoğunlaştırmıştır. O mesela kendi 1 Mayıs yazısı üzerine hücrede tartışmayı gerçekten "başarı" ile engellemeyi becermiştir. Bunda açıktır ki hücrenin bu oyunu görmemesi de, hücrenin hatası da önemli rol oynamıştır.

T hücre içindeki tüm "mücadele"sinde, hücreyi ve Partiyi ikna etme yollarını deneyecek yerde; kendi yönlendirdiği sempatizan hücreler üzerinden "mücadele" yolunu tutmuştur. Bütün bu "mücadele" içinde T, ispatlamadığı iddialar ötesinde ne Merkez Komitesinin, ne de Partinin yozlaştığı, ya da yozlaşma yoluna girdiği hakkında birşey getirmemiştir.

Sonunda çalıştığı Parti hücresini terketmeyi "çare" bulmuştur. İşte "muhalefet"in bir lideri T'nın geçmişi ve "mücadele"sinin belirleyici yanları bunlardır.

B) "MUHALEFET" LİDERİ Ş:

"Muhalefet" lideri Ş'nin geçmişi, T'ye göre biraz daha yenidir. O da T gibi yurtdışında kazanılmış bir üyedir. O TKP/ML İkinci Konferansı öncesi parti üyeliği sıfatını kazanmıştır.

Ş, Partizan/Bolşevik Partizan ayrışması sırasında yalpalayan, ve yurtdışında en geç tavır takınan yoldaşlardan biri olmuştur. O deyimin tam anlamı ile, herşey olup bittikten sonra bizim saflarımıza geçmiştir.

Çalıştığı Parti hücresinde Merkez Komitesinin ve Parti çoğunluğunun görüşlerine karşı önemli bir "mücadele"si yoktur.

Tipik bir özelliği; kardeşlerin tavır takınmadığı konularda fikir belirtmekten kaçınmaya çalışması; ve fikir belirttiği noktalarda daha sonra kardeşlerin dediğini doğru bulmasıdır.

Başlangıçta hücre içinde T'nin ve onun önderliğindeki komitelerin tavrını, hücrenin diğer kesimi ile birlikte,doğru bulmadığını açıklamıştır.

Ama son gelinen aşamada —GDS'ten de onayı aldıktan sonra!— "muhalefet"in başını çekenlerden biri halıne gelmiştir.

Kendi değerlendirmesine göre kendini "bugün memlekete gitmeye hazır görmeyen" yoldaşlardan biridir.

Parti içindeki "mücadele" konusunda T kadar da "mücadele"si yoktur.

Bunun dışında bu arkadaşların başını çektiği komitelerın ve bir de bunlardan ayrı bir alt sempatizan komitenın "mucadelesi" vardır.

Bu mücadelede ortaya çıkan tüm yazıların dökümünü bu yazının sonunda yapacağız.

Bir bütün olarak ele alındığında; bugun şartlı disiplin tavrı ile ortaya çıkan "muhalefet"ın parti içinde yanlış olduğunu iddia ettikleri görüşlere karşı yeterli bir mücadele yürutmediği; Parti içinde var olan mücadele imkanlarını yeterince kullanmadığı; ve "mücadele" adına en kolay yolu; örgüt disiplinini tanımama yolunu tuttukları kesindir.

Nasıl oluyor da, Partizan içinde iken, iki çizginin varolduğu şartlarda, bir yılı aşkın süre parti içinde mücadele edildiği bir ortamda "şartlı disiplin tavrı"nı reddeden T;ve bölünme gerçek haline geldikten sonra bile sallanan Ş, şimdi, Parti içinde Demokratik Merkeziyetçilik ilkelerinin işletildiği bir ortamda; kesinlikle Parti içinde yeterli bir mücadele yürütülmemiş olduğu bir ortamda, "şartlı disiplin tavrı"nın savunmasının şampiyonları oluyorlar ?

Bunun açıklaması vardır: Bu kişiler eski günahlarının pişmanlığını duymaktadırlar.

Stalin "Büyük-Rus şövenizmi ve yerel şövenizm" sorununu tartıştığı bir bağıntıda şunları söylüyor:

> İkinci sorun, Büyük-Rus şövenizmi ve yerel şövenizm ile ilgili. Bu konuda Rakovski arkadaş ve özellikle, yerel şövenizm üzerindeki noktanın kaldırılmasını öneren Buharın arkadaş konuştular. Büyük-Rus şövenizmi gibi bir 'Golyat'ımız varken, yerel şövenizm solucanını dert edinmemiz gereksizmiş. Genel olarak Buharın arkadaş işlediği günahtan pişmanlık duyma havasındaydı. Bunu anlamak da güç değil ; yıllar yılı, (ulusların) kaderlerini özgürce belirlemeleri hakkını yadsıyarak, milliyetlere karşı günah işledi; şimdi pişmanlık duymanın tam zamanıydı. Ama, pişmanlık duyarken, bu kez bir başka aşırılığa düştü. Tuhaf şey, Buharın arkadaş, partiyi kendi örneğini izlemeye ve pişman olmaya çağırıyor; oysa partinin böyle birşeye gereksinmesi olmadığını herkes bilir; çünkü, varlığının başından (1898) beri, o (ulusların) kaderlerini özgürce belirleme hakkını tanımıştır ve, dolayısıyla, pişmanlık duyacak bir günahı yoktur."
>
> (Stalin, Ulusal sorun ve sömürgeler sorunu, s.116/117, Sol Yayınları, Mart 1976)

İşte şimdi geçmiş bölünmedeki günahlarından yanlış ders çıkaranlar, Stalin'in burada Buharin'de eleştirdiği konum içindedirler.

"MUHALEFET"İN ORTAYA ÇIKTIĞI ORTAM; "MUHALEFET"İN İDEOLOJİK VE SINIFSAL KÖKÜ

"Muhalefet" hangi ortamda ortaya çıktı?

12 Eylul sonrasında; özellikle bütün devrimci örgütlerin ardarda kayıp vermeye başlamasından sonra; ve kitle hareketleri hemen hemen sıfıra düştükten sonra; Türkiye devrimci hareketi içinde bir yılgınlık; bir geri çekilme yaygınlaştı. Güvensizlik, devrime ve kendine inançsızlık bütün örgütlerde şu veya bu ölçüde etkisini gösterdi.

Eskiden, 12 Eylül öncesinde kabaran devrimci kitle eylemlerinin devrimci saflara kattığı, ve kolay, çabuk devrim hayalleri ile beslenen pekçok kişi 12 Eylül sonrasında 'kuşkularını' açıkça dile getirmeye başladı.

Bizim TKP/ML'den ayrılıp, TKP/ML(Bolşevik)'ı oluşturduğumuz dönem; bizim saflarımızda kalan yoldaşlar lafta artık işin başa düştüğünü; görevlerin çok ağır olduğunu, vs. kabul etmelerine rağmen; gerçekte görevlerin ağırlığı tam olarak kavranmamıştı. Bizzat bugün yönetim kademelerinde bulunan yoldaşlar, görevleri bugünkü derinliği ile kavramamışlardı.

Bölünme ve yeni bir başlangıç belli ölçüde de olsa yenilgici, geri çekilmeci düşünceleri belli ölçüde geriletmemize hizmet etti. Yeni başlangıç olgusu, kendi dinamiğini ve coşkusunu belli ölçüde beraberinde getirdi.

Süreç içinde ayrılığın ilk dönemindeki harala-gürele; hareketli dönem kapandı. Ve artık görevlerin gerçek ağırlığı ve bizim gerçek gücümüz açık bir şekilde belirlenmeye başladı. Sorunun gerçekten uzun süreli bir sorun olduğu; Partinin şasının gerçekten çok zorlu bir görev olduğu; ve bizim göründüğünden daha fazla zaaf ve hatalarımız olduğu, işin henüz çok başlangıcında bulunduğumuz bilinçlere çıkmaya başladı.

Bu bir dizi —geçmişte de zorluklarla karşılaştıklarında paniğe kapılan (T gibi)— arkadaşlarda moral bozukluğunu ve kendine güvensizliği daha da arttırdı. Eskiden de olduğu gibi, "kurtarıcı" yine dışarıda aranmaya başlandı.

Bu ortamda İkinci Konferansa gidildi. İkinci Konferansa kardeş örgütler bizim II. Konferansa sunduğumuz bir dizi karar tasarısına kökten bir dizi eleştiri getirerek katıldılar. Getirdikleri eleştirilerin çok önemli bir bölümü gerçekten de bizim ağır hata ve sapmalarımıza dikkat çeken eleştirilerdi. Gelen eleştirilerin ağırlığı karşısında Konferansın önemli bir bölümünde bir umutsuzluk; "biz bu işi kıyıramayız" düşünceleri oluştu. Bunu bazı yoldaşlar açıkça ifade ettiler. Şimdi "muhalefet" liderlerinden olan T, İkinci Konferans sırasında da kardeşlerin getirdiği her eleştiriyi mantıki sonucuna vardırarak savunma konusunda öne çıkan bir yoldaştı. "Biz bu işi kıyıramayız" düşüncesi; kardeş örgütlerin getirdiği eleştiriler karşısında duyulan eziklik; bazı yoldaşlarda, kurtarıcıyı "kardeş örgütler" olarak görme düşüncesi ile birleşti. Bazı yoldaşlar II. Konferans sonrasında artık tavır takınmak için önce kardeş örgütlerin tavır takınmasını bekler hale geldiler.

İşte bugünkü "muhalefet"imiz yaptığımız ağır hata ve sapmalar karşısında kendine güvenini yitirmiş olanların; kurtarıcıyı kardeş örgütlerde görenlerin birleştiği bir "muhalefet"tir.

Bunlar, Marksizm-Leninizmin kavranması ve uygulanmasının süreç işi olduğunu anlamayan; ancak ölülerin hata yapmayacağını anlamayan küçük-burjuva mukemmelliyetçi kafa yapısına sahip "yarı aydınlardır".

Bunların bir başka özelliği de şudur:

12 Eylul ortamının yarattığı yenilgici düşünceler; bizim içimizde kendini özellikle yurtdışında —doğru olan, uzun süreli, planlı-programlı çalışma talebinin— sağ bir şekilde yorumlanması, yurtdışında kalma; burada herkesin iyice yetişmesi ondan sonra Türkiye'ye gitme gibi görüşlerin gelişmesi şeklinde gösterdi. Bugün "muhalefet"in başını çekenlerin, Parti içinde yurtdışında yapılan yoklamada Türkiye'ye dönme perspektifi konusunda sorulan soruya açık, berrak cevap vermeyenler içinde olmaları da ilginçtir.

"Muhalefet" bütün bu tavırları ile tipik küçük-burjuva nitelikte bir yapıya sahip olduğunu sergilemektedir.

"Muhalefet" henüz birçok ideolojik-siyasi konuda görüş koymadığı için, bir anlamda onun ideolojik-siyasi çizgisinden bahsetmek güçtür. Yine de şimdiye kadarki belgelerinde ortaya çıkan çizginin unsurları, modern revizyonizme dayalı yeni oportünist bir çizginin sistemleştirilmesi yönünde ilerlendiğini(!) belgelemektedir.

Bu çizginin şimdiye kadar ortaya çıkan unsurları:
- Leninizmin açık ve kamuoyu önünde tartışma ilkesini çarpıtma
- Demokratik Merkeziyetçiliği, bürokratizme karşı mücadele adına (Kruşçev'in kulakları çınlasın!) reddetme
- Partiyi şekilsiz bir örgüte çevirecek menşevik örgüt anlayışını savunma
- Parti inşasının birinci aşamasında kitle çalışması sorununu yanlış ele alma; Marksizm-Leninizmi bu alanda açıkça tahrif etme
- Yöntemde Marksizm-Leninizmden sapan yöntemler kullanma

şeklinde kendini göstermektedir.

"MUHALEFET"İN ORTAYA ÇIKMASINDA VE GELİŞMESİNDE BİZİM HATALARIMIZ

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Kuşkusuz bizim açımızdan önemli sorunlardan biri, bizim "muhalefet"in ortaya çıkması ve gelişmesinde; onun ortaya çıkması, gelişmesi, ve bize verdiği ölçüde zarar vermesini kolaylaştıran hatalarımızın ne olduğu sorusudur.

Bu soruya ancak bütün mücadele süreci kollektif bir biçimde tam olarak incelendikten sonra kesin cevaplar verilebilir; ve bu önümüzdeki dönemde çözmemiz gereken bir görevdir.

Ama bu görevin gözülmesi çalışması için bir başlangıç olarak biz daha şimdiden burada bazı görüşlerimizi tezler halinde ortaya koymayı doğru buluyoruz:

Birincisi. Kuşkusuz "muhalefet"ın ortaya çıkması, ve gelişmesinin; "muhalefet"in Marksizm-Leninizmden uzaklaşmasının, hata ve sapmalarının sorumlusu biz değiliz. Bizim yaptığımız hatalar, "muhalefet"in ortaya çıkmasının sebebi değildir. Bu hatalar ancak onlar için, kendi hata ve sapmalarını haklı gösterebilmek için onlara fırsat vermiş; ve verdikleri zararın bugünkü boyutlarda olmasını ortaya çıkarmıştır. Biz hata yapmasak da bugünkü "muhalefet"ın içinde yer alan bazı unsurlar bizden kopacaklardı; çünkü bunlarla ideolojik birliğimiz sağlam bir birlik değildi; çünkü onlarla bugünkü "muhalefet"in savunduğu görüşler için uygun bir ortamdı. Buna rağmen bizim açımızdan bizim yaptığımız hatalar belirleyici önemdedir. Çünkü bu hatalar bizim düzeltebileceğimiz, ve düzeltmemiz gereken şeylerdir.

İkincisi. Kavrayabildiğimiz kadarıyla hatamız daha İkinci Konferanstan başlamaktadır. İkinci Konferansta ortaya çıkan "biz bu işi kıyıramayız", "kardeşlersiz birşey yapamayız" şeklindeki; eleştiriler karşısında paniğe kapılmanın ifadesi olan; kendine güvenini yitiren düşüncelere karşı yeterli bir mücadele tarafımızdan yürütulmemiştir.

Aynı şekilde, kardeş örgütlerimizin doğru eleştirileri kabul edilirken; onların yanlış eleştirileri tutarlı bir şekilde geri çevrilmemiştir. Onların bir dizi hatası görülmemiş, tarafımızdan doğru dürüst eleştirilmemiştir.

İkinci Konferansın en sonunda kardeş örgütlerin formule ettiği, kardeş örgütlerin getirdiği eleştirilerle ilgili kararı o şekli ile kabul etmiş olmamız çok önemli bir hatadır.

Bu karar şöyle demektedir:

" Bolşeviklerin II. Konferansı kardeş örgütlerinin Konferans belgeleri ve Bolşevik Partizan'ın yayınlarına getirdiği ilkesel eleştiriler üzerine derinlemesine tartıştı.

II. Konferans önümüzdeki dönem içinde bütün üyelerimizin bu eleştirilerle ciddi bir şekilde ilgileneceğini açıklar. Merkez Komitesine Konferanstaki tartışmaların ışığında ve hücrelerde yürütülecek tartışmaların ışığında bu eleştirilere cevap verme görevini verir.

Konferansımız bu eleştirilerin genel olarak —tek tek derinleştirilmesi ve tartışılması gereken noktalardan bağımsız olarak— doğru yönde eleştiriler olduğunu açıklar. Bu eleştiriler şu yönde yön gösterici olmuştur:

- Marksist-Leninist ilkelerin birincil alınması, ve temel eğitim sorunu
- İbrahim Kaypakkaya'ya aceleci eleştirilerden sakınma yönünde uyarı
- Burokratizme ve liberalizme karşı uyanıklık yönünde uyarı
- Parti içi mücadelenin parti inşasının bir yasası olarak vurgulanması
- Milli meselede ideolojik ve teorik mücadelenin ağırlığının Büyük-Türk şövenizmine ve ancak ondan sonra Kurt milliyetçiliğine yönlendirilmesi
- Üye ve sempatizanların işkenceye karşı somut mücadele sorunlarına Komünist Partisinin bilimsel yaklaşması talebi"

Bu karar Konferansta kabul edilen, çelişmelerin olduğu gibi ortaya konması, gerçek durumun olduğu gibi ortaya konması talebi ile kökten çelişen bir karardır. Bu kararda sayılan bütün noktalarda, kardeşlerin getirdiği eleştirilerin oldoğru olarak kabul edildiği ortaya konmaktadır; ama bütün bu noktalarda çözülmemiş çelişmelerin olduğu gerçeğinin üstü örtülmektedir. Yani karar gerçek durumu olduğu gibi ortaya koymayan; tartışmalar içinde ortaya çıkan çelişmelerin üzerini örten bir karardır.

Bu kararın bu şekli ile kardeş örgütler tarafından sunulması, onlar açısından —pratik uygulamada görüldüğü gibi— ileriye dönük bir yatırım; getirdikleri her eleştirinin doğruluğunun bir garantisi olarak düşünülmüştür. Onlar bu karara dayanarak, daha sonra, getirdikleri her eleştirinin doğru yönü gösterdiği; bunun konferans kararı olduğu yönünde bir tavır takınmışlardır.

Bizim önce bu kararın gerçek durumu yansıtmayan bir karar olduğunu Konferans sırasında görmememiz; ikinci olarak bu kararın mücadele içinde oynayacağı fonksiyonu yine bu karar tasarısı sunulduğu sırada kavramamış olmamız; ağır bir hata-dır.

Engels'in deyimi ile bu bizim " politik kurnazlığımız"ın kardeşlere göre ne kadar geri olduğunu bir kez daha göstermiş; Engels'in "namuslular bir kez daha namussuzlar tarafından feci şekilde oyuna getirilmişlerdir" (Gotha ve Erfurt programlarının eleştirisi, s.50) şeklinde ifade ettiği duruma benzer bir durum ortaya çıkmıştır.

Daha sonra "muhalefet" henüz tam şekillenmeden önceki dönemde de bir dizi hatamız olmuştur. Ve bu hatalar şimdiki "muhalefet" tarafından adice sömürülmüştür, sömürülmektedir:

T'ye karşı en önemli hata; onun Parti hücresindeki çalışmayı adeta sabote eder tavırlarına karşı yeterli enerjik bir mücadele yürütulmemiş olmasıdır. Onunla, onun tartışmayı çektiği platformda, daha çok işleyiş sorunları üzerinde tartışma, hücrenin yaptığı önemli bir taktik hatadır. Yapılması gerekli olan, tartışmayı ideolojik sorunlar üzerinde yoğunlaştırmak; ve diğer yandan birtakım işleyiş kurallarının çiğnendiğinde (mesela savunulan bir görüşun hücreye üç ay sonra bildirilmesi, mesela belli sempatizan hücrelerden zamanında toplantı sonuçlarının gelmemesi) zamanında idari tedbirler alınması, denetimin doğrudan denetime dönüştürülmesi, vs. idi. Bütün bunların yapılmaması, T'nin önderliğindeki sempatizan komitelerin kendi başlarına bir gelişme tutturmalarında rol oynadı. (Burada doğrudan denetim sorununda zaman problemi önemli rol oynadı.)

T'nın yazdığı yazıya derhal tavır takınmak; onun etkisinin yayılmasının engellenmesinde önemli olumlu bir rol oynadı. Ama yazıdaki ikincil hatalar tabii yine "muhalefet"e yaradı.

"Muhalefet"in henuz şekillenmediği donemde Merkez Komitesi mücadeleyi kardeş orgütlerin yanlışlarına karşı yönlendirdi. Bu mücadele içinde 1 Mayıs tartışmasının Partiye dahişarak öne alınması bizce o ortam içinde doğru idi. Partinin bu yönde aldığı karar doğru idi.

Esasta doğru olan bu kararın gerekçelendirilmesinde —bugün "muhalefet"in kullandığı— bazı ikincil hatalar da yapıldı. Mesela 1 Mayıs tartışması ile onun bağları konusunda, 1 Mayıs tartışması içinde detaylı tavır takınılacağı tespiti, üzerinde fazla düşünülmemiş yanlış, 1 Mayıs tartışmasının 6 ay içinde kapanması planı ile yan yana konduğunda subjektif bir tespitti. Doğrusu, bağların kabaca da olsa konacağı ve daha sonra detaylı tavır takınılacağının soylenmesi idi.

Merkez Komitesi başa geldiğinde, cevaplandırılması gereken yığınla eleştiri ile karşı karşıya olduğu için; saldırı değil, savunma pozisyonunda idi; Merkez Komitesi daha çok reaksiyon gösterme durumunda idi, insiyatif kardeşlerin elinde idi. Bu açıktır ki polemikte onlara büyük avantajlar sağlıyordu. Bu objektif bir durumdu. Bu durum da Merkez Komitesinin durumunu güçleştiriyordu.

Merkez Komitesi 1 Mayıs tartışması içinde, önce görüş ayrılıklarının derinliğini bütun boyutları ile kavramadı; bu, Merkez Komitesinin 22.4. tarihli mektubunda açıkça görülur. Bu da önemli bir hata idi. Gerek kardeşler tarafından, gerekse "muhalefet" tarafından sömürüldu, sömürülüyor. 22.4. tarihli mektupta görüş ayrılıklarının derinlığini bütün boyutları ile görmeme, kardeş örgütlere hala aşırı iyiniyet ile yaklaşma; bir dizi başka hata ile de, herşeyden önemlisi proleter enternasyonalizminden belli ölçüde sapma anlamına gelen kardeşlerin kendi örgutsel durumlarını çıkış noktası olarak almasını haklı gören tavırla; ve 1 Mayıs'ta Batı Almanya'da çeşitli milliyetlerden örgutlu devrimcilerin omuz omuza yürümesine gereklı önemi vermeyen tavırla da birleşti.

Bizim bu hatalarımız da kardeşlere ve "muhalefet"e fırsat verdi, onlar tarafından kullanıldı.

Biz bütün 1 Mayıs tartışmasının; bu arada kardeşlerin getirdiği eleştirilerin kamuoyuna nasıl açılacağı sorununu da [illegible] dik. Bu da önemli bir hatamız idi. Bu hatamız ve eksikliğimize ilk defa bugünku "muhalefet"in girişimi dik kat çekti. Biz bu hatamız ve eksikliğimizi gördüğümüz anda bunu aşmak için kararlar aldık. Bunu yaparken, yeni şekillenmeye başlayan "muhalefet"ın "ültımatom" tavrını kesin bir şekilde red ve mahkum ettik. Bu doğru idi. Ancak bunu yaparken, hangi şartlarda şartlı disiplin meşrudur sorusuna tam açıklık getirmedik. Takındığımız ilk tavırda, sanki şartlı disiplin ancak Merkez Komitesi veya parti yozlaştığı şartlarda mümkündür şeklinde bir anlayış yaydık. Bu hata da "muhalefet"e yaradı.

Yine bu aşamada 1 Mayıs belgelerinin yayınlanması konusunda ilk anda yayınlanmanın nasıl olacağını çözememiz de bir sürü karışıklığa yolaçtı. "Muhalefet"e bir sürü saldırı malzemesi verdi.

Aynı dönemde çeviri konusunda kardeşlere yazdığımız 20.10 tarihli cevabi mektupta, sanki hıçbir şey çevirmeyecekmişiz gibi bir tavır takınmamız da bize zarar verdi, ve siyasi hasımlarımıza demagoji malzemesi sağladı. Bu mektuptan iki hafta sonra neyi, nereye kadar çevirebileceğimizi bildirmiş olmamız da; bu demagojiyi ortadan kaldırmadı.

Partinin aldığı çeşitli kararlar arasında; daha sonraki alınan kararlarda; daha önceki alınan kararla çelişen noktalar bilince çıkartılıp; bunlar bilinçli bir şekilde düzeltilmedi. Buna bir örnek,"1 Mayıs tartışması içinde kesişme noktalarında detaylı tavır takınılacağı" konusunda ilk kararın gerekçesindeki polemikte takındığımız tavrın daha sonra özeleştirisi yapılmadan terkedilmesi idi.

Bunun dışında özellikle önümüze koyduğumuz görevleri çözme konusunda yaptığımız çoğu zaman planına da tam anlamıyla uygulayamadık. Zaman konusunda verdiğimiz sozleri birçok durumda tutamadık; gecikmeler oldu. Bizim planlamada gücumuzu abartan bu sübjektif değerlendirmelerimiz sonucu ortaya çıkan gecikmeler de "muhalefet"e; ve herşeyden once kardeşlere malzeme sağladı.

Esasında saydığımız bütün bu ikincil hatalar kesinlikle bir "muhalefet"ın örgütsel ayrılığı gündeme getirecek tavırlar içine girmesini haklı kılacak şeyler değildir. Ve bizim bu ve daha saymadığımız bir dizi,gerçekte polemik içinde büyütulen hatalar konusunda tavrımız, hatayı gördüğümüz anda pratikte düzeltmek olmuştur.

Bizim bütün çatışmada temel hatamız, kavrayabildiğimiz kadarı ile, kardeş örgütleri ve "muhalefet"i çok iyimser değerlendirmemiz; ve siyasi yönden uyanık olmamamızdır.

Bunun yanında Marksizm-Leninizmi kavrayışımızın sığlığı sonucu; tartışma içinde yer yer Marksizm-Leninizmden sapan oportünist, revizyonist görüşler de savunduk. Bunları gördüğümüz anda düzeltme yönünde adımlar attık.

Marksizm-Leninizmden uzaklaşan, ve sapma teşkil eden görüşlerimiz üzerinde gerek 1 Mayıs yazısında, gerekse diğer yazılarda daha uzun duracağımızdan, burada bunu belirtmekle yetiniyoruz.

Bir de şu soru var:

Nasıl oldu da T ve Ş gibi insanlarla bu kadar uzun süre yanyana durduk? Öyle ya, bunların bir dizi hatası olduğu — önceden de— tespit ediliyordu. Neden daha önce bunlarla temas kesilmedi? Ya da neden bunların zaaf ve hataları belli ölçüde bilindiği halde bunlara örgütsel olarak dayanıldı?Bunun dışında bunların hatalarına karşı doğru bir mücadele yürütüldü mü? Örgütsel konuda gereklı müdahaleler zamanında yapıldı mı?

Önce örgütsel dayanma sorunundan başlayalım: Gerek T, gerek Ş parti üyeleri idi. Ve başlangıçta II. Konferansla aralarında koklu bir çelişme yoktu. (Şimdi de II. Konferans kararlarının güya en tutarlı savunucuları olarak ortaya çıkıyorlar.) Böyle bir durum da bunlara örgütsel olarak dayanmamanın bir gerekçesi olamaz. Kaldı kı, bunların hata ve eksikliklerinin giderilip giderilemeyeceğinin denenebilmesi için de onların Partinin örgütlenme çalışması içine de sokulması gerekli idi. Bir de Partinin sayıca kadro eksikliği göz önüne alındığında, bunlara örgütsel alanda da görevler verilmesinin yanlış olmadığı çıkar ortaya. Ama bu örgütsel konuda gerekli müdahaleler zamanında yapıldı mı sorusuna cevap vermiyor.

Biz bu bağıntıda belli problemler görüyoruz. Bu sorunun cevabını bız bütün gelişmeyi kollektif bir şekilde inceledikten sonra vereceğiz.

T ve Ş ile bu kadar uzun süre yanyana kalmak da yanlış değildir. Açıktır ki, T ve Ş gibi yolarkadaşları, belli bir süre (bu uzun süre de olabilir) Marksist-Leninist partiyle birlikte, devrimle birlikte hareket eden, ve fakat belli dönemeçlerde düşen insanlar her zaman olacaktır. Onların "pili" bu dönemece kadar yetmiştir. İsteğimiz pillerinin hiç bitmemesi idi, ama ne yazık kı bu herkes için olmuyor.

Sorun bunlarla bu kadar uzun süre yanyana kalmak değildir. Gerçek sorun şudur: Bunların hata ve eksikliklerini aşmak için bunlara karşı yeterli mücadele yürütüldü mü? Bu soruya ne T, ve ne de Ş konusunda kesin bir şekilde evet demek mümkun değil. Bu en açık bir şekilde bunların değerlendirmelerine karşı takınılan tavırda kendini göstermektedir. Mesela T kendi değerlendirmesinde, parti işçiliğinden geriye adım atan bir tavır takınmış, bu eleştirilmiş ama üzerine yeterince yürünmemiştir.

Aynı şekilde Ş değerlendirmesinde, geçmişte sallanmasının sebebi olarak dış şartları göstermiş, bu konuda da Ş'nin üzerine yeterince yürünmemiştir. Bunun dışında bu iki kişinin de Türkiye'ye gitme perspektifi konusunda sağ anlayışları üzerine yürünmemiştir.

Bütün bunlar bizim hala parti içi mücadele konusunda yeterli ve doğru bir tavır içinde olmadığımızı göstermektedir.

SONUÇ:

Bir dönemeçte daha bir dizi "geçici yol arkadaşı" saflarımızı terketti! Bizim açımızdan sorun, bizim bu ayrılıkta yaptığımız hataları bulup ortaya çıkarmak, bunları aşmaktır. Bu geçici yol arkadaşlarının bizi terketmesi kısa süre için bizim açımızdan kötüdür, çünkü kısa süreli nicel bir zayıflama anlamına gelecektir. Ama uzun süreli yaklaşıldığında, bu "geçici yol arkadaşları"nın bizi terketmesi olumludur. Şimdi ayrılan geçici yol arkadaşlarının Bolşevik Parti insaşının zor görevlerini omuzlayamayacakları pratik içinde ortaya çıkmıştır. O halde bunlardan "ayrılık" bir anlamda safra atılması, yükün hafifletilmesidir. Bunlara karşı mücadele bizi, Bolşevik Parti inşası çalışmasını ilerletecektir. Bizi sağlamlaştıracaktır. Sorun bu "ayrılık"tan doğru dersleri çıkarmak; Marksizm-Leninizmin ilkelerine, Bolşevizme dört elle sarılmaktır.

Bizim "muhalefet"imiz şimdi "eleştiri özgürlüğü" şiarını diline dolamış. Onların "eleştiri özgürlüğü"nden anladıkları, Partiyi ilerletmek için Marksist-Leninist eleştiri özgürlüğü değil, Partinin eylembirliğini parçalamak için kullanılan bir şiardır. Onlar şimdi batak içinde yerleşme sürecinde bulunmakta, ve bizi de batağa çağırmaktadırlar. Onlara Lenin'le birlikte şunları diyoruz:

" Ve şimdi bazılarımız bağırmaya başladı. Haydi biz de batağa gidelim. Eğer bu kişilere bunun yanlışlığını anlatmaya çalışırsanız, onlar size, 'Siz ne biçim gerici insanlarsınız! Bize, sizi daha iyi bir yola çağırmayı yasaklamaya utanmıyor musunuz?' diyorlar. Evet BAYLAR, SİZLER SADECE BİZİ İSTEDİĞİNİZ YERE ÇAĞIRMA HAKKINA DEĞİL, AYNI ZAMANDA İSTEDİĞİNİZ YERE GİTME HAKKINA DA SAHİPSİNİZ. HATTA İSTERSENİZ BATAĞA BİLE GİDEBİLİRSİNİZ! VE BİZ HATTA SİZİN GERÇEK YERİNİZİN BATAĞIN İÇİ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUZ, VE SİZİN ORAYA TAŞINMANIZ İÇİN GÜCÜMÜZ ELVERDİĞİNCE SİZE YARDIMA HAZIRIZ! AMA BİZİM ELİMİZİ BIRAKIN VE BÜYÜK ÖZGÜRLÜK SÖZCÜĞÜNÜ KİRLETMEYİN. ÇÜNKÜ BİZ DE İSTEDİĞİMİZ YERE GİTME ÖZGÜRLÜĞÜNE SAHİBİZ. SADECE BATAĞA KARŞI MÜCADELE ETME ÖZGÜRLÜĞÜNE DEĞİL, AYNI ZAMANDA BATAĞA YÖNELENLERE KARŞI DA MÜCADELE ETME ÖZGÜRLÜĞÜNE SAHİBİZ!"

(Ne Yapmalı?, s.39, Almanca)

"MUHALEFET"İN YAZILARININ DÖKÜMÜ

A) T'NİN YAZILARI:

1. "Bir yoldaşın Merkez Yönetim Faaliyet Raporuna eleştirileri"

(Bu yazı Konferans öncesi son MY toplantısına bitmemiş olarak gelen yazıdır. 8.2. 1982 tarihini taşımaktadır. Ama Merkez Komitesinin eline 20.3'te geçmiştir. Yazı esasında Konferans sonrasında düzeltilmiş' bir yazıdır.
Bu yazı Temmuz 1982'de Parti içinde yayınlandı. Merkez Komitesi, "Bir yoldaşın MY faaliyet raporuna eleştirilerine Merkez Komitesinin açıklaması" başlığı altında kısa bir cevap verdi.
Daha sonra S sempatizan komitesi bu yazı ve cevap hakkında Merkez Komitesine bir eleştiri getirdi. Bu eleştiri ve cevabı da Parti içinde yayınlandı.)

Bu yazı ve Merkez Komitesinin cevabı "Bolşevik" sayı 3'te yayınlandı.

2. "Hücredeki tartışmalarla ilgili iki nokta üzerine başlıklı yazıya eleştiri"

(Bu yazı 10.5.1982 tarihini taşımaktadır. Hücreye 30.5.1982 tarihinde gelmiştir.
Bu yazı aynı hücrenin o dönemdeki yönetıcısi olan AK'nın "Hücredeki tartışmalarla ilgili iki nokta üzerine" başlıklı 3.5.1982 tarihli yazısına T'nin eleştirisidir.
AK "iki nokta" konusundaki ve daha bir dizi konudaki görüşlerini tartışmaya sunmak için, "Ayrılık noktaları ve kaynağı üzerine" başlıklı 25.5.1982 tarihli bir yazıyı, T'nin eleştirisini getirdiği tarihte hücreye sunmuştur.
30.5. tarihinde hücrede bu yazı üzerine bellı, sınırlı bir tartışma yürütulmüştür. Bu tartışmanın tutanağı vardır. Bu toplantıda hücre üyelerinin bu geniş yazı hakkında, ve diğer yazılar hakkında yazılı tavır takınması istenmiştir.
Aynı dönemde hucrede tartışılan bazı sorunlarla ilgili F'in bir yazısı; G'nın bir yazısı vardır. Bu hücrenin raporunda bu konuda bilgi vardır.)

3. "1 Mayıs tartışması ile ilgili tavır"

(Bu yazı 28.6.1982 tarihini taşımaktadır. Ama elımıze geçiş tarihi 7. ayın ıkıncı yarısıdır.
Bu yazı Parti içinde Merkez Komitesinin cevabı ile birlikte yayınlanmıştır. Ayrıca kamuya da açılmıştır.
Bu yazının yayınlanması konusunda da bir tartışma vardır. T bu yazının öncelikle yayınlanması, dağıtılmasını talep etmiştir. Hücredeki diğer sorunların daha önce yayınlanması yerine 1 Mayıs'ın öne alınmasını önermiştir. Bu onaylanmış tutanaklarla sabittir.)

4. "Bildiri olayı tartışmasında çıkan görüş ayrılığı üzerine"

(20.8.1982 tarihli bu yazı Ağustos sonu elimize geçti. Bu konuda Parti hucresi, "Bıldırı olayı tartışmasında çıkan görüş ayrılığı uzerine hakkında" başlığı altında 23.9.82 tarihinde tavır takındı.)

5. "AK ve T'nin yazılarının sempatızan komıtelerde okunmasıyla ilgili tavır"

(14.9.1982 tarihli bu yazı 18.9.82'deki toplantıya geldi. Parti hücresi 23.9. tarihinde tavır takındı.)

[illegible] 23.11.1982 [illegible] ır yazısı daha var.
Hücre bu yazıya da cevap verdi.

6. T ile yapılan 26.11.1982 tarihli ortak tutanak. Bu tutanak birlikte hazırlandığından, orada savundukları belgedir!
Bu tutanak bu sayımızda yayınlanmıyor.

7. "Tüm Parti üye ve sempatızanlarına açıklama"

(T'nin ayrılık adımını savunduğu bu yazı 16.12.1982 tarihini taşıyor. Bu açıklama hakkında da Partı hucresinin tavrı vardır.)

8. T'nin Merkez Komitesine 25.10.1982 tarihli mektubu; Merkez Komitesinin cevabı; hücrenin tavrı

(Bu konuda belgeler Parti içinde yayınlandı.)

9. "6. ve 7. toplantı tutanak düzeltmeleri" başlıklı yazı. Bu yazının son maddesi "muhalefet" yazısı içinde alıntı yaptığımız gibidir.

B) T'NİN ÖNDERLİĞİNDEKİ R1, R2 VE Hs SEMPATİZAN KOMİTELERİNİN YAZILARI

R1 sempatizan komitesinin durumu şoyledir:

İlk rapor 28.5. tarihini taşımaktadır. Toplantı sonuçları düzenli gelmemiştir. 2. toplantı, 5. toplantı, 6. toplantı, 7. toplantı sonuçları yoktur. T bu konuda defalarca eleştirilmiş; hücreyi "bir dahaki toplantıya" şeklinde uyutmuştur!

R2 sempatizan komitesının durumu şöyledir:

İlk üç toplantının sonuçları yoktur (toplam beş toplantı!).

Hs Komitesi:

Bu komitenin hıçbir(!) toplantı sonucu/tutanağı yoktur. Yalnızca T nin verdiği iki kısa 'rapor' vardır.

Bu konularda T sürekli eleştirilmesine karşılık, tedbir alınmamış olması hatadır.

Yazılara gelince:

1. R1 ve Hs sempatizan komitesinin 3.11.1982 tarihli ultımatom yazısı

(Bu yazıya Merkez Komitesi adına cevap verildi. Bolşevik Partizan 3/4'üm ekimde yayınlandı. Bu bağıntıda ... nin de benzer bir yazısı ve buna cevap, bununla ılgılı tavır vardır. Sözü geçen ekte yayınlanmıştır.)

2. R1 sempatizan komitesı 3. toplantı sonuçları

(10.6.1982 tarihini taşıyan bu yazı bizim elımıze 8.9.1982'de geçti! Bu yazıyla ilgili olarak AK'nın 12.9.1982 tarihli ve "R1 sempatızan komitesi 3. toplantı sonuçları üzerine bir açıklama" başlıklı yazısı vardır.
Bu yazıya yine AK'nın 19.10. tarihli kısa bır "açıklama"sı var.
R1'ın bu yazı hakkında bizim elimize 26.11.1982'de geçen, 6.11. 1982 tarihli ve "R1 sempatizan komitesının 3. toplantı sonuçları üzerine bir açıklamaya R1 sempatızan komitesinin cevabıdır" başlıklı yazısı var.
AK'nın açıklaması ile ilgili bir de Parti hucresinin "AK yoldaşın R1 sempatizan komitesine 3. toplantı sonuçları üzerine bir açıklama adlı yazıya Parti hücresinin tavrı" başlıklı yazı var.)

3. "R1 sempatızan komitesinin (iç yayın organına) özet halındeki eleştirileri"

(Bu yazı T tarafından Parti Hücresi 8. toplantısının tutanağına ek olarak yazıldı, eklendi.
Bu yazı hakkında Parti hücresi sekreterının "R1 sempatizan komitesının özet halindeki eleştirileri üzerine" başlıklı 23.9.1982 tarihli yazısı vardır.)

4. 26.11. tarihli, bir arkadaşın kaba hatlarıyla görüşlerini yansıtan ilk taslak

(Bu yazı hakkında cevap olarak ilk düşünceler/notlar var.)

5. BP yönetimine başlıklı ve ...'de 21.11'de karar alan çoğunluk imzalı, Merkez Komitesinin yazısına cevaben yazılmış bir yazı

(Bu yazı 1.12. tarihini taşıyor. Ve bizim elimize 8.12'de geçti, henüz cevabı yok.)

Aynı konuda bir yoldaşın bir kişisel açıklaması var.

6. "GDS'e" başlıklı 19.11. tarihli mektup

(Bu mektup 8.12'de elimize geçti. Daha önce GDS Info'da Almanca o kuduk. Cevabıyla birlikte bu sayımızda yayınlanıyor.)

7. "12 Eylül ile ilgili GDS yönetimine başlıklı yazı hakkında görüşlerimiz"

(20.10.1982 tarihli bu yazı 8.12'de elimize geçti. Cevabıyla birlikte bu sayımızda yayınlanıyor.)

8. "Özeleştiri mi, cunta konusundaki sağ opportunist görüşlerin kılık değiştirerek yeniden piyasaya sürülmesi mi?"

(Elimize 8.12'de geçti. Cevabıyla birlikte bu sayımızda yayınlanıyor.)

9. "MK'nin açık ideolojik mücadele adına giriştiği ikiyüzlü manevralarına karşı mücadele edelim"

(17.12. tarihini taşıyan bu yazı ilk önce 18.12'de ...'deki toplantıda ortaya çıktı. Henüz cevaplandırılmadı.)

10. Bir de bir başka bölgede yazılan "Demokratik merkeziyetçilik ve açık tartışma konusunda tavrımız" başlıklı yazıya katıldıklarını açıklayan, 17.12.1982 tarihli bir kısa notları var. Başlığı: "3.11.82 tarihli mektubumuzla ilgili Merkez Komitesinin talep ettiği özeleştiri hakkında tavrımız"

(Buna cevap, sözü geçen bölgedeki yoldaşların "Şartlı disiplin ve hizip statüsü savunanlara cevap" başlıklı uzun bir yazısı var.)

11. Başlangıçta "muhalefet" içinde yer almış olan bir arkadaşın "17. 11. tarihli ültimatomumuz üzerine kısaca tavrım" başlıklı, bu tavrın yanlışlığını kabul eden yazısı.

R2

1. "Merkez Komitesine" başlıklı ve 5.9. tarihli mektup

(7.9'da gelen bu mektuba Parti hücresi tavır takındı. Mektup ve cevabı Bolşevik Partizan 3/4'te yayınlandı.)

2. R2 sempatizan komitesi 4. toplantı sonuçları

(18.9'da gelen bu yazıya Parti hücresi tavır takındı.)

Daha sonra bu komitenin sorumluluğunu —daha önce alınan bir karara uygun olarak— bir başka yoldaş üstlendikten sonra yapılan iki toplantıda, komitedeki bir kişi tutanaklara itirazlar getirdi. Geldiği son noktada, "R2 sempatizan komitesine" başlıklı 24.12 tarihli bir yazı ile komiteye ültimatom verdi.

Komite sekreteri yoldaş buna, "R'nin 24.12.1982 tarihli yazısına cevaptır" şeklinde —13.1.1982— cevap verdi. Bu cevap komite tarafından onaylandı. Ayrıca aynı kişinin "Parti hücresinin 24.10. tarihli yazısı üzerine görüşlerim" (12.1.83'te geldi) ve "AK/T polemiği üzerine" (20.10.82) (12.1.83'te geldi) başlıklı yazıları var. Bunların cevabı henüz yok.

C) Bu bölgede "muhalefet"ten bir de ...'de bir kişi var. Onun da şu yazıları var:

1. "Akıma Karşı teşkilatına adlı yazıya eleştiridir"

(Bu sayımızda cevabı ile birlikte yayınlanıyor.)

2. "Akıma Karşı teşkilatına adlı yazı hakkında Merkez Komitesinin açıklaması adlı yazıya eleştirimdir"

(Bu yazı da bu sayımızda cevabıyla birlikte yayınlanmaktadır.)

3. "Tartışma planı ve Gündem Üzerine görüşlerim"

(2.1.1983'te sorumlunun eline geçmiş. Henüz cevabı yok.)

Bunun dışında bu kişi ile çalıştığı yerdeki arkadaşların bir sürü ufak-tefek sorun üzerine yazılı tartışmalar vardır.

D) ... ALT BÖLGEDEKİ "MUHALEFET"İN YAZILARI

Burada eskiden sempatizan komite içinde (ayrılana dek) olan bir kişinin başını çektiği bir alt sempatizan komite "muhalefet"(!) durumunda.

Şimdi "muhalefet"in teorisyenliğini yapan sempatizan komiteden bu arkadaş, daha önce (7. ayda bu bölgede çıkan bir karışıklıkta —ki o zaman müdahale edilmiş, bir toplantı yapılmıştı, şimdi muhalif olan kişiler o zaman da bir kutbu oluşturuyordu) merkezci ve fakat daha çok Merkez Komitesini savunan bir tavır içinde idi. Bu konuda toplantı bantta alındı. Tutanağı vardır.

Bu arkadaşın henüz "muhalefet" olmadığı dönemden "Kavranacak esas halka üzerine" başlıklı Ve. imzalı 9.6. tarihli bir yazısı vardır. Bu yazıya yazılı cevap verilmedi.

Bu bölgede "muhalefet" ültimatom tavrı ile ortaya çıktığından bu yana olan yazıların durumu şöyle:

1. 12.11.82 HF/AK tarihli ültimatom

(Bu yazı hakkında ŞK çoğunluğunun 5.12. tarihli yazısı vardır.)

2. 28.11.1982'de .. ve çevresi Bolşevik Partizan sempatizanlarının ..'da yaptıkları toplantıya sunulmak üzere karar tasarısı

(Bu karar tasarısı toplantıya sunulmuş, 7 kişi kabul, 6 çekimser, 20 red ile reddedilmiştir.
Toplantı bantta alınmıştır. Bantların daktiloya çekilmiş hali vardır.
Ayrıca bu yazı hakkında .. ŞK çoğunluğunun 2.12.82 tarihli cevabı vardır.)

4. 'Ve sonunda hepsi birleşti' başlıklı yazıya eleştiri, ve "çağrı"nın üzerine biraz daha" başlıklı Ve. imzalı yazı

(Bu sayımızda cevabı ile birlikte yayınlanıyor.)

5. "Bolşevik Partizan Yazı Kuruluma" başlıklı Ve. imzalı yazı

(Bu yazı da —12 Eylül ile ilgili bildiri eleştirisi— bu sayımız da cevabıyla birlikte yayınlanmaktadır.)

(Bu yazı hakkında ayrıca .. ŞK çoğunluğunun "Yanlış yöntemleri bırakıp doğru yöntemleri seçelim" başlıklı bir yazısı ve buna Ve'nin cevabı var.)

6. "Demokratik merkeziyetçilik ve açık tartışma konusundaki tavrımız" başlıklı 2.12. tarihli yazı

(Bu yazı R1'in de özeleştiri talebi karşısında takındığı tavırdır. Bu yazı hakkında ve bölgedeki tüm gelişme üzerine .. ŞK çoğunluğunun "Şartlı disiplin ve hizip statüsünü savunanlara cevap" başlıklı cevabı var.)

7. ".. bölgesinde yapılacak toplantı hakkında tavrımız"

(24.12.1982 tarihli yazı. Bu yazıya henüz cevap yok. Toplantıda tavır takınıldı. "Muhalefet" toplantıyı terketti.)

.. Bölgesinin dökümü de budur.

E) ... ALT BÖLGESİ

Bu bölgede "muhalefet"in başını çeken kişinin "muhalif" olmadan yazdığı bir yazı vardır. Bu yazı "Cephe toplantıları üzerine bir değerlendirme" başlığını taşımaktadır. Bu sayımızda basılıp tavır takınılmaktadır.

"Muhalefet" olarak ortaya çıktıklarından bu yana yazıları:

1. S sempatizan komitesinin çağrısı

(Buna Parti hücresi tavır takındı. Bolşevik Partizan özel sayıda basıldı.)

2. Ş'nın mektubu

(Bu yazı da Parti hücresi tarafından cevaplandırıldı. Bolşevik Partizan özel sayıda basıldı.)

3. Bunun dışında bir de Ş'nin bir başka üye ile birlikte Konferans çağrısı var. Bu çağrı da bu sayımızda basılıp cevaplandırılmaktadır.

4. Ş'nin 23.1.1983 tarihli "Hücre Üyelerine" başlıklı bir yazısı var.

(Bu yazıya cevap verildi.)

5. Ve "muhalefet"ın en "kapsamlı" yazılarından biri olan "MK nereye yürüyor, menşevizme mi, bolşevizme mi?" başlıklı 23.1.1983 tarihli yazı var.

(Bu yazıya Parti hücresi tavır takınacak.)

F) Bunun dışında bir de ..de bugünkü "muhalefet"e yakın olan bir-iki kişi var. Bunların dernekteki bir toplantıyı "bürokratik" değerlendiren bir yazıları ve buna dernekteki "Bolşevik Partizan taraftarları"nın cevabı var.

"Muhalefet" ile ilgili elimizdeki bütün yazılar (şimdilik) bunlardır.

KARL MARX'I ANIYORUZ (1. s'dan devam)

Batının emperyalist ülkelerinde de burjuvazinin paralı yazarları bir yandan proletaryanın önderi Karl Marx'ı; bir sürü konuda yanılmış bir "ekonomi bilimcisi" olarak göstermeye çalışıyor; diğer yandan emperyalist burjuvazinin " sol " görünümlü paralı "bilimadamları", genç Marx'la sonraki Marx arasında; Marksızm ile Leninizm arasında "aşılmaz çelişmeler" keşfediyorlar. Leninizmin, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marxizmından başka birşey olmadığı gerçeğini alçakça çarpıtan yeni moda "Avrupa komünistleri"; şimdi kendilerinin Leninist değil, ama Marksist olduklarını söyleyerek, revizyonizmlerini Marx'a dayandırmaya çalışıyorlar. Bunların en kaba reformizmden başka birşey olmayan teorilerini Marx'a dayandırmaya çalışmaları; bütün hayatı boyunca reformizme, oportünizme karşı yılmadan mücadele eden Marx'a yapılabilecek en adi saldırıdır.

Burjuvazi, şiddet yontemi ile yokedemediği, ve edemeyeceği Marksizmi yıkmak için; işçi sınıfı hareketi içindeki uzantıları olan oportünistler, revizyonıstler aracılığı ile, onun devrimci özünü yoketmeye çalıştı, çalışıyor.

Ama ne karşı devrimci şiddet; ne de Marksizmin "ehlileştirilmesi" yönündeki çabalar Marksizmin/Leninizmin zaferini engelleyemeyecektir.

Marx ve Engels'ın Komünist Manifesto'da dedikleri gibi:

" Hakım sınıflar komünist devrim önünde titresinler.
Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek birşeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır."

Bugün Marx'ın 100. ölüm yıldönümünde onu gerçekten anmak demek; onun bütün hayatı boyunca uğruna mücadele ettiği proleter devrimi davasına, Komünizm davasına sımsıkı sarılmak; bunun için Marx'ın öğretilerinin her türlü çarpıtılmasına karşı mücadele etmek; Marksist öğretinin klasikleri olan ; Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerini kavramak, her türlü oportünist-revizyonist saptırmaya, çarpıtmaya karşı mücadele içinde savunmaktır. Marksist-Leninist öğretiler doğrultusunda bugün bizim için esas görev olan parti inşası görevlerine dört elle sarılmaktır. İşte biz Marx'ı ölümunun 100. yıldönümünde bu bilinçle anıyoruz.

Karl Marx'ın ölümünün 100. yıldönümü nedeni ile; aşağıda, onun mücadele arkadaşı Engels'in, onun mezarı başında yaptığı bir konuşma ile; Marx'ın hayatı hakkında Lenin'in "Karl Marx ve Marksizm" makalesinde verdiği bilgileri yayınlıyoruz.

KARL MARX'IN MEZARI BAŞINDA YAPILAN KONUŞMA

oooooooooooooooooooooooooooo

14 Mart günü, öğleden sonra üçe çeyrek kala, yaşayan düşünürlerin en büyüğü artık düşünmez oldu. Ancak iki dakika yalnız bıraktıktan sonra, odaya girince, onu koltuğunda rahat rahat, ama sonsuzluğa dek, uyumuş bulduk.

Avrupa ve Amerika militan proletaryasının bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, ölçülemez. Bu devin ölümü ile bırakılan boşluk, kendini duyumsatmakta gecikmeyecek.

Nasıl ki Darwin organik doğanın gelişme yasasını bulduysa, Marx da insan tarihinin gelişme yasasını, yani insanların siyaset, bilim, sanat, din, vb. ile uğraşabilmelerinden önce, ilkin yemeleri, içmeleri, barınmaları ve giyinmeleri gerektiği; bunun sonucu, maddi ilksel yaşama araçlarının üretimi ve, böylece, bir halk ya da bir dönemin her iktisadi gelişim aşamasının, sözkonusu insanların devlet kurumlarının, hukuk anlayışının, sanatının, ve hatta dini düşüncelerinin üzerinde gelişmiş bulundukları temeli oluşturdukları ve, buna göre, bütün bunların şimdiye değin yapıldığı gibi değil, ama tersine, bu temele dayanarak açıklamak gerektiği yolundaki, daha önce ideolojik bir saçmalıklar yığını altında üstü örtülmüş bulunan o temel olguyu buldu.

Ama hepsi bu değil. Marx günümüz kapitalist üretim tarzı ile onun sonucu olan burjuva toplumun özel hareket yasasını da buldu. Artı-değerin bulunması, sonunda, bu konuyu aydınlattı; oysa, burjuva iktisatçılarının olduğu kadar sosyalist eleştiricilerin de daha önceki bütün araştırmaları, karanlıklar içinde yitip gitmişlerdi.

Bu türlü iki bulgu koca bir yaşam için yeterdi. Kendisine böyle bir tek buluş yapma nasip olana ne mutlu! Ama Marx araştırmada bulunduğu her alanda (bu alanların sayısı çoktur ve bir teki bile yüzeysel irdelemelerin konusu olmamıştır), hatta matematik alanında bile, özgün buluşlar yaptı.

Bilim adamı olarak, buydu. Ama onun etkinliğinde asıl önemli olan, hiç de bu değildi. Marx için bilim, tarihi etkinliğe geçiren bir güç, devrimci bir güçtü. Pratik uygulamasının düşünülmesi belki de olanaksız olan herhangi bir teorik bilimdeki bir bulgudan duyabileceği sevinç ne denli katıksız olursa olsun, sanayi için, ya da genel olarak tarihsel gelişme için doğrudan doğruya devrimci bir önem taşıyan bir bulgu sözkonusu olduğu zaman duyduğu sevinç bambaşkaydı. Böylece Marx, elektrik alanındaki bulguların gelişmesini ve, daha şu son günlerde, Marcel Deprez'in çalışmalarını çok dikkatli bir biçimde izliyordu.

Çünkü Marx, herşeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinmelerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini kendisine ilk *onun* vermiş bulunduğu modern proletaryanın kurtuluşuna yardımda bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve bir başarı ile savaştı o. 1842'de birinci *Rheinische Zeitung*'a, 1844'te Paris'teki *Vorwarts*'a, 1847'da Brüksel'deki *Deutsche-Brüsseler Zeitung*'a, 1848 - 1849'da *Neue Rheinische Zeitung*'a, 1852'den 1861'e değin *New York Tribune*'a, ayrıca bir sürü kavga broşürünün yayınlanması, tüm yapıtının doruğu olan büyük Uluslararası Emekçiler Derneğinin kuruluşuna değin Paris, Brüksel ve Londra'da çalışma, işte, eğer başka hiçbir şey yapmasaydı bile, yapıcısının gurur duyabileceği sonuçlar.

Marx, işte bu yüzden zamanının en sevilmeyen ve en çok karaçalınan adamı oldu. Mutlakiyetçi olduğu kadar cumhuriyetçi hükümetler de kovdular onu; tutucu burjuvalar ile aşırı demokratlar onu karaçalma ve kargışlara boğmakta birbirleriyle yarışıyorlardı. O bütün bunları, hiç aldırmaksızın, örümcek ağları gibi yolunun dışına atıyor ve ancak çok zorunlu durumlarda yanıtlıyordu. Sibirya madenlerinden Kaliforniya'ya değin, Avrupa ve Amerika'nın her yanına dağılmış, tüm dünyanın milyonlarca devrimci militanı tarafından ululanmış, sevilmiş ve ağlanmış olarak öldü o. Ve ben çekinmeden söyleyebilirim ki, onun birçok karşı-düşüncede olan hasmı olabilirdi, ama kişisel düşmanı pek o kadar yoktu.

Adı yüzyıllar boyunca yaşayacak, yapıtı da!

(KARL MARX)

MARX, Karl: (yeni takvime göre) 5 Mayıs 1818'de Trier kentinde (Prusya Renanyası) doğmuştur. Babası, 1824 yılında protestanlığı kabul etmiş bir yahudi avukattır. Ailesi zengin ve kültürlü idi, ama devrimci değildi. Trier'deki gimnazyumdan mezun olduktan sonra Marx, önce Bonn'da üniversiteye girdi, daha sonra Berlin üniversitesine geçerek, hukuk öğrenimi gördü, tarih ve felsefeye daha çok ağırlık verdi. Üniversite öğrenimini, Epikürос felsefesi üstüne bir doktora tezi sunarak, 1841 yılında tamamladı. Bu dönemde Marx, kendi görüşleri yönünden Hegelci bir idealist idi. Berlin'deyken Hegel felsefesinden tanrıtanımaz ve devrimci sonuçlar çıkarma çabasında olan (aralarında Bruno Bauer'in de bulunduğu) "sol-Hegelciler" çevresine katılmıştı.

Öğrenimini tamamladıktan sonra Marx, profesör olmak umuduyla Bonn'a geçti. Ne var ki, 1832 yılında Ludwig Feuerbach ı kürsüsünden uzaklaştıran, 1836'da üniversiteye dönmesine izin vermeyen, ve 1841'de genç profesör Bruno Bauer'in Bonn'da ders vermesini yasaklayan hükümetin gerici politikası, Marx'ın akademik kariyer yapma düşüncesini terketmesine yolaçtı. Bu sıralarda, Almanya'da sol-hegelci görüşler hızla yayılıyordu. Ludwig Feuerbach, özellikle 1836'dan sonra, tanrı bilimi eleştirmeye, 1841'de kendi felsefesinde egemen duruma geçen materyalizme dönmeye başladı *(Hıristiyanlığın Özu)*. 1843 yılı onun *Geleceğin Felsefesinin İlkeleri* adlı yapıtının yayınlandığı yıl oldu. Engels, daha sonraları Feuerbach'ın bu yapıtları için, bu kitapların "kurtarıcı etkisini bir kimsenin bizzat tatması gerek" diye yazıyordu. "Biz (yani Marx dahil, sol-Hegelciler) hepimiz, bir anda foyerbahçı olduk." Bu sırada, sol-Hegelciler ile ilişkisi bulunan Renanya'daki bir kısım radikal burjuvalar, Köln'de *Rheinische Zeitung* (ilk sayısı 1 Ocak 1842'de yayınlandı) adıyla bir muhalefet gazetesi kurdular. Marx ve Bruno Bauer, başyazarlar olarak çağrıldılar ve 1842 Ekiminde, Marx, başyazar oldu ve Bonn'dan Köln'e gitti. Marx'ın yönetimi altında, gazetenin devrimci-demokratik eğilimi giderek ağırlık kazandı ve gazete üzerinde hükümet ikili ve üçlü sansür koydu ve daha sonra da 1 Ocak 1843'te yayınını durdurma kararı aldı. Marx, bu tarihten önce, yöneticilikten çekilmek zorunda kaldı, ama onun çekilmesi de gaçeteyi kurtarmadı, Mart 1843'te gazete kapandı. Marx'ın *Rheinische Zeitung*'a yazdığı aşağıda belirtilen (*Bibliyografya*'ya bakınız) başlıca makalelerden başka, Engels, Mosselle vadisindeki bağcı köylülerin durumları üzerine yazılmış bir makaleyi kaydetmektedir. Marx'ın gazetecilik çalışmaları, ona, ekonomi politiği yeterince bilmediğini gösterdi ve tutkuyla bu konuyu incelemeye girdi.

1843'te, Marx, daha öğrenci iken nişanlanmış olduğu, çocukluk arkadaşı Jenny von Westphalen ile, Kreuznach'ta evlendi. Karısı, Prusya soyluluğunun gerici bir ailesinden gelmekteydi; karısının ağabeyi, en gerici bir dönemin —1850-1858— Prusya İçişleri Bakanlığını yapmıştı. 1843 sonbaharında Marx Arnold Ruge ile birlikte (Arnold Ruge, 1802-1880 — sol-Hegelci; 1825-30'da hapis; 1848'den sonra siyasal sürgün; 1866-70'ten sonra da Bismarkçı), yurt dışında radikal bir dergi çıkarmak üzere, Paris'e gitti. Bu derginin, yani *Deutsche-Französische Jahrbucher*'in, sadece bir sayısı yayınlandı; Almanya'da gizlice dağıtılma güçlüğü ve Ruge ile anlaşmazlık yüzünden yayın kesildi. Marx'ın bu dergideki yazıları, onu daha o zamandan "var olan her şeyin amansız eleştirisini" ve özellikle "silahla eleştiriyi" savunan ve *yığınlara* ve *proletaryaya* çağrıda bulunan bir devrimci olduğunu göstermektedir.

Eylül 1844'te, Friedrich Engels, birkaç günlüğüne Paris'e geldi ve bu tarihten sonra Marx'ın en yakın arkadaşı oldu. Her ikisi de, o dönemin Paris'teki devrimci grupların kaynaşma içindeki yaşantısında en etkin yerlerini aldılar, (o zamanlar Proudhon'un öğretisi özel bir önem taşıyordu. Marx, 1847'de yayınladığı *Felsefenin Sefaleti* adlı yapıtı ile bu öğretiyi paramparça etti); küçük-burjuva sosyalizminin değişik öğretilerine karşı zorlu bir mücadele vererek, devrimci *proleter sosyalizmi* ya da komünizmin (Marksizmin) teorisini ve taktiklerini geliştirdiler. Marx'ın bu döneme, 1844-1848 dönemine ilişkin çalışmaları için *Bibliyografya*'ya bakınız. Prusya hükümetinin ısrarlı isteği üzerine Marx, tehlikeli bir devrimci olarak, 1845 tarihinde, Paris'ten sürüldü. Brüksel'e gitti, 1847 ilkyazında Marx ve Engels, Komünist Birlik adlı gizli propaganda derneğine katıldılar; Birliğin İkinci Kongresinde (Londra, Kasım 1847) önemli rol oynadılar ve kongrenin isteği üzerine, 1848 Şubatında yayınlanan ünlü *Komunist Manifesto*'yu kaleme aldılar. Bu yapıt, duru ve parlak bir deha ile yeni bir dünya anlayışını, toplumsal yaşamı da kucaklayan tutarlı bir materyalizmi; en geniş ve en derin gelişim öğretisi olarak diyalektiği; sınıf mücadelesinin muramını ve proletaryanın — yeni, komünist toplumun yaratıcısının— dünya tarihindeki devrimci rolünü açıklar.

1848 Şubat Devriminin patlak vermesi üzerine Marx, Belçika'dan sürüldü. Paris'e döndü, Mart Devriminden sonra buradan da ayrılarak, Almanya'ya, Köln'e geçti ve burada 1 Haziran 1848'den 19 Mayıs 1849'a kadar yayınlanan *Neue Rheinische Zeitung*'un başyazarlığını yaptı. Yeni teori, 1848-49 devrimci olayları sırasında ve daha sonra da dünyanın bütün ülkelerindeki tüm proleter ve demokratik hareketler tarafından parlak bir biçimde doğrulandı. Karşı-devrimcilerin başarısı, Marx hakkında önce adli kovuşturma açılmasına (9 Şubat 1849'da beraat etti) ve sonra da Almanya'dan sürülmesine (16 Mayıs, 1849) yolaçtı. Marx, ilkönce Paris'e gitti, 13 Haziran 1849 gösterisinden sonra yeniden sürüldü ve bunun üzerine, ömrünün sonuna kadar yaşadığı Londra'ya gitti.

Marx ile Engels arasındaki mektuplaşmalardan da (bunlar 1913'te yayınlandı) açıkça anlaşılacağı gibi, siyasal bir sürgün olarak, hayatı son derece sıkıntılı idi. Yoksulluk Marx ve ailesinin sırtına çökmüştü; Engels'in kesintisiz ve özverili malî yardımı olmasa idi, Marx, sadece *Kapital*'i tamamlayamamakla kalmayacak, aynı zamanda yoksulluk altında ezilip gitmesi kaçınılmaz olacaktı. Üstelik, küçük-burjuva sosyalizmi ve genel olarak proleter olmayan sosyalizmin yaygınlık kazanmış olan öğreti ve eğilimleri, Marx'ı, sürekli ve amansız bir mücadeleye zorluyor ve kimi zaman da onu en kudurgan ve en müthiş kişisel saldırılara karşı koymak zorunda bırakıyordu (*Herr Vogt*). Siyasal sürgün çevrelerinden uzak duran Marx, ve esas olarak ekonomi politiğin incelenmesine kendini vererek, bir kaç tarihsel çalışmasında (*Bibliyografya*'ya bakınız) materyalist teorisini geliştirdi. Marx, bu bilimi, *Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı* ve *Kapital* (Birinci Cilt, 1867)'de devrimcileştirdi.

Ellilerin sonları ve altmışlarda, demokratik hareketlerin yeniden canlılık kazanması, Marx'ı pratik eyleme itti. 1864 (Eylül 28)'te, Uluslararası İşçi Birliği —ünlü Birinci Enternasyonal— Londra'da kuruldu. Marx, bu örgütün kalbi ve ruhu idi, onun ilk Çağrı'sının, bir dizi kararın, bildiri ve tebliğin yazarı idi. Çeşitli ülkelerin işçi hareketlerinin birleştirilmesinde, proleter olmayan, Marksizm-öncesi sosyalizmin farklı biçimlerinin (Mazzini, Proudhon, Bakunin, İngiltere'deki liberal-sendikacılık Almanya'daki Lasalcıların sağa kaymaları) ortak harekete yöneltilmesi çabalarında ve bütün bu mezhep ve akımların teorileriyle savaşta, Marx, değişik ülkelerin işçi sınıflarının proleter mücadelesi için ortak bir taktik oluşturdu. Paris Komününün düşüşünden (1871) sonra —Marx, bunun son derece derin, sade, parlak, *etkin* ve devrimci bir değerlendirmesini (*Fransa'da İç Savaş*, 1871) yapmıştır— ve Bakuncilerin Enternasyonalin bölünmesine yolaçmalarından sonra, Örgütün Avrupa'da varlığını sürdürmesi olanağı kalmamıştı. Enternasyonalin Lahey Kongresinden (1872) sonra, Marx, Enternasyonalin Genel Konseyinin New York'a taşınmasını sağladı. Birinci Enternasyonal, tarihsel görevini yerine getirmişti ve yerini bütün dünya ülkelerindeki işçi hareketlerinin büyük boyutlarda geliştiği bir döneme bırakıyordu. Bu dönemde ayrı ayrı ulusal devletlerde işçi sınıfının sosyalist yığın partileri kuruluyor ve hareketin kapsamı genişliyordu.

Enternasyonal içindeki yoğun çabası ve bundan da daha yoğun olan teorik çalışmaları, Marx'ın sağlığını bozmuştu. Politik ekonomiyi yeniden biçimlendirme ve *Kapital*'in tamamlanması işini sürdürdü, bunun için bir yığın yeni malzeme topladı ve birkaç dil üzerinde (örneğin Rusça) çalıştı. Ne var ki, sağlığının bozulması *Kapital*'i tamamlamasını önledi.

2 Aralık 1881'de karısı öldü ve 14 Mart 1883'te Marx, koltuğunda otururken sessiz sedasız göçtü. Eşi ile birlikte, Londra'da Highgate mezarlığında yatmaktadır. Marx'ın çocuklarından birkaçı, aile Londra'da sefalet içinde yaşadığı sırada, çocukken öldüler, Üç kızı, İngiliz ve Fransız sosyalistleri ile evlendiler: Eleanor Aveling, Laura Lafargue ve Jenny Longuet. Sonuncusunun oğlu, Fransız Sosyalist Partisinin üyesidir.

* * * * * * * * *

(Lenin; "Marx-Engels-Marksizm", s.13-18, Sol Yayınları)

KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİN FAŞİST YASALARI... (1. s'dan devam)

Ama bütün yasalar gibi, bu yasa da son çözümlemede güç, zor sorunudur. Kağıt üzerinde yazılı yasaların kendi başlarına hiçbir yaptırım gücü yoktur. Yasalara hayat veren, onları uygulanabilir kılan; o yasaların uygulanmasını sağlayan, 'zor'dur.

Ülkemizde bütün faşist/Kemalist diktatörlük boyunca, yani bütün Cumhuriyet tarihi boyunca, işçi sınıfının; emekçi halkın ve Türk olmayan milliyetlerin siyasi örgütlenmesi yasaklanmıştır. Bu yasaklama Anayasa hükmü haline getirilmiştir. Ülkemizde bütün Cumhuriyet tarihi boyunca Komünizmin propagandası da 'kanunen' yasaklanmıştır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesinin zayıf olduğu dönemlerde bu 'yasa'lar hakim sınıflar tarafından kolaylıkla uygulanabilmiştir. Ama işçi sınıfının, emekçi halkın, ezilen Kürt ulusunun, ve millî azınlıkların mücadelesinin büyük boyutlara vardığı dönemlerde; 'yasa'lar yasa olarak varlığını sürdürmesine rağmen, Türkiye'de Komünizm propagandası geniş çapta, bu kanunlara rağmen yapılabilmiştir. Yani hangi yasanın hangi boyutlarda nasıl uygulanacağını belirleyen, son çözümlemede sınıf mücadelesinin durumu, sınıflararası güç dengesidir.

Ayrıca işçi sınıfının kendi örgütlenmesini sömürücü sınıfların düzeni çerçevesi içinde sınırlama diye bir sorunu da yoktur. Tersine; o sömürücü sınıfların "demokrasi"sinden sonuna kadar yararlanmasını bildiği halde; en demokratik burjuva düzeninin bile; sömürücü sınıfların bir diktatörlüğü olduğunun bilincinde; siyasi örgütlenmesinin çekirdeğini her zaman "illegal" tutar.

Sınıf bilinçli işçiler açısından sorun; hakim sınıfların yerleştirmek istedikleri düzenin ancak ve yalnız işçi sınıfı ve emekçi kitleler bu düzene isyan etmedikleri sürece işleyebileceğini kavramak ve kavratmaktır.

Sorun ülkemizde demokrasinin işçi sınıfı önderliğinde devrim dışında hiçbir yolla mümkün olmayacağını kavramaktır. Hakim sınıfların iktidarı şartlarında; onlardan sınıf mücadelesi ile söke söke alınmış demokratik haklar, onların yasaklarına rağmen kullanılan haklar, her zaman hakim sınıfların tahdidi altında olacaktır. Komprador patronların ve toprak ağalarının iktidarı şartlarında ancak kırıntılarını elde edebileceğimiz demokratik hakları gerçekten elde etmenin tek yolu, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimidir. Sosyalist devrimi gerçekleştirmek için bir ön adım olan demokratik devrim, komprador patronların ve toprak ağalarının faşist devletini, onun bütün kurumları ile birlikte zorla yıkacak; yerine işçi sınıfı önderliğinde halkın iktidarını kuracaktır.

Bugün sorun bu büyük hedefe varabilmek için; hakim sınıfların bütün Cumhuriyet tarihinde yasakladığı; "işçi sınıfının siyasi örgütlenmesini" yasaklara rağmen; hakim sınıfların kanunlarının çerçevesi dışında yaratmak, inşa etmektir. Bugün sorun, devrimin öncüsü işçi sınıfının siyasi partisini; illegal temelde inşa görevine dört elle sarılmaktır. Bizim "siyasi partiler" yasası denen faşist yasaya cevabımız; "sizin faşist yasalarınız işçi sınıfının örgütlenmesini engelleyemeyecektir!" olmalıdır.

Konferans Önerisi Üzerine

Daha önce okuyucularımıza duyurduğumuz gibi, TKP/ML(B) için de bir süreden beri, 1 Mayıs 1982'nin Batı Almanya'da nasıl kutlanması gerektiği sorununda, ve kardeşlerin 22.4.1982 tarihli Merkez Komitesi mektubunun geri çekilmesi çağrısı sorununun çözülmesi konusunda yürütülen tartışmanın, Parti içinde bir oylama ile sonuçlandırılması planı vardı.

İki Partili yoldaş, Parti Merkez Komitesinin eline 11.1.1983 tarihinde geçen bir çağrı ile, 1 Mayıs tartışmasının oylama ile değil, yapılacak bir konferansla sonuçlandırılması talebini getirdiler. Bunlardan biri daha sonra bu önerisini genişleterek, kardeşlerin getirdiği tüm eleştirileri içine alan bir konferans yapılması önerisini getirdi. (Bu arkadaş bu talebinin Parti içinde sonuçlandırılmasını beklemeden"muhalefet" saflarına geçti. Şimdi "Spartakus"un "lider"lerinden biridir.)

Merkez Komitesi bu konferans çağrısını; bu konudaki tavrı ile birlikte Partinin tartışmasına sundu.

Parti içindeki bu tartışmayı kamuoyuna da belgeler temelinde yansıtabilmek amacıyla aşağıda "konferans çağrıları"nı ve bunlara Merkez Komitesinin tavrını olduğu gibi yayınlıyoruz.

TÜM PARTİYE VE DEVRİMCİ KAMUOYUNA!

Yoldaşlar;

II. Bolşevik Konferansı öncesinde ve sırasında, kardeşlerin Partimize birçok alanda getirdikleri önemli ve ilkesel eleştirilerin Parti içerisinde giderek önemini arttırdığı ve bu yıl 1 Mayıs eylemi üzerine kardeşlerle başta MK olmak üzere Parti çoğunluğu arasında çıkan anlayış farklılıklarının giderek kardeşlik ilişkilerini sarsıcı bir niteliğe büründüğü bilinen bir gerçektir.

Partimizin bugünkü durumu yeni bir bölünme dönemidir. Partinin içinde bulunduğu ideolojik, siyasi buhran, her geçen gün derinleşmektedir.

Bu Parti buhranından sağlıklı bir çıkış yolu, örgütlü-örgütsüz bütün yoldaşların ve devrimcilerin, ama öncelikle Partili ve ileri sempatizan yoldaşların aradaki görüş ayrılıklarını, soğukkanlılık ve büyük bir sabır içinde incelemeleri, tartışmalara canlı ve aktif olarak katılmaları ile mümkündür. Bu yapılırken yoldaşların her türlü önyargıdan uzak, tamamen bilimsel temelde sorunlara yaklaşmaları zorunludur.

Biz Partimizin içinde bulunduğu buhranın, partiye en az zarar verebilecek seviyeye indirilmesinin yolu olarak, 1 Mayıs polemiğinin bir konferans ile sonuçlandırılmasının doğru olacağını düşünüyoruz. 1 Mayıs polemiği mutlaka GDS'in sözünü ettiği beş ve MK'nın eklediği diğer iki kesişme noktası temelinde ele alınmalı ve çözüme bağlanmalıdır.

MK'nın kardeşlerle tartışma planını hazırlayıp Parti içerisinde tartışma ve oylamaya sunduğunda, planının yukarıda sözünü ettiğimiz 7 kesişme noktası temelinde hazırlandığı ve onaylandığı bir olgudur. Ancak daha sonra MK'nın GDS'in yazısına cevap verdiği taslak yazısında 7 kesişme noktasının yeterince ele alınmadığı, bu haliyle tamamen yetersiz olduğu ortaya çıktı. MK bu yedi kesişme noktasına ilişkin kapsamlı görüşünü Ocak içinde Partiye sunacağını belirtiyor.

Biz MK'nın 7 kesişme noktasına ilişkin kapsamlı görüşlerinin çıkması ve bunlarla ilgili orijinal belgeler üzerine başta örgütlü yoldaşlar olmak üzere kamuoyuna açık ve canlı bir tartışmanın sürdürülmesini, bu tartışma temelinde 1 Mayıs sorununun bir Konferansla sonuçlandırılmasını talep ediyoruz.

1 Mayıs tartışması neden oylama ile değil de Konferansla sonuçlandırılmalıdır?

Birincisi: Partimizin içinde bulunduğu ideolojik siyasi karmaşıklığın en iyi çözümünün Konferans olduğunu düşünüyoruz. Çünkü Partimiz yeni bir bölünmenin eşiğindedir. Bu bölünmede Partide kimin niçin nereye gittiğini veya gidebileceğini gün ışığına çıkartmak, Partiyi en az zararla kurtarmak için en iyi yolun Konferans olduğu bilinmelidir. Hele de Partimizin ideolojik ve siyasi seviyesinin geri olduğu, birçok yoldaşın savunduğu görüşlerde emin olmadığı, savunulan görüşlerin en iyi şekilde çatışmasının Konferansla mümkün olduğu bilindiğinde Konferansın önemi iyice artmaktadır. Buna en iyi örnek, Partimizin 2. Konferansıdır. Bu Konferansın söz tutanağı incelendiğinde, birçok yoldaşın görüşlerini savunamaz duruma düştükleri ve görüşlerinden vaz-geçtiklerini görürüz.

İkincisi: Şu an kardeşlerle yürütülen polemiğin yeterince canlı ve aktif olmadığı bilinmektedir. (MK'nın taslak yazısının tamamının ellerinde Almanca olmaması) Kardeşlerin de katılacağı böyle bir Konferansta bu imkânın gerek zaman açısından, gerekse olanaklar açısından çok daha yararlı olacağını düşünüyoruz. Biz bu iki ana sebepten dolayı Konferans önerisinde bulunuyoruz. Tamamen tarihi bir paralellik çekmeden, bizim içinde bulunduğumuz durumla var olan ayrıntı noktaları üzerinde tartışmayı saklı tutmak kaydı ile Lenin'ın 3. Parti Kongresi için çağrıda bulunduğu, buna çeşitli bahanelerle karşı çıkan Menşeviklerle tartıştığı "Ne için uğraşıyoruz? (Partiye)" adlı yazısından bir Konferansın önemi üzerine şu sözlerini aktaralım:

> "... Yalnızca, içerisinde bütün yoldaşların arzularını açık ve bütün çıplaklığıyla ortaya koydukları bir Parti Kongresi inanılmaz karışıklıktaki sorunlara ve karmaşık duruma berraklık kazandırmaya muktedirdir." (Lenin, c.7, s.455)

Burada bize şöyle sorular gelebilir: "MK kardeşlerin 'çizgimiz eleştirisi" vs. üzerine bir konferans yapmayı planlıyor. Bu durumda iki konferans anlamsız ve de partimizde ekonomik, örgütsel, vb. alanlarda yük olmaz mı?" Biz şimdiden böyle sorulara hayır diyoruz. Lenin yoldaş aynı yazısında bir parti kongresinin bölünmeye götüreceği gerekçesiyle yapılmasının karşısında engel olmaya çalışan Menşeviklere karşı şu görüşü savunuyor:

> " Kim Partiyi samimi şekilde savunuyorsa, kim dürüst şekilde birlikte çalışmaya arzuluysa, o parti kongresinden korkmaz, tersine onu (parti kongresini —bn) ihtilafı aşmak, partiyi ve onun yönetici organlarını uyum içerisine getirmek,layık olmayan iki manalılığı gidermek için arzu eder." (age, s.453)

Marksizm-Leninizmin çıkarları, Partimizle kardeş örgütlerimiz arasındaki ilişkilerin çıkarları ve geleceği gözönünde bulundurulduğunda, yukarıdaki sorulara benzer soruların ne derece yanlış olduğu görülecektir.

Biz kardeşlerin "çizgimize eleştirilerinin" tamamının MK tarafından cevaplandırılmasından sonra en az üç-dört aylık bir tartışma sonunda konferansla sonuçlandırılmasının doğru olacağını düşünüyoruz.

Yoldaşlar;

Biz iki yoldaş GDS'in MK'nın 22.4. tarihli mektubuna ve 1 Mayıs polemiği içinde getirdiği genel eleştirinin tamamı veya esası konusunda birbirimizle tamamen hemfikir değiliz. Birimiz GDS'ın 22.4.82 tarihli MK mektubunu "utanç belgesi" olarak görüp, bu belgenin geri çekilmesi çağrısını destekler, bu belgenin geri çekilmesini isterken; diğer birimiz ise bu mektubun içinde çok önemli ilkesel sapmaların bulunduğunu, belli anlamda kardeşlik ilişkilerini zehirlediğini, ama GDS'ın eleştirdiği ve anladığı anlamda bir 'utanç belgesi' olmadığı görüşündedir. Biz her iki yoldaş da bu soruna ilişkin görüşlerimizi önümüzdeki dönemde yazılı olarak ortaya koymaya çalışacağız.

Konferans çağrımızın bütün yoldaşlar tarafından incelenmesini ve tavır takınılmasını istiyoruz.

Yine bu çağrımızın kamuoyuna açılmasını da (mümkün olan en kısa zamanda) talep ediyoruz.

X, Y 22.12.1982

22.12.1982 tarihli Açıklama'ya Y'nın ek görüşleri

Yoldaşlar;

X ve ben yukarıdaki çağrı niteliğindeki açıklamayı MK'nın 1 Mayıs tartışmasını bir oylama ile sonuçlandırmak isteyen görüşüne karşılık 7 kesişme noktasının orijinal belgeleri üzerinde yürütülecek bir tartışma temelinde 1 Mayıs tartışmasının bir konferansla sonuçlandırılması talebi ile kaleme aldık. Bu yazının taslağının hazırlandığı ana kadar X gibi ben de polemiğe 1 Mayıs ile başlanabileceğini, yalnız bu tartışma içerisinde kardeşlerin daha önce getirdikleri ilkesel, temel eleştirilerle kesişen 5 noktada (MK iki daha ekliyor) belgelere dayalı, bütünlüklü ve detaylı cevap verilmesi, bu temelde 1 Mayıs sorunu ile bağ kurulmak kaydıyla onayladım.

Gelinen yerde ben polemiğin kardeş örgütlerin 2. Konferans esnasında ve sonrasında getirdikleri ilkesel öneme sahip, 2. Konferansın karara bağladığı gibi "doğru yönde"ki eleştirilerin polemiğin çıkış noktası olarak alınmasını, gelen eleştiriler ve buna MK'nın cevapları üzerine genel tartışmanın bir öğesi olarak da 1 Mayıs sorununun ele alınmasının en doğru ve sağlıklı yol olduğu düşüncesini savunuyorum. Ve daha önce getirilmiş ve 1 Mayıs pratiğinde de yine yansımış olan ilkesel eleştirilerle tartışmaya başlamak görüşümce yalnız içerik açısından değil, aynı zamanda 2. Konferansın tüm partiyi uygulanmasını yükümlü kıldığı karar açısından da doğruluk arzetmektedir. X ve ben Konferans çağrısını kaleme alırken 2 konferansın külfetli olacağı itirazına karşı, tüm eleştirilerin içerisinde 1 Mayıs sorununun da tartışılacağı tek, uzun bir konferans alternatifini de kabul edebileceğimizi yazıya koymayı düşünmüştük. Ne var ki taslak yazısını birlikte yeniden gözden geçirme imkânının olmadığı şu andaki şartlarda, taslakta herhangi bir değişiklik yapma, çağrı taslağı içerisinde bir ek yapma yetkisini kendimde görmüyorum. Onun için taslağı ilk haliyle bırakıp, ona kendi düşüncelerimi içeren bu Ek'i ilave ettim.

Yoldaşlar;

Ben, X yoldaş ve benim tartışmaların sağlıklı cereyan edebilmesi, karşıt görüşlerin berraklaşabilmesi, bunların ML temelde, partiye en az zarar verebilecek, bütün yoldaşların içerisinde görüşlerini 'açık ve bütün çıplaklığıyla ortaya koydukları' bir konferans önerisini halâ doğru buluyorum. Fakat çağrıda ortaya konduğu gibi 2 değil, içerisinde kardeş örgütlerin ve muhalefetin temsil edilme hakkına sahip olacakları, daha önce getirilen eleştirileri temel alan ve 1 Mayıs sorununu da tartışıp sonuçlandıracak, iyi hazırlanılacak 1 geniş zamanı kapsayacak konferansı öneriyorum.

Partiyi içine düştüğü hastalıklı durumdan çıkarabilecek en önemli araçlardan birinin iyi, sağlıklı bir şekilde örgütlenecek böyle bir K o n f e r a n s olduğunu düşünüyorum.

Tüm partili yoldaşları ve sempatizanları bu öneri üzerinde ciddi bir şekilde tartışmaya ve tavır belirlemeye çağırıyorum.

3.1.83

Y.

PARTİYE

Yoldaşlar,

Bilindiği gibi kardeş örgütlerle aramızdaki çelişmelerin çözümü konusunda nereden başlanacağı, nereden yola çıkılacağı konusunda Merkez Komitesi, "1 Mayıs tartışmasından yola çıkma" şeklindeki önerisini partiye ve kardeşlere açtığında, bu konuda kardeşlerden itirazlar gelmiş ve partide bu sorun tartışılmıştı.

Tartışmalar sonucunda partinin büyük çoğunluğu Merkez Komitesinin planını desteklemiş ve kardeşlerle tartışmada "1 Mayıs konusundan yola çıkma" parti kararı haline gelmişti.

Merkez Komitesinin kardeşlerle polemik planı, 1 Mayıs tartışmasını yalnızca 1 Mayıs üzerine tartışılan bir araç olarak görmüyor, 1 Mayıs tartışmasında kardeşlerin getirdiği eleştirilerin, onların daha önceki getirdiği eleştirilerle kesiştiği noktalarda da bunlar arasında bağ kurmayı öngörüyordu.

Biz bu planın uygulaması olarak bir süredir parti içinde, partinin örgütlü çevresinde ve kamu oyu önünde 1 Mayıs sorununu tartıştığımız toplantılar yaptık. 1 Mayıs tartışmaları bir yandan kardeş örgütlerle aramızdaki ilişkilerin "kardeşlik ilişkileri" ile bağdaşmayan bir yönde geliştiğini, kardeşlik ilişkilerinin çok ciddi bir biçimde sarsılmış olduğunu ve bu tartışma içinde aradaki mesafenin daha da büyüdüğünü, diğer yandan partinin içinde ve çevresinde de bir yanda Merkez Komitesi ve parti çoğunluğu; diğer yanda kardeş örgüt taraftarları şeklinde bir bölünmenin gerçek haline geldiğini gösterdi.

Parti içinde 1 Mayıs tartışması daha henüz başlangıcında iken X adlı üye Partinin örgütlü çalışmasını terk etti.

1 Mayıs tartışması sürecinde de bir başka parti üyesi daha partinin aldığı kararı hiçe sayarak, 1 Mayıs tartışma toplantılarını "protesto" adına terk etti. Bu yoldaşın tavrı konusunda çalıştığı parti hücre çoğunluğu tavır takınarak, kendisinin bu tavrını örgütlülükle bağdaşmayan bir tavır olarak değerlendirdiğini bildirdi. Savunmasını talep etti. Gelişmeler bu yoldaşın da özeleştiri yapmayacağını gösterir yöndedir.

Parti içinde bugün az sayıda da olsa kardeşlerin getirdiği eleştirileri özü itibarı ile doğru bulan ve fakat onların yöntemleri ile nefikir olmayan yoldaşlar vardır. Sallanan, açık tavır takınmayan yoldaşlar vardır. Bütün bunlar sempatizan çevreye de aynen yansımıştır, yansımaktadır. 1 Mayıs'la ilgili olarak yapılan iç toplantılarda, toplantılara çağrılanların toplam %13'e yakını toplantıları terk etmiştir.

Yani yeni bir bölünme, bir buhran dönemi yaşıyoruz. Bu durum hepimizin bilincinde olmak zorundadır.

Yoldaşlar,

Bilindiği gibi "nereden başlayalım" tartışmasını yürüttüğümüz sırada, 1 Mayıs tartışmasının nasıl sonuçlandırılacağı üzerine de tartışılmış ve Merkez Komitesi, 1 Mayıs konusunun (öncelikle de kardeş örgütlerin 22.4. tarihli mektubumuzu geri çekme yönünde yaptıkları ve birincil önemde gördükleri "çağrı"ya tavır takınılmasının) oylama yöntemi ile sonuçlandırılması; ve fakat kardeşlerin diğer eleştirilerini ve genelde de kardeşlik ilişkilerinin durumunu görüşmek için bir konferans toplanması yönünde fikir belirtmişti. Merkez Komitesinin bu önerisi de partinin çoğunluğunun desteğini sağlamıştı.

Bu karar alındıktan sonra olan ve yukarıda sonuçlarını kısaca koyduğumuz bir dizi gelişme şimdi 1 Mayıs tartışmasını oylama ile sonuçlandırma kararını yeniden gözden geçirmemizi gerektirmektedir. Bu gelişmeler şunlardır:

* 1 Mayıs tartışmasının; ve bu tartışma sonunda kardeşlerin daha önce getirdiği bir dizi eleştiri konusunda sonuca varmadan da, kardeşlerin partiye yaptığı "22.4. tarihli yazıyı geri alma çağrısı" konusunda tavrı sonuçlandırmanın öne alınmasının en önemli sebeplerinden biri, kardeşlerin bu konuya -görünürde- verdikleri önem idi. Onlar; "Akıma Karşı'nın Merkez Komitesine ve bütün partı üyelerine 22.4.1982 tarihli yazıyı geri almaları için çağrısı" başlıklı yazıda "kardeşlik ilişkilerine, şimdiye kadar getirilen ilkesel eleştirilere ve kardeş örgütlerle tartışmaya genel olarak önem veren HER PARTİ ÜYESİNİN BİRİNCİL GÖREVİNİN 22.4.1982 tarihli yazının ö z ü n ü oluşturan 'kalın sopaları' ve 'zehirli okları' MAHKÛM ETMEK VE ONUN GERİ ALINMASINI SAĞLAMAK OLDUĞU GÖRÜŞÜNDEYİZ" diyorlardı. Parti içinde de "sahibinin sesi" X, en önemli sorunun 1 Mayıs tartışması olduğunu ilan edip, o konuda öncelikle tavır talep ediyordu! 28.6.1982 tarihli yazısı, "Bu eleştiri yazısı teşkilât içinde ve çevresinde derhal yayınlanmalı ve her yoldaş tavır takınmalıdır" çağrısı ile kapanıyordu.

İşte bu çağrıya öncelikle; diğer tüm eleştiriler konusunda tavır sonuçlandırılmadan önce de cevap

vermek, bu sorunu sonuçlandırmak, kardeşlerin ve onların kraldan kralcı savunucularının bu tavrı sonucu olarak da gündeme gelmişti.

Ama tartışmalar içinde görüldü ki; kardeşler çağrıda yaptıkları "her parti üyesinin birincil görevi ... 22.4. tarihli yazının ... geri alınmasını sağlamak"tır tespitini savunmuyorlar. Tersine, tek kelime özeleştiri yapmadan, oportünist bir suskunlukla çağrıdaki bu tespiti atlayıp, yapılan çağrının gerektirdiği adımları atan bizleri "ilkesel sorunlarda genel tartışmadan kaçmak", "detayları öne çıkarmak", vs. gibi şeylerle suçluyorlar.

Kardeşlerin şimdi, yaptıkları ilk tespitten oportünist bir yöntemle özeleştiri yapmadan çark etme tavrı; bu çağrı konusunda kesin sonuçların kardeşlerin getirdiği bir dizi diğer eleştiri konusunda tavır sonuçlanmadan önce de çıkarılması gerekliliğini önemli ölçüde ortadan kaldırıyor.

* 1 Mayıs tartışması içinde tartışmanın şimdiki geldiği aşamada parti üyelerinin önemli bir bölümünün şimdiki görüş ve eğilimleri kesine yakın bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bu eğilim, partinin çok büyük çoğunluğunun şu anda kardeşlerin çağrısını reddetme; 22.4.1982 tarihli yazıyı utanç kağıdı olarak değerlendirmeme ve geri çekmeme yönünde bir eğilimdir. Bir oylama ile bu eğilim resmi sonuç haline getirilip, ilan edilebilir. Bu zor olan bir iş değildir. Ama gelinen aşamada bu partinin gelişmesi açısından yararlı olmayacaktır. Tersine sanki bizim ideolojik tartışmayı derinleştirmeye karşı olduğumuz; ideolojik tartışmayı oylama ile aceleye getirmek istediğimiz, vb. şekilde düşüncelere yol açabilecektir. (Kaldı ki, partinin bir bölümü belgeler üzerine yeterli bir tartışma yürütememiştir.)

* 1 Mayıs tartışması; en başta da açıkladığımız gibi; kardeşlik ilişkilerinin artık sürdürülüp-sürdürülmeyeceğinin; sürdürülecekse nasıl sürdürüleceğinin tartışmasının gündeme alınması gerektiğini berrak bir şekilde ortaya çıkarmıştır. Ve 1 Mayıs konusunda, onların yaptığı çağrıya cevap verme anlamında da olsa takınılacak kesin tavır; bu ilişkilerde tayin edici önemde bir rol oynayacaktır. Böyle bir adımı şimdi geldiğimiz ortamda kardeşlik ilişkileri konusunda tavırda tayin edici rol oynayan diğer eleştiriler konusunda da tavır takınmadan atmak yanlış olacaktır.

* Sorun yalnızca kardeşlik ilişkilerinin sürüpsürmeyeceği; sürecekse nasıl süreceği sorunu değil; partimizin bundan sonraki genel yönelimi sorunudur. Parti içinde kardeş örgütlerin görüşlerini savunan yoldaşlara karşı tavır sorunudur, vs. Sorun bugün artık gerçek olan yeni bir bölünmenin karşısında takınılacak kesin tavır sorunudur. Şimdiye kadarki tavrımızın doğruluğu-yanlışlığı konusunda kesin karar alma sorunudur. Sorun artık 1 Mayıs tartışmasında kardeşlerin yaptığı bir çağrıya öncelikle tavır takınma sorunu olmaktan çıkmış; çok daha geniş boyutlara varmıştır.

Bu durumda daha önce aldığımız "1 Mayıs tartışmasını oylama ile sonuçlandırma" kararını gözden geçirmemizin gerekliliği ortadadır.

Kaldı ki, bu karar parti içi işleyiş kuralları açısından da gözden geçirilmek zorundadır.

İki partili yoldaş (bunlardan biri 1 Mayıs tartışma toplantılarında protesto tavrı takınan, partinin aldığı eylem kararına uymayan, eylem birliğini parçalayan, parti disiplinini hiçe sayan bir tavır içine giren, parti hücresi çoğunluğu tarafından savunması istenen yoldaştır) yazılı olarak ekte sizlere ulaştırdığımız konferans talebini getirmişlerdir. Bu talep yazılı olarak bizim elimize 11 Ocak'ta geçti. Merkez Komitesi ilk toplantısında bu talebi görüşerek, talebi partiye açma, ve bu konunun parti hücrelerinin ilk toplantısında acilen görüşülerek karar alınması; çağrının ve Merkez Komitesinin (çıkartılabilirse partinin) tavrının Merkez Yayın Organında yayınlanarak, durumun kamuya duyurulması yönünde karar aldı.

Ekteki konferans çağrısından görülebileceği gibi, aslında bir değil, iki ayrı öneri sözkonusudur.

Birinci öneri, iki yoldaşın ortak önerisidir. Buna göre:

a) 1 Mayıs tartışmasının oylama ile sonuçlandırılmaması

b) Bu tartışmanın; bağlar konusu öne alınarak ve bağlar konusundaki bütün konularda Merkez Komitesinin cevapları parti içinde önceden tartışılarak bir konferansla sonuçlandırılmasını talep etmektedirler.

İkinci öneri ise; bu ilk çağrıya imza atan bir yoldaşın sonradan yaptığı bir öneridir. Bu öneri; bütün eleştirilere cevap verildikten sonra -kardeş örgütlerin ve muhalefetin de temsil edildiği- bir Konferans yapılmasını öngörmektedir.

Bu öneriler hakkında Merkez Komitesi olarak görüşlerimiz şöyledir:

1) Gelinen aşamada, yukarıda ortaya koyduğumuz gerekçelerle 1 Mayıs tartışmasının oylama ile sonuçlandırılmaması önerisini doğru buluyor; bu öneriye Merkez Komitesi olarak katılıyoruz. 1 Mayıs tartışmasının bugün gelinen yerde oylama ile sonuçlandırılması partiye yarardan çok zarar getirecektir. Eğilimler ortaya çıkmıştır. Bu eğilim kardeşlere bildirilir; çağrı konusu şimdilik bu şekilde —geçici olarak— çözülmüş olur.

2) Önce 1 Mayıs sorununun —kesişen bütün noktalardaki tavırlarımız merkeze konup bunlar üzerine tartışıldıktan sonra— konferansla çözülmesi; ardından bir ikinci konferans yapılması önerisi görüşümüzce yanlıştır. Gerek 1 Mayıs konusunda bağlar; gerekse diğer eleştiriler konusunda tavrımız —1 Mayıs konusundakiler önce, diğerleri biraz daha sonra olmak üzere, en geç Mart ortasına kadar hem partiye, hem de kamuya açılmış olacaktır. 1 Mayıs konusunda bağlar tartışıldıktan sonra; geriye pek fazla birşey kalmamaktadır.

Bağların Parti içinde, çevresinde, kamuoyunda tartışıldıktan sonra 1 Mayıs konusunda konferans yapmak demek, takriben üç-dört ay sonra bir konferans yapmak demektir. Onun ardından diğer konularda konferans yapmak da, konferansın üç-dört ay ardından bir ikinci konferans yapmak demektir ki, bu, konferans toplamanın güçlükleri göz önüne alındığında doğru bir öneri değildir. Bu öneri aynı zamanda, sorunlar iç içe olduğundan, kesişme noktalarında tavır takınırken ister istemez getirilen diğer eleştirilerin de tartışma sınırı içine gireceğinden, girmesi kaçınılmaz olduğundan da yanlıştır. Biz bu yüzden önce 1.Mayıs üzerine -kesişme noktalarına öncelik vererek- bir konferans, ardından diğer eleştiriler konusunda tavır takınacak bir konferans önerisine karşıyız.

3) Gelinen aşamada doğru olan görüşümüzce kardeşlerin eleştirilerinin (özellikle II. Konferans sırasında ve sonrasında getirdikleri eleştirilerin) tümüne Merkez Komitesinin cevap taslakları çıktıktan sonra /Bunların tümünün yayınlanmış olması Mart ortalarına kadar sarkabilir/ ve bunların tümü üzerine parti içinde, çevresinde, kamuoyunda tartışıldıktan sonra, hem bu konularda karar alacak; hem kardeşlik ilişkilerini bütünüyle gözden geçirip değerlendirecek, bu konuda karar alacak; hem de parti içi "muhalefet" konusunda sonuçlara varacak bir konferans toplanmalıdır. Bu konferans diğer sorunlar yanında 1 Mayıs konusunda da kesin sonuca varır.

Bu konferansın zamanı parti içinde, çevresinde, kamuoyunda yürütülecek tartışmaların temposuna bağlı olarak ele alınmalıdır.

Bu konferansa kardeş örgütlerden temsilci davet edilmelidir. Kardeş örgütlerin temsil edilmesi sağlanmalıdır.

"Muhalefet"in "temsil edilme" sorununa gelince ; Merkez Komitemiz parti disiplinini çiğneyen; parti içinde örgütlü çalışmayı terkeden partili olmayan bir "muhalefet"in parti konferansında temsil edilme isteğini reddetmektedir. Şu anda bu durumda olan bir kişi -ve süreç içinde aynı duruma düşen kişiler- tabii ki konferansa yazılı olarak şikayetlerini, dertlerini, önerilerini, taleplerini, vs. bildirebilirler. Merkez Komitemiz bu yazılı talepleri, vs. Konferansta görüşülmesi taraftarıdır. Parti içinde görüşleri azınlıkta kalan yoldaşlar ise

(Devamı s.59'da)

Türkiye'deki Partizan taraftarlarına bir tartışma önerisi

Türkiye'de Bolşeviklerin belgeleri, menşeviklerle henuz bağlarını kesmemiş sempatizan ve üyeler içinde yayıldıkça; menşevik saflardan yeni kopmalar oluyor. Menşevik saflarda tabandan yer yer bizimle tartışma istekleri geliyor. Bir alt bölgede bu talebin boyutlarının büyümesi, menşevik önderleri sözlü olarak bizimle tartışmaya hazır olduklarını açıklamak zorunda bıraktı. Bunun üzerine yoldaşlarımız menşeviklerin yönetimine tartışmanın gidişatı, örgütlenmesi, vs. üzerine görüş ve önerilerimizi yazılı olarak bildirdiler. Ve bu konuda cevap talep ettiler. Aşağıda yoldaşlarımızın bu mektubunu yayınlıyoruz. Tabii menşeviklerden bu mektuba şimdiye kadar cevap gelmedi! Biz burada devrimci kamuoyu önünde, bütün imkanları sonuna kadar zorlayarak, böyle ortak toplantıları yapma önerimizi bir kez daha getiriyoruz.

Arkadaşlar,

Bir süre önce, sizin BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarlarıyla "üst düzeyde" ve öncelikle 1981 Şubat ayında yapılan II. Konferansın gündemini ilgilendiren ideolojik-siyasi sorunlar üzerine bir tartışma yapabileceğinizi, bunu gerekli gördüğünüzü öğrendik.

Bu mektubu göndermekteki amacımız; birinci olarak kısaca bu konuda varolan gelişmeleri hatırlatmak, buna ilişkin sizin tutarsız tavrınızı ortaya koymak, diğer yandan şimdi yapılması düşünülen tartışma hakkında görüşlerimizi iletmektir. Bunlar tartışmaya ilişkin örgütsel düzenleme ve siyasi planlanmasıdır.

Bilindiği gibi Partimizin yurtdışı teşkilatında örgütsel ayrılıktan bu yana, Partinin Türkiye'deki bölümünde de çeşitli kademelerde bir dizi yoldaş örgütsel ayrılık ilan ederek BOLŞEVİK'lerin saflarına katıldı. Bu dönem içerisinde, biz, defalarca sizden, sizin çeşitli alanlarda çalışma yürüten tek tek sorumlu düzeydeki elemanlarınızdan öncelikle Partiyi bölen iki çizgi sorunları hakkında Parti üye ve sempatizanlarının katılabileceği tartışmalar talep ettik.

Bu tartışmaları düzenlemek istememizdeki amaç, Partimizi derinden etkileyen ve önce ideolojik olarak, sonra da örgütsel olarak iki kanada bölen ideolojik-siyasal ve örgütsel sorunlar üzerine ya bilgisiz olan ya da yeterince bilgili olmayan Parti üye ve sempatizanlarımızı aydınlatmak, onların bu önemli sorunda bilimsel-bilinçli karar verebilmelerini sağlamak idi. Bir başka yönüyle bu tartışmalar, bugün kü menşevizm savunucusu MK ve onun "kararlı savunucuları" tarafından Bolşevikler hakkında yalan-yanlış ve dedikodu ile oluşturulan sis perdesinin aralanmasına; öncelikle Bolşeviklerin siyasi görüşlerinin kavranmasına ve bu siyasi çizgi içinde en önemli sorunlardan olan BOLŞEVİK PARTİ inşası, Marksizm-Leninizmin ilkelerini her renkten oportünizme karşı kavramak ve savunmak, bu ilkeler ışığında Türkiye devriminin somut teorik sorunlarının çözümü, vb. gibi en hayati sorunların (görevlerin) anlaşılmasına hizmet edecekti.

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın ideolojik-siyasi hattını savunan yoldaşlar bu amaçlarla somut olarak A L N S I şehirlerinde tartışma taleplerinde bulundular. Bu şehirlerde ve başka bazı şehirlerde bir kısım sempatizan arkadaşın bizimle ilişkileri süreci içerisinde sorunları karşılıklı tartışmalarda kavramak amacıyla talep ettikleri tartışmalar da dahil edilirse, bu konudaki taleplerimizin onlarca olduğu anlaşılır. Ne var ki bütün bu tartışma taleplerimize sadece üç defa olumlu cevap verildi —ki bunlar da menşevizmin savunucuları açısından zorunlu olduğu için gerçekleşti— diğer bütün tartışma talepleri, "tartışma dönemi kapandığı", "bolşeviklerle tartışılacak hiçbirşeyin bulunmadığı", "Bolşeviklerin Türkiye'de mücadele eden bir örgüt olmadığı", vb. gerekçelerle reddedildi. Hatta çok önemli bazı örgütsel sorunları görüşme talepleri bile, "Bolşeviklerle konuşulacak hiçbir şey olmadığı", vb. gerekçesiyle reddedildi. Ve bilindiği gibi bu önemli örgütsel sorunları ancak tesadüfi görüşmelerle çözümleyebildik.

Geçmişte HK, Dev-Yol, vb. teşkilatların bize karşı ideolojik-siyasi tartışmalarda bize karşı uygulamalarını, kendi tabanları ile bizim aramızda düşmanlık tohumları ekme çabalarını ve bütün bunların "nedenlerini" hepimiz biliyoruz. Ama buna rağmen bizim bu gerici çabaların pratikte enında sonunda iflas edeceğine inancımız tamdı ve bu iflas sürecini hızlandırmak için bilinçli çabalarımızı sürdürüyorduk. Görülen o ki, şimdi de o gerici çabaya siz de (menşevik MK ve onun savunucuları) katılıyorsunuz. Biz Marksist-Leninistler bu tip çabaların korkünçluğundan korkmuyoruz ve sizin bu tavrınızın somut nedenlerini Partiye, tabana ve devrimci kamuoyuna açıklıyoruz.

Biz, birinci olarak; eğer koşulları varsa tartışmayı engellemenin ideolojik acizlikten ileri geldiğini, sayılan nedenlerin —buna bahanelerin demek daha doğru olur— ise bu acizliği gizlemek için bir kılıf olduğunu tespit ediyoruz.

Biz, ikinci olarak; Partiyi bölen ideolojik ve siyasi ayrılıkları tabandan gizlemenin ve ayrılan yoldaşların görüşleri hakkında Parti tabanını aydınlatmamanın, onlara Bolşeviklerin "mülteci", "kavgadan kaçkını" —ki şimdi pekçok devrimci bu palavraların özünü kavradı— vb. olduğu üzerine çok laf yapan ama onların belgelerini Parti üyelerine bile ulaştırmayan anlayışın ve bu anlayışın ürünü olan pratiğin, küçük-burjuvazinin korkak tavrı olduğunu tespit ediyoruz.

Biz, üçüncü olarak; bugün bizimle böyle bir tartışmayı kabul etmenizin esas nedeninin içinizdeki objektif durum olduğu, daha somut olarak söylemek gerekirse, tabandan ve alt kademelerdeki üyelerden gelen zorlamanın sonucu olduğu, diğer yandan özellikle son dönemlerde başlayan Bolşevizme yönelmenin de bunda bir etken olduğunu tespit ediyoruz.

Biz, dördüncü olarak; bugün bizimle "üst düzeyde" —bu kavramı sizden görüşmeye gelen arkadaş kullanıyor— bir tartışmayı kabul ettiğinize ve hattâ bunun şartlarını yaratma görevini de üzerinize aldığınıza göre, daha önceleri bizimle tartışmamak için ileri sürdüğünüz "nedenlerden" geri adım attığınızı tespit ediyoruz. Bu bağıntıda şunu da söylemek gerekir ki, bu tutumunuz daha önce ileri sürdüğünüz nedenlerin yanlışlığını gösteriyor. Bu nedenle tutarlı devrimci tavır, bundan önce tartışmamak için ileri sürdüğünüz "nedenlerin" özeleştirisini yapmaktır. Aksi tavır ikili, "her telden" bir tavır olur.

Hiç kuşkusuz bütün bu söylediklerimiz sizinle tartışmaya katılmayacağımız anlamına gelmez. Tam tersine biz böyle tartışmaları öteden beri talep etmekteyiz. Burada sadece sizin bu konudaki "tutarlılığınıza" ve "ilkeli"liğinize işaret etmeye çalıştık.

Şimdi gelelim düzenlenecek tartışma hakkındaki önerilerimize:

İçinde bulunduğumuz koşullar uzun süreli tartışmaları sürdürmemize gerçekte olanak tanımamaktadır. Ancak biz sözkonusu tartışmanın en az iki gün sürdürülmesini düşünüyoruz. Bu tartışmada uluslararası Marksist-Leninist hareketin bazı sorunları, bolşevik parti inşası ve bugünkü durum/görevlerimiz üzerine tartışmanın doğru olacağını düşünüyoruz. Bu sorunların aciliyetini gözönüne alarak şu plan çerçevesinde tartışmalıyız:

1. 1957/60 deklarasyonlarının değerlendirilmesi
   1963 polemikleri ve modern revizyonizme karşı mücadelenin diğer sorunları

devamı s.23'de

1 MAYIS TARTIŞMALARI KARDEŞ ÖRGÜTLERİN VE "MUHALEFET"İN OPORTÜNİST GÖRÜŞ VE YÖNTEMLERİNİ SERGİLEDİ!

Batı Almanya'da 23 Ocak'ta Stuttgart'ta yapılan açık toplantı ile, düzenlediğimiz 1 Mayıs tartışmaları dizisi kapandı.

Kamuoyu önünde yapılan tartışmalardan önce yapılan iç tartışmalar ve en son kamuoyu önünde yapılan tartışmalar; 1 Mayıs tartışması için hazırlanan Merkez Komitesinin taslak yazısının bir dizi eksik ve yanlışını ortaya çıkararak, bizim bu konudaki görüşlerimizi açıklığa kavuşturmamız açısından; hatalarımızı aşmamız yönünde yararlı toplantılar oldu. Ama bu yarar sınırlı idi. Çünkü toplantılar öncesinde Parti içinde görüşleri belli ölçüde berraklaştırmaya yarayacak yeterli ön tartışma yürütülmemişti. İç toplantılarda bu eksiklik elden geldiğince giderilmeye çalışıldı.

Bu toplantılar bunun yanında kardeş örgütlerin bir dizi hata, sapma ve eksikliğinin bilince çıkartılması ve özellikle onların kendi hatalarına karşı Marksist-Leninist olmayan tavırlarını sergilemesi açısından da çok önemli toplantılar oldu. Kardeş örgütler muhalefet ile birlikte iç toplantılardan "genel tartışma" bahanesi ile kaçtı.

Batı Almanya'da kamuya açık birinci toplantıda kendilerine örgüt olarak tanınan konuşma hakkından "protesto" adına yararlanmayacaklarını; ve fakat tartışmaya katılacaklarını açıkladılar ve tartışmaya katıldılar. Ama kendilerine özel olarak tanınan söz hakkından yararlanmayacaklarını açıklamaları, onların hem tartışma boyunca, hem de daha sonra "söz hakkında eşitlik yok" yaygarası yapmasını engellemedi.

Kamuya açık ikinci toplantıda da kardeş örgütlerin ve "muhalefet"in temsilcileri ancak 'siyasi soytarılık' şeklinde ifade edilebilecek 'gösteriler'e devam ettiler.

Bu gösteriler içinde:

* Varolan ve Bolşevik Partizan temsilcileri ile eşit olan konuşma zamanı hakkında sürekli "protesto"lar

* Bolşevik Partizan temsilcileri ve Bolşevik Partizan'dan yoldaşlar konuştukları zaman, konuşma süresinin sonları yaklaştığında saat sallamalar! (İlginç olan, aynı tavrı kardeş örgüt temsilcileri ve "muhalefet" temsilcileri konuştuğunda takınmamaları idi)

* Önce söz hakkının uzatılması için oylama talep etme; oylamada ağır bir yenilgi aldıktan sonra ise "oylama oyunu"ndan söz etmeler!

* Gündem maddeleri boyunca tartışmaktan sürekli kaçınma, öz üzerine tartışmaktan sürekli kaçma, getirilen hiçbir eleştiri karşısında tavır takınmama

Vs. vardı.

Stuttgart'taki toplantı da; gerek kardeşlerin ve gerek "muhalefet"in bütün sabote çabalarına rağmen başarı ile tamamlandı. Bu toplantı gerek kardeşlerin, gerekse "muhalefet"ın birlikte hemen hemen sonuna dek kaldıkları tek toplantı oldu. "Hemen hemen" diyoruz, çünkü onlar toplantının sonuna dek kalacak ciddiyet ve ağırbaşlılığı bu toplantıda da gösteremediler. Ve bağlar sorununun tartışması sırasında; kendileri konuştuktan sonra Bolşevik Partizan temsilcisi bu konuda görüşlerini koyduğu sırada toplantıyı terkettiler.

Bütün bu toplantılar; GDS, diğer kardeşler ve onların uzantısı olan "muhalefet" ile aramızda olan ideolojik ayrılıkların, birçoğumuzun düşündüğünden daha büyük olduğunu belgeledi. İdeolojik ayrılığın ürünü olan ve 1 Mayıs tartışması içinde öne çıkan birçok önemli sorun billurlaştı. Bu sorular GDS ve diğer kardeşlere somut olarak soruldu.

KARDEŞ ÖRGÜTLERE SORUYORUZ:

1. İçimizdeki menşevik "muhalefet", "Merkez Komitesi belgeleri gizlemek istiyor" yaygarası ile ortaya çıkmıştır. Bu konuda sizin düşündüğünüz nedir?

2. Açık ve kamuoyu önünde tartışma ilkesini nasıl kavrıyorsunuz? Açık ve kamuoyu önünde tartışma ilkesi; görüş ayrılığı çıktığında belgelerin d e r h a l kamuoyuna açılması mı demektir?

3. Siz, 1 Mayıs 1982'de Batı Almanya'da "birlikte yürüme"nin içerikle birlikte b e l i r l e y i c i olduğu görüşünü lafta savundunuz.

İçerikle birlikte belirleyici olduğunu söylediğiniz "birlikte yürüme"nin bir yerine üç yürüyüşte gerçekleştirilmesini neden eylem hazırlıklarının hiçbir anında düşünmediniz? Bunun engeli ne idi?

4. Neden Batı Almanya'da yapılacak bir merkezi yürüyüşe Batı Berlinli Komünisti davet ettiniz? Bu konuda içinizdeki tartışmalar hakkında kamuoyuna neden bilgi vermiyorsunuz?

5. Batı Almanya'da yapılacak bir yürüyüşü daha polise haber vermeniz talep edildi. Bu talebi reddetmenizin gerekçeleri ne idi?

6. Haziran ayı içinde Partiye yaptığınız bir "çağrı"da şöyle dediniz:

"Kardeşlik ilişkilerine, şimdiye kadar getirilen ilkesel eleştirilere ve kardeş örgütlerle tartışmaya genel olarak önem veren her partü üyesinin BİRİNCİL GÖREVİNİN 22.4.82 tarihli yazının ö z ü n ü oluşturan 'kalın sopaları' ve 'zehirli okları' mahkum etmek ve onun geri alınmasını sağlamak olduğu görüşündeyiz."

Bu talebiniz ile, şimdi 1 Mayıs tartışmasını ikincil göstermeye çalışmanız arasındaki çelişmeyi nasıl açıklıyorsunuz?

7. DGB içinde çalışma sorununda bize göre komünistlerin ilkesel yaklaşımı şu olmalıdır:

a) Gerici sendikalar içinde de çalışmak görevdir.

b) Bu çalışma, sendikada örgütlü işçilerin çoğunluğunu fethetme anlamında, sendikaları fethetme şiarı altında yürütülmelidir.

Bu konuda tavrınız nedir?

8. Marksist-Leninistler mücadele ve eylem biçimlerine somut yaklaşırlar. Hiçbir mücadele ve eylem biçimini en baştan reddetmezler. Bu konuda sizin tavrınız nedir?

9. Siz, sizin anladığınız anlamda "Kızıl 1 Mayıs"ın ilke olduğunu söylüyorsunuz. Bu iddianızı dünya komünist hareketinin belgeleri ile ispatlayın!

10. "Kızıl 1 Mayıs" ilke ise, 1 Mayıs 1982'de Avusturya'da AMLP ile ortak yapılan eylemi nasıl değerlendiriyorsunuz? Batı Almanya'da devrimci gördüğümüz oportunistlerin eyleme davet edilmesine karşı çıktınız. Avusturya'da ise AMLP bizimle birlikte Rus sosyal emperyalizminin varlığını reddeden; Halk Fedaileri/Azınlık ile eylembirlığı oluşturdu. Bu konuda tavrınız nedir?

11. Nürnberg ve Stuttgart'ta yapılacak yürüyüşlerin DGB'ye karşı mücadele eylemi olmayacağını; bunların pratikte proleter enternasyonalisti yürüyüşler olmayacağını iddia ettiniz. Şimdi bu yürüyüşlerin üzerinden 10 aydan fazla zaman geçti. Bu yürüyüşler hakkında somut değerlendirmeniz nedir?

12. Marksist-Leninist klasikler, karar alındıktan sonra, tartışma özgürlüğünü mü, yoksa kararın uygulanması yükümlülüğünü mü vurguluyorlar?

13. Marksist-Leninist bir partide, çalıştığı tek parti hücresini terkeden bir partilinin, kendisinin hala partili olduğunu iddia etmesi konusunda tavrınız nedir?

Bütün bu sorulara kamuoyu önünde genel laf d e ğ i l !!! s o m u t cevap talep ediyoruz.

Ve kardeş örgütlerimizi kamuoyu önünde bir kez daha uyarıyoruz:

Sonu batak olan; oportunizm-revizyonizm içinde boğulmak olan bu yolda bir adım daha ilerlemeyin!

Oportünist görüş ve yöntemleri terkedin! Hatalarınız konusunda özeleştirici davranın!

Revizyonizm ve her türden oportünizm yenilecektir!

Bolşevizm yenecektir!

KARDEŞ ÖRGÜTLERİN 23.1. TARİHLİ BİLDİRİSİ HAKKINDA

Kardeş örgütler 23.1.1983 tarihinde, "Proleter demokrasisi yerine, revizyonist keyfilik" başlığı taşıyan yeni bir bildiri dağıttılar. Bu bildiride Essen'de yapılan toplantının söz tutanağından yaptıkları dört alıntıyı yorumluyorlar.

1. "Üç kardeş örgüte söz verilen eşit söz hakkı verilmedi" başlığı altında, kendilerine gönderilen zaman planında 15 dakika kendilerinin, 15 dakika "muhalefet"in, 15 dakika Bolşevik Partizan'ın konuşacağının yazıldığını, kendilerinin 18 dakika, "muhalefet"in 15 dakika, Bolşevik Partizan'ın 33 dakika konuştuğunu, ve böylece eşitliğin bozulduğunu söylüyorlar.

Kardeşler birçok olguyu unutuveriyorlar. Hatırlatalım:

a) Kendileri en baştan kendilerine tanınan zaman içinde konuşmayacaklarını, yalnızca tartışmaya katılacaklarını açıklamışlardır.

b) Bolşevik Partizan temsilcisinin 33 dakika konuştuğu konuşma, gündem dışı bir konunun tartışmasındadır. En baştan, toplantının gündemi hakkında kardeşlere ve muhalefete söz hakkı verileceği ve onların konuştuğu kadar Bolşevik Partizan'ın konuşacağı ilan edilmiştir. Açış konuşmasında bu konuda aynen şunlar söylenmiştir:

"Bütün bu gelişmeler üzerine, kamuya açık toplantıların gündeminde bir değişiklik yapılmıştır. Bu değişiklik şudur:

Toplantının normal gündemine geçilmeden önce; önce kardeş örgütlerin bir temsilcisine, ardından bizim çevremizde bu toplantıları bizim tarafımızdan planlandığı biçimi ile yanlış bulan "muhalefet"in bir temsilcisine onar dakika, neden bu toplantının hazırlanan gündem çerçevesinde yapılmasını yanlış bulduklarını anlatmaları için söz verilecek; ardından onların konuştuğu süre kadar Bolşevik Partizan adına bir yoldaş onların konuşmasına cevap verecektir."

Bu yüzden de eşitlik konusunda burada yapılan boş gevezeliktir. Kaldı ki, GDS ve diğer kardeşlerle "muhalefet"in bu konuda birlikte ele alınması onları gocundurmamalıdır. Çünkü tartışılan konularda kardeşler ve "muhalefet" birbirlerine şimdiye dek kamuoyu önünde tek eleştiri getirmemiştir, onlar aynı görüşü savunmaktadırlar.

2."Konuşmacı listesinin açıkça çarpıtılması" başlığı altında kardeş örgütler, iki kardeş örgüt temsilcisi, artı bir "muhalefet" temsilcisi; Bolşevik Partizan'dan ise iki kişi konuştuktan sonra bir Bolşevik Partizan temsilcisinin daha söz almış olmasına 'kızıyor'lar. Burada da unuttukları, kendilerinin kendilerine örgüt olarak tanınan söz hakkından vazgeçmiş olmaları ("protesto" adına); ve fakat Bolşevik Partizan'ın bu hakkından vazgeçmemiş olduğu olgusudur. Bolşevik Partizan örgüt olarak kendi zamanını kullanmıştır. Bu gerçeğin toplantının gürültüsü içinde divan ve konuşan yoldaş tarafından berrak bir şekilde ortaya konmamış olması hatadır. Ama şimdi GDS hatayı başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyor. Kaldı ki, karşı görüşten üç kişi görüş getirdiğinde, eşitlik yanlılarının, karşı çıktıkları görüş temsilcilerinin de kendileri kadar konuşmasından rahatsız olmamaları gerekirdi. Tartışılan noktada kardeşlerle "muhalefet"ın birlikte, çatışan görüşler açısından kutuplardan birini oluşturdukları açıktır.

3. "Bolşevik Partizan divanının E. Aust, W. Dickhut markalı bir açıklaması" başlığı altında kardeşler, Bolşevik Partizan divanının, bir türlü yerinde oturamayan, her iki laftа yerinden sıçrayıp, bağırıp çağıran kardeş örgüt temsilcileri hakkında yaptığı, "Boyle davrananlar herhalde işçi sınıfı içinde çalışmamıştır, hak ve haksızlığın ne olduğu konusunda bilgileri yoktur" şeklindeki açıklamaya 'kızıyor'lar. Bu açıklama Essen'deki toplantıda (daha sonra Stuttgart'taki toplantıda) siyasi soytarılık yapanlar için yapılmış bir tespittir.

Açıktır ki yalnızca toplantılardaki çocukça; ahmakça provokasyon tavırlarından yola çıkarak böyle bir genel tespit yapılması bir hatadır. Ama GDS'ın tam da kendi oluşturduğu provokasyon ortamı içinde bir yoldaşımızın yaptığı bu hataya "mal bulmuş" gibi sarılması; çıkardığı bildiride toplantıda bir kez daha belgelenen ilke ayrılıkları üzerinde duracak yerde; bunları bir yana bırakıp "E. Aust, W. Dickhut"vari açıklamalar yapıldığından söz etmesi, onun sorunlara ne kadar biçimsel ve bürokrat yaklaştığının bir örneğidir.

4. "Çok açık bir iftira" "ve bu kimler tarafından ne için alkışlandı?" başlığı altında kardeşler, bizim 1 Şubat tarihli özel sayımızda açıkladığımız, kardeşlerin Şubat ayı için de planladıkları tartışma ile ilgili olarak Bolşevik Partizan temsilcisinin GDS temsilcisini haksız bir şekilde yalancılıkla suçladığı bölümü alıyorlar.

Bu konuda bizim; Bolşevik Partizan temsilcisinin geçen 1 Şubat 1983 özel sayısında yaptığı açıklamaya ekleyecek birşeyimiz yoktur.

.....

Toplantılarda burjuvaca tavırlar takınan, en adi revizyonist yöntemlerle tartışmayı sabote etmeye çalışan kardeş örgüt temsilcileri olmuştur. Toplantılar onların bu oportünist-revizyonist-burjuva oyunlarına rağmen başarı ile gerçekleştirilmiştir. İşte onları çileden çıkartan da budur!

KARDEŞLERİN EN SON "TÜRKÇE" BROŞÜRÜ ÜZERİNE

oooooooooooooooooooooooooooo

Kardeş örgütler demagojik "yayın faaliyetlerine"(!) devam ediyorlar. En son "GDS, MLPO, WBK ile TKP/ML(B) arasındaki tartışmalarla ilgili belgeler III" başlığı altında, II. Konferansın bir dizi hazırlık belgesini, Türkçe olarak, ve Parti içinde yayınlanmış şeklı ile, yeniden daktiloya çekme zahmetine katlanmadan, yayınladılar.

Onlar bu belgelerin Şubat ayı içinde bizim tarafımızdan yayınlanacağının kesin bilgisine sahiptiler. Bu konuda hem yazılı olarak, hem de Essen toplantısında kamuoyu önünde sözlü olarak bilgi verilmişti.

Buna rağmen şimdi bizim yayınlamamızdan en fazla bir ay önce bu belgeleri Türkçe olarak —tabıı bizim eleştirilere verdiğimiz cevaplar olmadan— yayınlamak, adi oportünist bir manevradır. Yalnızca "Bız daha once yayınladık" şeklindeki aptalca demagojiden başka hiçbir şeye yaramayan bir pratiktir. Biz bu yayın pratiğinin bırakalım komünistliği bir yana, devrimci bile olmadığını düşünüyoruz.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

TÜRKİYE'DEKİ PARTİZAN ..(21. s'dan

2. Mao Zedung'un Stalin hakkında ileri sürdüğü eleştiri ve iddialar
3. Mao Zedung'un genel değerlendirilmesi
4. Bolşevik Parti inşası
5. Bugünkü durum (devrimci durum, cuntanın değerlendirilmesi) ve görevlerimiz (kullanacağımız taktik, içte ve dıştaki görevlerimiz) vb.

Tartışmanın yöntemi ve örgütlenmesi hakkındaki önerilerimiz de şunlardır:

1. Teşkilatlardan konuşan kişi her sorun üzerine bir saat konuşmalı, karşı tarafın da konuşmasından sonra 15 dakika daha konuşmalıdır. Bu konuşmalardan sonra dinleyicilere 15 dakika soru sorma hakkı tanınmalıdır. Aynı uygulama diğer konuşmacı için de geçerlidir.
2. Tartışmaya öncelikle Parti üyesi ve ileri sempatizan yoldaşlar katılmalıdır. Açıktır ki belli teorik bilince sahip olan bu yoldaşlar iki çizgi sorunlarında henüz yeteri kadar bılgı sahibi değildirler. En azından çoğunluk bu durumdadır. Bununla birlikte sempatizan kesimde katılabilir.
3. Tartışacağımız alanda çalışma yürüten çeşitli devrimci teşkilatların yöneticilerinden birer kişinin bu tartışmaya katılması yararlı olacaktır.
4. Tartışmanın olacağı yer ve tarih hakkında katılmayacak arkadaşlara kesinlikle bılgi verilmemelidir. Bu tartışmanın olacağı yerin ve katılacak arkadaşların güvenliği açısından gereklidir.
5. Tartışmaya katılacak arkadaşların güvenliği sizin tarafınızdan sağlanmalıdır. Sözkonusu alanda bızım ımkânlarımızın sınırlılığı bilinmektedir.
6. Tartışma bızım tarafımızdan bantlara alınacaktır. Bu ileride tartışma üzerinde yapılabilecek herhangi bir spekülasyonu önlemek ve devrimci kamuoyunu belgeler üzerinde bılgilendirmek açısından gereklidir.
7. Tartışma ... tarihinde olabilir.
8. Tartışma yerine gidış sorunlarını sözlü olarak konuşmalıyız.

Şimdılık söyleyeceklerimiz bunlardır.

Devrimci selamlar,

BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarları

12 Ekim 1982

BATI ALMANYA NÜRNBERG'DE MHP'Lİ FAŞİSTLERİN "GECE"SİNE KARŞI YAPILAN PROTESTO EYLEMİ ÜZERİNE

Devrimciler, yoldaşlar,

MHP'li faşistler 9.1.1983 tarihinde Nürnberg'de faşist ideolojilerini propaganda etmek için bir toplantı düzenlediler. "Aşıklar şöleni" maskesi altında düzenlenen bu toplantıyı, Nürnberg ve çevresindeki bir dizi devrimci grup korsan bir gösteri yaparak protesto ettiler. Devrimcilerin bu protesto gösterisinin hazırlığı için eylem birliği toplantıları yapıldı. Bu eylembirliği toplantılarının en son yapılanlarına biz Nürnberg'deki Bolşevik Partizan sempatizanları da katıldık.

Bu toplantılarda çeşitli örgütlerin temsilcilerinin devrimcilik adına rezilce görüşler savunduklarına şahit olduk.

Devrimcilik adına savunulan bu rezilce görüşleri, bu görüşlerin nasıl savunulduğunu ve bizim bunlara karşı tavrımızın ne olduğunu devrimci kitlelere de duyurmak amacıyla bu yazıyı kaleme aldık. Çünkü bu eylembirliği toplantıları sadece temsilciler düzeyinde yapıldı.

* * *

Devrimciler, yoldaşlar...

Bizim katıldığımız ilk toplantı, eylembirliği için yapılan üçüncü toplantı idi. Biz bu toplantıya bir devrim sempatizanından aldığımız bilgi sonucu katıldık. O ana kadar herhangi bir gruptan yazılı veya sözlü bir çağrı, vs. gelmemişti. Bu toplantıda şu gruplar bulunmaktaydı: Batı Alman örgütlerinden MLPD, Anti-Emperyalist Liga; Türkiyeli örgütlerden Proleter Dayanışma, Dev-Genç (Dev-Sol), Devrimci İşçi, KSD (Kurtuluş), Serxwebun (PKK), Partizan, DHB. Toplantıyı yöneten Proleter Dayanışma (ki toplantı onların derneğinde yapılıyordu) temsilcisine, bu toplantıya katılma hakkımızın olup olmadığını sorduk ve öğrendik ki, bizi bu toplantıya çağırma görevini Proleter Dayanışma üstlenmiş.

Burada geçerken belirtelim: 30.12.1982 tarihinde Bolşevik Partizan sempatizanı birkaç arkadaşımız Proleter Dayanışma'nın derneğinde, onlardan Nikaragua ile ilgili bir film almak ve yayın satmak üzere bulunduklarında çıkan bir tartışma sonucu, Proleter Dayanışma'nın oradaki sorumluları arkadaşlarımıza Bolşevik Partizan ile Bayern bölgesinde ilişkilerini dondurduklarını bildirdiler. Ve bu kararın Bayern Proleter Dayanışma taraftarlarının kararı olduğunu sözlü olarak soyleadiler. Talep edilmesine rağmen bu kararın gerekçesi yazılı olarak verilmedi. Bu kararın (ilişkileri dondurmanın) sınırını ise; tartışma toplantılarında Bolşevik Partizan sempatizanlarına söz hakkı vermeme, Bolşevik Partizan ile pratik işbirliği yapmama oluşturuyordu. Arkadaşlarımız bu kararın pratik bir değeri olmadığını ve uygulanamaz olduğunu, bunun dışında her türlü ciddiyetten yoksun bulunduğunu anında açıkladılar. (Bu kararın gerekçesi ve çıkan tartışma ile ilgili başka bir yazıyı bu yazımıza ek olarak yazıyoruz.)

İşte bize eylembirliği toplantıları için haber verme görevini üstlenen yine bu Proleter Dayanışma'nın sorumsuz sorumluları idı.

Kaldığımız yerden devam edelim: Bu üçüncü eylembirliği toplantısında, yine Proleter Dayanışma temsilcisinin ağzından öğrendiğimiz ilk şeylerden biri de, "faşistlerin toplantı yaptığı salonun işgal edilmesi konusunda 7 grubun anlaşmış" olmasıydı. Ama NE ANLAŞMA!!!

Bu "anlaşma"da işgal konusunda iki görüş vardı. Birinci görüş şöyle dile getirildi: "Almanlar işgal etsin, Türkiyeliler destek olsun"! Bu birinci görüşü savunanların gerekçesi; "hukuki olarak Almanların durumu Türkiyelilerden daha elverişli, böyle bir işgal sırasında Türkiyeli devrimciler yakalandığı zaman sınırdışı edilme tehlikesi vardır", vs. idi.Bu görüşü MLPD, Anti-Emperyalist Liga, Dev Sol ve Proleter Dayanışma'nın dışındakiler savunuyorlardı.

Bu birinci görüşün altında yatan gerçek anlayışın özü, sağ teslimiyetçidir. Çünkü şiddeti içinde barındıran (işgal, zorla, istenmediği halde gerçekleştirilen bir eylem biçimidir) bir eylem biçimini gerçekleştirmeyi amaçlayan bir devrimci , zorunlu olarak mevcut devlet iktidarının yasalarını çiğnemek zorunda olduğunu hesaplamalıdır. Bu devrimci olabilmenin kurallarından biridir. Bunu böyle kavramayanların devrimciliğinden şüphe edilir.

Fakat bir eylem biçimini uygulamaya koyarken, bundan en az zararla çıkmak için (örneğin bir işgalde) böyle faktörleri (hukuksal pozisyonları) gözönünde bulundurmak kötü birşey değildir. Ancak, bir işgal taraftarı grubun eylemin yapılıp yapılmamasını (örneğin DHB, Partizan; Devrimci Işçi, Kurtuluş, vs'nin tavrı tam da buydu) böyle faktörlere bağlamak saçmalıktır. İşte teslimiyetçilik de kendini burada ele vermekteydi.

Batı Almanların işgalinden yana olan bazıları ise "işgalde şiddet uygulanmamasını" (DHB) savundular. Bu görüş saçmadır. Çünkü yukarıda açıkladığımız gibi, işgal içinde şiddeti barındıran bir eylem biçimidir. Çatışmaya varmasa da şiddettir. Çünku faşistlerin toplantılarını tehditle engellemeyi içermektedir. Bu anlayış "işgal yanlısı, sol" görünmesine rağmen sağcı özünü gizleyemeyen pasifist bir anlayıştır.

Diğer taraftan bu ilk anlayış enternasyonal dayanışmayı(en azından Alman ve Türkiyeli ilericilerin dayanışması anlamında enternasyonal dayanışmayı) da baltalayan bir anlayış olduğu için milliyetçiydi.

Bu görüşe karşı savunulan ikinci görüş ise şöyle ifade edildi: "Almanların işgal etmesi ve Turkiyelilerin şakşakçılığı iyi değildir. Almanlar ve Türkiyeliler birlikte işgal etmelidirler. Çünkü bu esas olarak bizim görevimizdir." (Proleter Dayanışma) Bu açıklamalar uzerine bizler, keskin işgal yanlısı görünen Proleter Dayanışma ve Dev-Sol temsilcilerine cevaplandırmaları için bazı sorular sorduk:

1. Nasıl bir işgal düşünüyorsunuz? Somut gücümüz nedir?
2. Neden illahi de işgal yanlısısınız?
3. İşgal bize ne getirir, ne götürür?
4. Batı Alman emperyalistlerinin polisinin faşistleri koruyacağını, vs. bütün bunları hesapladınız mı?

Bu sorularımız üzerine ortak görüş olarak Dev-Sol ve Proleter Dayanışma şu açıklamalarda bulundu:

"Yasal olarak faşistlerin gecelerini engellemenin imkanı yoktur, geceyi engellemek tek olanak olarak salonun işgal edilmesiyle gerçekleşir. Yürüyüş, miting, vs. gibi eylemlerde yokuz."

Bu anlayışı daha da derinleştiren Proleter Dayanışma temsilcisi, pratik olarak işgalin nasıl yapılması gerektiğini şöyle anlattı:

" Toplantının (faşist toplantının —BN) başlamasından 4 saat önce (saat 9'da) belli bir güçle salona girilecek, Almanlar işgal esnasında Türkiyeli işgalcilerle polis arasında(tabii gelirse! —BN) tampon görevi yapacaklar ve faşistler salona bırakılmayacaktır. Polis, salon geçici olarak işgal edildiğinden işgalcilere saldırmayacak, tersine dışardan işgalcilere gelebilecek bir saldırıya karşı işgalcileri koruyacaktır. Örneğin Köln konsolosluk işgali eyleminde, bu böyle olmuştur. Polis işgalcilere karşı dışardan gelebilecek bir saldırıya müsaade etmemiştir." (Kurtuluş temsilcilerinden birisi bu arada şu soruyu sormuştur: Köln eyleminde Konsolosluk görevlileri silahla rehin alınmıştı. Siz de aynı işi yapmayı, faşistleri, vs. rehin almayı mı düşünüyorsunuz? Bu soruyu Proleter Dayanışma temsilcisi cevaplandırmadan geçiştirmiştir.) Bu toplantıda yürüyüş, miting, vs.yi işgalle karşı karşıya koyup; "işgal"i mutlaklaştıran bu anlayış en "sol" görünme adına, "beğenilen" eylem biçimi uygulanmadığında, bu anlayışı savunanların sağa çarketmesine neden olur ve hiçbir şey yapmamayı beraberinde getirir; yani oturup beklemeyi vaaz eder. Ama işin ilginç yanı, bu somut olayda "işgalden başka eylemde yokuz" diyen Proleter Dayanışma ve Dev-Sol temsilcileri bir sonraki eylembirliği toplantısında, kendi önerdikleri eylem biçiminin pratikte uygulanamayacağını gordüklerinde pozisyonlarını değiştirerek (özeleştiri hak götüre' Alışkın değiller.) korsan mitingden de yana olduklarını açıkladılar. "(İşgalden) başka eylem biçimini geçerli görmedikleri " hatırlatıldığında, şu şaheser cevabı verdiler: "Üçüncü toplantının atmosferi gözönüne alınırsa, bizim o söylediğimiz gayet normaldi." Dev-Sol ve Proleter Dayanışma'dan Marksizm-Leninizme yeni bir "katkı"! Sınıf mücadelesinin durumuna göre değil de toplantıların atmosferine uygun taktikler!

Bunlarla ilgili bir başka soruna gelince: Bir öncekiler Almanlara hukuksal konumlarından dolayı ihtiyaç duyarken, bunlar da Almanlara polisle Türkiyeli işgalciler arasında "tam-

pon" görevi görmeleri için ihtiyaç duymaktadırlar. Bu görüşün bir öncekilerin görüşünden aşağı kalır yanı yoktur. Her ikisi de Alman devrimcileriyle Türkiyeli devrimciler arasındaki enternasyonal dayanışma ruhunu köreltmeye yarayan ve onu temel almayan dar milliyetçi bir yaklaşımdır. Diğer yandan mevcut düzeni korumakla görevli Batı Alman polisine olmayacak bir görev yüklemek: yanı "bina geçici süre için işgal edileceğinden, polis işgalcileri koruyacak, dışarıdan işgalcilere karşı girişilecek herhangi bir saldırıya müsaade etmeyecek" miş! Batı Alman emperyalizminin polisine bu kadar güven nereden geliyor? Tabii ki Proleter Dayanışma'nın Batı Alman emperyalizmine karşı siyasi yaklaşımının sonucudur bu. Batı Alman polisi; Batı Alman emperyalizminin çıkarlarını savunma aracıdır; ve devrimcilere saldırı konusunda ustadır. Bu konuda örnek oldukça geniştir. Augsburg olayı, ev işgalcilerine karşı tavır, vs., vs. İşte çok "sol"culuğun altında yatan sağcılık kendini böyle ele veriyor.

Devrimciler, yoldaşlar!

Oportünist cepheden bu tür sesler gelirken, üçüncü toplantıda bizler şu görüşleri savunduk:

Birincisi; Bugun Türkiye devrimi açısından esas görev Bolşevik Partiyi inşa etme görevidir. Tüm diğer görevler bu esas göreve bağlı olarak ele alınmalıdır. Bizim açımızdan katılacağımız her eylem, propaganda faaliyeti, bu anlayışa uygun düşen hareket olmak zorundadır. Ayrıca Türkiyeli devrimcilerin içinde bulundukları somut durumu gözönüne alırken, Türkiye'deki yenilginin buradaki etkilerini de hesaplamak gerekir.

İkincisi; toplantıyı yapan faşistleri yalnız görme anlayışını terketmek zorundayız, çünkü her somut eylemde defalarca ispatlandığı gibi, polis faşistlerin yanında yer almıştır, bu eylemde de onların yanında yer alacaktır.

Üçüncüsü; faşistlerin düzenledikleri gecenin engellenmesi bugün için mümkün ve şart değildir. Bizim için bu gecenin engellenmesi bir istektir. Ve bugün tüm isteklerimizi gerçekleline getirebilecek durumda değiliz. Nürnberg'de bu olaya karşı bizim açımızdan en doğru tavır, protesto eylemi tavrıdır. Bu protesto eylemini de bir mitingle gerçekleştirmek bize ve diğer devrimci gruplara gücumüze en uygun olanıdır. Ve devrimcilerin bütün işi faşistlerin toplantılarını engellemek değildir. Bu somut incelenmelidir.

4. İşgal taktiği bugünkü somut duruma uygun değildir. Çünkü işgalin götureceği, getireceğinden çoktur. Onun ötesinde, devrimcilerin Nürnberg'deki somut gucüyle bunu gerçekleştirmek de bize pek mümkün görünmemektedir. Öte yandan faşistlerin önceki seneler yaptıkları birçok toplantıyı, bugunkünden çok daha fazla bir güçle engelleyememiştik.

Beşincisi; bizim açımızdan faşistlerin yılda bir kez düzenledikleri bu tür toplantılara karşı tavır takınmak şunun için gereklidir: Devrimciler içinde yılgınlığın ve pasifizmin geliştiği, devrime olan inancın gittikçe zayıfladığı bu dönem de devrimci moralin yükseltilmesi için, içinde bulunduğumuz alanda faşistlere karşı devrimci muhalefetin pratikte gösterilmesi için gereklidir. Siz tum gruplar bütün bu söylediklerimize rağmen yine işgal taraftarıysanız, biz yürüteceğiniz bu işgal eylemini kendi eylemimiz olarak kavramayacağız. Böyle bir eylem yapıldığında, bunu devrimcilerin bir eylemi görüp, ona uygun dayanışma içinde bulunacağız.

Biz bu görüşleri getirdikten sonra, üçüncü toplantının gidişatı değişti. İşgalde anlaşmış bulunan 7 gruptan 5'i işgal görüşünden vazgeçti. Bunlar: Serxwebun, Devrimci İşçi, KSD, Partizan, DHB idi.

İşgal eylemini şartlarımıza uygun gormediğimiz ve bir protesto eyleminin daha akılcı ve daha doğru olduğunu bildiğimizden dolayı, diğer grupların da böyle hareket etmelerini talep ettik.

Dev-Sol ve Proleter Dayanışma taraftarları hala işgal yanlısı olduklarından dolayı, artık birlikte tartışılacak bir sorun görülmedığinden, toplantı sona erdi. Bir önceki toplantı da işgal yanlıları olanlarla birlikte Serxwebun'un derneğinde yaptığımız kısa bir toplantı sonucu, bir sonraki gün toplanılmasını kararlaştırdık.

Bu toplantıya 'keskin' işgal yanlıları da katılma durumunda kaldı.

Toplantıda bizim tarafımızdan şu öneri getirildi:

- Bir protesto eylemini miting şeklinde yapabiliriz. Bu eylem korsan olmak zorundadır. Çünkü artık müracaat edebilme imkanı kalmamıştır. Müracaat edilse de izin vermezler.
- Bu eylemde ortak hareket edebileceğimiz noktaları tespit edelim. Birlikte hareket edemeyeceğimiz noktalarda, herkes bağımsız propaganda ve ajitasyonunu yapabilsin.

Bu önerinin birinci şıkkına hiçbir itiraz gelmedi ve pratik olarak bu mitingin nasıl yapılacağı iyice açıklığa kavuşturulduktan sonra, önerinin ikinci şıkkı üzerinde fırtınalar koptu.

Nasıl ortak hareket edilecekti? Bu ancak bir konuşma ve birlikte haykırılacak sloganlarla mümkün olacaktı. Fakat ortak bir konuşma hazırlamak olanaksızdı. Bunun için bunun üzerinde fazla durulmadı. Birlikte atılması gerekli sloganların tespitine gelince:

- Faşizme ölüm! Bağımsız demokratik Türkiye!
- Kahrolsun faşist cunta!
- Ne cunta, ne de parlamento! Tek yol demokratik halk devrimi!
- Kahrolsun Batı Alman emperyalizmi!
- Yaşasın Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı!

Bunların dışında bizler aynı zamanda

- Yaşasın Marksizm-Leninizm! ve
- Bolşevizm yenecektir!

sloganlarını atacağımızı söyledik.

Son iki slogana DHB dışındaki tüm gruplar karşı çıktılar.

Bunun üzerine uzun uzadıya tartışmalar çıktı.

Tartışmalar içinde bizlerin, böyle davrandığımız taktirde eyleme zarar vereceğimiz, birliği bozacağımız gerekçelerine karşı ve bizi eylemden dıştalama çabalarına karşı tavrımız şöyle oldu:

Biz bu eyleme katılacağız ve tüm gruplardan bağımsız hareket edeceğiz. Atacağımız her slogan ve yapacağımız her hareket doğrudan bizleri bağlar. Bizden taviz bekleyenler, varolmayan ideolojik ve siyasi birlikleri somut bir eylemde varmış gibi göstermeye çalışma çabaları boşa uğraşlardır. İlkeli birlikler ancak, doğru siyasi ve ideolojik bir temele dayalı sağlanabilir.

Nitekim eylem günü bizler, eylem öncesi takındığımız tavra uygun olarak hareket ettik. Kendimiz için aldığımız kararlara uyduğumuz gibi, eylem içinde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesini hayata uyguladık.

Eylem sırasında gördük ki; bizim önceden tespit ettiğimiz gibi, Batı Alman emperyalizminin polisi güçlü bir şekilde (faşist toplantının olacağı saatten üç saat evvel, kalkanlı polislerle) faşistleri korumaktaydı.

Eylem sırasında, devrimciler "geceye" gelmek isteyenlere engel olmaya çalışınca, polis gelenleri çembere alıp içeri sokuyordu.
150'ye yakın Türkiyeli ve Alman devrimcinin protestoları faşist toplantının engellenmesini sağlayamadı ama faşistlere karşı bir gösteri oldu.

Bizler yukarıda tespit ettiğimiz sloganları, hiçbir grubun sloganlarını bastırmadan attık.

Bu protesto eylemi ve onun hazırlıkları, lafta belli noktalarda 'sol' görünen ve gerçekte ise pratikte ve teoride sağcılığı savunan bu yanlış düşünce taraftarlarının tavırlarıyla uzlaşmadığımız için, bu bizim için yararlı olmuştur.

Bu eyleme katılmamız aynı zamanda kendi içimizdeki yılgınlığın etkisinde olan ve pasifizme eğilim gösteren tavırlara karşı da bir hareket olmuştur.

Bolşevizm yenecektir! Nürnberg'den bir BP semp.

AÇIKLAMA:

oooooooooo

Nürnberg'deki Proleter Dayanışma taraftarları tarafından bize ulaştırılan bir eleştiri üzerine bu açıklamayı yapmayı bir görev biliyoruz.

Bolşevik Partizan 5!'de "Oportünist-Revizyonist Cephenin yayın organlarında 'Yayın Organının Görevleri' üzerine tespitler" başlıklı yazıda yer alan:

" Bunların dışında, bildiğimiz kadarı ile Halkın Devrimci Öncülerinin 'Proleter Dayanışma' adlı bir yayın organı vardır. Elimize düzenli geçmemektedir." (BP 1, s.7)

Bu açıklama, Proleter Dayanışma taraftarlarına göre; 'polise hizmet'tir. Çünkü "Proleter Dayanışma hiçbir örgütün yayın organı değildir. Bu böyle olduğu halde, onu (Proleter Dayanışma'yı) Halkın Devrimci Öncülerinin yayın organı olarak göstermek başka neye yarar?"

Biz Nürnberg'deki Bolşevik Partizan sempatizanları, Proleter Dayanışma taraftarlarının bu tavırlarına karşı, bu açıklamanın polise hizmet olmadığını, eğer sizler hakkında yanlış bir bilgi verilmiş ise, bunun düzeltilebileceğini, ama he

(Devamı s.68'de)

12 Eylül Üzerine Tartışma

Geçen sayımızda, 12 Eylül ile ilgili olarak elimizde 4 yazı daha olduğunu; bunları cevapları ile birlikte yayınlayacağımızı bildirmiştik. Aşağıda sözü geçen yazıları ve cevapları yayınlıyoruz.

Ayrıca bir de 12 Eylül ile ilgili değerlendirme yazısının bir bölümüne bir dizi sempatizan arkadaştan gelen eleştiriyi; ve bu konuda Merkez Komitesinin açıklamasını da yayınlıyoruz.

"GDS YÖNETİMİNE" BAŞLIKLI YAZI HAKKINDA GÖRÜŞLERİMİZ

Yoldaşlar!

Biz Merkez Komitesinin GDS yönetimine verdiği cevabı; yanlış, ciddiyetten uzak bir tavır olarak değerlendiriyoruz. GDS çok kısa tezler halinde 12 Eylül'le ilgili doğru bir öneriyi ortaya koyup, Merkez Komitemizi bu konudaki yanlış tutumundan oturu yoldaşça eleştirmektedir. Örgütlü yoldaşların sırf bildiri dağıtıp toplantı için seferber edilmesini doğru bulmadığını açıklamakta ve şöyle demektedir:

"Sizin bu konudaki ilk planlarınızı bütünü ile yanlış buluyoruz. Bu görüşümüze göre bu yılki 1 Mayıs'tan geriye atılmış bir adımdır, çünkü 1 Mayıs'ta en azından sizin tarafınızdan kabul edilmiş olan, ML politikanın özsel (çok önemli —ÇN) bir noktası artık çıkış noktası olarak alınmamaktadır. Kasdettiğimiz, tam da bütün oportünist örgütlerde ilerleyen batağa batma ve onların adım adım KARŞI-DEVRİM kampına geçme, onların açık karşı-devrimci sosyal-faşist örgütlerle gittikçe güçlenen ittifakları karşısında BAĞIMSIZ ORTAYA ÇIKMAK'IN ÇOK ÖNEMLİ VE VAZGEÇİLMEZ -eğer merkezi olaylarda pratik siyasete katılabilecek (eingreifen- müdahale etmek —ÇN) durumda isek- olduğu - dur." (GDS'in 12 Eylül'le ilgili toplantılarda okunan mektubundan)

" Devrim bayrağı 12 Eylül'de mutlaka bağımsız bir merkezi yürüyüşle yüksekte tutulmalıdır. Bolşeviklerin yürüyüşü öyle bir örgütlenmelidir ki,bu yürüyüşü 'gösterici' bir şekilde (..) oport. ve karşı-devrimci grupların yürüyüşüne rastlamalı (şiddetli çarpışma olmadan). KARŞI MİTİNG yapılmalı. Ve bu plana bağlı olarak oport ve rev. grupların yürüttüğü yürüyüşe katılanlar içinde massiv propaganda. Öz şu olmalı: Çok küçük ve devrimci temel tezleri savunan bir grubun AKIMA KARŞI yüzmeye hazır olduğu, sayıca az olmasına rağmen (bütün oportünistler buna bakar) KESİNLİKLE KARŞI ÇIKTIĞI açıkça ortaya konmalı, gösterilmelidir." (adı geçen mektuptan)

Bu öneriye karşılık Merkez Komitesi şöyle demektedir:

" Merkez Komitemiz, gerek oportunistlerin-revizyonistlerin etkilediği kitleye doğru bir alternatifin (yürüyüş olarak da) varlığının gösterilmesi; ve oportünizme-revizyonizme karşı mücadele açısından; gerekse bizim kendi çevremizin eğitimi açısından merkezi bağımsız bir yürüyüşün büyük yararlar sağlayacağı; ancak boyle bir yürüyüşü -yapılması mutlaka gerekli tartışma toplantılarına paralel olarak düzenlemek için; Partinin içteki tayin edici onemde bir dizi çalışmasının bir süre için aksatılmasının kaçınılmaz olduğu tespitini yaptık. Merkez Komitemiz bu tespitten sonra bu yıl 12 Eylül'de yürüyüş yapmama, bunun yerine tartışma toplantıları yürütme kararı aldı. Bunun yanında oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşune güçlü bir propaganda grubu göndererek görüşlerimizi çeşitli araçlarla yayma kararı aldı."

Biz bu tavrı Marksist-Leninist ilkeden yoksu yanlış bir tavır olarak değerlendiriyoruz. Çünkü bugünku gorevlerimiz yarın da varlığını sürdürecektir. Herhangi bir olaya daha aktif bir eylem biçimiyle müdahale etme imkân ve şartlarının musait olduğu bir durumda, 'bugünkü' görevlerimiz, 'gücümüz' gerekçesiyle en uygun olanı yapmamak tutarsızlıktır. Somut olarak 12 Eylül konusunda takınılan tavır da bu nedenle yanlıştır. Böyle tutarsız gerekçelerin kabul edilip genelleştirilmesi halinde her aktif eylemi reddetmek mumkundur.

Acaba yarın çok daha çetin ve zor görevlerle yüz yüze gelmeyeceğimiz mi sanılmaktadır? Ancak bunun böyle olacağını sananlar "bugünkü görevlerimiz" bahanesiyle yapılması mumkün olan en uygun aktif eylem biçimini reddederler.

Acaba bildiri dağıtımı için seferber edilen arkadaşlarımızın yürüyüş için seferber edilmeleri ve görevlendirilmeleri hangi işimizi felç ederdi?

Bildiri eylemine katılmayan başka bölgedeki arkadaşlarımızın yürüyüş için seferber olmaları,onemli bir görevin aksamasına neden olmazdı.

Eğer bugünkü somut durumda 12 Eylül'ün Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından önemi düşünülecek olursa, alternatif bir yurüyüş yapılması çok daha isabetli bir mücadele aracını kullanarak, görevimizi daha doğru bir şekilde yerine getirmiş olurduk. Böyle olunca da eylemimizin hem duşman hem de ihanet eden oportünizmi daha aktif bir biçimde teşhire yönelmesi, hem de ML temelde devrim perspektifini göstermesi bakımından hiç süphesiz ileri bilinçli işçilerin kazanılmasına hizmet ederdi.

Biz Merkez Komitesinin tavrını, "bugunkü görevlerimiz" gibisinden tutarsız gerekçelerle doğru bir öneriyi reddetme tavrı olarak değerlendiriyoruz. Bu anlayışın Parti içinde hakim kılınması, Partinin giderek hantallaşmasına ve bir tartışma klubüne dönüşmesini kaçınılmaz hale getirecektir.

Merkez Komitesi, hiç şüphesiz "bizim ortaya koyduğumuz gerekçelerden sadece birine dayanarak bizi eleştirmeye kalkışıyorsunuz" diyerek, eleştirilerimizin haksız olduğunu iddia edebilir. Çünkü Merkez Komitesi bizi, içinde bulunduğumuz durumda bu görevi (alternatif yürüyuş) yerine getirebilecek gücümüzün de olmadığına inandırmaya çalışarak GDS'e verdiği cevapta olduğu gibi 12 Eylül genelgesinde şöyle demektedir:

"Bizim bugünkü gücümuz, oportünistlerin duzenlediği eylemlere katılarak bu eylemlere kendi damgamızı basacak bir güç değildir." (12 Eylül genelgesi, s.3)

Biz bu anlayışı birçok yönlü sakat bulmamıza rağmen, burada sadece "bugünkü gücümüz" sorunu üzerine birkaç söz söylemek istiyoruz.

Sorun bizim açımızdan Merkez Komitesinin deyimiyle "damga basma" ya da parmak basma sorunu değil ; devrim tarihi açısından önemli bir yeri olan olaya aktif bir protesto eylemiyle müdahale edecek gücumüz varsa mudahale etmek sorunudur.

Proletaryanın oncü örgütunü yaratma mücadelesinde nicel gucumuzun onumuzdeki donemde daha da azalması ihtimal dışı değildir. Bundan dolayı onemli olaylara aktif olarak mudahale etmekten bugün vaz geçmek ve meydanı oportunistlere terketmek objektif olarak tasfiyeciliğe ortam hazırlamak anlamına gelir. Merkez Komitesi başkalarını "bir eylem biçimini mutlaklaştırma" ile suçlayacağına, biraz da bu konudaki pasif tutumunun hangi sonuçları doğuraca-

ğı üzerinde kafa yorsa görüşümüzce çok daha ıyi olurdu.

Merkez Komitesi bunlarla da yetinmemekte, 1 Mayıs'ta olduğu gibi 12 Eylül'de de içine düştüğü tutarsızlığı "yavuz hırsız" yöntemiyle GDS'e malederek işin içinden sıyrılma yolunu tutmakta ve şöyle demektedir:

"İşte sizin görüşlerinizin vardığı sonuc budur. 'Çok devrimci' görünen 'maksimumu' yapmayı talep etme, sonuçta 'bağımsız merkezi yürüyüş' dışında her türlü aracı reddeden; 'bağımsız merkezi yürüyüş' dışında hiçbir eylemi 'bağımsız ortaya çıkma'dan saymayan konumu ile oportünizm önünde geri çekilmeye varmaktadır." (GDS yönetimine mektup, s.2)

"Bu şekilde yürüyüş biçiminde bir eylemi her şey göstermeye çalışan oportünistlerle aynı konuma düşüyorsunuz." (ag mektup, s.3)

Biz bu tavrı haklı eleştiriler karşısındaki tahammülsüzlüğün en bariz ifadesi olarak değerlendiriyoruz.

Merkez Komitesi başkalarına savunmadıkları düşünceleri maletmeye çokça "karşı" olduğunu söylemesine rağmen nasılsa tam da GDS'in bir eylem biçimini mutlaklaştırdığını, merkezi yürüyüşü herşey görduğünü hiçbir ispata bile gerek duymadan GDS'e maletmekten çekinmemektedir.

Bu iddianın saçmalığını, sadece GDS'in şimdiye kadarki mücadelemizi proleter enternasyonalist bir tavırla var gucüyle desteklemesi ve aktif olarak mücadeleye katılması göstermemekte; aynı zamanda bu iddianın saçmalığını 12 Eylül pratiği de bizzat kendisi de göstermektedir.

Hıçbır temelı olmayan ve en basit bir demagoji nitelığı taşıyan bu sonuca Merkez Komitesi nasıl varabılıyor? Bızce bunu sade bir tek açıklaması vardır; o da şudur: Merkez Komitesi kardeş teşkılatlarla sürdürülmesi gereken yoldaşça TARTIŞMAYI ORTADAN KALDIRMAK İSTİYOR!

Bunun dışında belirtmek ıstediğimiz bir başka sorun da özeleştiri metodudur.

GDS cuntayla ilgili bundan önceki çalışma dönemınde yaptığımız yanlış propaganda ve ajıtasyonun özeleştirısinin yapılması gerektiğine dikkat çekmesine karşılık Merkez Komitesi şöyle yanıt vermektedir:

"Esas halka konusunda geçen dönemde yaptığımız hatanın (cunta ile bağıntılı bölümü) kamuoyu önündeki ozeleştırısı daha 2. Konferans öncesinde Ocak 1982'de çıkan BP 5. sayısında yapılmıştır. 12 Eylül ile ilgili çıkardığımız BP sayısında da bu özeleştiri bır kez daha tekrarlanmaktadır." (ag mektup, s.4)

Bız burada şimdilik bu özeleştırının içeriği üzerine değil, (bunu başka bır yazımızda ele alacağız) sadece metod üzerıne bırkaç söz söylemek ıstiyoruz.

Bız bu anlayışı şu sebepten dolayı yanlış buluyoruz:

Gerek BP adına gerekse ... adına yapılan özeleştiri sadece bu yayın organları aracılığı ile devrimci sempatizan çevre içerisinde yayılmaktadır. Bu yayın organlarının sayısı ise 1500 civarındadır. Halbuki 12 Eylül 1981'de katıldığımız eylemde BP önderliğinde sağ oportünist içeriğe sahip bir bildiri 15000 kişilik bir kitle önünde dağıtılarak onlara yanlış bilinç taşınmıştır. Marksist-Leninist yöntem eğer ımkân varsa hata hangi çevrede ve kimlere karşı işlenmışse, o çevrede hata işlenenler karşısında özeleştirisi yapılmalıdır. 12 Eylül 1982 bu ımkânı bıze en iyi bir biçimde sağlamıştır. Sağ oportünist düşüncelerle etkilediğimiz kıtle önünde ML bir özeleştirinin yapılmasına imkân ve ortam gerçek anlamda müsaitken, BP yönetiminin bu işi BP 5. sayısında hallettiği ve MYO 2. sayısında tekrarladığını söylemesi hiçte tutarlı bir tavır değildir. Hele de bu doğrultuda gelen haklı eleştiriler de tutarsız nedenlerle geri çevirmesi hatayı daha da derınleştirmesi bakımından tamamen yanlıştır.

... SK
20.10.1982

12 EYLÜL'LE İLGİLİ "'GDS YÖNETİMİNE' BAŞLIKLI YAZI HAKKINDA GÖRÜŞLERİMİZ" ADLI YAZI ÜZERİNE

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

GDS'in şımdı "Spartakus" içinde birleşmiş olan gönüllü ayrılıkları, sözü geçen yazıda bizim GDS'in yazılı tavrına getirdiğimiz eleştıriyi; ve onun bir mücadele biçimini mutlaklaştıran tavrını teşhırımızi beğenmemişler. Onlar bızım tavrımızı "Marksıst-Leninist ilkeden yoksun yanlış bır tavır" olarak değerlendırdiklerını açıklamışlar. Tersi bizi şaşırtırdı!

Onlar bizim GDS'ı eleştiren tavrımızı eleştirirken, sorunu önce "herhangi bır olaya daha aktıf eylem biçimi ile müdahale etme imkan ve şartlarının müsaıt olduğu bir durumda, bugünkü görevlerimiz ve gücümüz gerekçesi ile en uygun olanı yapmamak tutarsızlıktır" şeklınde koyuyarlar.

Sorunun bu şekilde konmasının kendı içinde mantıksızlık olduğunu görmüyorlar.

Eğer sorun gerçekten cümlenin birinci bölümünde konduğu gibi "herhangi bir olaya daha aktif müdahale etme imkan ve şartları"nın müsait olup olmadığı sorunu ıse; o zaman açıktir ki "bugünkü görevler ve gücün" yanyana konarak "en aktif eylem bıçiminin ne olduğu" somut olarak tespıt edilmek zorundadır. Bu somut tespıtte "görevler ve güç" tayın edici önemdedir. Bu yüzden de tam da "eylem biçimi" nin tartışıldığı bir bağıntıda "bugünkü görevler ve gücümüz" gerekçesi ile biz şu eylemi değil, bu eylemi yapacağız şeklinde tavır takınmak tutarsız değil, doğru Marksist-Leninist tavırdır.

Sorun, "daha aktif eylem biçimi ile müdahale etme imkan ve şartlarının müsait olup olmadığının nasıl belirleneceği sorunudur."

— Ya en iyi eylem biçiminin ne olduğu her eylemde somut olarak tespit edilecektir. O zaman 'anın görevleri, ve güç' bu somut tespıti yapmada tayin edici rol oynar;

— Ya da en iyi eylem biçimi, güçten ve görevden bağımsızdır. İkisinden biri. Orta yol yoktur!

Merkez Komitesi 12 Eylül'de yürüyüş yapmama, propaganda ve tartışma toplantıları yapma kararını, somut olarak gücü ve andakı görevleri değerlendirerek aldı. GDS eleştirisinde 'bağımsız yürüyüş' biçimini mutlaklaştıran, onun dışındaki eylemleri siyasi mücadeleden bile saymayan bir tavır içine girdi. (1 Mayıs'taki tavrının devamı!) Biz bunu eleştirdik.

GDS gibi, onun savunucuları da, bizim gücümüzden sözettiğimiz yerde "önemli olaylara aktif olarak müdahale etmekten bu gün vazgeçmek" anlamına geldiği şeklinde laflar ediyorlar. Onlara göre de, olaya aktif müdahale herhalde ancak yürüyüşle olur; ve bizim mesela oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşünde yoğun propaganda yapmamız; olaya "aktıf müdahale" değildir.

Biz GDS'in tavrını, oportünizm karşısında geri çekilen bir tavır olarak adlandırdığımızda, kraldan fazla kralcı GDS savunucuları, bunu "eleştiriye tahammülsüzlük" olarak değerlendiriyorlar.

Öyle ya, biz kimiz de, GDS'in bu noktadaki konumu ile oportünistlerle ayrı noktalardan çıkıp, aynı noktada birleştiğini söyleyebiliriz?! Bu olsa olsa, "eleştiriye tahammülsüzlük"tür! Bu kardeşler savunucuları, kardeşlere gerçekten bir yumurtanın diğerine benzemesi kadar benziyor. AMLP'nin yetkili bir kişisi de, bizim 1 Mayıs tartışmasında kardeşlere sert tavır takınmamızı, "eleştiriyi hazmedememenin sonucu" olarak değerlendirmişti. Bizim arkadaşlara tavsiyemiz, ruhbilimçiliğinden vazgeçip; Marksizm-Leninizme dönmeleridir!

Biz GDS'in belirli eylem biçimlerini mutlaklaştırdığını — ama kendi için değil; kendinin zaten böyle bir problemi yok! Bizim için mutlaklaştırıyor); bunun 1 Mayıs ve 12 Eylül tartışmasında açıkça ortaya çıktığını söylüyoruz. Bunu bir sürü yazımızda ispatlamaya çalıştık da. Bu şımdı tavır takınan sempatizan komiteyı tatmin etmemiş olabilir. O zaman tavsıyemiz karşılıklı belgeleri biraz daha önyargısız bır kez daha incelemeleridir.

Özeleştiri konusunda, yöntemle ilgili söylenenlere gelince:

Gerek GDS, gerekse ondan bu konuda eleştiriyi ödünç alan 'bizim eleştirici'lerimiz; özeleştiri sorununu 'hata hangi çevrede kimlere karşı işlenmişse, o çevrede, hata yapılanlar karşısında özeleştirisi yapılır" şeklinde koyarak, izin verilemez bir şekilde basitleştirmekte; özeleştiri görevini sadece hatanın yapıldığı çevre ile sınırlandırarak, hatalar temelinde kitleleri eğitmenin görev olduğu Marksist-Leninist öğretisini iğdiş etmektedirler. Diyelim ki biz hatayı Batı Almanya'da 12 Eylül yürüyüşünde yaptık! Bu hatanın özeleştirisini bir dahaki yıl benzer bir yürüyüşte Batı Almanya'da yaptık! Özeleştiri görevi tamam mı? 12 Eylül yürüyüşünde bildiri dağıtmakla sorun çözülecek mi? GDS'in ve onun savunucularının aptalca kuralına bakılırsa tamam olması gerekir! Ama Marksist-Leninistler soruna böyle yaklaşmaz. Onlar yaptıkları bir hatanın özeleştirisini, eğer bu hata önemli bir hata ise, hatayı yaptıkları alanla sınırlamaz, o hata ve özeleştirisi temelinde elindeki tüm araçlarla bütün kamuoyu önünde tavır takınırlar. Hatanın özeleştirisinin sadece hatanın yapıldığı çevre ile sınırlandırılması, önemsiz hatalar, ya da gizlilik gereği, vb. durumlarda sözkonusu olabilir.

Onlar hata ve özeleştiri sorununa doğru yaklaşmadıkları için; 12 Eylül 1981'de bildiri dağıtıldı; bu 12 Eylül 1982'de de aynı kitle yanyana geldi, aynı kişilere özeleştiri yapmak gerekti şeklinde bir "yöntem eleştirisi" getiriyorlar. Eleştirilerinin temelinde yatan düşünce, Marksizm-Leninizmin özeleştiri anlayışına ters bir düşüncedir. Ama bundan bağımsız olarak, bizim 12 Eylül yürüyüşü sırasında da çıkardığımız bildiride geçmişte bizim de mücadeleyi cuntayla sınırlayan bir sapmayı yer yer savunduğumuzun ortaya konması da doğru olurdu. Bunun yapılmamış olması bir eksiklikтir. Ama biz bunu önemli bir eksiklik olarak görmüyoruz. Çünkü yukarıda tartıştığımız sorun dışında bir de bizim hatamızın özeleştirisini teorik olarak kavradığımız ölçüde Bolşevik Partizan'da Ocak 1982'de yapmış olma durumumuz vardır.

Bu noktadan itibaren esas sorun süreklı olarak yapılan özeleştiriyi tekrarlamak değil; bir yandan bu özeleştiriyi derinleştirmek; diğer yandan onu uygulamak; ona uygun davranmak; hatayı pratikte de aşmaktır. 12 Eylül 1982'de; daha önce yaptığımız hatayı tekrarlamadığımız; bu hatayı pratikte aştığımız olgudur.

ÖZELEŞTİRİ Mİ / CUNTA KONUSUNDAKİ SAĞ OPORTÜNİST GÖRÜŞLERİN KILIK DEĞİŞTİREREK YENİDEN PİYASAYA SÜRÜLMESİ Mİ?

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

1. CUNTAYA KARŞI SİYASETİMİZ VE BU KONUDAKİ TARTIŞMANIN GELİŞİMİ

Bu sorunun doğru dürüst kavranabilmesi için ayrılıktan bu yana cunta konusundaki siyasetimizin gelişmesine kısaca bir göz atmamız zorunludur. Sorunun açıklık kazanması için cuntayla ilgili yürütülen tartışmaların belgelerine dayanmak gerekmektedir. Bilindiği gibi 12 Eylül cuntasının başa gelmesinden altı ay sonra Partizan/Bolşevik Partizan ayrılığı gerçekleşti. Ayrılığı ilan eden 1. Bolşevik Konferansından sonra ilk yapılan Bolşevik Partizan'ın 11/1 Mayıs sayısında cuntayla ılgılı şu görüşlere yer veriliyordu:

"Bugün ülkemizde hüküm süren askeri faşist cuntanın yüzü kitleler içinde tam olarak tanınmamıştır. Cuntanın yürüttüğü demagojinin işçi ve köylü kitleleri içinde de önemli bir etkisi olmuştur. Bugün acil görev(açBP) işte bu etkiyi kırmak için kitleler içinde yoğun bir çalışmaya girmektir. Cuntanın emperyalist uşağı yüzü; işçi düşmanı; emekçi düşmanı; gençlik düşmanı yüzü hayatın her alanında mümkün olan bütün araçlar kullanılarak teşhir ve cunta tecrit edilmeli; cuntaya karşı muhalefet birleştirilmeyi çalışılmalıdır." (açBP) (Bolşevik Partizan S.11/1, s.31)

" Bugün dışa dönük çalışmada kavranacak halka; cuntanın teşhiri ve tecriti halkasıdır. Bu yapılırken komünistler; cunta sonrası gelecek bir sivil yonetimin de gerçek kurtuluş olmadığını daha şimdiden açıklamak zorundadırlar." (BP11/1)

Bu yanlış sağ sapma teşkil eden esas halka tespiti 12 Eylül'ün 1. yıldönümü münasebetiyle BP önderliğinde kitle federasyonu adına çıkartılan bir bildiri ile de yaklaşık 15 000 kişilik bir kitle önünde propaganda edildi. İşin ılginç (aynı zamanda üzücü olan) yanı bu sağ sapma karşısında saflarımızdan herhangi bir eleştirinin gelmemesidir. Bu durum biz de dahil olmak üzere istisnasız BP okuyucusu tüm yoldaşların çıkan yazıları hangi "eleştirici" bakış açısıyla incelediklerinin çok açık bir göstergesidir.

Bu sapmaya karşı ilk ikaz sinyallerini yakan kardeş teşkilatlardan GDS olmakta ve cuntayla ılgılı gerek BP11/1'in gerekse Duisburg yürüyüşünde dağıtılan 12 Eylül bildirisinin sağ oportünist örgütlerin yaydığı siyasetten özde farklı olmadığını ortaya koyarak şöyle eleştirmişlerdir:

" Bizce
12 Eylül yürüyüşüne çağrı, sadece cuntayı devirmeye çağırması bakımından, burjuva demokratik örgütlerin çağrılarından hemen hemen farksızdır. (aç GDS) Halbuki ..'le diğer anti-faşist örgütler arasındaki temel farklılığı gösterebilmek için, şu doğru stratejinin .. gibi bir kitle örgütü tarafından da açıkça görülmesini gerektirirdi: Çeşitli kılıklara bürünen komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının devleti yıkılmalıdır, cuntanın yıkılması belki bir başarı olabilir, fakat bu asla zafer kazanılmıştır anlamına gelmez. Görüşümüze gore bu (söylediklerimiz —ÇN) .. 'ın çizgisi ve programatik açıklaması ile uyum içindedir.

Ayrılık sonrası ..'ın çizgisini bu kadar sağa çeken bu çağrıyı yazan, .. sorumlusu yoldaşın ya da provokatörlerden biri mi olduğunun ayırt edilemeyecek hale gelmesi çok kötü birşeydir.

Bu sapmaya karşı mücadele edilmeli ve düzeltilmelidir."
(GDS'in yayınladığı "12 Eylül üzerine" Almanca broşür, s.22)

Hiç şüphesiz GDS'ın bu haklı eleştirisi sadece ..'e değil, onun siyasetine temel olan BP ve onun önderliğine de yonelmektedir. Ekim 1981'de .. bildirisine yonelen bu eleştiriye ... Merkez Komitesinin yanıtı şöyledir:

"Merkez Komitemiz; GDS Info 10/81'de 12 Eylul 1981 .. bildirisi ile ilgili getirdiğiniz,

'12 Eylul yürüyüşüne çağrı; yalnızca cuntayı devirmeye çağırmaktadır ve bu yüzden de burjuva-demokrat orgutlerin çağrılarından hemen hemen ayrılamamaktadır'

şeklindeki eleştirinizi doğru bulmaktadır.
.....
Bu konuda daha fazla tartışmayacağız. Bu son tavrımızdır!"
(ag broşür, s.23)

Görünürde GDS'ın haklı eleştirisi kabul edilmiştir. Hatta bu sorun üzerine tartışılmak bile istenmemektedir. Ancak BP önderliği istese de istemese de 12 Eylül'ün ikinci yıldönümü (1982) bu konuda sürdürulen tartışmayı çok daha ateşli bir biçimde yeniden gundeme getirmiştir. Görüş ayrılıklarını içeren önemli noktalardan biri de özeleştiri sorununa ılışkındı.

Bu bağıntıda GDS'ten yoldaşların 12 Eylul'ün 2. yıldonümüyle ılgili tekliflerini ortaya koydukları bir mektupta, geçmişte yapılan propagandanın öz eleştirisinin yapılması önerilerek şoyle denmektedir:

"Karşı-devrimci ve oport gruplar mutlaka ELEŞTİRİLMELİ. 2.PK'nın aldığı karara uygun olarak,kavranacak esas halka konusunda ÖZELEŞTİRİ. ML teori, ideolojik tartışma, parti inşası pratiğine

bağlı olarak mutlaka propaganda edilmeli."
(12 Eylül toplantılarında okunan mektup, s.1)

BP yönetimi ise özeleştiri sorununun daha önce ele alındığını, böyle bir özeleştirinin GDS'in önerdiği biçimde yapılmasına gerek olmadığını belirterek şöyle demektedir:

"Bu konuda yalnızca bilginiz olması açısından: Esas halka konusunda geçen dönemde yaptığımız hatanın (Cunta ile bağıntılı bölümü) kamuoyu önündeki özeleştirisi daha 2. Konferans öncesinde, Ocak 1982'de çıkan BP'nin 5. sayısında yapılmıştır. 12 Eylül ile ilgili çıkarttığımız BP sayısında bu özeleştiri bir kez daha tekrarlanmaktadır." ("GDS yönetimine" cevap, toplantıda okunmak üzere gönderilen mektup, s.4)

Burada da görüldüğü gibi BP yönetimi bir kez daha bu sorun üzerine tartışmak istemediğini yinelemektedir.

12 Eylül üzerine toplantılardaki tartışmada da tarafların yine birbirlerini özeleştiri konusunda ikna etmeleri mumkün olmamıştır. Diğer toplantıları henüz bilmiyoruz ama, BP adına C.da konuşan yoldaş yukarıdaki savunulan tezleri detaylandırarak anlatmış, gerek kendi saflarımızdan gerekse de GDS'ten gelen haklı eleştirileri geri çevirmiştir. Tartışma esas olarak 12 Eylul'un kapsamlı değerlendirmesi üzerine yurütülduğunden zaten yapıldığı söylenen özeleştirinin içeriği üzerine tartışmak mümkün olmamış, sadece yöntemin yanlışlığı eleştirilmiştir.

2. YÖNTEMLE İLGİLİ

Sözu edilen özeleştirinin içeriği üzerine tartışmaya geçmeden once, yöntemle ilgili kısaca da olsa birkaç söz soylemekte yarar var:

Birincisi, gerek BP adına ve ... gazetesi adına yapılan özeleştiri, sadece bu yayın organlarının yayıldığı devrimci sempatizan çevre sınırları içerisinde yapılmaktadır. Bu yayın organlarının sayısı ise 1500-2000 civarındadır. Halbuki 12 Eylül 1981'de katıldığımız eylemde BP önderliğinde çıkan sağ oportünist içeriğe sahip bildiri, yaklaşık 15 000 kişilik bir kitle onünde dağıtılarak onlara yanlış bilinç taşınmıştır. ML yöntem, eğer imkân varsa bu hatanın özeleştirisini yanlış temelde etkilediğim o kitle önünde yapmaktır. 12 Eylül 1982'de bu imkân bize en iyi bir şekilde sağlamıştır. Devrimin çıkarları için tam da bu ortamda ML bir oz-eleştiri yapmak yerine, bu doğrultuda gelen haklı eleştirileri de sudan sebeplerle geri çevirerek BP yönetiminin bu işi BP sayı 5'te hallettiğini ve BP 2. sayıda da tekrarlandığını söylemesi, tamamen yanlış, hatayı büsbutün derinleştirmekten başka bir anlam taşımamaktadır.

İkincisi, diğer konularda olduğu gibi, cunta ile ilgili siyaset de GDS'in önemli eleştirisine hedef olmuştur. Hatanın ozeleştirisini yaptığı söylenen yerlerde (BP sayı 5 ve BP sayı 2), bırakalım gelen eleştırilerden herhangi bir alıntıyı, GDS'ın bu hatayı eleştirisinden bile tek kelime söz edilmemektedir. Bu metodu da Marksızm-Leninizmle bağdaştırmak mumkün değildir. Çünkü devrimci kamuoyu önünde özeleştiri yapıldığı iddia edilen bir durumda, gelen eleştiriler ve bu eleştırilere karşı tavır açık bir biçimde devrımci kamuoyunun değerlendirmesine sunulmadığı müddetçe, ne onların ML tarzda devrim için eğitımı, ne de sözkonusu hataların derinlemesine kavranarak koklerının kurutulması mumkün olmayacaktır. Bu yöntemle BP Yazı Kuruluna yönelen eleştirilerin doğru değerlendirip değerlendırılmediğini (anlamak? —BP) mümkün değildir. Bu yöntemle eleştirinin keskınlığının BP Yazı Kurulunca köreltılıp köreltilmediğını, hedefinden saptırılıp saptırılmadığını anlamak mümkün değildır.

Bizce eğer maksat eleştiriyi hedefinden saptırmak, eleştırının keskinlığını köreltmek ve sonuçta işlenen hatanın üstünü örtmek (ne yazık kı objektıf durum budur) değilse, bu yönteme kesinlikle başvurulmamalıdır.

3. İÇERİK İLE İLGİLİ

Hiç süphesiz sadece metot eleştirisi sorunun özünun kavranması için yeterli değildir. Onun için de ozellikle yapılan "özeleştırı"nın ıçerik olarak incelenmesi demektır.

Sorunun doğru dürust kavranabılmesi için BP yönetımince sözü edilen özeleştiri bölümünün biraz uzun olmasına rağmen aynen aktarılmasını yararlı görüyoruz. BP Yazı Kurulu şöyle demektedir:

" Bız birinci sayımızda bu konuda tartışırken şu tespitleri yapmıştık:

'Bugün ülkemizde hüküm süren askerı faşist cuntanın yüzü kıtleler içinde tam olarak tanınmamıştır. Cuntanın yürüttüğü demagojinin ışçi ve köylü kitleleri içinde de onemlı bir etkisi olmuştur. Bugün acil görev ışte bu etkiyi kırmak için kıtleler ıçinde yoğun bir çalışmaya girmektir. Cuntanın emperyalist uşağı yüzü, işçi düşmanı yüzü, emekçi düşmanı, gençlik düşmanı yüzü hayatın her alanında mümkün olan bütün araçlar kullanılarak teşhır, ve Cunta tecrit edilmeli, cuntaya karşı muhalefet hareketi birleştirilmeye çalışılmalıdır.' (Bolşevik Partizan, S.1, s.31)

Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğruıdı. Gerçekten de cuntanın yüzü geniş kitleler içinde tam olarak tecrit olmamıştı. Ama burada kitleye yaklaşım, Parti inşasının birinci aşaması nın görevlerine bağımlı olarak ele alınan bir yaklaşım değildi. Burada sözü edilen kıtle,kitlenın en ileri kesimi değildi. Kitlenin en ileri kesimi, bağından itıbaren, en geç darbeden birkaç gün sonra, darbenin işçi sınıfına ve halka karşı girişılmiş bir darbe olduğunu; cuntanın faşist olduğunu görmüştü. Bız eğer kıtle sorununa, Parti inşasının ıçinde bulunduğumuz aşaması ve buna uygun görev sorunundan yola çıkarak, doğru yaklaşıp, bizim ulaşmamız gereken esas kitlenin; kitlenın en ileri kesimi olduğunu bilince çıkarsaydık; o zaman Komünistler açısından görevin cuntanın teşhiri değil; cunta konusunda yanlış görüşlerin teşhiri olduğunu tespit ederdik. Buradan , "Komünistler açısından cuntanın teşhiri gereksizdır!" sonucu çıkarılmamalıdır. Tabii kı cuntanın teşhırı de bır görevdir. Sorun, bu görevin nasıl ele alınacagı; neyin neye bağımlı kılınacağı sorunudur. Biz her ne kadar bu tespitin hemen ardından, Komünıstlerin görevının, halka gerçek kurtuluş yolunun devrim olduğunun anlatılması olduğunu tespit ettiysek de, bu yeterli değildir. (Bkz. S.1, s.31)

Yaptığımız bu tespıtler, bızı bu konuda da bazı sallantılara ıtti. Bızim de katıldığımız bazı cuntayı teşhir eylemlerınde bu konudaki yanlış görüşler tarafımızdan yeterince teşhir edilemedi. İçımızde "sosyal-faşıstlerle eylem birliği neden mümkün olmasın?" şeklindeki anlayışlar, herşeyi cuntaya karşı mücadeleye indırgeyen bir görüşün yansıması olarak da ortaya çıktı.

Önumüzdeki dönemde, yaptığımız bu hatalardan ders çıkarmalı, kıtle çalışmasını da Parti inşası görevlerine sıkıca bağlı olarak ele almalıyız.

Hep daha ileri! Bolşevizme!

BOLŞEVİK PARTİZAN
YAZI KURULU

Ocak 1982 "

Bu "özeleştiri" BP'nin 2. sayısında da aynen tekrarlanmaktadır. (Bak BP 2,s.6)

Bız bu "özeleştiri" içındeki hataların doğru dürüst kavranabılmesi için yapılan alıntıyı üç bölüm de incelemek istiyoruz. Onun için de tekrar başa donmemiz gerekmektedir.

1.

" Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğruıdı. Gerçekten de cuntanın yüzü geniş kitleler (açBP) içinde tam olarak tecrit olmamıştı. Ama burada kitleye yaklaşım Partı inşasının birinci aşamasının görevlerine bağlı olarak ele alınan bir yaklaşım değıldı. Burada sözü edilen kitle, kit-

lenin en ileri kesimi değildi. Kitlenin en ileri kesimi, başından itibaren, en geç darbeden birkaç gün sonra, darbenin işçi sınıfına ve halka karşı girişilmiş bir darbe olduğunu; cuntanın faşist olduğunu görmüştü."

Eğer oportünizmin her söylediği yanlış olsa idi, o zaman oportünizme karşı mücadele önemli bir problem olmazdı. "Bu söylediklerimiz bir anlamda doğru idi" diyerek öz itibarıyla sağ oportünist bir düşünceyi haklı çıkarmaya çalışmak var olan tutarsızlığı gözlerden gizleme tavrından başka birşey değildir. "Kitlelerin devrimci mevzilere yerleştirilmesi için" başlığı altında yazılan bölüm esas olarak yanlış, diğer oportünist grupların cuntaya karşı izledikleri siyasetten özde farkı olmayan bir siyaset tespitidir. BP 1. sayısında yayınlanan yazının cuntayla ilgili bölümüne, özeleştiri yapma iddiasında olan Yazı Kurulunun alıntı yapma ihtiyacı duymadığı aktaracağımız şu pasaj damgasını vurmaktadır:

"Bugün dışa dönük çalışmada kavranacak halka;cuntanın teşhiri ve tecriti halkasıdır. Bu yapılırken Komünistler; cunta sonrası gelecek bir sıvıl yönetimin de(abç) gerçek kurtuluş olmadığını daha şimdiden açıklamak zorundadırlar." (BPll/1,s.32)

Burada savunulan düşünceye göre hiçbir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek kadar açık, kitle çalışmasında kavranacak esas halka cuntanın teşhiri ve tecriti halkasıdır. Bu ise kökten yanlış, cuntaya karşı siyaset tespitinde sağ oportünist bir sapmadır. Sorun yukarıda BP Yazı Kurulunun söylediği gibi basit bir eksiklik ya da bir ifade yanlışlığı değildir.

Yapılan hata salt kitleye yaklaşımda yapılan bir hata da değildir (biraz aşağıda bu sorunu tekrar ele alacağız). Esas hata, devrim perspektifinin kararlılması, cuntanın ya da parlamenter maskeli faşist diktatorluğün alternatifinin işçi-köylü diktatorluğü olduğunun tamamen sağa kayan oportünist gruplar karşısında çok daha açık ve berrak bir biçimde propaganda edilmemesiydi. Hata, bu perspektifle kitlelerin devrime hazırlanması için bilinçlendirilmemesi idi; komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist devletinin Komünist Partı önderliğinde işçi-köylü ittifakına dayanarak silah zoruyla yıkılması gerektiğinin propaganda edilmemesi idi. Onun için de BPll/1 cuntayla ilgili savunulan ve İF bildirisine temel olan siyaset bir anlamda da; başka bir anlamda da öz itibarıyle yanlıştı. "Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğruydu" diyerek hatanın üstünü örtmeye kalkışmak, kesinlikle Marksizm-Leninizmle bağdaşamaz. Doğrusu, orada cuntayla ilgili söylenenlerin kökten yanlış ve sağ oportünist olduğunu tespit etmek ve bu hatadan doğru dersler çıkarmaktır.

2.

"Biz eğer kitle sorununa, Parti inşasının içinde bulunduğumuz aşaması ve buna uygun görev sorunundan yola çıkarak, doğru yaklaşıp, bizim ulaşmamız gereken esas kitlenin; kitlenin en ileri kesimi olduğunu bilince çıkarsa idık, o zaman komünistler açısından görevin cuntanın teşhiri değil, cunta konusunda yanlış görüşlerin teşhiri olduğunu tespit ederdik. Buradan, "Komünistler açısından cuntanın teşhiri gereksizdir!" sonucu çıkarılmamalıdır. Tabii ki cuntanın teşhiri de bir görevdir. Sorun, bu görevin nasıl ele alınacağı;neyin neye bağımlı kılınacağı sorunudur. Biz her ne kadar bu tespitın hemen ardından, Komünistlerin görevinin, halka gerçek kurtuluş yolunun devrim olduğunun anlatılması olduğunu tespit ettiysek de, bu yeterli değildir. (...)"

Burada birden fazla hatalı anlayış sözkonusudur.

Birincisi, Partı inşasının birinci aşamasında bu günkü görevlerimiz açısından sorunu salt kazanılacak kitle (ileri bilinçli) sorununa indirgemek doğru değildir. Bizce kitlenin ileri bilinçli kesimini Komünizm davası için kazanmak meselenin bir yanını oluşturmaktadır. Bu görevin yerine getirilmesi için, öncü çekirdek, ML ilkeler temelinde en ileri teorinin propagandasını çıkış noktası alarak, ileri bilinçli kesimi kazanmaya yönelmelidir. Ancak o zaman partı inşasının birinci aşamasının önümüze koyduğu görevler doğru bir biçimde çözüme bağlanabilir.

Bizce ML ilkeler temelinde en ileri teorinin çıkış noktası alınması, bugün esas olarak ileri bilinçli kesimi kazanma görevini yerine getirmek için; yarın burjuva devlet mekanizmasını yıkmada milyonlarca kitleye önderlik etmek için; obir gün proletarya diktatörlüğünü kurmak, sosyalizmi inşa etmek için, vs. mutlak bir zorunluluktur.

Belki de Yazı Kurulundan yoldaşlar hışımla ayağa fırlayıp, "Bu polemik de kime? Biz bunun aksını mı iddia ettik, siz demagoji yapıyorsunuz" diyebilirler. O zaman bizim yoldaşlara diyeceğimiz şudur: Eğer siz gerçekten cunta konusundaki hatayı "aşmaya yönelseydiniz", o zaman hatanın esas ağırlık noktasını kitleye yaklaşım sorununa indirgemezdiniz, on celikle cuntaya karşı tespit edilen sağ oportünist siyasetin çıkış noktası alınması nedeniyle kitle kuyrukçuluğunda duraklanacağını tespit ederdiniz. Siz bunun yerine cuntayla ilgili sağ oportunist siyasete "bir anlamda doğru"luk ya da "yetersizlik " atfederek onun özüne dokunmuyorsunuz. Esas meseleyi kitleye yaklaşım sorununa indirgiyorsunuz. Daha açık söylemek gerekirse siz, sağ oportunist siyasetin şeklinde bazı değişiklikler yaparak aynı siyasetle bu sefer de kitlenin ileri bilinçli kesimine yöneldiğinizi ilan ediyorsunuz. Kusura bakmayın ama yoldaşlar, eşek aynı eşek olarak kaldığından üstüne vurduğunuz semeri ne kadar süsleyip yaldızlasanız da pazarlamada yine aynı zorluklarla karşılaşacaksınız. Çünkü az-çok maldan anlayanlar semerdeki değişikliğe rağmen eşeğin aynı eşek olduğunu farketmekte fazla güçlük çekmeyeceklerdir.

(Hatanın ağırlığını göstermek için yaptığımız bu benzetme umarız yoldaşça tartışmamızı gölgelemiş olmaz.)

Yanı kitleye yaklaşımda propaganda edilen eski yanlış siyaset çıkış noktası alınmadığı sürece hangi kitleye yönelinirse yönelinsin, hareket eninde sonunda kitle kuyrukçuluğunda duraklayacaktır.

İkincisi, cunta konusundaki bulanıklık halâ devam etmektedir. "Komünistler açısından görevin cuntanın teşhiri değil, cunta konusundaki yanlış görüşlerin teşhiri olduğunu tespit ederdik" sözü, eski yanlış siyasetin üstü kapalı onayından başka bir anlam ifade etmemektedir.

Modern revizyonistlerin ve oportunistlerin çok aşırı saçmalıklarına karşı çıkılırken yine esas görev cuntanın somut analizi ve somut teşhiri olmaya devam etmektedir. BP adına çıkan 12 Eylül bildirisi de bu gerçeği çok iyi bir biçimde kanıtlamaktadır. TKP cuntayı faşist görmez, biz faşist görürüz, HK CHP ile cuntaya karşı birlik önerir, biz reddederiz, Partizan oportunistleri cuntayı hakim sınıfların esas olarak Amerikancı kanadının temsilcisi görür, biz cuntayı tüm hakim sınıfların temsilcisi olarak gördüğümüzü söyleriz, aynı zamanda başta Amerikan emperyalizminin çıkarlarını temsil ettiğini söylüyoruz, vs. (Bak BP sayı 2) Bunun dışında yer yer göze çarpan devrim sözcükleri de neredeyse ayıbı orten incir yaprağına benzemektedir.

Olan odur ki, yine dönüp dolaşıp ilk yapılan hatalı çıkış noktasına gelmiş bulunuyoruz. Esas olarak cuntayı teşhir ve tecrit çerçevesi içinde propagandaya devam. Bizce haklı eleştiriler karşısında ne kadar diretilirse diretilsin ve özeleştirisi yapıldığı iddia edilirse edilsin, bu noktadaki sağ oportünist siyasetin özü aynı kalmaya devam etmektedir.

Üçüncüsü, meseleye yapılması gerekenin yapıldığı, ancak bunun yeterli olmadığı gözüyle bakmak tamamen yanlıştır. Yukarıda aktarılan pasajın en son cumlesi var olan çelişkinin üstünü örtme görevini yerine getirmek için kullanılmıştır. Sorun yeterli olup olmama sorunu değil, tespit edilen siyasetin öz itibarıyla yanlış olması sorunudur. Tespit edilen siyaset hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek kadar açık bir biçimde cuntanın teşhiri ve tecritini kavranacak halka olarak tespit etmiş, buna bağlı olarak devrim propagandasının da yapılması gerektigini belirtmiştir. Bu siyaset kökten yanlış, öz itibarıyla sağ bir siyasettir. Halbuki durum bu tes

pitin tam tersi olması gerekirdi. Esas görevin silahlı devrim yoluyla faşist devletin yıkılması olduğu; ikincil ya da üçüncül sırada da cuntanın teşhir edilmesi gerektiği söylense ve buna uygun hareket edilseydi doğru olurdu. Bizce hata doğru yön gösteren bir siyasetin yeterli olmadığı şeklinde değil; bu noktada tespit edilen siyasetin öz itibariyle yanlış olmasında yatmaktadır. Eğer yapılan gözboyama değil de özeleştiri olacaksa, bu gerçek bilince çıkarılmak zorundadır.

3.

" Yaptığımız bu tespitler, bizi bu konuda da bazı sallantılara itti. Bizim de katıldığımız bazı cuntayı teşhir eylemlerinde bu konudaki yanlış görüşler tarafımızdan yeterince teşhir edilemedi. İçimizde "sosyal-faşistlerle eylem birliği neden mumkün olmasın?" şeklindeki anlayışlar, herşeyi cuntaya karşı mücadeleye indirgeyen bir görüşün yansıması olarak da ortaya çıktı.

Önümüzdeki donemde, yaptığımız bu hatalardan ders çıkarmalı, kitle çalışmasını da Parti inşası görevlerine sıkıca bağlı olarak ele almalıyız.

Hep daha ileri! Bolşevizme!

BP YK Ocak 1982 "

Eleştiriye aktarılan pasajın ikinci cümlesi ile başlayalım.

BP Yazı Kurulu burada yine eleştiri hedefini saptırmakla kendine yonelen eleştirilere karşı saflarımızdaki bazı aşırı sağ görüş savunucularını kalkan olarak kullanmaya çalışmaktadır. Tabii ki sağcılar ortamı müsait gördükleri her yerde bir adım daha sağa yanaşmanın fırsatını kollayacaklardır. Cunta siyaseti onlara çok iyi bir ortam hazırlamıştır. Fakat BP'nin 11/1 sayısındaki sağ siyaset tespit eden BP Yazı Kurulunun bizzat kendisi olduğu düşünulecek olursa, eleştiri hedefinin saflarımızda bulunan aşırı uçtaki sağcılar değil, BP Yazı Kurulunun ta kendisi olduğu kolayca anlaşılır.

BP Yazı Kurulu hedef şaşırtmak yerine, eleştiri hedefinin bizzat kendisi olduğunu bilince çıkarmalıdır.

BP Yazı Kurulu bu kötu alışkanlığı terketmedikçe onun için ozeleştiri gunah çıkartmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Üstelik BP Yazı Kurulu her ne kadar kendine yönelen eleştirileri BP saflarındaki aşırı sağcılara çevirirse de, yine de uzlaşmacı tavrını gözlerden gizleyememektedir. Çunkü yukarda belirttiğimiz gibi esas gorev dun cuntayı teşhir ve tecritken, bugun de cunta konusundaki yanlış goruşlerin teşhiri olarak kalmaktadır.

Şimdi de "ozeleştiri"nin ozunu teşkil eden birinci cümleye dönelim. Aslında "yaptığımız bu tespitler bizi sadece sallantılara" itmedi; aynı zamanda bu tespitler bizi cunta konusunda oportünistlerle aynı seviyeye itti. Bırakalım "cuntaya karşı bazı teşhir eylemlerinde bu konudaki yanlış goruşlerin tarafımızdan yeterince teşhir edilme"sini; bizzat tarafımızdan kitlelere bu konuda yanlış bilinç götürüldü; sağ oportünist siyaset temelinde propaganda ve ajitasyon yapıldı. Acaba BP Yazı Kurulu nasıl oluyor da bu gerçekleri bir çırpıda "unutarak" işlenen sağ oportunist bir hatayı basit bir "yetersizlik" derekesine indirgeyebiliyor?

Bu tavrın bizce iki nedeni olabilir:

1. Ya BP Yazı Kurulu yapılan hatanın bilincinde değil; bu konuda kendine yonelen eleştiriden hiç bir şey anlamamıştır.
2. Ya da BP Yazı Kurulu hatayı kabul etmekten, tutarlı bir özeleştiri yapmaktan titizlikle kaçınmaktadır.

Biz BP Yazı Kurulunun hangi eğilim içinde olduğu meselesi üzerinde bir tespit yapmadan önce önemli bir gerçeğe daha dikkat çekmek istiyoruz.

BP okuyucularına BP'ın 11/1 sayısına "Türkiye'de eksik olan nedir" sorusuna verdiği yanıtı ve bu yanıta GDS'in ilk eleştirisini tekrar hatırlatmakta yarar görüyoruz. Çünkü bu eleştiriye BP Yazı Kurulu tarafından verilen yanıtla cunta konusundaki tespit edilen siyasete yönelen eleştiriye verilen yanıt, hem içerik hem de metot bakımından neredeyse tamamen aynıdır.

Bu eleştiriye BP Yazı Kurulu tarafından verilen cevapta:

1. Eleştiri hedefinden saptırılmıştır.
2. Eleştirinin ilkesel niteliği gözlerden gizlenerek hata formülasyon derekesine indirgenmeye çalışılmıştır.
3. Eleştiri esas olarak aşırı sağ görüşler savunanlara karşı kullanılmaya çalışılmış ve eleştiri hedefinin bizzat BP Yazı Kurulu olduğu gözlerden gizlenmeye çalışılmıştır.
4. Eleştirilen belgede yanlış görüşlerin üstü örtülmek için, eleştiriciler (GDS) başka belgeler de doğruların savunulduğuna inandırılmaya çalışılmıştır.

Sonuçta hem içerik hem de metot bakımından tamamen yanlış, ML ile bağdaşmayan bir cevap ortaya çıkmıştır.

Kardeş örgüt GDS kendine verilen yanıta yukarıda dört maddelik tezler halinde sıralanan hataları temellendirerek köklü bir eleştiriye tabi tutarak yanlışlığını berrak bir şekilde kanıtlamıştır. (Bak BP 16/6, s.54)

Gelen eleştirilerin her yönüyle haklı olduğu sözde BP Yazı Kurulu tarafından da kabul edilmiştir. (Bak BP 16/6, s.62)

Ne yazık ki bu yazının başından beri eleştirdiğimiz nem içeriğe hem de metoda ilişkin hatalar, BP 16/6, s.54-61'deki eleştiri hedefi olan ve sözde BP Yazı Kurulunca da kabul edilen hatalarla neredeyse tamı tamına aynıdır. Daha önce eleştirilmiş olmasına ragmen aynı hata yine tekrar etmektedir. Görünen odur ki BP Yazı Kurulunun hastalığı müzminleşme eğilimi taşımaktadır. Bu, bu hastalık aşırı kabalıkları torpuleyerek hatanın özünü muhafaza etme; hatanın üstünü örtme hastalığıdır.

Bu durum karşısında BP Yazı Kurulunun da çok iyi bildiği Lenin'ın özeleştiri üzerine şu ünlü sözlerini biz aktaralım:

" Bir siyasal partının kendi yanılgıları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını, kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlara karşı görevlerini yerine gerçekten getirip getirmediğini saptayabilmemiz için, en önemli ve en güvenilir ölçutlerden biridir. Yanılgısını içtenlikle kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanılgıya yol açan koşulları tahlil etmek, yanılgıyı doğrultma yollarını dikkatle incelemek; işte ciddi bir partinin belirtileri bunlardır. Bu, ciddi bir parti için görevlerini yerine getirmek, sınıfı ve ardında da yığınları eğitmek ve bilinçlendirmek demektir."
(aç-L, Sol Komünizm, s.58, Sol yayınları)

Eğer gerçekten temsil ettiğimiz sınıf adına layık bir siyaset izlemek istiyorsak bünyeyi mikroplardan temizlemek gerekmektedir. Bunu yapabilmek için de hiçbir hatanın üzeri örtülmemeli; tam tersine ML ilkeleri ışığında derinlemesine tahlil edilerek kökleri kurutulmaya çalışılmalı; yoldaşlar bizzat bu hataları yenme mücadelesi içinde eğitilmelidir.

BP Yazı Kurulunun yaptığı ise bunun tam tersidir. Bu tutum terkedilmediği sürece sahip çıkılan şanlı "Bolşevik" ismi boyuna asılmış bir yafta olmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

DO'dan BP Sempatizanları

"ÖZELEŞTİRİ Mİ ... BAŞLIKLI YAZI ÜZERİNE

oooooooooooooooooooooooooo

1. TARTIŞMANIN GELİŞİMİ İLE İLGİLİ BÖLÜM HAKKINDA

oooooooooooooooooooooooooooooo

Burada belgelerden yapılan alıntıların yorumları hakkında soylenecek birkaç şey vardır.

Önce, GDS'in eleştirisi hakkında Merkez Komitesinin yaptığı "Bu konuda daha fazla tartışmayacağız" tespiti; GDS'ın 12 Eylül 1981'de kitle derneği adına çıkan bir bildiriye getirdiği yarım sayfalık bir eleştiri konusunda yapılan bir tespittir. Yoksa "artık 12 Eylül üzerine tartışmayacağız" şeklinde bir tespıt değil! Bu tespit, 12 Eylül 1982'den sonra, 20.10. tarihinde GDS'ın "cevap verilmeyen belgeler listesi"ne cevabı olarak yazılan mektupta yapılan bir tespittir. 12 Eylül üzerine tartışma bizim tarafımızdan sürdürülmüştür,sürdürülmektedir, ve kendi hatalarımızın kökü kazınana; GDS ve diğer kardeşlerin görünüşte "sol", özünde sağ tavırları mahkum edilene kadar sürdürülecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!

Yani bizim bu tespitimizden yola çıkarak bizim sorunu tartışmak istemediğimiz tespıtı, kelimenın tam anlamı ile 'hıka ye'dir.

İkinci olarak, kavranacak esas halka konusunda özeleştiri talep eden GDS'e, bu konuda nasıl yapacağımız konusunda verilen bilgi de hiçbir şekilde bizim bu sorun üzerine tartışmak istemediğimiz şeklinde yorumlanamaz. (Tabii bizim sempatizan komitemiz tabii ki yorumlama özgürlüğüne sahip; sahip ya, bizim de bu yorumun aptalca bir yorum olduğunu söyleme hakkımız var.)

2. YÖNTEMLE İLGİLİ

Birincisi; eleştiren arkadaşlar, Marksist-Leninist özeleştiri silahının, kendi hataları temelinde Partıyi ve kitleleri eğitmek için bir silah olduğunu hiç mi hiç anlamamıştır. Onların özeleştiriyi hatanın yapıldığı kitle önünde özeleştiri ile sınırlayan aptalca, mekanik yaklaşımı; özeleştirinin ırzına geçen bir yaklaşımdır. Marksist-Leninistler özellikle eğer önemli hatalar yaparlarsa, bu hataları —sadece hatanın yapıldığı kitle önünde değil— (mesela 12 Eylül 1981'de çıkan ve eleştirilen bildiri Türkiye'de dağılmadı! Eleştirenlerin kafasına göre herhalde bu konuda Türkiye'de "özeleştiri" yapmaya gerek olmasa gerekir!) kamuoyu önünde özeleştırı ile düzeltirler. Bizim bildiğimiz budur. Bunu da ellerındeki araçları kullanarak yaparlar. Bizim elimizde yayın organı olarak Bolşevik Partizan vardı; ve biz burada Bolşevik Partızan'ın yaptığı hatanın özeleştirisini kavradığımız seviyede yaptık. Açıktır ki bizim çalıştığımız kitle örgütlerinin adına yapılan hatalar da bizi bağlamaktadır. Bunların da özeleştirisini yapmamız, ve bu 12 Eylül 1982'de çıkardığımız bildiride de bu konuda tavır takınmamız doğru olurdu. Ayrıca yaptığımız özeleştirinin de yeterli olmadığını bilince çıkarmamız doğru olurdu. Ama GDS'ın ve bizim hık deyicinin tokmakçılarının gerekçeleri ile değil.

Bizim eleştirmenlerimiz özeleştiri konusunda yalnızca onu "hatanın yapıldığı alan" içinde hapseden tavırları ile uzaklaşmıyorlar Marksizm-Leninizmden. Onlar aynı zamanda bizim 12 Eylül 1982'de çıkardığımız bir bildiride mutlaka tavır takınmamızı gerekli görerek de Marksizm-Leninizmden uzaklaşıyorlar. Çünkü 12 Eylül bildirisinde tavır istedikleri konuda kamuoyu önünde daha önce tavır takınılıp hata kavrandığı ölçüde özeleştiri yapılmıştır. Bu noktadan itıbaren artık yapılması gereken; yapılan teorik özeleştirinin pratiğe geçirilmesi; söz'ün uygulanmasıdır. Bizım 12 Eylül 1982'de özeleştiri konusunda yaptığımız; pratik olarak doğru tavrı koyup savunmak; eski hatayı tekrarlamamak olmuştur. Eleştirmenlerimiz bunu da görmüyor.

İkincisı; Bir kitle örgütü adına çıkartılan cuntayla ilgili bildirinin; GDS tarafından eleştirildiği, sözkonusu bildirinin resmi sorumlusu tarafından kamuoyu önünde ortaya konmuştur. Bunu hep yeniden tekrarlamanın hiçbir anlamı yoktur. İkinci olarak, Bolşevik Partizan'da çıkan özeleştırı, hıçbir şekilde GDS'in resmi bir eleştirisine dayanılarak yapılamazdı; çünkü GDS "çizgi eleştırisi"ni çıkarana dek, Bolşevik Partizan'a legal düzeyde hiçbır eleştırı getırmemiştir. İçte getirdiği eleştiriler ise Bolşevik Partizan'ın özeleştirı yaptığı Ocak 1982'ye dek Bolşevik Partizan'ın bu konudaki görüşlerini somut olarak eleştiren şeyler değıldir. Bu yüzden de Ocak 1982'de çıkan Bolşevik Partizan'dan, GDS'in eleştırısın den alıntı yapmasını talep etmek, ve bu yapılmadığı için eleştirmek saçmalamaktır.(*)

(*)Bu noktada GDS savunucuları bir de çeviri yanlışı yapmış - lar. Şöyle diyorlar:

" Ayrılık sonrası ...nın çizgisini bu kadar sağa çeken çağrıyı yazan ... sorumlusu yoldaşın ya da provokatörlerden mi olduğunun ayırt edilemeyecek hale gelmesı çok kötü birşeydir."

Bunun doğrusu şudur:

" Provokatörlerden ayrıldıktan sonra; bu bıldiriyi yazan ... sorumlusu yoldaş veya yoldaşların; ... ın çizgisini bunca sağa çekmesı çok kötü bırşeydir."

İ Ç E R İ K İLE İLGİLİ

1. "Kitlelerin devrimci mevzilere yerleştirilmesi için başlığı altında yazılan bölüm, esas olarak yanlış; diğer oportünist grupların cuntaya karşı izledikleri siyasetten özde farkı olmayan bır siyaset tespitıdır."

Bu, "eleştiricilerimiz"in içerikle ilgili eleştirilerinin temel tezidir. Onlar bu temel teze dayanarak; bizim Bolşevik Partizan sayı 1'de yaptığımız bir hata üzerine tartışırken , "Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğru idi" tespitimizi; "özü itıbarıyla sağ oportünist bir düşünceyi haklı çıkarmaya çalışmak, var olan tutarsızlığı gözlerden gizleme tavrından başka birşey değildır" sözleri ile değerlendiriyorlar.

Onlara göre, bizım söylediklerimiz:

"Bir anlamda da; bir başka anlamda da öz itibarı ile yanlıştı." Onlara göre "Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlam da doğruydu dıyerek hatanın üstünü örtmeye kalkmak kesinlikle Marksizm-Leninizmle bağdaşamaz. Doğrusu orada CUNTAYLA İLGİLİ SÖYLENENLERİN KÖKTEN YANLIŞ VE SAĞ OPORTÜNİST OLDUĞUNU TESPİT ETMEK ve bu hatadan doğru dersler çıkarmaktır."

Şimdı sorunu açıklığa kavuşturmak için eleştirılen yerde neyin nasıl tartışıldığına; ve yapılan hatanın ne olduğu konusunda Bolşevik Partizan 15/5'te getirdiğimiz görüşlerin doğru olup olmadığına bakalım:

Alıntı yapılan yer, Bolşevık Partizan 11/1'de yayınlanan"ı Mayıs ve görevlerimiz" adlı yazıdan alınmıştır. Bu yazıda Bolşevik Partizan ilk çıktığı dönemde, özellikle bizimle Partızan arasında ayrılık tartışmaları sırasında önemli olan birkaç konu öne alınarak tartışılmaktadır. Tartışılan bır mesele de, "Devrimcı taktıkler - Mücadele ve örgütlenme biçımleri üzerine" başlığı altında tartışılan sorundur.

Önce bu bölümde doğru olarak mücadele ve örgutlenme biçimlerının taktik sorunlar olduğu ortaya konmakta; şu veya bu örgütlenme veya mücadele biçımının mutlaklaştırılmasına karşı polemik yürütülmektedır. (Bkz. Bolşevik Partizan 11/1, s.24/28)

Daha sonra "Bugünkü şartlarda görev nedir?" sorusuna cevap aranırken, soruna "taktik önderlik"le ilgılı olarak Stalin'in "Lenınizmin Ilkeleri"nde söyledıklerinden yola çıkarak yaklaşılmaya çalışılmaktadır.

Stalin "Lenınizmın İlkeleri"nde, "taktik önderlik" sorunun da şunları berrak bır şekilde ortaya koymaktadır:

" Hareketin kabarma ve alçalmalarına uyduklarından, kitlelerin devrimcı mevzilere yerleşmelerini, kitlelerin milyonlarının devrim cephesine sevkını, bunların cephede duzenlenmesini kolaylaştıran ve sağlayan mücadele ve örgüt biçımlerine ön planda yer vermek.

Burada önemli olan, öncünün eski düzenı devam ettirmenin olanaksızlığı ve düzeni devirmenin kaçınılmaz zorunluluğu bilincine varması değildir.

Önemli olan kitlelerin milyonlarının bu zorunluluğu anlamaları ve öncüyü desteklemeye hazır bulunmalarıdır. Ama kitleler bunu ancak kendi öz deneyımleri ile anlayabılirler. Kitlelerin milyonlarına eski iktıdarın devrilmesinin kaçınılmaz zorunluluk olduğunu kendi deneyimi ile anlamalarına olanak sağlamak, devrimci sloganların doğruluğuna kendi deneyimi ile kanaat getirmelerine olanak sağlayan mücadele araçlarını ve örgüt biçimlerini öne sürmek. İşte ödev budur." (Stalin, Lenınizmin Sorunları, s.79)

Biz Bolşevik Partizan'daki yazımızda Stalin'in Leninizmin İlkeleri'nde taktik önderlik ile ilgili görüşlerini aktardıktan sonra şöyle dedik:

" BURADA SÖYLENENLERE UYGUN BİR TAKTİK ÖNDERLİK BUGÜN TURKİYE ŞARTLARINDA ŞUNLARI TESPİT ETMEK ZORUNDADIR:"

Yani biz sorunu çok açık bir biçimde "kıtlelerin"; Stalin'in deyimi ile "kıtlelerin milyonlarının" "devrimcı mevzilere yerleşmesini sağlamak" bakış açısından; taktik önderlığın bu görevi açısından tartıştık.

Yukarıda Stalin'den yaptığımız alıntı biraz dikkatli incelenince; onun taktık önderliğin bu sorununu "milyonlarca kitleyi" harekete geçirmek; milyonlarla kıtlenın öncüyü desteklemesi sorunu olarak ele aldığı görülür. Stalin burada öncünün kazanılmış olduğu şartlarda; bu öncünün milyonlarca kit-

le tarafından desteklenmesi için nasıl bir taktik izlenmesi gerektiği sorununu tartışmaktadır.

Stalin aynı yazı içinde, Lenin'e de bu konuda atıfta bulunmakta ve şöyle demektedir:

" Yalnız öncü ile" —diyor Lenin— "hasmı yenmek mümkün değildir. Bütün sınıf, bütün yığınlar, öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe, ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık durumunu benimseyerek karşı tarafı destekleme olasılığı kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur."

Stalin bu alıntıyı "Sol Radikalizm"den almaktadır. Bu alıntının hemen öncesinde Lenin aynen şunları söylemektedir:

" Proletaryanın öncüsü ideolojik olarak kazanılmıştır.Esas olan budur. Bu olmasaydı başarıya doğru birinci adımı atmak bile olanaksızlaşırdı. Ama oradan zafere varmaya çok uzun bir yol var. Yalnız öncü ile hasmı yenmek mümkün değildir ..." (Sol Komünizm, s.102)

Görüldüğü gibi, sorun açıktır. Lenin de bu sorunu öncünün kazanılmış olduğu şartları varsayarak tartışmaktadır.

Biz bu sorunu atlayarak; bizim henuz öncüyü kazanmamış olduğumuzu; önümüzdeki görevin öncünün kazanılması görevi olduğu sorununu atlayarak; içinde bulunulan anda milyonlarca kitleyi öncüyü destekleyecek duruma getirebilmek için nasıl davranılması gerektiği sorununu tartıştık. Soruna 'milyonlarca kitle' açısından yaklaştık. Bizim içinde bulunduğumuz durumda soruna böyle yaklaşmamız; cuntaya karşı siyaseti bu bakış açısından tespit etmemiz yanlıştı; ve sonuçta cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesinin bağı konusunda sağ oportünist bir sapma idi.

Biz Bolşevik Partizan'ın 15/5. sayısında, Ocak 1982'de kavradığımız ölçüde bu hatayı aşma yönünde bir adım attık; ve kavradığımız ölçüde 11/1. sayıda yaptığımız tespitin hatalı olduğunu belirttik.

15/5. sayımızda önce "Bugün ülkemizde hüküm süren askeri faşist cuntanın yüzu kitleler içinde tam olarak tanınmamıştır. .." şeklindeki tespitlerimizi aktardıktan sonra, bu söylediklerimizin bir anlamda doğru olduğunu, gerçekten de cuntanın yüzünün geniş kitleler içinde tam olarak teşhir olmamış olduğunu, ve fakat soruna bizim bugünkü görevlerimiz açısından böyle yaklaşmanın yanlış olduğunu, vs. tespit ettik.

Biz hatanın kaynağı olarak cuntaya karşı mücadele sorununun Parti inşasının içinde bulunduğumuz aşamasından bağımsız olarak ele alınmasını; buna bağlı olarak kitle sorununa yanlış yaklaşılmasını tespit ettik. Biz bu temel düşüncenin doğru olduğu görüşündeyiz.

Yaptığımız hatanın özeleştirisinde hatayı tespit ettik;kaynağını ortaya koyduk; ve fakat hatanın ağırlığı sorununu berrak bir şekilde çözmedik. Özeleştiri bu noktada eksiktı, ilerletilmesi gerekli bir özeleştiri idi; hatayı aşmak için bir başlangıçtı.

Hatanın ağırlığı konusuna gelince, bugün bu konuda şöyle düşünüyoruz: Yaptığımız hata; yanlış bir şekilde cuntaya karşı mücadele halkasını esas halka tespit etme şeklinde bir hata idi. Bu natanın temeli, "kitle çalışması" sorununun içinde bulunduğumuz durumla, Parti inşası görevi ile bağıntı içinde ele alınmaması idi. Bız daha önce de, aynı yazı içinde de 'dışa dönük çalışma'da esas görevin 'milyonlarca kitleyi harekete geçirmeye yönelik ajitasyondan çok, kitlenin en ileri kesimini kazanmayı hedefleyen propaganda" (BP11/1, s.33) doğru olarak tespit etmiştik. Cuntanın teşhirinin esas halka olarak alınması, bizim bu doğru tespitimizle çelişiyor; kitle çizgisi konusunda doğru temelden bir sapma teşkil ediyordu.

Bızım hata, ve hatanın ağırlığı ve kaynağını değerlendirmemiz böyledir.

(Burada geçerken belirtelim: Ocak 1982'de yaptığımız özeleştiri tarafımızdan süreç içinde derinleştirilmedi. Bu özeleştirinin eksiklikleri giderilmedi. Ve biz kardeş örgütler le gırdiğimiz sözlü polemikte yer yer sorunun bu yanını orta ya koymadık; sanki Ocak 1982'de bu konuda yapılan özeleştirı ile sorun çözülmüş gibi koyduk. Bu hatalı idı. Bizım bu tavrımız, onların bu konuda hiçbir özeleştırı yapılmamış gibi göstermelerine karşı tepkinin ürünü idi.)

Şimdi gelelim bizim "eleştirmen"lerimizin değerlendirmelerine:

Önce onlar bizim "Bu söylediklerimiz bir anlamda doğru idi" dememize karşı çıkıyorlar. Onlar bu siyaset "bir anlamda da bir başka anlamda da öz itibarıyla yanlıştı" diyerek sorunu akılları sıra 'çözüyorlar'. Onların bu yaklaşımında, Marksizm-Leninizmin sorunlara ayrım yaparak yaklaşma talebinden iz yoktur. Onlar söylenenlerin ne anlama geldiğine kafa yormaya gerek duymamaktadırlar. Onlar cuntaya karşı mücadele sorununun "taktık önderlik" sorunu ile bağıntı içinde ele alındığını; yapılan "Cunta kitleler içinde tecrit olmamıştır" tespitinin, eğer orta ve geri bilinçli kitleler, milyonlarla kitle temel alınırsa, doğru bir tespit; "bu anlamda doğru bir tespit" olduğunu anlamıyorlar. Sorunun "siyasi öz olarak yanlıştı" tespiti ile çözülmediğini görmüyorlar. Bizim siyasetin doğruluğu-yanlışlığı dışında, neden, nasıl yanlış sorunu da tartıştığımızı kavramıyorlar. (Veya kavramak istemiyorlar.)

Sonra "'Kitlelerin devrimci mevzilere yerleştirilmesi için' başlığı altında yazılan bölüm esas olarak yanlış, diğer opportünist grupların cuntaya karşı izledikleri siyasetten özde farkı olmayan bir siyaset tespitidir" değerlendirmesi geliyor.

Bu değerlendirme de, bu değerlendirmeyi yapanların kolaycılığını ve toptancılığını belgeliyor. "Özde aynı" lafı ile sorun çözülmeye çalışılıyor. Özden anlaşılan ne? Bu soruya verilen cevaplar aynı olmadıkça; özde aynı mı, değil mi tartışması bir sağırlar dıyalogu olur. Onun için biz bütün revizyonist ve oportünist grupların cuntaya karşı siyasetinin özünün ne olduğu konusunda anlaşmak, önce bunun üzerine tartışmak zorundayız. Bizim görüşümüze göre —ki biz bu görüşümüzü Bolşevik Partizan 15/5'te ortaya koyduk, ve eleştirmenler de dahil, bizim içimizden ve çevremizden bu tespitimize eleştiri gelmedi— revizyonist ve oportünist grupların "ortak yanı, bugün kitle çalışmalarının merkezine cuntanın teşhiri görevini koyma, ve kendilerini CUNTANIN TEŞHİRİ İLE SINIRLAMA noktasıdır." (BP 15/5, s.12) Yani bize göre revizyonist ve oportünist grupların siyasetini belirleyen 'öz'; kendini 'cuntanın teşhiri ile sınırlama'dır.

Biz ise yanlış bir şekilde 'milyonlarca kitleyi harekete geçirmek için ne yapmamız gerekli?' sorusunu tartıştığımız bir bağıntıda, cuntaya karşı siyaset meselesinde şu tespitleri yaptık:

" Bugün dışa dönük çalışmada kavranacak halka, cuntanın teşhiri ve tecriti halkasıdır. Bu yapılırken komünistler, cunta sonrası gelecek bir sivil yönetimin de gerçek kurtuluş olmadığını daha şimdiden açıklamak zorundadırlar." (BP11/1 s.32)

Yani bu yanlış tespitimizde bile (cuntanın teşhirini merkeze koyan, bu noktada oportünıstlerin siyaseti ile uyum içinde olan tespıtımızde bile) kendımizi 'cuntanın teşhıri ile SINIRLAMA'ya karşı çıkarak, kendimizi oportünıstlerden-revizyonistlerden ayrıldık. İşte bu anlamda (Bunun bizim düz kafalı eleştirmenlerimizin hoşuna gitmeyeceğini biliyoruz, ama gerçekler tek kelime ile, tek özellik ile açıklanamayacak kadar karmaşıktırlar) bizim cuntaya karşı BP11/1'de tespit ettiğimiz siyaset; oportünistlerin-revizyonistlerin sıyasetinden özde ayrı idi. Biz sorunu salt cunta sorunu olarak görmüyor; cunta sonrasının da demokrası olmayacağının propagandasının yapılmasını —demokrasının devrim meselesi olduğunun propagandasının yapılmasını— görev olarak tespit edıyorduk.

Tespit ettiğimiz siyaset ; kitle çizgisi konusunda genel ML tespitlerimizden sapan bir siyasetti. Sapma, sağ oportünist bir sapma idi. Ama bu siyaset ile oportünistlerin-revizyonistlerın siyaseti arasında da önemli bir fark vardı. Bunu görmeyen, ortaya koymayan, ve özün ne olduğunu tartışmadan 'özde aynı' lafı ile sorunu çözdüğünü sananlar, Marksizm-Leninizmden fazla birşey anlamamışlardır.

Bir de bizim sorunun BP15/5'de "basit bir eksiklik ya da bir ifade yanlışlığı" olduğunu "söylediğimiz" iddiası var. Bizim sözü geçen yazıda böyle birşey söylemediğimiz olgudur. Okuyan herkes görebilir. Buna rağmen böyle bir iddiayı ileri sürmek ne anlama geliyor? Bu soruya eleştirmenlerimizin cevap vermesi gerek.

2. "Eleştirmen"lerimiz ıkinci noktada bizim "dışa dönük çalışma" sorununu tartıştığımız yere iki "eleştiri" getiriyorlar.

Birinci eleştirileri "Parti inşasının birinci aşamasında bu günkü görevlerimiz açısından soruna (sorunu olsa gerek —BN) salt kazanılacak kitle sorununa indirgemek doğru değildir" şeklinde. Onlar daha sonra "Marksist-Leninist ilkeler temelinde en ıleri teorinin çıkış noktası alınması" (Acaba en ileri teorinin çıkış noktası alınması, Marksist-Leninist ilkeler temelinde olmadan da mı oluyor??? Yok olmuyorsa, bu cafcaflı gevezelik neden??? —BN) diye devam ediyorlar.

Bizim sorunu "dışa dönük çalışma" ve "kitle çalışması" bağıntısı içinde tartıştığımız çok açık olan bır yerde; "Parti inşasının birinci aşamasında bugünkü görevlerimiz açısından sorunu salt kazanılacak kitle sorununa indirgemek doğru değildir" demek, boş gevezelikten başka birşey değildir.

Eleştirmenler bu noktada gerçekten kelimenin tam anlamıyla ne dediklerini şaşırmışlardır.

Onlar önce bizi:

"Eğer siz gerçekten cunta konusundaki hatayı aşmaya yönelse idiniz, o zaman hatanın esas ağırlık noktasını kitleye yaklaşım sorununa indirgemezdiniz ... Esas meseleyi kitleye yaklaşım sorununa indirgiyorsunuz"

şeklinde eleştiriyorlar.

Bunun çok değil 11 satır altında ise aynı arkadaşlar şunları söylüyorlar:

" YANİ KİTLEYE YAKLAŞIMDA PROPAGANDA EDİLEN YANLIŞ SİYASET çıkış noktası alınmadığı (alındığı olsa gerek —BN) sürece hangi kitleye yönelinirse yönelinsin hareket eninde sonunda kitle kuyrukçuluğunda duraklayacaktır."

Yani biz "esas meseleyi k i t l e y e y a k l a ş ı m s o r u n u n a indirgiyoruz" ; ama esas mesele aslında "k i t l e y e y a k l a ş ı m d a p r o p a g a n d a e d i l e n y a n l ı ş s i y a s e t"!!!

Gerçekten ne derin tahliller! Arkadaşların derin!!! Marksist-Leninist bilgisi, nerdeyse dehası(!) karşısında hayran kalmamak elde değil! Arkadaşlar bugüne dek bu derin zekaları bizden gizledikleri, ve Partiyi bu derin zeka parıltıları ile aydınlatmadıkları için çok hatalıdırlar!!! Yalnız "dahilik" ile "manyaklık" arasında sınır çizgisi —burjuva sivri zekalılarında— çoğunlukla birbirine karışır. Arkadaşlarda da bazen bunları birbirinden ayırmak güçleşiyor!

(Bu söylediklerimiz umarız yoldaşça tartışmamızı gölgeleyiş olmaz!!!!!!)

"Eleştirmen"lerimizin ikinci eleştirileri, "'esas görevin cuntanın somut analizi ve teşhiri'nin devam ettiği" şeklinde bir eleştiri. Bunu ıspatlamak için arkadaşlar bizim 12 Eylül bildirisinde oportünistlerle girdiğimiz polemikte, bir nokta da, cuntanın değerlendirilmesi noktasında aramızdaki ayrılıkları somut olarak saydığımız yere atıfta bulunuyorlar.

Onlar buna karşı çıktıklarına, ve bunun yapılmasını " esas görev cuntanın somut analizi ve teşhirinin devam ettiği" şeklinde değerlendirdiklerine göre, bunun bir tek açıklaması olabilir.

Onlar için devrim propagandası demek; mümkün olduğunca genel laf etmek; oportünistlerle somut ayrımları koymamak;hele hele cuntayı somut olarak teşhir etmemek demektir. Biz bu noktada teorik olarak ne düşündüğümüzü kardeşlerle polemik için de ortaya koyduk. Ne anladığımızı uygulamada da ortaya koyduk. Bu yüzden burada sadece, bizim "esas görev" olarak cuntanın somut analizi ve teşhirini tespit ettiğimiz eleştirisinin, eleştirmenlerin kakavanlığından başka birşeyi göstermediğini tespit etmekle yetiniyoruz.

"Eleştirmen"lerimizin üçüncü eleştirileri, "meseleye yapılması gerekenin yapıldığı, ancak bunun yeterli olmadığı gözüyle bakmak tamamen yanlıştır" şeklinde bir eleştiri. Bu eleştiride haklılık payı vardır. Biz BP15/5'de, hatayı tespit etmemize rağmen, hatanın ağırlığı sorununu tespit etmedik. Söz konusu olan, kitle çizgisi konusunda yaptığımız doğru Marksist-Leninist tespitlerden sağ bir sapma idi. Eleştirmenlerin "tespit edilen siyaset, hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek kadar açık bir biçimde cuntanın teşhiri ve tecritini kavranacak esas halka olarak tespit etmiş, buna bağlı olarak devrim propagandasının da yapılması gerektiğini belirtmiştik. Bu siyaset kökten yanlış, öz itibarı ile sağ bir siyasettir. Halbuki durum bu tespitin tam tersi olması gerekirdi" şeklindeki eleştiri ve tespitleri doğrudur. Bu noktada getirilen eleştirinin doğruluğunu kabul etmemiz, hiçbir şekilde bu eleştirinin ardındaki anlayışla hemfikir olduğumuz anlamına gelmiyor.

3. Üçüncü noktada "Bolşevik Partizan Yazı Kurulunu" "yine eleştiri hedefini saptırmakla" suçluyorlar. Biz bu suçlamayı kökten reddediyoruz. İçimizde ve çevremizde belli sapmalara dikkat çekilmesi hiçbir şekilde eleştirinin hedefini saptırmak değildir. Bu yapılmadan önce, yazının iki sayfasında Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun hata yaptığı; bu hatanın kaynağı, vs. tespit edilmektedir.

Yani Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun hata yaptığı açıkça ortaya konmaktadır. Bu yapıldıktan sonra, çevremizdeki bazı sapmalara da dikkat çekilmektedir. Kendi hatalarına karşı mücadele etmek gerekliliği, hiçbir zaman diğer yanlış görüşlere karşı da mücadele etme gereklilığını ortadan kaldırmaz.

" Esas görev dün cuntayı teşhir ve tecritken, bugün de cunta konusundaki yanlış görüşlerin teşhiri olarak kalmaktadır" eleştirisine gelince: Evet, cunta konusunda yapılacak propaganda ve ajitasyonda, bizim esas görevimiz; bu konudaki oportünist ve revizyonist görüşlerin teşhiri, Marksist-Leninist görüşlerin savunulmasıdır. Bunu doğru bulmayan, eleştirenler "cunta konusunda" özel bir görev tespit etmeye gerek olup olmadığını, eğer böyle bir gereklilik varsa, sorunu bizim koyduğumuz dışında nasıl koymanın doğru olduğunu açıklamalıdır. Bunu yapmadığı sürece, yaptığı boş gevezeliktir.

"Eleştirmenler" bunun dışında "yaptığımız bu tespitler bizi sallantılara itti. Bizim de katıldığımız bazı cuntayı teşhir eylemlerinde, bu konudaki yanlış görüşler tarafımızdan yeterince teşhir edilmedi" şeklindeki tespitlerimizi eleştiriyorlar. Bizim sorunu yanlış koyduğumuz; yaptığımız bu tespitlerin bizi "oportünistlerle aynı seviyeye ittiği", "kitlelere tarafımızdan yanlış bilinç götüruldüğü" eleştirisini getiriyorlar.

Bu eleştiri de, sınırlandırılarak, doğrudur. Belli eylemlerde (mesela 12 Eylül 198! eyleminde bizim sorumluluğumuzda çıkan bir kitle örgütü bıldirisinde) gerçekten de, kitlelere bizzat tarafımızdan yanlış bılınç götürülmüş, oportünistlerle aynı seviyede propaganda-ajitasyon yapılmıştır. Bu yüzden bizim sorunu yalnızca "sallantılara itti", "yeterince yanlış görüşler teşhir edilmedi" şeklinde koymuş olmamız yanlıştır; ve objektif olarak yaptığımız hatayı küçültmektedir.

Bız motivler üzerine fazla laf etmekten yana değiliz. Herkes yapılan bır hatanın ardındaki niyet üzerine istediğini düşünmekte serbesttir.

Biz burada yalnızca bellı olguları bilince çıkarmakla yetineceğiz:

* Bolşevık Partizan'ın ilk sayısında konan cunta konusundaki siyaset hakkında, burada arkadaşların alıntı yapıp eleştirdiği yazı; bız Ocak 1982'de bu yazının kavradığımız ölçüde özeleştirisini yapana dek, hiç kimse tarafından yazılı olarak ve kapsamlı bir şekilde eleştirilmemiştir.

* GDS'in 12 Eylül 1981'de, kitle derneği adına çıkan bir bıldiriye yönelttiği yarım sayfalık bir eleştiri vardır. Bu eleştiride onlar,

" 12 Eylül yürüyüşüne çağrı, sadece cuntayı devirmeye çağırması bakımından, burjuva-demokratik örgütlerin çağrılarından hemen hemen farksızdır"

şeklinde bir genel eleştiri getirmişlerdi. Biz bu eleştirinin doğru olduğunu kabul ettik.

Bildirıdeki bu sapma kuşkusuz bizim BP11/1'de yaptığımız , cuntanın teşhirini merkeze koyan sapmadan bağımsız değildi. Ama bu bildiri BP11/1'de yapılan tespitlerle de tam uyum ıçinde değildı. Çünkü yukarıda da gösterdiğimiz gibi, orada cuntanın teşhiri ve cunta sonrasındaki gelebilecek sıvil rejimin teşhiri talep ediliyordu. Bıldiri bunu yapmıyordu. Bu anlamda GDS'in biz Bolşevik Partızan'da özeleştirı yapmadan bu konuda getirdiği tek yazılı eleştiri, Bolşevik Partizan'a değil; onun tespitlerinden sağda bır uygulamaya yöneliyordu.

* Yöntem meselesi ile bağıntılı olarak ise BP16/6'da bastığımız eleştirı —ki bunu arkadaşlar alıntı yapmışlar— biz BP 15/5'de özeleştirı yaptığımızda henüz elimizde yoktu.

Yani sözkonusu olan, bizim açımızdan, gördüğümüz bir takım hataların üzerini örtmek değildir. Bugun hata olarak gördüğümüz birtakım şeyleri, o gün henuz hata olarak görmemektir.

Biz sorunu böyle değerlendiriyoruz. Kımden gelirse gelsin, eleştirilerde doğru olan, bizim hatalarımıza dikkat çeken her şeyi almaktan; eleştirıde yanlış gördüğümüz şeyleri reddetmekten yanayız. Tavrımız şimdiye dek bu ıdi. Bundan sonra da bu olacaktır.

Şubat 1983

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNA

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

YOLDAŞLAR,

Komprador Burjuvazi ve Toprak ağalarının sarsılan iktidarlarını restore etmek için giriştikleri askeri operasyon'un başlamasından bu yana 2 yılı geçti. Bu iki yılı, 12 Eylül'de yurtdışında, tüm modern revizyonistler, Troçkistler, karşı-devrimciler, oportunistler ortaklaşa bir yürüyüşle "lanetlediler"

Bizler Marksist Leninist'ler olarak, bu ortak eyleme, "çağrı" sı kesinlikle komünistlerin imza atamıyacağı bir çağrı olduğu için; bu yürüyüşe katılanların ajitasyon ve propaganda serbestliği kısıtlandığı için; ve bu yürüyüşte karşı-devrimci güçlerle eylem birliği yaptığı için" (BP 2 sy 21) ne katılmayı nede desteklemeyi doğru bulmadık reddettik.

O eylem de yararlanarak ; propaganda yaptık, devrimci alternatifi göstermeye çalıştık.

Bütün bunlar; bizim o eyleme katılmamamız için, desteklememiz için; ortaya koyduğumuz doğru gerekçelerdi. Ama yanlız o eyleme katılmamak ve karşı propaganda yapmak yeterli mi idi? Buna bağlı olarak da toplantılar yapmak yeterli mi idi?

Ben şimdi bu yazı ile, birinci olarak,12 Eylül'le ilgili çıkardığımız bildiride teorik olarak ortaya koyduğumuz ve cuntaya karşı mücadeleyi işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesine bağlama görevini yerine getirip getirmediğimizi ele almayı, ikinci olarak; 12 Eylülde tüm örgütlerin ortak 'Çağrı'sına; bu 'Çağrı'ya Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun eleştirisi'nin yeterli olup olmadığına, kavrayabildiğim kadarıyla ele almaya, incelemeye çalışacağım.

Önce 12 Eylül ile ilgili bildiriyle başlayalım:

"12 Eylül Askeri Faşist Cuntası na karşı mücadele işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz" başlığına uygun olarak; gerçek devrimci bir alternatif, cuntaya karşı mücadeleyi Demokratik Halk Devrimi mücadelesine bağlı kılma mücadelesi ne anlama gelmeli idi?

Türkiyeli Komünistler olarak acil görevimiz;
KOMPRADOR PATRON-TOPRAK AĞALARININ İKTİDARINI SILAHLI HALK DEVRİMİYLE YIKMAK; EMPERYALİZME, KOMPRADOR KAPİTALİZME,FEODALİZME, FAŞİZME VE MİLLİ BASKIYA SON VERMEK; İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE, İŞÇİ-KÖYLÜ TEMEL İTTİFAKINA DAYANAN DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI KURMAKTIR.

Bunun için, bugünden (ve özellikle 12 Eylül gibi bir günde) faşist hakim sınıfların; modern revizyonistlerin,her türden karşı devrimcilerin, oportunistlerin alternatiflerine karşı;

Emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve onlara bağımlı komprador patron-toprak ağalarının iktidarını teşhir etmek;işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakının ve bu ittifakın temelinde yükselen Demokratik Halk İktidarı'nın propagandasını yapmak.

Barışçı yol, öncü savaşçı, darbe vs ile politik iktidarın ele geçirilebileceği şeklindeki modern revizyonist,fokocu ve karşı-devrimci teorilerin tersine; iktidarın yanlızca devrimci şiddetle ele geçirilebileceğini ve bununda Komünistler önderliğinde halk yığınlarının uzun hazırlık mücadelesi gerektirdiğinin propagandasını yapmak.

Cuntanın dört elle sarıldığı ve tüm modern revizyonistler ve oportunistlercede "devrimci','ulusal kurtuluşçu' olarak propaganda ettikleri; hakim ulus milliyetçiliği olan FAŞİST KEMALİST ideolojinin anti-propagandasını yapmak; ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİN KENDİSİNİN TAYİN ETMESİ hakkını(KUKKTEH ayrı bir devlet kurma hakkıdır.Bkn İK SE sy 240 242) savunmak, TÜM ULUSLARA TAM HAK EŞİTLİĞİ nin propagandasını yapmak tüm ulusların PROLETERYASININ BİRLİĞİNİsavunmak.

Faşist anayasa hakkında, 'demokrasi'havarileri hakkında tavır takınmak; onların gerçek halk düşmanı, faşist yuzlerini teşhir etmek; PROLETERYA ÖNDERLİĞİNDE HALKLARIN GERÇEK HALK DEMOKRASİSİ'ne ancak ve yanlızca proleterya önderliğindeki DEMOKRATİK HALK İKTİDARI ile ulaşabileceğini propaganda yapmak.

Cuntanın operasyonuyla hapise düşen, işkence gören, zindanlara atılan Türk-Kürt milletinden ve azınlık uluslardan işçi köylü,emekçi yığınlarla, anti-faşist devrimcilerle ve komünistlerle dayanışmada bulunduğumuzu ilan etmek; mücadelelerinin haklılığını propaganda etmek; onlar için politik özgürlük talep etmek, diğer ülkelerdeki anti emperyalist, anti faşist mücadelelerle ve sosyalist devrim mücadelelerini desteklemek, desteğini almanın gerektirdiğinin propagandasını yapmak.

12 Eylül'de ML'e dayanarak dersler çıkarmak bu dersleri oportunizmin her türüne karşı propaganda etmek.

TÜM BUNLARDAN SONRA; MARKSİST-LENİNİST BOLŞEVİK PARTİNİN TÜM BUNLARI GERÇEKLEŞTİREBİLMESİ İÇİN; SOSYALİZME ULAŞABİLMESİ İÇİN; BUGÜNKÜ ESAS EKSİKLİLİĞİNİN NE OLDUĞU VE BU ÇALIŞMANIN HANGİ GÖREVLERDEN OLUŞTUĞUNUN propagandasını yapmak, bu görevleri ancak ve YANLIZ MARKS, ENGELS,LENİN, STALİN'in BİLİMSEL TEORİSİ olan MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKESİNİ ÇIKIŞ NOKTASI alarak onu KAVRAYARAK oportunizme karşı mücadele ederek yerine getirilebileceğinin propagandasını yapmak gerekli idi

Cuntaya karşı mücadele de; faşist hakim sınıfların; modern revizyonistlerin; her türden karşı devrimcilerin; oportunistlerin küçük burjuva alternatif çizgilerine karşı tek alternatif devrimci çizgi; devrim propagandası ancak böyle ve yanlız böyle konulabilir.

Gelgelelim Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun 12 Eylül ile ilgili bildiride ki alternatif çizginin bu görevi yerine getirip getirmediği sorununa:

Bildiriyi yukarda kısaca açıklamaya çalıştığımız anlayışla ele alıp incelemeye başlayalım:

--Emperyalizm sosyal emperyalizm ile komprador patron-toprak ağalarının devleti doğru bir şekilde teşhir edilirken ; işçi sınıfı önderliği 5 yerde ve ittifaktan ise 3 yerde bahsedilmektedir. Demokratik Halk İktidarı'ndan ise bahsedilmemektedir. Propagandası yapılmamaktadır.

İttifaktan bahsedilmektedir ama bu ittifakın nasıl bir ittifak olduğu, nereye yöneldiği ise muğlak konulmaktadır.

Eğer devrim aşaması demokratik devrim ise; komprador patron-toprak ağalarının devletini devrimci şiddetle yıkmak; işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk İktidarı kurmaksa hedef; o zaman bu aşamada ittifakın temelini işçi sınıfı ve köylülük oluşturur.

Böyle konulması gerekiyorsa sorun; o zaman işçi sınıfı emekçi ittifakıyla kastedilen nedir? O zaman sosyalizme yönelen Demokratik Halk Devrimi neyin nesidir ?

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULU'ndaki yoldaşlar, bize bunu açıklamak zorundadırlar.

--Barışçıl yol, öncü savaşçı, darbe vs ile politik iktidarın ele geçirilebileceği şeklindeki, modern revizyonist, fokocu ve karşı devrimci teorilerin tersine; hakim sınıfların, devrimci şiddeti kullananlara karşı ve kullanılan devrimci şiddeti 'mahkum etme' çabasına karşın; iktidarın yanlızca devrimci şiddetle ele geçirilebileceğini ve bununda Komünistler önderliğindeki halk yığınlarının uzun hazırlık mücadelesi ile mümkün ve zorunlu olduğunu propaganda edilmeliydi.(Kastedilen, devrimin gerçekten sürekli kılınması, sonuna kadar götürülmesi anlamında.) Bildiri'de bu konuda, T'K'P ile polemik içinde onların mücadelesinin "faşist devleti yıkıp parçalama mücadelesi" olmadığı söylenerek; T'K'P ile polemik için de devrimci şiddetin gerekliliğini ancak bu şekilde savunuluyor.Ayrıca, cuntaya karşı mücadele, ülkemizde hakim sınıfların faşist devletini yıkma mücadelesinin bir parçası olduğu anlatılıyor.(Bildiri 2. sy pf 5)

Tüm bunlar konulmasına rağmen yeterli açıklık ve tam berraklık içinde bu sorunun konmadığı açıktır.

--Cuntanın dört elle sarıldığı, propagandasını yaptığı hakim ulus milliyetçiliği olan FAŞİST KEMALİST ideolojinin teşhir edilmesi hakkında; modern revizyonistlerin her türden oportunistlerin onu 'devrimci', 'ulusal kurtuluşçu' olarak propagandaları hakkında; onu teşhir etme ve tüm bunlara karşın ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ KENDİLERİNİN TAYİN ETME HAKKI nı savunma, TÜM ULUSLARA TAM HAK EŞİTLİĞİ nin propagandasını , bütün ülkelerin İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ nin propagandasını yapmak gerekli bir görevdi. Bir görevdi çünkü; cunta diğer ULUS ve ULUSAL AZINLIKLARA karşı azgın milli zulüm politikası uygulamaktadır.Buna MARKSİST LENİNİST'LER SESSİZ KALAMAZLAR.

Ne yazıkki Yazı Kurulu'ndaki yoldaşlar bu konuda sessiz kalmışlardır. Buna ne demeli ?

Yoksa yoldaşlar şu ifadeyi "I2 Eylül hareketinin amacı; ülkemizde işçi sınıfının ve diğer emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini ve ezilen Kürt ulusunun millı zulme karşı direnişini bastırmaktı." (Bildiri sy 2) yeterli mi görmektedirler ?

--Faşist anayasa hakkında, demokrasi havarileri hakkında tavır takınmak; onların gerçek halk düşmanı özlerini teşhir etmek; proleterya önderliğinde halkların gerçek halk demokrasisine ancak ve yanlız proleterya önderliğindeki Demokratik Halk Devrimi ile ulaşabileceğini propaganda etmek gerekli idi.

Bu konuda da Yazı Kurulu sessiz kalmayı yeğlemiştir. Ama yine Yazı Kurulu'na haksızlık etmemek için şunuda belirtelim ki ; Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bildirinin 5 yerinde Proleterya önderliğinin gerekliliğini ve 2 yerde de Demokratik Halk Devrimi ifadesini kullanmıştır. Kullanılan ifadeye bakılırsa; (bir yanda, işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi diyor- diğer yanda, işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen Demokratik Halk Devrimi (!) o ifadelerde açık, anlaşılır ifadeler değil; tersine muğlak ve kafa karışıklığına yolaçan ifadelerdir.

İnsanın aklına şu takılıyor: Bu ifadelerin kullanılmasının sebep ve amacı nedir ?

--Cuntanın operasyonlarıyla hapise atılan, işkence gören,zindanlara atılan, idam edilen, Kürt- Türk milletinden ve azınlık uluslardan işçi, köylü, emekçi yığınlarla anti faşist devrimcilerle ve komünistlerle dayanışmada bulunduğumuzu ilan etmek; mücadelelerinin haklılığını propaganda etmek; onlar için politik özgürlük talep etmek, diğer ülkelerdeki anti emperyalist devrimci ve komünist güçlerle dayanışmada bulunmak; oportunistlerin cuntaya karşı mücadele de; sosyal demokratlarla, hırıstiyan kilisesiyle, pasifistlerle, sosyal faşistlerle birleşmeye çalışan teori ve pratiklerine karşın komünistlerin, gerçek devrimcilerin, uluslararası alanda birleşmesi gereken güçlerin; anti faşist, anti emperyalist güçlerle, ezilen halklar ve dünya işçi sınıfıyla, Marksist Leninist partilerle birliğini savunmak ülkemizde ise; Komünist Partisi önderliğinde işçi sınıfı-köylülüğün ve küçük burjuvazi yığınlarla ittifakına dayanan birliğine, ülkemizdeki çeşitli ulus ve ulusal azınlıklardan proleteryanın birliğine dayanmak gerekli ve zorunludur.

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu ne yapmaktadır ?

Bildirinin 2.sayfasının alt başlığı şöyle: "Cunta kimin temsilcisi ? Cuntaya karşı 'kimle' birlik ?"

Bu alt başlık altında cuntanın kimin temsilcisi olduğu, onu kimlerin desteklediğini, haklı olarak doğru olarak yazmaktadır.Oportunistlerin, modern revizyonistlerin 'kımle' birlik kurmaya çalıştıklarını doğru olarak teşhir etmektedir.Ama gelelim doğru görüşlerin ne olduğu, 'kimle' birleşmenin gerektiğini Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bu soruya cevabında tek kelime bile soz etmemektedir.

Dayanışma hakkında ve yukarda saydığımız bir dizi diğer konuda da aynı şey sözkonusudur.

--I2 Eylül'den ML bilimi temelinde dersler çıkartmak,bu dersleri oportunizmle mücadele içinde kavrayarak savunmak gereklidir.

Ne diyor bu konuda Bolşevik Partizan Yazı Kurulu ?

Bolşevik Partizan Yuzı Kurulu "Bedeli çok pahalı ödenen deneylerden doğru dersler çıkarmak" (Bildiri sy.I pf 2) gerektiğini, I2 Eylül sebep ve sonuçlarını ML bilimi ışığında incelemek; bu konuda oportunist görüşleri teşhir etmek"(pf 2) gerektiğini söylüyor.

Tüm bunlar doğru ve gerekli şeyler. Ama Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bunu, I2 Eylül bildirisinde nasıl yerine getiriyor ?

İLKİN, Bolşevik Partizan Yazı Kurulu I2 Eylül hareketinden hangi dersler çıkardığına bakalım:

I2 Eylülde hangi dersler çıkarılabilir ? Sorusuna Bolşevik Partizan Yazı Kurulu Merkez Yayın Organı sayı 2'de cevap arıyor. Tartıştığımız yer I2 Eylül bildirisi.O zaman bunlar bildiride yer almalı mı idi ? Yoksa bildiride sadece hangi dersler çıkarılması gerektiğini ve çıktığını kısaca yazabilir,daha geniş açıklama içinse Merkez Yayın Organı 2'yi işaret edebilirmiydi ?

Bildiri'de ne biri ne de diğeri yapılmaktadır. Dolayısıyla bildiriyi okuyan herkes I2 Eylül'den Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun hiç ders çıkartmadığını görecektir.Bu sorunun bir yanı. Diğer yanı ise; I2 Eylülde çıkarılan dersler meselesidir. Hangi dersler çıkarıldığı ve çıkarılması gerektiği konusunda; Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun "Cuntanın 2 yıllı durum ve görevlerimiz" konusunu inceleyince değinmeye çalışacağım.

İKİNCİSİ, I2 Eylül'ün 'sebep'leriyle ilgilidir. Bolşevik Partizan Yazı Kurulu sebepleri bildirinin 2 sayfasında ele almaktadır

"I2 Eylül...Ülkemizde işçi sınıfının ve diğer emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini; ve ezilen Kürt ulusunun millı zulme karşı direnişini bastırmaktı.Bunu yapabilmek için hakim sınıfların sarsılmış olan devlet otoritesini yeniden güçlendirmeleri gerekiyordu...askeri faşist cunta, emperyalistlerin ve onların ülkemizdeki uzantılarının devrimci mücadele karşısında olan çıkarlarını korumak için; devrimci mücadeleyi bastırma..." (Bildiri) hareketi idi.

Bütun bunlar oportunist revizyonist görüşlere karşı ML görüşlerdir.

ÜÇÜNCÜSÜ, I2 Eylül'ün yarattığı "sonuçlar"la ilgilidir.Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bunuda 2 sayfada I,2,3,4. pragrafta ele almaktadır. Orada söylenen hıç birinin geri alınması değil görüşümce birde CUNTANIN KEMALİST OLDUĞU'da vurgulanmalıydı.Bunu her türden oportunist ve modern revizyonisti Kemalizm şakşakcılığına karsı, onun devrimci -bsterilmesine karşı yapmak zorundaydık.

--ML Partinin, tüm bunları (kastedilen I2 Eylül bildirisinde ortaya konması gereken devrimci alternatif çizgisi) gerçekleştirebilmesi için; sosyalizme ulaşabilmesi için bugünkü esas eksikliğin ne olduğu ve bu eksikliğin giderilmesi için gerekli çalışmanın ne olduğu ve bu çalışmanın hangi görevlerden oluştuğunun propagandasını yapmak gerekliydi.Bu görevleri ancak ve yanlız "arks,Engels, Lenin, Stalin'in BİLİMSEL TEORİSİ olan MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİ kavrayarak; oportunizme karşı mücadele içinde yerine getirilebileceğine işaret etmek gerekli idi.

Bildiride oportunist birlik anlayışlarına haklı olarak karşı çıkılıyor. I2 Eylüllerin gerçek alternatifinin; "Bolşevik bir Parti önderliğinde birleşmiş işçi sınıfı; bu işçi sınıfının emekçi kitlelerle sağlam ittifakı" (Bildiri sy I)

Bu çok doğru ve genel bir alternatiftir.

Bundan sonra; bu hedefin gerçek olmadığı, daha çok uğraş gerektirdiği ve bugünden atılacak ilk adımın PARTİ İNŞASI adımı olduğu ve bu inşanın başlangıcında bulunduğumuzu belirtmektedir. (Bildıri sy I)

Bugünkü PARTİ İNŞASI çalışmasında MARKSİZM- LENİNİZMİN İLKELERİNİN KAVRANMASI VE SAVUNULMASI esas görev olduğu,ÜKE in deneylerinden öğrenmenin ve tüm bunlara dayanarak ülke program ve taktık sorunlarını çözülmeye çalışılması gerektiği işaret edilmeli idi.

MELS'in teorileri tek bilimsel teori olduğu propaganda edilmeli idi. Bildiride belli ölçüde bu görev yerine getirilmektedir. (Derslerin ML temelinde ve son slogan olarak atılması ...)

Özetlersek:

I2 EYLÜL BİLDİRİSİNDE DEVRİM PERSPEKTİFLERİNE SAĞ OPORTÜNİST (tüm sorunlara sağ oportunistçe yaklaşıldığını söylemiyorum) VE TÜRK ŞÖVENİZMİ POZİSYONLARINA DÜŞÜLEREK YAKLAŞILMIŞTIR.

Bolşevik Partızan Yazı Kurulu'ndan talebim: getirilen eleştirileri göz önüne alarakbir kez daha I2 Eylul bıldirisini gözden geçirmesi, gerekli duzeltmeleri yapması ve bu hataları ÖZELEŞTİRİ ile AŞMASIDIR.

8-IO-1982

EK

STALİN "Diyalektik ve Tarihi Materyalizm" adlı buroşurunde ML'lerin teori ve pratik çalışmalarındaki ilişkiyi şöyle açıklar: "..bilim ile pratik faaliyet arasındakı,teori ile pratik arasındaki bağlantı, bunların birliği, proleterya partisinin yolgöstericisi olmalıdır." (STALİN LENİNİZMİN SORUNLARI 663- 64)

Stalin'in bu sözlerini aktarmam şunun içindir: a)Bu sözleri rehber alarak teori ve pratiğimizi kontrol etmek b) varsa bir uyumsuzluk onu ortaya koyarak bertaraf edilmesine çalışmaktır. Bu amaçla Bolşevik Partizan 2'de bazı sorunlara değinmek istiyorum.

I) Bolşevik Partizan I, Çıkarken'de bir dizi görevler için de bir görev olarakda : "YAYIN ORGANIMIZ BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINA HİZMET EDECEK BİR YAYIN ORGANIDIR!
O PARTİMİZİN YÜRÜTTÜĞÜ TEORİK ÇALIŞMANIN ÖNCELİKLE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ UNSURLARI ARASINDA PROPAGANDA EDECEK ESAS ARAÇTIR (BP sayı I sy 6)deniyor.

BP 2'de ise: Parti içinde 2.konferanstan sonra başlatılan teorik eğitimin sonuçlarının propagandası yapılacağı,böyle bir yayın dizisi başlatılacağı yerde orada (sayı 2'de); " "Bolşevik Partizan'da bundan böyle başlangıcından günümüze DKH'nin gelişmesini ve sorunlarını inceleyen bir yazı dizisi yayınlayacağız." (abç) "Açıktırki bu yazı dizisi bu konuda bilgilenme için yalnızca bir başlangıç olabilir."

..."bu yazı dizisi" nin "amacı".."dünün tecrübelerinden bugün için doğru tecrübeler çıkarmaya yardımcı olmak"tır.(BP MYO sayı 2 sy I)

Burada yanlış olan DKH'inin tecrübelerini öğrenmek gerektiğinin anlatılması değildir. Hayır! Yanlış olan bugünün görevlerine uygun, onu geliştirici, propaganda edici t a r z d a soruna yaklaşım gösterilmemesidir. Bugün savunduğumuz şey odan birinci derecede ML ILKELERİNİN KAVRANILMASI görevleriyle; pratik propaganda da öncelikle yapılması gereken buna uygun yazı dizisi ve yapılan teorik çalışmanın sonuçlarının propagandasıdır.

Burada görevimiz olan ve öncelikle yapmamız gerekeni değil önemli olan ve fakat esas görevimizden sonra gelen görevin ele alınması; söylediklerimizle propaganda yaptıklarımız arasındaki uyumsuzluğu göstermektedir.

2) BP 2'de 'Çağrı'nın eleştirisinin bir yerinde Yazı Kurulu şöyle diyor: "Bütün dünyada Ermeni avına çıkmanın propagandası açık açık yapılmaktadır. Askeri faşist cuntaya karşı bir yürüyüşe yapılan ortak çağrıda bunun teşhir edilmemesi ve Türk olmayan tüm milliyetlere yapılan baskılara karşı çıkılmaması kötüdür. Ve platformu imzalayan Türk ve Kürt örgütlerinin dar milliyetçiliğinin bir göstergesidir." (BP MYO 2 sy.21)

Burada söylenen her kelimeye katılıyorum. Oportunistlere karşı teorik olarak bu söyleniyor.Bu çok iyi. Fakat biz bunu kendi pratiğimizde nasıl uyguluyoruz ? Bakalım 12 Eylül bildirisine: Biz o bildiri de bırakalım Ermeni milliyeti üzerindeki estirilmeye çalışılan terörün teşhirini yapmayı, Kürt ulusu ve diğer azınlıklar üstünde uygulanan "İLLİ ZULÜM"e karşı çıkma üzerine HAKKIN savunma üzerine ve uluslar arasında TAM HAK EŞİTLİĞİ üzerine tek kelime bile bulamayız biz bildirimizde.

Oportunistlere karşı tavizsiz ML tutum doğru ama; kendi pratiğimizdeki milliyetçi pozisyonumuza ne demeli ? Yoksa biz ML sadece; oportunistlere karşı, onların teori ve pratiklerini eleştirme aracımı olarak kullanmalıyız ?

Kendi teori ve pratiğimize liberalizm,oportunizme Marksizm! Hayır, hayır! Bunu yapmak ML'lere BOLŞEVİK'lere yakışmaz!Bu en katışıksız, kemiksiz, tutarsız oportunizme yakışır. 12 Eylül'de bu tutumumuz kendine ML diyen her yoldaşı rahatsız etmeli, yüreğini parçalamalı üzmelidir. ML PARTİ İNŞASININ I. AŞAMASINDA EN GENİŞ ANLAMDA KENDİ TEORİ VE PRATİĞİMİZİ KONTROL ETME, DÜZELTME, PEKİŞTİRMEDE ÇIKIŞ NOKTASI ALMADA KULLANMALIYIZ?

3) Sağ oportunist Partizan'la polemik içinde Yazı Kurulu: onların 'Darbe'nin kimlerin gerçekleştirdiği sorunu üzerine sağ oportunist Partizan'ın yaklaşımını eleştirirken bir dipnotta şöyle diyor:

"Burada "darbe" lafıda yanlıştır. Ama üzerinde durmuyoruz Onlar kullandığı için kullanıyoruz. "BP MYO sayı 2, sy 4)

Ben kişi olarak şahsen, BP'ın 'darbe' lafı yanlıştır anlayışını ilk kez BP MYO sayı 2'yi okurken gördüm, duydum, öğrendim.

Bunun doğruluğunada ikna oldum.

Ama henüz bu yetmedi.

ML bir dergi; eğer bazı kavramların kullanılmaması; ya da yanlış olduğu bilincine varmışsa; yapması gereken şey, bu konuda özeleştirisel bir şekilde onu yeni bir kavramla ve sebeplendirerek ve eski kavramın gereksizliğini, yanlışlığını ortaya koyarak açıklar.Bu her ML Parti, grup, dergi, kişi vs nin yapması gereken görevidir. Sınıfına yoldaş ve devrimci kamuoyuna karşı sorumluluğu , onun ciddi olup olmadığı göstermesi açısından bu tutum gereklidir, zorunludur.

BP Yazı Kurulu burada böyleyapmıyor. O sanki geçmişte doğru bir şekilde 'darbe' lafını kullanmadı. Sadece o polemik içinde kullanıyormuş izlenimini yaratıyor.

Tutarlı ML'ler kullandıkları yanlış silahları atarken onlar hakkında, onları neden terkettikleri hakkında hesap vermek zorundadırlar.BP Yazı Kurulu büyük bir pişkinlikle geçmişe sünger çekerek soruna yaklaşmaktadır.

Burada da göstermek istediğim; oportunistlerin kullandığı 'darbe' lafını yanlış buluyor eleştiriyor. Eleştirisi haklı. Ama kendi pratiğinde geçmişte eleştirdiği ana kadar aynı lafı kendisiide kullanıyordu. Bu uyumsuzluğu belirtmeyişi, kendisininde kullandığı kavramla ilgili onun yanlışlığını ortaya koymadan oportunistleri eleştirmesi, BP Yazı Kurulu'nun hatasının temelini oluşturuyor.

Yukarda bazı örneklerle göstermeye çalıştığım gibi, BP Yazı Kurulu'nun pratiğinde yaptığı ile savunduğu arasında, ML ilkelerini oportunizme karşı savunduğu ile kendi pratiğinde bunu uygulaması konusunda ve son olarak da oportunistlerin yanlışlarına yaklaşımı ile kendi geçmişine yaklaşımı arasında uyumsuzluk söz konusudur.

BP YK'ndan talebim; tüm bunlara tavır takınması, uyumsuzluğu gidermeye çalışmasıdır.

Yoldaşça selamlar.
Ve-9.IO.1982

"BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNA" BAŞLIKLI; 9.10. TARİHLİ YAZIYA TAVRIMIZ

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

* Yazıda getirilen temel eleştiri olan:

* " 12 Eylül bıldirisında devrim perspektıflerıne sağ oportünıst ve Türk şövenizmi pozisyonlarına düşülerek yaklaşılmıştır"

* eleştirisini KÖKTEN reddediyoruz.

Bu eleştırı gerçekte eleştiri getırenin; aynı "eleştiri"lerinin onemli bir bölümünü ödünç aldığı GDS gıbı; devrim propagandasından, ve devrımin esas alınmasından; devrimin temel programatik sorunlarının ardı ardına sıralanmasını; ve her bildiride ("özellikle de 12 Eylül ıle ılgili çıkarılan bir bildiride"!) bu temel programatik sorunların mutlaka yer almasını anladığını gösteriyor.

O açıktır ki bu yanlış, Marksist-Leninist olmayan görüşünü bu kadar açık bır şekilde formüle edip savunmuyor. Ama getirdiği eleştiri yalnızca bu anlayış temelınde getirilebilir bir eleştiridir.

Eleştirici, getirdiği temel eleştiriyi gerekçelendirirken, önce kendi anlayışına göre "Gerçek bir devrimci alternatif , cuntaya karşı mücadeleyi Demokratik Halk Devrimi mücadelesine bağımlı kılma mücadelesi ne anlama gelirdi?" sorusunu sorup, buna cevap arıyor. Ve kendine göre bildiride yer alması gereken bir dizi şey sayıyor. Ve bütün saydıklarından sonra, bugünkü esas eksikliğin üzerinde durulması gerektiğini söylüyor.

O kendi anlayışına uygun bir bildiri planı çizdikten sonra şu iddialı lafları ediyor:

" Cuntaya karşı mücadelede, faşist hakim sınıfların,modern revizyonistlerin, her türden karşı-devrimcilerın, oportünistlerin küçük burjuva alternatif çizgilerine karşı TEK ALTERNATİF DEVRİMCİ ÇİZGİ, DEVRİM PROPAGANDASI, ANCAK BÖYLE VE YALNIZ BÖYLE KOYULABİLİR."

Ondan sonra kendi çizdiği ve alternatif olarak ancak böyle koyulur dediği çerçeve içinde bizim bıldırımizi inceleyip, kendi çizdiği çerçeveye uyan ve uymayan yerleri tespit ediyor. Ve başta koyduğumuz sonuca varıyor:

" Devrim perspektiflerine sağ oportünist ve Türk şövenizmi pozısyonlarına düşerek yaklaşılmıştır."

Eleştiricinin tüm eleştirisinin temeli, kendi çizdiği çerçevenin tek doğru şey olduğu, devrimci propagandanın ancak ve yalnız onun çizdiği çerçeve içinde mümkün olduğu ıddiasıdır. Peki ama, eğer bu ıddia Marksıst-Leninist temele sahip bir iddia değilse ne olacaktır? Olacak olanı söyleyelim: Eleştiricinin getırdiği eleştırı kendi içinde ~~iskambil kulesi~~ gibi çökecektir.

Şımdı bakalım eleştiricimizin çızdiği çerçeve içinde neler var:

12 Eylül ıle ilgili olarak çıkarılan bir bildiride "devrim propagandası ancak ve yalnız" şu tespitler o bildiri içinde savunulduğu zaman mümkünmüş:

" Türkiyeli Komünistler olarak acil görevimiz: KOMPRADOR PATRON-TOPRAK AĞALARININ İKTİDARINI SİLAHLI HALK DEVRİMİYLE YIKMAK; EMPERYALİZME, KOMPRADOR KAPİTALİZME, FEODALİZME, FAŞİZME ve MİLLİ BASKIYA SON VERMEK; İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE, İŞÇİ-KÖYLÜ TEMEL İTTİFAKINA DAYANAN DEMOKRATIK HALK İKTİDARINI KURMAKTIR.

Bunun için, bugünden (ve özellikle 12 Eylül gibi bir günde) faşist hakim sınıfların; modern revizyonistlerin, her türden karşı devrimcilerin, oportünistlerin alternatiflerine karşı;

Emperyalizmi sosyal emperyalizmi ve onlara bağımlı komprador patron-toprak ağalarının iktidarını teşhir etmek; işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakının ve bu

ittifakın temelinde yükselen demokratik halk iktidarının propagandasını yapmak

Barışçıl yol, öncü savaşçı, darbe, vs. ile politik iktidarın ele geçirilebileceği şeklindeki modern revizyonist, fokocu ve karşı-devrimci teorilerin tersine; iktıdarın yalnızca devrimci şiddetle ele geçirilebileceğini ve bunun da Komünistler önderliğinde halk yığınlarının uzun hazırlık mücadelesi gerektirdiğinin propagandasını yapmak

Cuntanın dört elle sarıldığı ve tum modern revizyonistler ve oportünistlerce de 'devrımci', 'ulusal kurtuluşcu' olarak propaganda ettikleri; hakim ulus milliyetçiliği olan FAŞİST KEMALİST ideolojinin anti-propagandasını yapmak; ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ KENDİSİNİN TAYİN ETMESİ hakkını(*) savunmak, TÜM ULUSLARA TAM HAK EŞİTLİĞİNİN propagandasını yapmak, tüm ulusların proletaryasının BİRLİĞİNİ savunmak

Faşist anayasa hakkında, 'demokrasi' havarileri hakkında tavır takınmak; onların gerçek halk düşmanı, faşıst yüzlerini teşhir etmek; PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE HALKLARIN GERÇEK HALK DEMOKRASİSİNE ancak ve yalnızca proletarya önderliğindeki DEMOKRATİK HALK İKTİDARI ile ulaşılabileceğini propaganda yapmak

Cuntanın operasyonuyla hapise düşen, işkence gören, zindanlara atılan Türk-Kürt milletinden ve azınlık uluslardan işçi, köylü, emekçi yığınlarla, anti-faşist devrimcilerle ve komünistlerle dayanışmada bulunduğumuzu ılan etmek; mücadelelerinin haklılığını propaganda etmek; onlar için politik özgürlük talep etmek, diğer ülkelerdeki anti emperyalist, antı faşıst mücadelelerle ve sosyalıst devrim mücadelelerini desteklemek, desteğini almanın gerektirdiğinin propagandasını yapmak

12 Eylül'de Marksizm-Leninizme dayanarak dersler çıkarmak, bu dersleri oportünizmin her türüne karşı propaganda etmek

TÜM BUNLARDAN SONRA; MARKSİST-LENİNİST BOLŞEVİK PARTİNİN TÜM BUNLARI GERÇEKLEŞTİREBİLMESİ İÇİN; SOSYALİZME ULAŞABİLMESİ İÇİN; BUGÜNKÜ ESAS EKSİKLİĞİN NE OLDUĞU VE BU EKSİKLİĞİNİ GİDEREBİLMESİ İÇİN GEREKLİ ÇALIŞMANIN NE OLDUĞU VE BU ÇALIŞMANIN HANGİ GOREVLERDEN OLUŞTUĞUNUN propagandasını yapmak, bu görevleri ancak ve YALNIZ M A R K S, E N G E L S, L E N İ N, S T A L İ N'in BİLİMSEL TEORİSİ olan M A R K S İ Z M - L E N İ N İ Z M İ N İ L K E S İ N İ Ç I K I Ş N O K T A S I alarak onu K A V R A Y A R A K oportünizme karşı mücadele ederek yerine getirebileceğinin propagandasını yapmak g e r e k l i i d i."

Şimdi bu taleplere bakıldığında, iki türlü şeyin bu bildiride varlığının ıstendiği görülür:

1. Türkiye devriminin bir dizi programatik sorununun (mesela "şiddede dayalı devrim", "işçi-köylü temel ittifakı", "demokratik halk iktidarının niteliği", "milli meselede uluslaın kendi kaderini tayin hakkı", "proletarya önderliği", vs.) bu bildiride "mutlaka" yer alması talep ediliyor.

2. 12 Eylül ve Türkiye somutunun bugün gerektirdiği birtakım şeyler (mesela "zindanlardaki devrimcilerle dayanışma içinde bulunduğumuzun bildırılmesi", "12 Eylül'den Marksizm - Leninizme dayanarak dersler çıkarmak", vs.)'nin de bildiride mutlaka yer alması talep ediliyor. Bunlar olmazsa, devrim propagandasının yapılmamış olacağı iddia ediliyor.

1) ile ilgili olarak biz, bize bu yönde eleştiri getiren GDS ile polemik içinde anlayışımızın ne olduğunu ortaya koyduk. GDS'in bu çırağı için de söylediklerimiz aynen geçerlidir. Biz şunları söyledik ve söylüyoruz:

"Biz Marksizm-Leninizmin savunulmasından, bir bildiri çerçevesi içinde, o bildiri hangi esas konuyu işliyorsa, o noktada Marksizm-Leninizmin ilkeleri nasıl çarpıtılıyorsa onu göstermeyi; ve Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkarak, evet, hem de mümkün olduğunca somut! teşhiri anlıyoruz! Biz 'devrimi merkeze koymak'tan, kesinlikle ve hiçbir şekilde her bildiride programatik ilkeleri alt alta sıralamayı anlamıyoruz. Bıldiri hangi konuda ve hangi bağıntıda çıktı ise, o konu ve o bağıntıdakı programatik ilkelerin;öne çıkarılması gerekli olan şeylerin savunulmasını anlıyoruz. Özel amacı program ilanı olmayan herhangi bir bildiride 'devrimi merkeze koymak' adına devrımin programatik ilkelerinin alt alta sıralanmasının talep edilmesini, bu talebi getirenlerin yanlış propaganda anlayışlarından kaynaklanan, yanlış bir talep olarak değerlendiriyoruz.

Biz Lenin'in ve Stalin'in elimizde olan bıldirilerine GDS'in getirdiği bu eleştiri üzerine baktık. Özel amacı program ilanı olan yazılar dışında, onların hiçbir bildiri ve yazılarında devrimin programatik bir dizi ilkesini alt alta saydıkları bir yere rastlamadık. Ola kı GDS'in bir bildiği vardır. Bize bu talebi konusunda klasiklerden bir örnek verse, tartışma daha seviyeli yürür!

Her halükarda GDS'li yazarın buradaki propaganda konusunda savundukları; bizim kökten reddettiğimiz görüşlerdir.

12 Eylül 1982'de çıkarılan bir bildiride ne yapılması gerekli idi? Bizim bu soruya verdiğimiz cevap pratiğimizle yanıtlanmıştır....

Bize göre, 12 Eylül 1982'de Türkiyelı komünistler açısından öne çıkarılması gerekli olan birkaç sorun vardı. Bunların en başında, 12 Eylül yenilgisi sonrasında ortaya çıkan 'birlik furyası'nın teşhiri ve bugünün esas görevi olarak Bolşevik Parti inşası görevlerinin öne çıkartılması geliyordu. Biz 12 Eylül bildırisinde öncelikle bunu yaptık.

Bunun yanında, bugün her türden oportünızm ve revızyonizm ile bızi ayıran diğer sorunlarda tavır takındık. Açık bır şekılde işçi sınıfının devrimde önderlığini savunduk; Türkiye'de devletin nitelığinin faşist olduğu şeklindeki doğru düşünceyi savunduk; emperyalızme ve hakim sınıflara karşı tavır konusunda oportünizm ve revizyonizmi teşhir ettık; Marksizmin Devlet konusundaki öğretisini bütün çarpıtmalara karşı savunduk; bugünkü her türden oportünizmin ideolojik kaynağının modern revızyonizm olduğunu ortaya koyduk; kurtuluş için tek yolun ışçi sınıfı önderliğinde —sosyalizme yönelen— demokratik halk devrımı olduğunun propagandasını yaptık.

Bizce 12 Eylül'dekı propagandada Marksizm-Leninizmin savunulması böyle olurdu. (Bunun dışında eylem birlığinde gerçekleştirilen kutsal ıttifakın teşhiri önemli bir görevdi. Bu görevi bildirimiz tam olarak yerine getırmedi. Bu önemli bir eksiklikti. Bu görev ikinci bir bıldırı ile / başta da söylediğimiz gibi / çözülebilirdi ve çözülmeli idi.

GDS'li yazar ve GDS yönetımi için bütün bunlar Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması da değildir; devrımin merkeze konması da değildir."
(BP3/4, s.46)

GDS'li yazar için bizim yaptığımız, "devrimin merkeze konması değildir. Bizim çırak eleştiricimize göre ıse, yaptığımız "devrim propagandası" değildir! Söylediği başka hiç bır anlama gelmez. (İlginç olan, onun 'çağırdığı ruhlardan korkan büyücü çırağı' gibi, yazısının en sonunda genel tespıt yaptığı yerde, "tüm sorunlara oportünistçe yaklaşıldığını söylemek istemiyorum" demesidır.)

2) ile ilgili olarak ise; 12 Eylül bildırisinde, 12 Eylül'den çıkarılan belırlı derslerın propagandası mutlak gerekliliktir ama; mesela zindanlardaki devrimcilerle dayanışma sorununun ille de 12 Eylül ıle ilgili bildiride yer almasını talep etmek; ve bunu devrimci ya da devrimci olmayan propagandanın kıstaslarından biri olarak ortaya koymak, çocukça,Marksizm-Leninizm ile bir ilgisi olmayan bır tavırdır.

Kısaca toparlarsak; eleştırıcinin temel eleştırisi, onun devrimin propagandası sorununa yanlış yaklaştığını gösteren, kökten reddettiğimiz bır eleştiridir.

Bunun dışında bir de onun bizim bildirimizi değerlendırırken getırdiği somut eleştiriler üzerinde kısaca da olsa durmakta yarar görüyoruz.

* Demokratik Halk İktidarından sözedilmediği eleştırisi,sadece " s ö z etme"yi arayanlar; savunulan a n l a y ı ş üzerine kafa yormayanlar için doğru görülür bir eleştiridir. Bildiride çok açık bir şekilde oportünistlerle polemik içinde, onların savunduğu 'halk iktidarı'nın gerçekte "emperyalizme bağımlı hakim sınıfların siyasi temsilcilerinden demokrat görduklerinin iktıdarı" olduğu ortaya koyularak; gerçek halk iktidarının bu olmadığı anlayışı savunulmaktadır.

Ne cunta, ne parlamenter maskeli faşist diktatörlük! denmekte; alternatif olarak demokratık halk devrimi savunulmaktadır! Demokratik Halk Devriminin ışçi sınıfı önderliğinde olduğu tespit edilerek, Demokratik Halk Devriminin, dolayısıyla Demokratik Halk İktidarının kimin önderlığinde olması gerektığı açıkça ortaya konmaktadır. Bildiri çerçevesi içinde bu yeterlidir.

* İttifak sorununda, bunun muğlak konduğu eleştirisi yanlıştır; ve bu konuda eleştirenin yanlışlarını sergilemektedir.

İttifak sorununda bildiride sorunun esası, işçi sınıfının, emekçilerle ittifakı, konmuştur. Bu bütün devrim aşamalarında değişmez ittifaktır. Demokratik devrim aşamasında bu ittifak temelinde burjuvazinin bir kesimi ile de ittifak mümkündür. Küçük burjuvazi ise geniş demokratik ittifakın ögelerin

den biridir. Ama bu hiçbir şekilde Komünistlerin demokratik devrim aşamasında da önce işçi sınıfı ile diğer emekçi sınıfların ittifakını sağlamaya çalışmaları gerektiğini, bunu bütün diğer ittifakların temeli gördükleri gerçeğini değiştirmez. Açıktır ki demokratik devrimde işçi-köylü ittifakı gereklidir. Ve bu ittifak demokratik devrimin temel ittifakıdır. Eleştirmen bunu öğrenmiştir. Ama bu ittifakın nasıl sağlanacağını; köylülüğün homojen bir bütün olmadığını; ve bizim köylülük içinde de —demokratik devrimde de— öncelikle emekçi ve yoksul köylülüğe yönelmemiz gerektiğini kavramamıştır. Bunun için de "işçilerin emekçilerle sağlam ittifakı" lafını görünce, "bundan ne kastedildiğini" bir türlü anlayamıyor. Ne söylendi ise, o kastedilmektedir! İşçi sınıfının emekçilerle sağlam ittifakı; kurmaya çalışacağımız, ittifaklar konusunda demokratik devrimde de öncelikle ele alacağımız ittifak budur! Bunu anlamayan, işçi sınıfının demokratik devrimi, sosyalist devrime bir ön hazırlık olarak ele aldığını kavramamıştır.

* Eleştirmen "Sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi" neyin nesidir diye soruyor. Cevaplayalım:

Komünistler, ve sınıf bilinçli proletarya açısından demokratik devrim, sosyalist devrimi gerçekleştirebilmek için atlanması mümkün olmayan bir ara aşamadır. İşçi sınıfının demokratik devrime; sosyalist devrimi gerçekleştirebilmek için ihtiyacı vardır. Biz aynı yönde bize karşı polemik yürüten GDS'e verdiğimiz cevapta şöyle demiştik:

" Biz, Lenin'den öğrenmekten yanayız. Lenin demokratik devrim aşaması içinde işçi sınıfının önderliğinin ve demokratik devrimin sosyalist devrim için bir ön şart olarak propaganda edilmesinin gerekli olduğunu vurguluyor. Şöyle diyor:

'Işçinin mutlakiyete karşı harekete geçirilmesi gerektiği sonucuna şu iki yoldan varılabilir. YA işçiye sosyalist bir düzen için mücadelenin tek savaşçısı olarak bakarak ve bu nedenle siyasal özgürlüğü onun mücadelesini kolaylaştıran koşullardan birisi kabul ederek — bu sosyal-demokratların görüşüdür. YA DA ona yalnızca mevcut düzende en çok acı çeken, kaybedecek daha fazla birşeyi olmayan, mutlakiyete karşı en kararlı mücadele verecek biri olarak başvurarak. Fakat bu işçiyi bütün 'halkın' mutlakiyete karşı dayanışma içinde olması nedeni ile, burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi görmek istemeyen burjuva radikallerinin kuyruğuna takılmaya zorlamak anlamına gelecektir.'
(Lenin, Halkın Dostları Kimlerdir, TE, c.1, Ülke Yayınları, s.297/98)

Bizim bundan çıkardığımız sonuç, demokratik halk devrimi aşamasında, demokratik devrimin propagandası ile yetinmemek; bu devrimin yalnızca sosyalist devrim için bir ön aşama olduğunun vurgulanması; bunun için demokratik devrimde işçi sınıfının önderliğinin vurgulanması gerektiği şeklindeki sonuçlardır. Ve 12 Eylul bildirisinde kullandığımız şiar bu düşünceleri ifade etmek için kullanılan bir şiardır." (BP3/4, s.47)

GDS için söylediklerimiz, aynen çırak için de geçerlidir.

* "Çırak" eleştirmen GDS'li ustasının tersine biraz daha insaflı(!) bir şekilde, TKP ile polemik içinde devrimci şiddetin gerekliliğini savunduğumuzu kabul ediyor. Ama "yeterli açıklık tam berraklık" olmadığını belirtiyor. Biz onun "yeterli açıklık tam berraklık"tan ne anladığını bilmiyoruz ama, biz bu konuda söylenenleri bildiri çerçevesi içinde "yeterli ve berrak" görüyoruz.

* "Faşist Kemalist ideolojinin teşhiri" hakkında eleştirmenin getirdikleri bildirinin bir eksikliğine dikkat çekiyor. Gerçekten de bu bildiri çerçevesi içinde de birkaç cumle ile çeşitli oportünist-revizyonist mihrakların cuntayı "Kemalizm den uzaklaşma" ile suçlayan ve Kemalizmi aklayan pozisyonlarının teşhiri mümkündü ve bu gerekli idi.

* Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunulması da bildiri çerçevesi içinde şart olmasa da mümkündü. Bildiride "milli zulme" karşı tavır takınılmaktadır. Bu anlamda "cuntanın milli zulüm politikası"na sessiz kalınmamıştır. Kuşkusuz bu tavır ulusların kendi kaderlerini tayin haklarını; somut olarak Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunma ile birleştirilseydi daha doğru olurdu.

* Faşist anayasa konusunda bu bildiride tavır takınmak bize gerekli değildi. Bildiride çok açık bir şekilde cuntanın "parlamenter maske" takma çabaları teşhir edilmekte; ve parlamenter maskeli faşizme karşı da tavır konmaktadır. Bu bildiri çerçevesinde yeterlidir.

Bildiriden zindandaki devrimcilerle dayanışma; uluslararası birlik, vb. sorunların da çözülmesini talep etmek, bu konularda da mutlaka tavır beklemek yanlıştır. Bildiri çerçevesi içinde bu sorunlara tavır koymak gerekli değildir. Bu konularda tavırlarımız daha önce, ve sonra, çeşitli araçlarla ortaya konmuştur, konmaktadır.

* Kimle birlik sorununa tavır takınılmadığı eleştirisi yanlıştır. Bu soruya önce "kimle birlik olmaz" konusunda olumsuz olarak cevap verilmekte; diğer yandan da; bugün esas sorunun işçi sınıfının partisini yaratmak, onun içinde birlik; ve işçi sınıfı ile emekçi sınıfların ittifakı için çalışmak, vs. olduğu söylenerek olumlu olarak da görüşlerimiz konmaktadır. Tabii ki birlik sorunu bu kadarla çözülen bir sorun değil. Ama iki sayfalık bildiriden bunu çözmesini beklemek saçmalıktır.

* 12 Eylül bildirisinde, 12 Eylül'den çıkarılan derslerin propaganda edilmediği eleştirisi de yanlıştır. Bildiride açık bir şekilde belli dersler propaganda edilmekte; özellikle de yenilginin ağırlığında sübjektif unsurun oynadığı rol, vs. ortaya konmakta, parti inşası sorunu merkeze konmaktadır. Ki 12 Eylül 1982'de bu tavır doğru bur tavırdı.

* Bildiride "bugünkü parti inşası çalışmasında Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranması ve savunulmasının esas görev olduğunun, uluslararası komünist hareketin deneylerinden öğrenmenin ve tüm bunlara dayanarak ülke programı ve taktik sorunlarının çözulmeye çalışılmasının işaret edilmesi" görüşümüzce gerekli değildi. Bildiri bu konuda olduğu şekli ile yeterlidir.

Kısaca, getirilen somut eleştirilerden sınırlı olarak kabul ettiğimiz ("sınırlı" diyoruz, çünkü bu eleştirilerin ardında yatan düşünce ile ve bunların değerlendirilmesi ile hemfikir değiliz) ikisi, bildiride cuntanın Kemalist olduğunun teşhiri; ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının eksikliğine dikkat çeken eleştirilerdir. Bunların yapılması, özünde doğru, Marksist-Leninist olan bildirimizi daha iyi bir hale getirirdi.

"12 Eylül bildirisinde devrim perspektiflerine sağ oportünist pozisyonlara düşülerek yaklaşıldığı" eleştirisi; eleştirenin yanlış devrim propagandası anlayışının sonucu olan bir eleştiridir.

"12 Eylül bildirisinde Türk şövenizmi pozisyonlarına düşüldüğü" eleştirisi de; bildiride millı zulme karşı açık tavır alındığını görmeyen; ve herhangi bir belgede —herhangi bir sorunun tartışmasında— her zaman ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının söz olarak savunulmasını "Türk şövenisti" "pozisyona düşmemenin tek yolu" olarak gören yanlış bir anlayışın ürünüdür.

Bir de getirilen eleştirilerde ortaya çıkan birkaç önemli sorun var:

Birincisi: Eleştirmen yazısının başında "Yalnız o eyleme katılmamak ve karşı-propaganda yapmak yeterli mi idi? Buna bağlı olarak toplantılar yapmak yeterli mi idi?" sorusunu soruyor, ama bütün yazıda buna cevap vermiyor. Tam da bu sorunun ateşli bir şekilde tartışıldığı bir ortamda soruyu ortaya atıp tavır takınmamak, Marksist-Leninist bir tavır olmasa gerekir. Yazarın tavrı bize her iki yana da açık, "havayı kokl ayan" bir tavır olarak, oportünist bir tavır olarak görünmektedir. Bunda herhalde onun 12 Eylül yürüyüşüne kadar Merkez Komitesinin pozisyonunu doğru bulmuş ve eleştirmemiş olması da rol oynasa gerekir!

İkincisi: Yazar "Türkiyeli Komünistler olarak ACİL GÖREVİMİZ, komprador patron-toprak ağalarının iktidarını silahlı halk devrimi ile yıkmak ..." diyor. Bu, acil görev kavramını iğdiş etmektir. Acil görev kavramı, gerçekten de acil olanı; anda öne çıkanı tespit etmek için kullanılan bir kavramdır. Acil görevin devrim olduğunu tespit etmek (eğer bu somut ayaklanma tespiti filan değilse!) gerçekte hıçbirşey tespit etmektir.

Üçüncüsü: Haklı olarak Kemalist ideolojiyi teşhir etmedeki eksikliğimize dikkat çeken eleştirici; Kemalizmi "hakim ulus milliyetçiliği olan faşist Kemalist ideoloji" olarak nitelendiriyor; ve Kemalizmin tek özelliği olarak (en iyi ihtimalle en önemli özelliği olarak!) hakim ulus milliyetçisi olmasını getiriyor. Kemalizm hakim ulus milliyetçiliği olduğu kadar, ondan da fazla işçi sınıfına düşmanlık; emekçilere düşmanlık; militan anti-komünizm; demokrasiye düşmanlık; açık terörcü diktatörlük; faşizm demektir. Onun bir tek özelliğini eleştirmenin yaptığı gibi öne çıkarmak, amaç ne olursa olsun yanlıştır.

Dördüncüsü: Eleştirmen yazısında çokça "azınlık-ulus" kavramını kullanmaktadır. Böyle bir kavram Marksizm-Leninizmde yoktur. Marksizm-Leninizm uluslaşamamış azınlıklar için "ulusal azınlık" kavramını kullanır.

EK İLE İLGİLİ

oooooooooooooooo

1. Eleştirmenin "Dünya Komünist Hareketinin gelişmesi ve sorunlarını inceleyen yazı dizisi" (Buna ikinci sayıda başla - dık, ve ondan sonrakı sayılar çok yoğun olduğu için ara verdik. Önümüzdeki dönemde Bolşevik Partizan'ın kapsamına göre düzensiz olarak devam edeceğiz) hakkında getirdiği eleştiri - yi kökten reddediyoruz. Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranılması görevi ile, bu yazı dizisi arasında çelişme görmek saçmalıktır. Bu yazı dizisi de Marksist-Leninist ilkelerin savunulduğu, bunların tarihi gelişimi içinde gösterilmeye çalışıldığı ve çalışılacağı bir yazı dizisidir.

2. Ermenilere yapılan baskıların teşhiri konusunda bizim pratiğimizi eleştirmen yalnızca 12 Eylül bildirisi ile değerlendiriyor. Halbuki yazarın bizim 12 Eylül'de bir de Bolşevik Partizan sayısı çıkardığımızı, onun içinde görüşlerimizi daha genişçe koyduğumuzu, bu sayımızda özel olarak Ermenilere yapılan baskılar üzerine de tavır takınıldığını (bkz. Turk faşistleri ırkçılığı körüklüyor, BP2, s.16) bilmesi gerekir! Bunu atlaması onun "ucuz demagoji"yi tercihinin sonucudur.

Ama bu ucuz demagoji dışında, getirilen eleştiride belirli bir anlamda doğruluk payı da vardır. O da bizim bildirimizde "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunulması"nın eksik olmasıdır.

3. Darbe kavramını bizim de geçmişte kullandığımız (ve bugün de kullandığımız) doğrudur. Biz oportünistlerle girdiğimiz polemikte, kavramın hangi anlamda kullanıldığının yanlış olduğunu ortaya koymaya çalıştık. Suç "darbe" kavramında değil, "darbe"yi Türkiye'de sanki demokrasiden faşizme geçildiği şeklinde kullanmak için gösterenlerdedir. Biz darbe kavramını hiçbir dönemde, bazı revizyonistlerin ve oportünistlerin kullandığı anlamda kullanmadık, bu kesindir. Bu anlamda da bir özeleştiri yapma gereği duymadık, duymuyoruz.

Bütun bunlardan yola çıkarak eleştirmenin vardığı genel

"Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun pratiğinde yaptığı ile savunduğu arasında; ML ilkeleri oportünizme karşı savunduğu ile kendi pratiğinde bunu uygulayış konusunda, ve son olarak da oportünistlerin yanlışlarına yaklaşımı ile, kendi geçmişine yaklaşımı arasında uyumsuzluk söz konusudur"

şeklindeki tespite kesinlikle katılmıyoruz. Böyle bir genel tespit, eleştiricinin getirdiği her üç örneğin doğruluğu var sayılsa bile, sadece bunlardan yola çıkılarak yapılamaz bir genel tespittir. Tabii ki kişi GDS toptancılığı hastalığından muzdarip değilse!

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu
Şubat 1983

"VE SONUNDA HEPSİ 'BİRLEŞTİ'!" BAŞLIKLI ELEŞTİRİ YAZISI VE "ÇAĞRI"NIN ÜZERİNE BİRAZ DAHA

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

12 Eylülde devrimci alternatifin ne olması gerektiği konusunda Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun bildirisini eleştiri içinde ortaya koymaya çalışmıştım.

Şimdi burada "Çağrı"nın eleştirisine ve oradan (ona bağlı olarak) Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun "Çağrı"ya eleştirisindeki çizgisine ve bu çizginin 12 Eylül ile ilgili bildirideki çizgi ile bağı üzerine durmaya çalışacağım.

"Çağrı" (12 Eylülde tüm anti-Marksist, modern revizyonist oportünist grupların çıkarttığı ortak bildırı.)

Bildiri şöyle başlıyor:

"Askeri faşist diktatörlük ikinci yılını doldurdu. Bu iki yıl işçi sınıfı ve halkımız için tarihinin en karanlık yılları oldu."

Burada cuntanın faşist olduğu, devamla bunun "işçi sınıfı ve halkımız için tarihinin en karanlık yılları oldu" denirken söylenmek istenen nedir? Burada açık olmamakla birlikte faşizmin sanki 2 yıllık bir tarihi olduğu görülebilir. Hele bir de imzalayan örgütlerin çoğunun faşizmi bu iki yıla indirgemeleri gözönüne alınırsa.

Ayrıca bu satırda "işçi sınıfı ve halkımız için" bu yıllar en karanlık yıllar denerek, Türkiye'de diğer ezilen uluslar ve ulusal azınlıklar üzerindeki azgın millî zulüm ve gibi devlet terörünü gözardı ediliyor.

Cuntanın iki yılda yaptıkları sayılıyor, bu yapıldıktan sonra ise.. Cunta ile ilgili, onun niteliği ile ilgili bir başka örnek:

"Halk düşmanı gerici askeri cuntanın dayattığı 'anayasa', 'parlementer','demokrasi' vb. sahtekarlıklara karşı"çıkmanın gerekli olduğu vurgulanıyor.

Burada çok açık bir şekilde, cuntanın faşist değil gerici olduğu, onun 'anayasası' ve gerici olduğu propagandası yapılıyor.

Evet bir yanda faşist cunta bir yanda gerici cunta. Hangisini seçersen seç.!

Buna karşın Bolşevik Partizan "Çağrı'ya eleştirisinde buna dikkati çekiyor ve buna ilkesizliğin daniskası diyor. Evet ilkesizliğin dikalası ama Bolşevik Partizan ile onları cunta konusunda ayıran sadece bu noktamı?

Görüşümce hayır, yanlız bu değil. Cuntanın faşist olduğu; onun faşizmi yeni getirmediği tersine varolan faşist diktatörlüğünü daha da koyu bir şekilde halk yığınlarının mücadelesine karşı kullandığı, cuntanın genel olarak emperyalizmin özel olarak da ABD emperyalizminin uşağı olduğu 12 Eylül bildirisinde var. Türkiye'li ML'lerle her türden revizyonist, oportunistleri ayıran temellerden biride cuntanın aynı zamanda Kemalist olduğu, Kemalizmin de faşizm olduğu propaganda edilmelidir.

Demokratik Halk Devrimi'mizin temel sorunlarından biri olan bu ayırım konulup savunulmaması yanlıştır. Oportunizme karşı mücadelede geriye atılan bir adımdır. Bu yanlız "Çağrı"nın eleştirisinde değil, aynı zamanda 12 Eylül bildirisinde de yok.

"Askeri faşist cuntanın yıkılması, yerine halkın kendi demokratik iktidarının kurulması uğruna Türkiye ve Türkiye Kurtuluşu'nca işçi sınıfımızın ve halklarımızın değişik biçimlerde yürüttüğü devrimci-demokratik mücadele" ("Çağrı")denilmektedir. Burada birden fazla sorun vardır.

Önce Askeri faşist cuntanın alternatifi konulurken Demokratik Halk İktidarı'ndan bahsedilmektedir. Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'na haklı olarak onun nasıl bir Halk İktidarı olduğu konusunda eleştirmektedir. Görüşümce Demokratik Halk İktidarı konusunda; sadece işçi sınıfı önderliğini savunmak yetmez. Onun temel gücü konusunda da tavır takınmak gerekli idi. Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bunu yapmıyor.

Demokratik Halk İktidarı'nın temel gücü işçi sınıfı önderliğindeki işçi-köylü ittifakıdır. Burada 12 Eylül bildirisinde de Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun tavır koyması ve tutarlı değildir.

Sonra "değişik biçimlerde yürütülen devrimci-demokratik mücadeleden bahsediliyor "Çağrı"da.

Demokratik Halk İktidarı uğruna mücadele ancak ve yanlızca devrimci bir mücadele, iktidar uğruna mücadele, iktidarın devrimci şiddetle ele geçirilebileceği propagandası yerine ne 1 düğu belirsiz "devrimci-demokratik" mücadeleden bahsediliyor Bolşevik Partizan Yazı Kurulu "Çağrı"nın eleştirisinde buna tavır takınmıyor. Neden? 12 Eylül bildirisinde ise yer yer iktidarın ele geçirilmesi devrimci şiddetle mumkun olduğu, devletin yıkılmasının gerekliliğinden (örn:Bildırı..sy 2 sy 5-6) bahsedilmektedir. "Çağrı"nın eleştirisinde bu konuda 12 Eylul bildirisine göre geri bir adımdır.

"..cuntanın dayattığı'anayasa' ,'parlemento', 'demokrasi' ve benzeri sahtekarlıklara" "Çağrı" tavır takınıyor. Fakat "anayasa","parlemento","demokrasi" yi gerici olarak nitelendirmesi elbette yanlış. Tüm bunlar faşist diktatörlük için yeni kılıflardır. Dolayısıyla bugünden buna karşı tavır takınmak, faşist niteliğini teşhir etmek, 'demokrasi savunucularını teşhir etmek, gerçek bir halk demokrasisinin, anayasasının ancak Demokratik Halk Devrimi ile kurulabileceğini propaganda yapmak gerekli idi. Bu konuda "Çağrı"yı eleştirmek gerekli idi. Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun pozisyonu ile "Çağrı"nın pozisyonu karşılaştırıldığında Bolşevik Partizan Yazı Kurulu "Çağrı"dan daha çok gerıdedir.("Çağrı"nın doğru olduğu anlamında değil, iki yanlış içerisinde yanlışlardan biri anlamında.)

Ortak "Çağrı"da olmayan ve fakat Bolşevik Partizan'ın "Demokrat Türkiye"sayı 8 de aldığı alıntıda şu söyleniyor:

"Yaşasın işçi sınıfımızın ve halklarımızın devrimci demokratik mücadelesi"(BP sayı 2 sy.2I)

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bundan yola çıkarak, "ilk bakışta devrimci bir konumda durduğu söylenebilir." Çünkü "Askeri faşist diktatörlüğün alternatifi" olarak bunun propagandasının edildiği"ilk bakışta söylenebilir.

Burada birincisi, alınan alıntı doğru değildir. Bu şekilde slogan yoktur. Dolayısıyla buna dayanarak yürütülen tartışma çürüktür.

İkincisi, eğer "Çağrı"da onun Askeri faşist cuntanın alternatifi olmadığı gerçekse, onun görüşü sahtedir. Dolayısıyla görünüşe bakıp devrimci olarak "söylenebilir" denmeside basit bir safdillilikten öteye gitmiyor.

Milli mesele konusunda onların ulusal azınlıklar sorununa değinmedikleri bunun "dar milliyetçi"lik olduğu eleştirisi Bolşevik Partizan Yazı Kurulu tarafından haklı olarak getirilmektedir.Bize bakarsak Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun I2 Eylül bildirisinde Millı mesele konusunda tavrımız, pozisyonumuz, "Çağrı"nın dar "milliyetçiliği"nın yanında Türk şöveneisti pozisyonudur. Oportunistleri eleştirirken onların doğruları savunmadığı konusunda eleştir.(Yi bu eleştiri doğru!) Fakat aynı konuda kendisinin çıkarttığın bildiride ise onlardanda daha şoveniste yaklaş.Bu ne biçim ML'lıktır?

Ortak "Çağrı"nın "anti-emperyalizm"sınırı hakkında Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun getirdiği eleştiri doğru ve yerinde bir eleştiridir. Aynı tavır I2 Eylül bildirisinde de gözlemlenebilir.

Batı Alman emperyalizmine karşı tavır konusunda da yine BP Yazı Kurulu hem "Çağrı"nın eleştirisinde hemde I2 Eylül bildirisinde doğru yaklaşım göstermektedir.

Bolşevik Yazı Kurulu tarafından eleştirilmeyen bir iki diğer konuda "anti faşistlere özgürlük","Disk ve kapatılan devrimci demokratik sendikalara, kitle örgütlerine özgurluk" ve "Yaşasın Filistin ve Lübnan halklarının direnişi...Devrimcilerin enternasyonalist dayanışması" Bunlara da değinmek ve eleştirmek gereklı idi. Sırayla doğru tavır görüşümce şöyle:

-"anti-faşistlere özgürlük" derken kimler kastedilmektedir Sosyal faşistlerinde burada anti-faşist oldukları tastikleniyor ve onlara özgürlük talep ediliyor.Bizce Sosyal Faşistlere özgürlük diye bir talebimiz olamaz. Talebimiz anti faşist, anti sosyal faşistlere olmalıdır.

-Enternasyonal dayanışma sadece ABD emperyalizminin saldırı hedefi haline gelen bölgeyle sınırlanmaktadır. Rus sosyal emperyalizminin ve diğer büyük emperyalist güçlerin savaş alanı haline getirdiği alanlarla dayanışmada bulunmak yetmez. Genel olarak Dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar mücadelesiyle antiemperyalist, anti faşist güçlerle özel olarak orta doğu ve Afgan halklarıyla denilebilinirdi.

Son olarak bir şey düzeltilmeli "Çağrı"nın eleştirisinde eleştirinin ilk paragrafında I2 Eylül yürüyüşünün platformunun sadece Turkiye oportunist ve revizyonistlerle ele alınıyor. Halbuki doğru olan, gerçek olan, "Çağrı"yı imzalayanlar sadece Türkiyeli gruplar değil (tabiki onlar esası oluşturuyor ama) B.Almanya'da bazı anti-Marksist ve karşı-devrimci guruplarında yer aldığı örgüt isımlerının sıralandığı yerde görülür. Bunuda düzeltmek gerekir.

Ve-IC.IO.I982

"VE SONUNDA HEPSİ BİRLEŞTİ BAŞLIKLI ELEŞTİRİ YAZISI VE ÇAĞRININ ÜZERİNE BİRAZ DAHA" HAKKINDA TAVRIMIZ

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Tavır takındığımız yazı; bizim "çağrı" hakkında yaptığımız kısa bir değerlendirme yazısındaki yanlış ve eksiklere dıkkat çekme ıddıasında olan bır yazıdır. Yazıya göre biz, " Ve sonunda hepsi birleşti" başlıklı yazımızda (bkz. BP2, s.21) "çağrı"yı eleştirdik. Ve ama bu çağrıda var olan birçok yanlış hakkında tavır takınmadık.

Şimdi once bızım "çağrı" dedığimiz ve eleştirdiğimiz yazı ile; yazarın "çağrı" dedığı, ve sankı bizım eleştırdıgimiz yazı imış gıbı gösterdiği yazının ne olduğuna bakalım.

Bız "Ve sonunda hepsi birleştı" başlıklı yazımızı Ağustos sonu/Eylül başında yazdık. Bu yazıyı yazdığımızda, elımızde "çağrı" olarak sadece bırtakım sloganları içeren bir yazı vardı. Biz "çağrı" olarak "Demokrat Türkiye"de çıkan "Askeri cuntayı protesto yürüyüşüne katılalım" başlığı altında yayınlanan ve ortak şıarları içeren belgeyi adlandırdık ve eleştirdik. Bu belgeyi (eleştırdiğimiz belgeyi) de aynı yazı içinde bastık! Bızım "çağrı" adını verıp eleştirdiğimiz yazı bu yazıdır. Ve görmek isteyen herkes bunun böyle olduğunu görebilir.

Biz Bolşevik Partizan'da bu tavrı takındıktan sonra, elimize oportünist-revizyonist cephenin ortak bildırisi geçti. Bu bildiride şiarların ötesinde de yanlışlar vardı. Doğru tavır bunu yenı bir bildırı ile eleştirmekti. Biz bunu yapmamakla hatalı davrandık.

Şimdi bizim hangi belgeyi "çağrı" olarak adlandırdığımız ve eleştirdiğimiz ortada iken, eleştirmen; "çağrı" olarak ortak bildiriyi adlandırıyor, ve sankı biz bu bildiriyi eleştirmişiz gibi gösteriyor. Getirdiği eleştirilerin büyük bir çoğunluğu, bizim eleştirmediğimiz (Bolşevik Partizan baskıya verildiği sırada elimizde olmadığı için eleştirmemiz mumkün olmayan!) bır belgeyi eleştirmişiz gibi gösterme üzerine;en iyi ihtimalle aptalca bır dalgınlık, en kötü ihtimalle bilinçli siyasi sahtekarlık üzerine kuruludur!

Şimdi gelelim eleştirmenin "çağrı" dediği oportünist-revizyonist cephenin bildirisine getirdiği eleştirilere:

*"Askeri faşist diktatörlük ikinci yılını doldurdu. Bu iki yıl işçi sınıfı ve emekçi halkımız için tarihin en karanlık yılları oldu" alıntısına getırılen eleştiri, zorlama bır eleştırıdır. Buradakı şekli ile söylenenler —eğer onu söyleyen koalisyon içinde herkesin bundan ayrı şey anladığı dıştalanırsa— kendı başına alındığında yanlış değıldir. Burada teşhir edilmesi gerekli olan (eğer bıldiriyi eleştırse ıdık,teşhır etmemiz gereken), buna imza atanların bır bölümünun, bu ifadeden aslında faşizmin ıkı yıldan beri olduğunu anladıkları, vs.; böyle düşünmeyen dıgerlerinin, bu gibi düşünenlerle aynı formülde birleşmesinin oportunist bir tavır olduğu, vs. olmalı idi.

* "Gerici cunta" konusunda bizim eleştirimizde onun Kemalist olduğunun konmamasının yanlış olduğu eleştirisine sınırlı olarak katılıyoruz. Bunu eksiklik olarak görüyoruz, öyle değerlendıriyoruz.

* "Askeri faşist cuntanın yıkılması, yerine halkın kendi demokratik iktıdarının kurulması uğruna Türkiye ve Türkiye Kürdistanında ışçi sınıfımızın ve halklarımızın değişik biçimlerde yürüttüğü mücadele" sözleri konusunda getirilen (Bu bizim eleştirdığımiz belgede yok!) eleştiride; bizim yazımıza getirilen eleştiriyi reddediyoruz.

Bildirıdeki ifade de ancak bu ifadeyi kullanan koalisyonun devrimci şiddet, mücadele biçimleri, vs. konusunda savunduğu düşüncelerın çeşıtlılığı ile birlikte ele alınıp eleştirilebilir. İfade tek başına —onu kullananlardan bağımsız— ele alındığında, ancak zorlama ile eleştiricinin yaptığı gibi eleştirilebılır.

* "Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun pozisyonunun"(!) "parlamento, demokrasi", vs. konusunda çağrı'dan çok daha geri olduğu "eleştiri"si sadece eleştirenin kakavanlığını gösterir, o kadar' O bızım bildiride "parlamenter maskeli faşızm"i teşhır ettiğimizi bılmektedir; o bizim Bolşevik Partizan'da takındığımız tavrı bilmektedir. Buna rağmen böyle bir laf etmektedir! Gerçekten ilginç!

* Eleştirmen ondan sonra bizim "Demokrat Türkiye"den aldığımız ve aynen bastığımız, ve çağrı olarak adlandırıp eleştirdiğimiz belgedeki bır sloganı eleştirmemize karşı çıkıyor ve "Burada birincisi alınan alıntı doğru değildir(!!!!!!)Böyle bir slogan yoktur" dıyor.

Belgeyi olduğu gibi basıyoruz. Oradan bir slogan alıyoruz. Bu alıntı doğru değıldır diyor! İnsan kendi kendine acaba eleştırmen okuduğunu anlayamıyor mu diye soruyor! Sorun şu:Bizim eleştirdiğimiz belgede bu slogan var mı, yok mu? Bu belge "Demokrat Türkiye"de, o örgütlerin imzası ile basıldı mı? Basıldıktan sonra bır düzeltme yapıldı mı?

Ama bizim eleştirmen soruna böyle yaklaşmıyor. Elinde kendisinin çağrı adını verdiği bir belge var. O belgede —ki bizim eleştirdiğimiz belge o değil!— bizim eleştirdiğimiz slogan yok. O halde sonuç: Alınan alıntı doğru değildir. Böyle bir slogan yoktur! Doğrusu çok Marksist-Leninist tavır!!! Ondan sonra bu şahane Marksist-Leninist tavır temelinde harıka bır sonuç: "Dolayısı ile buna dayanılarak yürütülen tartışma çürüktür"!!! Ne diyelim?! Okuyucu buradaki "çürüklüğün" ne olduğuna kendisi karar verebilir elbet.

Bu yöntem eleştirisi. Eleştirmenin bir de dehşetli bir içerık eleştirisi var. Bizim eleştirimizde "Yaşasın işçi sınıfımızın ve halklarımızın devrimci demokratik mücadelesi" sloga

nı konusunda getirdiğimiz tespit ve eleştirileri "safdillik" olarak değerlendiriyor. Okuyucuya bu konuda dediklerimizi bir daha tekrarlayalım:

" NASIL BİR 'HALK İKTİDARI'?

Ortak çağrıda: "Kahrolsun askeri faşist diktatörlük","Yaşasın halkın kendi demokratik iktidarı", "Yaşasın işçi sınıfımızın ve halklarımızın devrimci demokratik mücadelesi" deniyor. İlk bakışta, "askeri faşist diktatörlüğün" alternatifi olarak "halkın kendi demokratık iktidarı"nın propaganda edildiği; ve çağrının devrimci bir konumda durduğu söylenebılır. Ama bu ilk bakışta böyledir! Çünkü birincisi, bu çağrıya imza atıp "halkın kendi demokratik iktidarı"sloganını birlikte atanların bundan anladığı çok değişik şeylerdir. Mesela en azından FİDEF gibi, İşçinin Sesi gibi sosyal-faşistler bundan Afganistan'daki gibi bır "halk iktidarı" anlamaktadırlar. Sosyal-faşistlerle "halk iktidarı" lafı üzerinde anlaşmak, onlarla aynı yere imza atmak, onların bu anlayışının da propagandasını yapmaktır. İkincisi , emperyalizm çağında işçi sınıfı önderliğinde olmayan bir "halkın kendi iktidarı" mümkün değildir. Ve ne ilginçtir ki çağrıya imza atanların tümü işçi sınıfını temsil ettikleri ni iddia etmelerine rağmen; çağrıda işçi sınıfı önderliğinden tek kelime yoktur!"
(BP2, s.21)

Bunun safdillik olup olmadığının değerlendirilmesini okuyucuya bırakıyoruz. Ama bizim görüşümüze göre eleştirmenin bu konuda boş gevezelik ettiğini söyleyelim.

* Bizim 12 Eylül bildirisinde milli mesele konusundaki tavrımızın "Türk şöveneisti bir pozisyon" olduğu, GDS toptancısı bir değerlendirmedir.

Tek tek bizim eleştirmediğimiz sloganlara getirilen eleştirilere gelince:

+ "Anti-faşistlere özgürlük" sloganı doğru, ve eleştirilmesi gerekmeyen bır slogandır. Açıktır ki, bu sloganın içeriği çeşitli siyasi gruplar tarafından değişik biçimde doldurulacaktır. Ama bu bütün sloganlar için geçerlidir. "Anti-faşistlere/anti-sosyal faşistlere özgürlük" sloganı sorunu çözmez! Eleştirmen mesela Dev-Yol, Dev-Sol'dan vb. kişilere özgürlük talep edecek mi, etmeyecek mi? Bunlar anti-sosyal faşist mi ?

+ "Disk, diğer kapatılan devrimci demokratik sendika ve kuruluşlara özgürlük" sloganına burada Disk'in "devrimci olduğunun propaganda" edildiği gerekçesi ile karşı çıkmak saçmadır. Çünkü bu slogan başka türlü de yorumlanabilir. Eleştirmen şu konuda tavır takınmalıdır: Disk'e özgürlük talep etmek doğru mudur? Biz sendikal özgürlükten yanayız. Bu Dısk'e yasağın kalkmasını da içerir!

+ "Yaşasın Filistin ve Lübnan halklarının direnişi"sloganı bu sloganın atıldığı dönemde; bu bölgede sorun güncel olduğu için, eleştırilmesi saçma olan, doğru bir slogandır. Eleştirilecek şey bu sloganın olması değil; başka sloganların olmamasıdır.

Yazının sonunda getirılen, bizim ittifakı sanki Türkiyeli oportünist ve revizyonistlerle sınırlı imiş gibi göstermemize yönelen eleştiri doğrudur. Çağrıyı imzalayan gruplar için de Batı Alman oportünist-revizyonist grupları da vardı. Ve bunları eleştirmek öncelikle kardeş örgütlerimizin göreviydi. Ne yazık ki onların daha önemli(!) işleri olduğundan (onlar bize bizim 12 Eylül bildirimizi nasıl yazmamız gerektiğini göstermekle meşguldüler!) çıkardıkları bildiride "kendi" oportünistlerini teşhir etmeyi "unuttular"!!!

$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$

BOLŞEVİK PARTİZAN 3/4'E ELEŞTİRİ

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

BP 3/4'te "Oportünistlerle eylembirliği sorunu" başlığı altında 10. sayfada, 8 Mayıs'la ilgili olarak şunlar söyleniyor:

" Köln'de 8 Mayıs yürüyüşü konusunda çıkardığımız bildiri ve bunu genişçe dağıtmamız doğru idi. Ama bu yürüyüşe kendiliğındencı bir biçimde, başıbozuk, ve çok güçsüz katılmamız; yürüyüş sırasında slogan, vs. atmamamız hatalı idi. Doğru tavır, giden yoldaşların bu şekilde katılacak yerde, kendilerini propaganda ile sınırlamaları idi."

Bu paragraf birden fazla yanlışı içermektedir.

Birincisi, bilindiği gibi (BP yazı kurulunun da bildiği gıbi) 8 Mayıs'ta sadece Köln'de değil, Duisburg'da da bir yürüyüş vardı. Bu yürüyüşler, cuntanın işkencelerini ve ıdamlarını hedef almakta idi. İdamların insanlık suçu, vs. olduğu propaganda edilmekte idi. Du'da Bir-Kom ve sosyal-faşıstler , K'de ise HK, dHB ve Pn. yürüdüler. Biz NRW'deki BP taraftarları olarak her iki yürüyüşte bildiri dağıttık. Ayrıca Köln'de — bize söylenene uyarak — blok kurarak yürüyüşe katıldık. Yani bizler K'deki eylemi (niyeyse!) tercih ettik ve buna katıldık. (Bu tercih meselesinin nasıl değerlendirildiğine , 12 Eylül genelgesinde bakılabilir.) Bu hataya, yukarıdaki paragrafta değinilmemesi ayrı bir hatadır.

İkincisi, yürüyüşe kendilığindenci bir şekilde , başıbozuk, güçsüz, vb. katılışımız üzerinedir. Eylemden iki-üç gün öncesine kadar somut olarak burada (A'de) bize verilen bilgi, sadece bildiri dağıtacağımız şeklinde idi. "7 Mayıs'ta" blok kuracağımız söylendi. Nitekim bu bilgi kaosu çerçevesinde gidilen yürüyüşte, hatta diğer şehirlerden gelen yoldaşların (somut olarak konuştuklarımız Do ve W) sadece bildiri dağıtmak için geldiklerini de göz önünde bulundurursak, katılımımız, yukarıdaki paragrafta kullanılan sıfatlara uygun oldu. Böylesi bir katılımda düzgün slogan, vb. atmaktan sözetmek ne denli doğrudur?

Üçüncüsü, doğru tavır nasıl olmalıydı sorusuna verilen cevaptır. Burada hata , giden yoldaşların sırtına yüklenmekte ve yönetıcı organların hatası tartışılmamaktadır. Hata, bölgenin midir, yoksa MK'nin mi? Belli değildır. Tam da bu ilişki içinde Kl0 s.127'de "MK'nın X'in mektubuna cevabı " başlıklı yazıda şunlar denılıyor:

" MK'nin azınlığını oluşturan yoldaşlar 8 Mayıs'ta Köln'de yapılan yürüyüşe katılmayı doğru buluyor. Şımdı çoğunluk bu konuda özeleştırı yapılması gerektiğini savunuyor."
.....
"... çelişme çözülmemiştir. Bu çelışmenin anlayışta mı olduğu tartışma ıçinde daha açık ortaya çıkacaktır."

Sorun ifade edildiği üzere çözülmemiş. Fakat BP 3/4'te tam bır değerlendirme, hem de eyleme katılan yoldaşların nata yaptığı yönünde bır değerlendirme gözümüze çarpmakta...

Biz bunların düzeltılmesi gereken önemlı hatalar olduğunu düşünuyoruz. Yazıdaki büyüklükte bır paragrafla bu ıfade edılebilir, düzeltme yapılmalıdır.

Belki ayrıca belirtmekte fayda vardır. Biz 8 Mayıs'ta ıkı şehirde yapılan ve yonelımleri sakat, devrimci olmayan bu eylemlere, içinde bulunduğumuz aşamada, katılmayı yanlış bulmaktayız. Özeleştırısi yapılmalıdır. (Bize özeleştiri yapılacağı yönün de bilgi verilmişti. Ancak onun yerine BP 3/4'teki değerlendirme ile karşılaştık.)

Bolşevık selamlar

. SK
06.01.83

MERKEZ KOMİTESİNİN AÇIKLAMASI

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Yoldaşların getirdiği eleştiride eleştiri hedefi olan paragrafta gerçekten de hata bu yürüyüşe giden yoldaşların sırtına yüklenmekte, ve yönetici organların, Merkez Komitesinin hatası tartışılmamaktadır.

Sonuç kendiliğindenci bir katılım olmuştur. Ama sorumlu birinci derecede kimdir? Kuşkusuz bu konuda birinci derecede sorumlu olan Merkez Komitesidir. Merkez Komitesi bu konuda yapılacak yürüyüşler hakkında bilgi edindikten sonra; Köln'deki yürüyüşe katılıp katılmama konusunda tereddütlü davranmış, yürüyüşten bir hafta kadar önce çoğunlukla yürüyüşlere katılmama; her ikisinde de mümkün olduğunca güçlü propaganda yapma kararı almış; ancak bu kararını yürüyüşe iki gün kala yine çoğunlukla değiştirmiştir. Köln'de yapılan yürüyüşe yakın çevredeki şehirlerden katılma kararı almıştır. Bu karar birçok açıdan kuşkusuz yanlış bir karardı.

Önce bizim gücümüz bellidir. Bölgesel olarak katılındığında, aynı zamanda aynı bölgede bir başka şehirde de yoğun propaganda yapılması kararına bağlı olarak katılındığında, yanyana gelecek kitlenin çok az sayıda olacağı bellidir. Böyle bir durumda bu az sayıda kitlenin yürüyüşe katılmaması, tümünün propaganda yapması doğru olurdu. Biz bir yürüyuşe katılma kararı alırsak; mümkun olduğunca güçlü katılmak şıarımız olmalıdır. Bu hem bizim kendi propagandamız açısından, hem de katılmayı doğru bulduğumuz eylem açısından önemlidir.

Sekiz Mayıs Köln yürüyüşünde ise alınan karar gereği en baştan bizim açımızdan güçsüz (kendi seferber edebilecek durumda olduğumuz gücün altında!) bir katılım olacağı belli idı. Eğer gerçekten de yönelimini doğru bulup, bunu desteklemek istiyordu isek; o zaman sallantılı, tereddütlü davranmamalı, en baştan bu yürüyüşe katılma kararı almalı, ve bütün gücümüzle propagandaya —katılma yönünde— yüklenmeli idik. Bu tereddüt, aşağıya yoldaşların koyduğu biçimde yansıdı. Önce sadece bildiri dağıtılacağı; ardından yürüyüşe çok az kala blok kurulacağı bildirildi. Bu tam bir kaos yarattı. Bunun sorumlusu kuşkusuz kararı alan organ, yani Merkez Komitesidir.

Kesinlikle yürüyüşe iki gün kala katılma kararı almak yanlıştı. Yürüyüşe iki gün kala yapılacak tek şey, daha önce alınan kararı uygulamak; gidip mümkun olduğunca geniş — her iki yürüyüşte de— propaganda yapma kararı idı. Bunun yapılmaması yanlıştı.

Bu yürüyüşe katılma kararının alınmasında tayin edici rol oynayan düşünce şudur: Köln'de, Duisburg'dakinin tersine, devrimcilerle karşı-devrimciler arasında bir eylembirliği yok. Varolan eylembirliği, devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportunist grupların bir eylembirliği. Böyle bir eylembirliği tarafından düzenlenen bir yürüyüşe katılmak yanlış değildir. Ayrıca biz de devrimcilerin idam edilmesine karşıyız. Bu talep desteklenmesi gereken bir taleptir. Bizim gidip yalnızca bildiri dağıtmamız halinde, sanki cuntaya karşı mücadele diye bir sorunumuz yokmuş gibi gözükebilir. Bu oportunistlere demagoji fırsatı verir. Vs.

Bu düşünce silsilesi içinde önce Koln ile Duisburg yürüyüşü arasında belli bir anlamda ayrım yapan düşunce doğrudur. Gerçekten de böyle bir ayrım vardı. Ama bu ayrımın varlığı ötesinde şu sorun çözülmek zorundadır: Genelde yanlış olmayan birşey, somut durumda da yanlış olmamak zorunda mıdır? Yani böyle bir yürüyüşe (Şimdi tartıştığımız, genel olarak devrimci gördüğümüz oportünist örgütlerin eylemleridir) katılmak genelde yanlış olmasa bile, somut olarak 8 Mayıs yuruyüşüne katıldığımız şekli ile katılmak doğru mu idi? Bu genelde yanlış değildir gerekçesi ile her eyleme katılma yönünde tavır takınmak, sonuçta bizim siyasetimizi oportünistlerin tayin edeceği kendiliğindenci sonuçlara varabilir. Bu yüzden bu ilk gerekçe yürüyüşe katılma kararının doğruluğunun gerekçesi olamaz.

İkinci olarak: Devrimcilerin idam edilmesine karşı olduğumuzu göstermek, bunu gücümüz oranında eylemlerde de göstermek, doğrudur, görevdir. Ama burada da şu sorunların bilince çıkarılması lazımdır: Önce bu görev bizim bir sürü görevimiz yanında var olan bir görevdir, ve bugün esas görevimiz olan Parti inşasının diğer temel görevlerine bağlı bir görevdir. İkincisi, yürüyüşü yapan gruplar çok açık bir biçimde devrimcilerin idamına değil, genel olarak idamlara karşı pasifist, burjuva bir tavır temelinde yürüyüş yaptılar. Yani bizim yürüyüşe katılmamız, bir anlamda, onların bu yanlış tavrını da belli ölçüde destekleme anlamına gelecekti. Ac gücümüzle kendimizi bundan kesin bir şekilde ayırmamız oldukça güçtü.

Üçüncü olarak bizim kendimizi böyle bir yürüyüşte propaganda ile sınırlamamız kuşkusuz oportünistler tarafından "Cuntaya karşı mücadele" etmiyorlar vs. şeklinde bir demagoji için kullanılabilir. Ve geri kitle açısından bu demagoji taban bulabilir. Ama bu bizi fazla korkutmamalıdır. Kaldı ki oportünistler az bir güçle katıldığımızda da benzer bir propaganda fırsatı elde edeceklerdi ve ettiler. Biz bunu karar alırken çok gerilerden gelen bir faktör olarak gözönünde bulundurmalıyız. Bizim için tayin edici olan en ileri bilinçli kesimi kazanmak için neyin yapılması gerektiği düşüncesi olmalıdır.

Görüldüğü gibi, bütün bu gerekçelerin ne herhangi biri tek başına, ne de hepsi birlikte ele alındığında Köln'deki yürüyüşe katılmayı haklı gösteren gerekçeler değildir. (Burada açıktır ki eğer bütün gücümüzü seferber etseydik katılmak doğru olur muydu sorununu tartışmıyoruz. Tartıştığımız somut olarak katıldığımız biçimdeki katılmadır. Yürüyüşün yapıldığı dönemde bütün gücümüzü böyle bir yürüyüş için seferber etmek ayrı bir yürüyüş yapmak ya da bu yürüyüşe katılmak (1 Mayıs'ın hemen ertesinde) görüşümüzce doğru olmazdı.)

Yürüyüşe katılma kararımız yanlış bir karardı. Bu kararın sorumlusu Merkez Komitesidir. Eylembirliği sorununun tartışıldığı yazıda bunun ortaya konmaması, sanki hata somut olarak eyleme katılan arkadaşların hatası imiş gibi konmuş olması yanlıştır. Yoldaşların getirdiği eleştiri bu noktada bütünü ile haklıdır. Ayrıca bu konuda eylem sonrasında eylemin doğru dürüst değerlendirilmemesi ve hataların ortaya konmamış olması da hatadır.

Ancak yoldaşların eleştirisinde doğru bulmadığımız bazı ikincil sorunlar da var. Bunlar hakkında da görüşümüz kısaca şöyledir:

Yoldaşlar katılımın kendiliğindenci bir biçimde, başıbozuk vs. olduğunu tespit ediyorlar. Bunda esas sorumlunun Merkez Komitesi olduğunu da doğru olarak tespit edip eleştiriyorlar. Ama bir de "böylesi bir katılımda düzgün slogan atmaktan söz etmek ne kadar doğru olur?" diye bir de soru soruyorlar. Bize burada yanlış bir anlayış sözkonusudur. Buradaki mantık silsilesi şu: "Eğer karar yanlışsa, o zaman uygulaması da kötü, yanlış olacaktır. Bu normaldir." Bu komünistler açısından kesinlikle böyle değildir, olmamalıdır. Karar yanlış da olsa; —alınan bir eylem kararı ise— komünistler o eylem kararının uygulanmasını en iyi biçimde gerçekleştirmeye çalışırlar. Bu onların görevidir. Merkez Komitesinin aldığı yanlış karar kuşkusuz 8 Mayıs'ta uygulandığından daha iyi bir şekilde uygulanabilirdi. Uygulamanın da kötu olmasında —mesela bütün yuruyüş boyunca doğru dürüst slogan atmamamızda— sorumlu olan yoldaşlar, öncelikle yürüyüşün örgutlenmesi ve gidişatından sorumlu olan yoldaşlardır. İnsiyatif kullanılmamıştır. Bunda kuşkusuz alınan kararın yanlışlığı, bir gün kala değişik şeylerin söylenmesi, vs. önemli rol oynamıştır. Ama sorun yalnızca bu değildir. Yoldaşlar eleştiri yazılarında sorunun bu yanını koymuyorlar.

İkinci olarak yoldaşlar Köln'deki eylemi diğerine tercih etmemiz ile, bizim başka bir bağıntıda koyduğumuz tercih sorunu arasında yanlış bir benzetme yapıyorlar. Biz tercih sorununu tartıştığımız genelgede, sorunu yalnızca "oportünist-revizyonistlerin" bir bölümünü diğerine tercih etme bağıntısında tartıştık. Devrim/karşı-devrim bağıntısında tartışmadık. (Bu kuşkusuz eksiktı. Sorunun bu yanını da tartışmak; devrimcilerle karşı-devrimcilerin ortak bir platform temelinde yaptıkları eylembirliklerinde ve somut olarak da 12 Eylül 1982'de yapılacak böyle bir eylembirliğinde tavrımızın ne olacağını koymamız doğru olurdu. Bunun dışında, devrimci gördüğümüz oportünistlerin yaptıkları eylemlerde de yönelimi devrimci olanlarla; yönelimi devrimci olmayan eylemler arasında da ayrım yapmak doğru olurdu!) Halbuki 8 Mayıs'ta biri devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist gruplar; diğeri ise bir bölümü devrimci, bir bolümü karşı-devrimci olan oportünist-revizyonist gruplar arasında gerçekleşen iki ayrı eylembirliği sözkonusu idı. Böyle bir durumda eğer tercih sözkonusu olacaksa, biz devrimci gördüğümüz oportünist-revizyonist grupların eylembirliğini "tercih" edebiliriz. Bu genelde reddedilecek birşey değildir.

Bunlar kısaca yoldaşların eleştirisi hakkında Merkez Komitesi çoğunluğunun düşünceleridir. Bu düşünceler hakkında Merkez Komitesi içinde fikirbirliği yoktur.

PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASINDA PROPAGANDA VE AJİTASYONUN ROLÜ VE ÖNEMİ ÜZERİNE YÜRÜTÜLEN TARTIŞMA

TKP/ML(B)'nin bir sempatizan komitesinin GDS'e yönelttiği bir eleştiri, 'parti inşasının birinci aşaması' konusunda, bunun nasıl kavranması gerektiği konusunda önemli bir tartışmaya yolaçtı. TKP/ML(B) Merkez Komitesi sözü geçen eleştırı yazısını Parti içinde bir önaçıklama ile yayınladı ve cevap vermesi için GDS'e ulaştırdı. GDS bu yazıya tavır takındı. Takındığı tavırda kendi görüşlerini ortaya koydu, ve Merkez Komitesine de bir diçi eleştiri getirdi. Bir sempatizan da (şimdi "muhalefet" saflarındadır) GDS'in eleştirilerinin kabaca bir tekrarı olan iki yazı gönderdi. Aşağıda bu konuda sürdürülen tartışmayı belgeliyoruz.

Akıma Karşı teşkilatına,

Yoldaşlar,

Önce şunu belirtmekte yarar vardır sanıyoruz.Bız Turkiyelı komunistlerin buyuk bır kesımı sızın yazılarınızı okuyup ınceleme ımkânı yoktur. Çunkü bız yeterlı Almanca bılmedığımızden ve sızın yazılarınızın yeteri kadar Türkçeye çevrılmemesı bu durumu yaratmaktadır.

Bundan dolayı aşağıda getireceğimiz eleştiri esas olarak sız kardeş teşkilatımızın pratik mücadelesi ne dayanılarak getirilmiştir. Çünkü gerçekte partî ınşası konusunda sizın gorüşlerınızi detaylı olarak ıncelemedik. Bu eleştiriye cevap verdiginizde bu konuda geniş bılgi sahibı olmuş olacağız.

Bizler bellı bır dönemden beri Batı Almanya'da gücümüz oranında devrimci mücadele yürütmekteyiz. Bu dönem boyunca GDS teşkilatının varlığından haberdarız ve şunu da biliyoruz ki sizler parti inşasının birinci dönemindesiniz. Bu da doğru olan bırşeydir. Fakat bizim doğru görmedığımiz şey, sizın içe dönük çalışmayı esas aldığınız bu dönemde işçi sınıfının öncüsünü kazanmayı nasıl gerçekleştireceğinizdir. Çünkü işçi sınıfının öncüsünü kazanmak için propaganda ve ajitasyon yapılması gerekir. Şimdi bu konuda klasiklerin meseleyi nasıl ele aldıklarına bakalım.

Lenin yoldaş şöyle demektedir:

" Sosyal-demokratların teorik çalışmasının gerekliliğini, önemini ve muazzam kapsamını böylece vurgularken, hiçbir şekilde çalışmanın pratik çalışmanın önünde yürüyeceğini (*) anlatmak istemiyorum. Özellikle, bu sonuncunun, birincisi tamamlanıncaya kadar ertelenmesi gerektiğini de anlatmak istemiyorum. Ancak (sübjektif toplumbilim yöntemi)nin hayranları ya da ütopik sosyalizmin izleyicileri böyle bir sonuca varabilirler."

(*) Tersine pratik propaganda ve ajitasyon çalışması her zaman önplana alınmalıdır. Çünkü birincisi, teorik çalışma ancak pratik çalışmanın ortaya çıkardığı sorulara cevap sağlar, fakat ikincisi, sosyal-demokratlar ellerinde olmayan nedenlerden dolayı kendilerini öyle sıkça teorik çalışmaya vermeye zorlanmaktadırlar ki, pratik çalışmanın olanaklı olduğu her anı çok iyi değerlendirmektedirler.

("Halkın Dostları" kimlerdir, s.301)

Bu alıntıdan da anlaşılacağı gibi Lenin yoldaş teorik çalışmanın hiçbir zaman pratik çalışmanın önüne alınamayacağını, tersine PRATİK propaganda ve ajitasyon çalışmasının HER ZAMAN önplana alınması lazım geldiğini ortaya koymaktadır. Halbuki siz yoldaşlar ise görebildiğimiz kadarı ile bırakalım pratik propaganda ve ajitasyonun önplana çıkarılmasını, sız teoriyi önplana çıkarmaktasınız. Bunun sonucunda işçi sınıfı hareketi içinde yoksunuz. Bunu çeşitli eylemlerde gördük.

Lenin yoldaş, Liebknecht'in şu çok önemli cümlesini alıntı alır: "Studieren, Propagandieren, Organisieren". Ve devam eder:

" Yukarıda üzerinde durulmuş olan teorik çalışma olmadan ideolojik bir önder olamazsınız, bu çalışmayı davanın ihtiyaçlarını karşılamaya yönelt meden, işçiler arasında(abç) bu teorinin sonuçlarının propagandasını yapmadan ve işçilerin (abç) örgütlenmesine yardımcı olmadan ideolojik önder olamayacağınız gibi." (Halkın dostları kimlerdi s.302)

Bu alıntıda da çok açık bir şekilde işçiler arasında teorinin sonuçlarının propagandasını yapmadan ve işçilerin örgütlenmesine yardımcı olmadan ideolojik önder olunamayacağını ortaya koymaktadır. Acaba sız yoldaşlar buna ne diyorsunuz? Yaptığınız ideolojik araştırma ve incelemelerin sonuçlarını Batı Almanya'daki işçi sınıfı içerisinde propaganda ve ajitasyonunu yapıyor musunuz? Yoksa işçiler kendileri sizin yazılarınızı okuyup, sizinle birlikte örgütlenmeye gidecekler!!

Yine "İktidarın Ele Geçirilmesinden Önce ve Sonra Parti" adlı yazısını Stalin yoldaş yazarken, birinci dönem için şöyle demektedir:

" Strateji, yedeklerin varlığını ve yedeklerle manevra yapma olanağını gerektirdiğinden, partının stratejisi, zorunlu olarak sınırlı ve oldukça fakirdi. Parti kendisini, hareketin stratejik planını çizmekle, yani, partinin güçsüzlüğü sonucu partinin yedeklerinden -gerek Rusya'da gerekse de Rusya dışındakı düşman kampı içindekı çelişkiler - yararlanma olanağı yokken, hareketın gıdeceği yolu saptamakla sınırlıyordu.

Taktik, kitlelerin kazanılması ve stratejik başarının güvenliğinin sağlanması için, hareketın her türlü biçiminin, proletaryanın örgüt biçimlerinin kullanılmasını, bunların kombinasyonunu , karşılıklı olarak tamamlanmasını, vb. gerektirdiğinden, partinin taktiği de zorunlu olarak sınırlı ve atılımdan yoksundu.

Bu dönemde partinin dikkatı ve kaygısının merkezinde, partinin kendisi, varlığı ve varlığının korunması vardı. Bu dönemde parti, kendı kendine yeten bır güç olarak görülmektedir. Bu anlaşılır; partiye karşı Çarlığın azgın saldırısı ve Menşeviklerın, partiyi içten çökertme, parti kadrolarını şekilsiz, partısız bir oluşum halıne getirme çabası, partiñin tüm varlığını tehdit ettiğinden, bu dönemde partinin korunması sorunu, birinci derecede anlam kazanmıştır.

Bu dönemde Rusya'da komünızmin temel görevi,en iyı, en aktif ve proletarya davasına en bağlı işçi sınıfı güçlerini partiye kazanmak, proletarya partisini biçimlendirmek ve ayağa kaldırmaktır. Lenin yoldaş bu görevi şöyle formüle eder: 'Proletaryanın öncüsünü komünizm için kazanmak' (Sol Radikalizm)."

Buradan da parti ınşasının birinci dönemında proletaryanın öncüsünün komünizm ıçin kazanılması gerektığını açıklamaktadır. Buradan da sızın işçi sınıfı oncülerını nasıl kazanacağınızı sormak istıyoruz. Bize göre işçi sınıfının öncüsünü kazanabilmek ıçin gücümüz oranında işçi sınıfının ıçinde örgutlenmenin gerektığını savunuyoruz. Bu görüşümüzün doğru olduğunu şu alıntıyla tamamlayalım:

Stalın yoldaş, Lenın yoldaşın yazdığı "Ne yapmalı?" adlı eserı değerlendirirken şöyle demektedir:

" 3) MARKSİST PARTİNİN, İŞÇİ SINIFI HAREKETİYLE SOSYALİZMİN BİRLEŞMESİ OLDUĞUNU soyleyen temel Marksist ılkeyi başarıyla uyguladı."
(SBKP(B) Kısa Tarıhı, s.52)

Bu alıntıda ortaya koyduğu gibi Marksist parti - nin işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmın birleşmesi

olduğunu söylemektedir. Bu konuda siz yoldaşların yanlış bir uygulama içinde olduğunuzu düşünmekteyiz. Bugün Batı Almanya'daki komünist teşkilatın görevi, içe dönük çalışma adına teoriyi öne çıkarıp, işçi sınıfının hareketini seyretmek değil, bizzat gücü oranında işçi sınıfının içine girip örgütlenmek, teoriyi pratikle kaynaştırmaktır. Bu yapılmadan işçi sınıfından kopuk olacaksınız, sınıf mücadelesinden kopuk olacaksınız, dolayısıyla işçi sınıfının öncüsü de olamayacaksınız.

Bu yazımızı teşkilatınız içinde yayınlayacağınızı umar, görüşlerinizi yazılı olarak bekleriz.

Komünist selamlarla mücadelenizde başarılar dileriz.

... Sempatizan Komitesi
Şubat 1982

MERKEZ KOMİTESİNİN (ÖN)AÇIKLAMASI

Yoldaşlar,

"Akıma Karşı teşkilatına" başlıklı yazı, bir SK'nın yazısıdır. Yazı Akıma Karşı teşkilatına yazılmıştır. Onlara ulaştırılacak, cevabı da yayınlanacaktır.

Fakat biz de Merkez Komitesi olarak bu yazı konusunda şimdilik tartışmayı başlatmak için bir ön açıklama yapmak istiyoruz.

Yoldaşlar GDS'ten yoldaşları teori ile pratiği kaynaştırmama noktasında eleştirmektedirler. Bu konudaki eleştirinin haklı olup olmadığı konusunda anlaşabilmek için önce "pratik"ten ne anlaşıldığı konusunda fikir birliğinde olmak gerekir. "Pratik" ajitasyon-propaganda-örgütlenme-eylem vb.nde çok geniş bir alanı kapsar. Örneğin propaganda alanında; parti içinde Marksizm-Leninizmin eğitimi pratiktir, örneğin sempatizanlarla yapılan bir toplantıda Marksizmin eğitimi bir pratiktir; örneğin propaganda yapan bir bildirinin hazırlanması pratiktir; bu bildirinin basılması, dağıtılması bir pratiktir; örneğin bir yürüyüşü hazırlamak bir pratiktir; bir greve katılmak pratiktir, vs. Geçmişte pratik konusunda dar bir anlayışa sahiptik. Pratik deyince aklımıza yalnızca doğrudan yürüyüş, miting, grev, vb. eylem geliyordu. Halbuki Marksist-Leninist klasiklerin eserlerinin incelenmesi, pratiğin böyle dar bir yorumlanmasının yanlış olduğunu gösterdi.GDS'e mektup yazan yoldaşlar görünürde bu dar pratik anlayışını sürdürmektedirler. Aksi taktirde onların GDS'e yönelttikleri işçi sınıfının öncü kesimini nasıl kazanacaksınız sorusu ve bu soru içinde yatan bu konuda hiçbirşey yapmıyorsunuz eleştirisi anlaşılmaz olur.

Çünkü GDS'ten yoldaşlar güçleri oranında gazete, bildiri, propaganda broşürü çıkarıp bunları dağıtıyor; belli eylemler içinde işçi sınıfının ileri kesimlerine ulaşmaya çalışıyor.

Bizim kavradığımız kadarı ile bu noktada getirilen eleştiri doğru bir eleştiri değildir.

Önümüzdeki dönemde tartışma içinde, özellikle "pratik" kavramının içeriği konusunda daha detaylı tavır takınmaya çalışacağız. Şimdiden bu nokta üzerinde düşünülmeli; tartışılmalı; araştırılmalıdır.

GDS'İN TAVRI

TKP/ML(B) Merkez Komitesi, tavır yazısından öğrendiğimize göre, AKIMA KARŞI'nın teorisi ve pratiğinin sorunları üzerine bir tartışma açmıştır. Merkez Komitesinin bu açıklamasından, onun GDS'e olan eleştirinin esas nedeni olarak, Bölge Sempatizanlar Komitesinin "pratik" kavramını daraltarak yalnızca eylemler, grevler, mitingler anlamında kavramasını gördüğünü öğreniyoruz. Merkez Komitesi tekyanlı cevabında ağırlığı, "pratik" kavramı üzerine olan görüşlerini sergilemeye ve GDS'ın hem propaganda hem de eylem yaptığına dikkat çekmeye vermektedir.

TKP/ML(B) Merkez Komitesi, Bölge Sempatizanlar Komitesinin parti inşası ile ilgili olarak tamamen yanlış bir çizginin propagandasını yaptığını açığa çıkarmamaktadır.

Bu açıdan Merkez Komitesinin açıklaması yetersizdir ve hatta TKP/ML(B) Merkez Komitesinin tayin edici bir hatasını açığa çıkarmaktadır. Sorun akademik olarak (ele alınmakta —ÇN) ve Marksist-Leninist bakış açısından parti inşasında iki düşman çizgi arasındaki mücadele olarak görülmemektedir.

Çünkü tayin edici sorun "pratik" kavramının tanımı değildir, tayin edici sorun TKP/ML(B)'nin Bölge Sempatizanlar Komitesinin parti inşası ile ilgili olarak /GDS'in çizgisine de zıt olan/ ve TKP/ML(B) Merkez Komitesine tam zıt bir çizgiye sahip olduğudur. Yalnızca "Yaşasın TKP/ML(B)" ortak açıklamasına baktığımızda bile, bu açığa çıkar. Görüşümüze göre, GDS'e mektup biçiminde ortaya konsa bile,TKP/ML(B)'nin parti inşası çizgisine yönelik bu saldırıyı cevaplandırmak, bu saldırıyı ortaya çıkarmak, onu TKP/ML(B) saflarındaki parti içindeki mücadele ile ilişki içinde ele almak ve bu görüşlerin örgütün çizgisi olmaları halinde Parti'yi çöküşe götürecek görüşler olduğunu kanıtlamak ilk planda TKP/ML(B) Merkez Komitesinin görevidir. Bir yandan Merkez Komitesinden şimdiye kadar olduğundan saldırgan ve daha yoğun bir biçimde parti inşasının yasalarını yanlış çizgilere ve Marksizm-Leninizmden sapmalara karşı keskin ideolojik mücadele içinde kavramayı, savunmayı ve buna uygun hareket etmeyi talep ederken, diğer yandan aynı zamanda TKP/ML(B) sempatizanlarının eleştirisini değerlendirmek, buna cevabımızı ortaya koymak ve bu arada uzun alıntılarla parti inşası ile ilgili görüşlerimizi belgelemek, ajitasyon ve propagandamıza bir bakışla , işçi sınıfının öncülerini kazanma çalışmasını nasıl yürüttüğümüzü vs. açıklamak için bu vesileyi memnuniyetle kullanıyoruz.

SEMPATİZANLARIN ELEŞTİRİSİNE CEVAP

Yazılarının birçok yerinde TKP/ML(B) sempatizanları, bizim işçi sınıfının öncüsünü kazanmak için çalışma yürütmediğimizi iddia etmektedirler. Bu şu alıntılarda görülmektedir:

a) "Çünkü işçi sınıfının öncüsünü kazanabilmek için propaganda ve ajitasyon zorunludur" denerek dikkatimiz çekilmektedir.

b) İşçiler arasında teorik çalışmanın propagandasını yapmanın zorunluluğu üzerine Lenin'in "Halkın dostları"ndan yapılan ünlü alıntısından sonra şunlar yazılmaktadır:

"Peki buna ne dersiniz, yoldaşlar? İdeolojik çalışmalarınızın ve araştırmalarınızın Batı Almanya'da işçi sınıfı içinde propaganda ve ajitasyonunu yapıyor musunuz? Yoksa, işçiler kendiliğinden sizin yazılarınızı okuyup, sizinle örgütleniyor!!"

Batı Almanya'daki bir komünist örgütün görevi - nın "içe dönük çalışma adına teoriyı ön plana a lıp işçi sınıfı hareketini seyretmek" olmayıp , "aksine doğrudan -kendı gücü oranında- işçi sınıfı içine gıdip onu örgütlemek olduğu" söylenmektedir.

Bütün bu eleştirilere ve "siz işçı sınıfı hareketi içinde yoksunuz"(1) notuna karşılık bize bu eleştirinin tümüyle yanlış göründüğü ve bizzat yazıyı kaleme alanlar tarafından bile sürdürülemeyeceği şekilde açıkça cevap vermek zorundayız. (Ekte yalnızca Ağustos 1980'den Mart 1981'e kadar yayınladığımız ve hepsi de işçi sınıfının öncülerini kazanmaya hizmet eden ajitasyon ve propaganda bildirilerinin bir listesini yayınlıyoruz.) Şu veya bu bildiri TKP/ML(B) Bölge Sempatizanlar Komitesinden yoldaşların eline geçmemişse bile, bilmektedirler ve bilmek zorundadırlar ki, böylesi bildiriler bizim tarafımızdan daha fazla üretilmektedir ve üretilecektir. Görüşümüze göre, bu gerçekler ışığında,GDS in işçi sınıfının öncüsünü kazanma çalışması ve dışa karşı propaganda eylemi hele hiç yapmadığı iddiasının üzerine daha fazla gitmek gereksizdir.

2. Bölge Sempatizanlar Komitesinin eleştirisinin özü, parti inşası ile ılgili yanlış bir çizgidir.

Ama bütün bunlar, özü teşkil eden, en önemli, en merkezi problem değildir. Bu iddia "pratik" kavramının tam bir tanımı ile ortadan kalkmaz. Özü teşkil eden, içeriksel çelişki, parti inşasına ilişkin iki zıt çizgi arasında bir mücadelenin varoldu ğudur ve burada hiçbir uzlaşmaya, hiçbir uzlaşmacı tavra yer yoktur.

Özü teşkil eden ve özü götüren çelişkı, bızım görüşlerimizin tersine, TKP/ML(B) Bölge Sempatizanlar Komitesinin içe dönük çalışmanın, yenı uyeler kazanmak için ajitasyon ve propagandadan daha önemli olduğunu, yani belli bir şekilde kendine yeterek güç olarak Parti'nın sağlamlaştırılması ve çelikleştirilmesinin işçi sınıfı hareketi içinde propaganda ve ajitasyon çalışmasından önce gelmek zorunda olduğunu kabul etmemesidir. Bu böyledir. Burada tüm bir yanlış görüşler düğümü vardır. Bu düğümü çözmek, Bölge Sempatizanlar Komitesinin, eğer varsa, diğer yazılarını tahlil etmeyi gerektirir. Açıklayalım:

Biz basit bir şekılde teorıyı öne almıyoruz, tersine içe dönük çalışmayı, parti inşasını, dışa yönelik yani yenı kadro kazanma çalışmasının önüne alıyoruz.(2)

Parti ınşası çalışması içinde üç tayin edici bileşeni tespit ettik: teorik çalışma, kadro çalışması ve örgüt çalışması ve devamla teorik çalışmanın zincirin esas halkası olduğunu saptadık. Pratık çalışmanın sürekli olarak önde geldiği şeklınde "Halkın dostları"ndan yaptığınız alıntının bizim için geçerlı olduğunu çalışmamızın başından berı açıkça tespit ettik. (Ekte basılan ve 1974 yılında yayınlanan "Batı Almanya'da Marksizm-Leninizm ve Oportünizmin temel sorunları"ndan alıntıdan da görülebıleceği gibi) bunu savunduk ve propaganda ettik. Lenin'in "Halkın Dostları kimdir..." adlı eserinden yapılan bu alıntıyı, bız tam da, sizin yaptığınız gibi sankı Lenın bu alıntıyla teorinin pratik karşısındaki öncü rolünü ınkâr ediyormuş gibi yapılan yorumlara karşı savunduk. Biz devrimci teorinin, devrimci bir pratiğin önkoşulu olduğunu ortaya koyduk. Pratık buna rağmen, devrımci teori devrimci pratiğe hızmet ettiği sürece önde gelir ve (devrimci teori —ÇN) buna bağımlı elde alınmak zorundadır. Bölge Sempatizanlar Komitesinin "Yaşasın TKP/ML(B)" dörtlü ortak açıklamasını, üçlü Stalin açıklamasından parti inşası ile ilgili bölümü ve ekte bastığımız "... Marksizm-Leninizmin temel sorunları..." adlı kitabımızdan alıntıyı incelemeleri ve bu belgeler temelinde bize olan eleştirilerini detaylı ve kanıtlı olarak ortaya koymaları gerektiği görüşündeyiz. Elbette ki, böyle bir eleştiriyi de yanıtlayacağız.

(1) "Bunun bir sonucu olarak ışçi sınıfı hareketi içinde yoksunuz", ya da "ışçiler kendiliğinden sizin yazılarınızı okuyup sizinle örgütleni - yor!!" gibi tezler, parti inşası çizgisi için keskin bir mücadele ile ilişki ıçinde kavranacak, degersiz döküntülerdir. İlkönce sız,bizım içinde "var olmadığımız işçi sınıfı hareketı " ile ne kasdettiğinizi açıklamak zorundasınız. "işçiler"ın bizim yazılarımızı okuyup, bızımle örgütlenip örgütlenmediği sorusuna gelince, ne redeyse şeytana uyup "elbette ki, bizim yazılarımızı daha tanımayan ışçiler de vardır" şeklinde yanıtlayacaktık. Ama şaka bır yana, elbette ki devrimci bilinen işçiler arasında bizimle örgütlenen, bizim yazılarımızı inceleyen ve tanıyan yalnızca çok küçük bır azınlıktır. Bu ama asla AKIMA KARŞI'nın bir özelliği değildir, aynı zamanda TKP/ML(B) için de geçerlidir Bizde bunun nicelik olarak daha güçlü ağır bası masi, diğerlerinin yanında emperyalist Batı Almanya'nın özellikleri, işçi aristokrasisi, sosyal-demokrasi ve modern revizyonistlerin rolü ile bağıntılıdır.

(2) Bununla ilgili olarak bak: GDS-Info 6/82, 1 Mayıs üzerine yazı, V.Bölüm, 1. nokta, s.39-41

EK 1: GDS'ın Ağustos 1980'den Nısan 1981'e kadar yayınladığı bazı bıldırilere genel bır bakış

Ağustos 1980: AKIMA KARŞI ve B. BERLİNLİ KOMÜNİST'ın ortak bıldırisi	KATİP SALTAN YOLDAŞ (inşaat işçisi ve ATİF uyesi) AACHEN'DE FAŞİST ÇETELER TARAFINDAN KATLEDİLDİ! -4 sayfa; Saltan Yoldaşın anısına düzenlenen bir yürüyüş haberi ile.
Eylül 1980: AKIMA KARŞI ve B. BERLİNLİ KOMÜNİST'in ortak bıldırisi	TÜRKİYE'DE ASKERÎ DARBE! -4 sayfa; bu bildiri 20.9.80'de Frankfurt'ta askeri darbeye ve Hildesheım'de NATO Güz Tatbikatına karşı düzenlenen yürüyüşlerde dağıtıldı.
Ekim 1980: AKIMA KARŞI ve B. Almanya'da PARTİZAN sempatizanlarının ortak bildirisi	FAŞİZME KARŞI MÜCADELE EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ! -4 sayfa; bu bıldırı ATİF'in düzenlediği açlık grevi sırasındakı eylemlerde ve yürüyüşlerde dağıtıldı; B. Alman emperyalizminin Türkiye'deki faşist cuntaya karşı dostça tutumu ve Münih'deki faşist bombalama olayı ele alınmaktadır.(Aynı zamanda bak: Devrimci basına karşı soruşturma! bu sayfada)
Kasım 1980	Açık tartışma için: KABD'NİN REVİZYONİST ÇİZGİSİNİ TEŞHİR EDELİM! -4 sayfa, DINA3; KABD'nin ROTE FAHNE'sinin basın şenlığında ve KABD'nin düzenlediği "Hoca, Mao Zedung(a karşı" toplantısında dağıtıldı. (Bu son toplantı ile ilgili olarak aynı zamanda GDS'in bu sayısının 19. sayfasına bak)
Aralık 1980: AKIMA KARŞI ve B. BERLİNLİ KOMÜNİST'ın ortak bildirisi	TKP/ML-TİKKO VE PARTİZAN SANIKLARI FAŞİST MAHKEME ÖNÜNDE! -4 sayfa, Almanca ve Türkçe; (bak aynı zamanda GDS'in bu sayısı, 16. sayfa) ATİF ve diğer örgütlerin 20.12.80'de Köln'de düzenledikleri yürüyüşte dağıtıldı.
Şubat 1981:	KPD'NİN BARIŞ PLANI: BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN BÜYÜK GÜÇ POLİTİKASI İÇİN BİR PLAN! -4 sayfa; KPD Başkanı Ernst Aust'a sorular, Roter Morgen ve KPD'nin barış planından alıntılar ve AKIMA KARŞI'nın bir yorumu ile; bildiri KPD'nin Frankfurt'ta düzenlediği bir toplantıda dağıtıldı.

Mart 1981: SPD/FDP HÜKÜMETİNİN "SOLLARI"NIN TEMSİLCİLERİ TÜRKİYE'DE FAŞİSTLERİN YANINDA NE YAPIYORLAR?
-2 sayfa, Almanca ve Türkçe; "Türkei-Komitee"lerin 14.3.81'de Frankfurt'ta düzenledikleri yürüyüşte dağıtıldı. (Aynı zamanda bak:GDS'in bu sayısı, s.17)

EK 2: "Batı Almanya'da Marksizm-Leninizm ve Oportünizmin Sorunları" adlı, 1974'te yayınlanan GDS'in kitabından bir bölüm

1973/74'te yazılan ve ilk kez 1974'te yayınlanan ve aşağıdaki bölümlerin alındığı taslakta bazı özel olarak alınan problemlerin artık eskidiği elbetteki göze çarpmaktadır. Bugün "anti-revizyonist" sahte Marksist örgütlerin içinde çalışmaya güçlü bir şekilde ağırlık vermek yanlış olur. Ayrıca bugün geçmişte var olan Alman-İspanyol Dostluk Cemiyeti ve Arnavutluk Dostluk Cemiyeti gibi demokratik kitle örgütleri yoktur.

Bu bölümlerde anılan ve Dünya Komünist Hareketinin genel çizgisi sorununu esasta çözülmüş olarak gören Arnavutluk Emek Partisi ve Çin KP'nın aşırı bir derecede olduğundan fazla değerlendirilmesi ve Çin KP'nin "Polemik"inin abartılması daha o zaman problemli idi ve bugün tamamıyla yanlıştır. Bununla bağıntılı olarak parti inşasında teorinin esas halka olarak alınması çok önemli gerekçenin, yani çok olumlu değerlendirilen Uluslararası Komünist Hareketinin sefaletinin o dönemde böyle görünmediği belirtilmelidir.

Belirtmek gerekir ki, teorik çalışmanın çeşitli bölümlerinin ilişkileri, özel olarak da bir yandan ilkelerin savunulması ve diğer yanda kendi devriminin çizgisinin hazırlanması özel bir bölümde (bak sayfa 204) "Teorik çalışmanın temel görevleri) başlığıyla ele alınmıştır.

"Teori ve Pratiğin Birliği Sorunu ve Partinin YARATILMASI İçin Teorinin Esas Halka Olarak Rolü"

Batı Almanya'da Marksist-Leninist Parti inşası için diğer bir TEMEL ve ZORUNLU önkoşul, parti inşasında teori ve pratik sorununun doğru ele alınmasıdır.

Stalin bize,

"... bilim ile pratik faaliyet arasındaki bağın, teori ile pratik arasındaki bağın, onların birliğinin, proletaryanın yolgösterici yıldızı olmaları (gerektiğini)"
(SBKP(B) Tarihi, Almanca, s.144)

öğretmektedir.

Stalin'ın burada sözünü ettiği PRATİK faaliyet, ASLA yalnızca devrimci güçler ve kitleler arasındaki çalışmayı kapsamaz, aynı zamanda PARTİ İNŞASININ pratik faaliyetini de kapsar. Partinin oluşturulması aşamasında zorunlu olarak büyük yer kaplayan BU faaliyet, parti inşası yasalarına uygun olarak tüm kapsamı ile aşikar olmamalıdır. Bundan dolayı, teori ile pratik arasındaki bağ sorunu ele alındığında şunlara dikkatı çekmek gerekir:

Birincisi, teori PARTİ İNŞASININ pratiği ile birleştirilmelidir ve ikincisi, bu yetmez, aynı zamanda teori, kitleler ve devrimci güçler arasındaki pratik faaliyetle birleştirilmelidir.

Bu pratik faaliyet, parti inşasının ilk döneminde esas olarak partinin yaratılmasına HİZMET EDER. Bu ayrımda, yüksek devrimci faaliyeti, günlük çalışmayı, görünür ya da görünmez bir biçimde, ölçüsüz bir şekilde sürdürülen ve kendisinden sadece eylemleri, bildiri dağıtımını, vs. anladıkları "Pratik"in "elle tutulabilir sonuçları" ile karıştıran HERKESE cevap mevcuttur. Onlar için önemli olan en çok da göze girmeye çalışmak ve anlık başarılardır.

Parti inşasının birinci döneminin esas görevi olarak proletaryanın öncüsünün kazanılması, yalnızca Parti kadrolarının yetiştirilmesini kapsamaz, bu aynı zamanda örgütün oluşturulması ve kendi ülkesinde devrimin teori ve programının hazırlanmasıyla da sıkı sıkıya bağlıdır.

Parti inşasının bu üç bileşeni, birbirinden ayrılmaması gereken bir ve aynı zincirin halkaları - dır. Kadrosuz ve örgütsüz teori, teorisiz ve örgütsüz kadro, teorisiz ve kadrosuz örgüt; bütün bunlar Marksist-Leninist öncü örgütün inşasında düşünülemez.

Marksist-Leninist parti ilk planda ideolojik ve örgütsel açıdan yukarıdan aşağıya inşa edilmek zorundadır. Marksist-Leninist bir merkezden başlayan bu inşada tayin edici olan, zinciri en iyi şekilde güvence altına alan ESAS HALKAYA sıkı bir şekilde sarılmaktır. Biz, parti inşasında 3 bileşenden HİÇ BİRİNİN ihmal edilemeyeceğini açık bir şekilde vurguluyoruz. Çünkü, bu bileşenlerden biri kavranmazsa, bütün başarısızlıkla sonuçlanır, parti inşa etmek imkânsızdır.

Bundan dolayı Lenin partinin yaratılması dönemin de şunu vurgular:

"Bu koşullarda teorik ve pratik çalışma, ak saçlı Alman sosyal-demokratı Liebknecht tarafından haklı olarak şöyle tanımlanan tek bir çalışmada kaynaşır:

ÖĞRENME, PROPAGANDA, ÖRGÜTLENME.

Yukarıda üzerinde durulmuş olan teorik çalışma olmadan ideolojik bir önder olamazsınız, bu çalışmayı davanın ihtiyaçlarını karşılamaya yöneltmeden, işçiler arasında bu teorinin sonuçlarının propagandasını yapmadan ve onların örgütlenmesine yardımcı olmadan ideolojik önder olamayacağınız gibi." (Halkın Dostları kimlerdir..., Lenin, TE, c.1, s.301, abç)

Partiyi, proletaryanın öncüsünü inşa etmede teorik sorunlar yine, eğer durum Mao Zedung'un aşağıda anlattığı gibi ise, nakım yeri alırlar ve tayin edici halka olurlar:

"Eğer Lenin'ın 'Devrimci Teori Olmadan Devrimci Hareket Olmaz' (bak: "Ne Yapmalı?", Lenin, TE, Almanca, c.5, s.379 —YN) sözleri doğrudan güncellik kazanıyorsa, bu durumda devrimci teorinin oluşturulması ve yayılması esas ve tayin edici rolü oynar."
(Çelişki üzerine, SE I, Almanca, s.394)

Eğer "devrimci teorinin oluşturulması ve yayılması esas ve tayin edici rolü" oynuyorsa, bu durumda teori sürekli olarak, sanayi proletaryası ve devrimci güçler arasındaki pratik çalışmada da olduğu gibi, parti inşasının pratiğini aydınlatmada bir ARAÇTIR.

Oportünistlerin SÜREKLİ OLARAK ÖN PLANDA BULUNAN pratik faaliyeti -ÇÜNKÜ TEORİK ÇALIŞMA BUNUN İÇİN YÜRÜTÜLMEKTEDİR- ilerletmek için teorinin belirli bir durumda esas halka olabileceğini, yani HEDEFE ulaşmak için bir ARACIN belli bir durumda tayin edici olabileceğini kavramaları mümkün değildir. Çünkü bu çelişki hayatın bir çelişkisidir ve oportünistler için hiçbir şey tam da hayatın doğru bir şekilde anlaşılması kadar uzak değildir.

Biz bizim durumumuzda planlı ve öncelikle yukarıdan aşağıya yürütülen parti inşası için esas halkanın TEORİ olduğunu iddia ediyoruz. Planlı ve yukarıdan ağaşıya kadro yetiştirilmesi ve örgütlenme sorununu çözebilmek için bu halkayı kavramak zorundayız.

Kadroların kazanılması ve yetiştirilmesi ve bir örgütün yaratılması esas halka olamaz. ÇÜNKÜ, her ikisi için de, yalnızca bağımsız olarak Marksizm - Leninizmin ilkelerine hakim olmayan ve onu somut koşullarda kullanmayan, aynı zamanda öncelikle her türden oportünist akımla arasına AÇIK bir çizgi çekmiş ve çekmeye devam eden birbiriyle sıkı bir uyum içinde olan ve denenmiş bir devrimci çekirdek varolmalıdır.

Bizim durumumuzda birbiriyle sıkı bir uyum içinde olan ve denenmiş Marksist-Leninist bir merkez olmaksızın, kadro yetiştirilmesi tayin edici olarak alınsaydı ne olurdu?

Bizimle örgütlenen bir işçinin, bizimle KPD/ML , KPD(RF), KBW (1) arasındaki ilkesel farkları ve çelişkileri kavramadığından, tesadüfen, yalnızca sempati yüzünden, vs. bizimle olmasını istiyor muyuz?

Bu mutlaka proletaryanın ÖNCÜSÜNÜN inşasından başka herşey olurdu ve bu durumda hemen bu oportünist örgütlerle birleşebiliriz. Ancak, İDEOLOJİK MÜCADELE yoluyla modern revizyonizme ve onun FAC(2)'deki tüm türleri ile aramıza açık bir ayırım çizgisi çizebilmişsek ve çiziyorsak, kadro kazanabiliriz ve eğitebiliriz. İdeolojik mücadele içinde Marksizm - Leninizmin TEORİSİ ve bu teorinin devrimimizin somut pratiği ile BAĞI içinde oportünistlerin hangi hataları yaptığını KANITLAMAK zorundayız. Devamla, ancak BİZZAT onlardaki bu hataların kalıntılarına karşı doğru tarzda bir mücadele yürütülürse kadro kazanılabilir ve eğitilebilir. Tüm sorun, NE BİÇİM kadro yetiştirileceğidir.

Bu durumumuzda parti inşasının örgütsel sorunlarını esas halka olarak kavrasaydık ne olurdu?

Kuşkusuz, dışa karşı bazılarında bir etki yapabilecek olan "teknik bir aygıt" belirli bir dönem varlığını sürdürürdü. Ancak örgütün İÇERİĞİ ve kadroların bilinçliliği sorunlarının az çok sağlama bağlandığı GÖRÜNÜMÜNÜ VEREN boylesi bir durumda iki olasılık vardır: YA böylesi hilkat garibesi bir yapı, inşa edildiği kadar hızlı bir şekilde, ideolojik olarak daha önce bu örgüt içinde birarada yaşayan birçok ayrı parçalara ayrılır, YA DA bütün aygıt, kendi revizyonist çizgilerini daha kolay uygulayabilmek için İÇERİĞİN bütün sorunlarından, Marksizm-Leninizmin ilkelerinden, ideolojik ve politik çizgiden BİLİNÇLİ OLARAK sapan kişilerin bir aleti olurdu.

Elbette yalnızca kadro yetiştirmek ve örgüt sorunlarının neden esas halka olamayacağını söylemek asla yetmez. Teorinin rolünün neden bu denli önemli olduğunu ve teorik çalışmanın hangi bileşenlere sahip olduğunu olumlu bir şekilde ortaya sermek zorundayız.

Modern revizyonistlerin ihaneti teorinin rolünü arttırmıştır. Marksist-Leninistlerin önüne, Marksizm-Leninizmin ilkelerini modern revizyonistlerin saldırılarına karşı savunma görevi dikilmiştir. Geçmişte devrimci KPD'nin programını ve ilkelerini gözden geçirmek, bunda revizyonist olanı eleştirmek de eskiden olduğu gibi yine de geçerlidir.

KPD'nın yozlaşma sürecini daha tam ve derinden kavramak ve Alman işçi sınıfının KPD'nin önderliği altındaki muazzam mücadelesinden bugünkü mücadele için öğrenmek amacıyla, devrimci KPD'nın belgeleri diyalektik materyalizmin ışığında değerlendirilmeleri gereken çok önemli deneylerdir.

KPD'nin yozlaşmasının Marksist-Leninist güçler tarafından relatif olarak "rahatsız edilmeksizin" gelişmesi gerçeği, onun revizyonist tezlerinin ve teorilerinin büyük bir bölümünün rahat bir şekilde yayılmasını beraberinde getirmiştir. Bu durum teorinin rolünü önemli ölçüde artırmıştır.

Modern revizyonistlerin ihaneti temelinde Troçkizm, sosyal-demokratizm, "eleştirel teori", vs. gibi Marksizm-Leninizme düşman diğer ideolojiler de bir canlılık kazanmış ve ideolojik kargaşalığı büyütmüşlerdir.

"Anti-revizyonist" sahte Marksistler gerçi Marksizm-Leninizme dayandıklarını ve modern revizyonizme karşı mücadele ettiklerini iddia etmektedirler, ama gerçekte teorilerini, programlarını ve ilkelerini revizyonist teorilere dayandırmaktadırlar. Bu "anti-revizyonist" sahte Marksistlerin yayılması aslında daha da büyük ideolojik kargaşalığa götürmüştür.

FAC'de BUGÜNE kadar hem modern revizyonistlerin ihanetine karşı mücadeleyi kararlı ve ideolojik motivlerden hareketle yurutmüş olan, hem de "anti-revizyonist" sahte Marksistlerdeki modern revizyonizmin tortularını kanıtlamış ve buna karşı mücadele etmiş ve bağımsız bir ideolojik ve politik çizgi geliştirmiş, mücadele içinde denenmiş bir Marksist - Leninist merkezin olmaması gerçeği, bugün proletaryanın partisinin yaratılmasında teorinin esas halka olmasına götürmüştür.

Bütün bu gelişme, devrimci harekette gerçek bir ilerlemenin olabilmesi için FAC'deki Marksist-Leninistler için teorinin çok önemli bir rol almasına yolaçmıştır. Ne Marksizm-Leninizmin temel teorilerinin savunulmuş olduğu, ne de B. Alman devriminin Marksist-Leninist bir çizgisi ve Marksist-Leninist bir programının olduğu, ama tersine Marksizm-Leninizmin ilkelerinin çok yönlü olarak çarpıtıldığı ve revizyonist programların ancak böylece yerden fışkırdığı bu ortamda, Marksist-Leninist partinin yaratılmasında teori esas halkayı oluşturur.

O esas halka olarak alınmaksızın Marksist-Leninistlerle birleşmek için oportünistlerin türlerinden kendini ayırmak mümkün değildir. Kadrolar tam da bu mücadelenin içinde yetiştirilebilir ve ancak esas halka olarak teorinin yardımıyla bir örgüt yaratılabilir,

"...BELİRLİ bir bilinç DÜZEYİ SAĞLAYAN ve bu düzeyi sistemli olarak yükselten böylesi örgütsel ilişkiler yaratı(labilinir)..." (Lenin, "Bir Adım İleri, İki Adım Geri", TE, c.7, s.273, Almanca, aç Lenin)

Ancak bu esas halkayı kavrayan, parti inşasındaki görevler zincirinin diğer MUTLAK halkalarını da, öncelikle işçi kadroların eğitimi ve yetiştirilmesi ve onların sıkı örgütlenmesini sistemli olarak ve Marksist-Leninist temelde kavrayabilir ve başarıyla bunun üstesinden gelebilir."

DİPNOTLAR:

(1)KPD/ML, yeni adıyla KPD: Almanya Komünist Partisi, daha önce Almanya Komünist Partisi/ML olan adını, 1981'de değiştirdi, Roter Morgen (Kızıl Şafak) adlı bir yayın organı var, TDKP'nın ve AEP'nin kardeş örgütü.

KPD(RF): Kendisini Almanya Komünist Partısı olarak tanıtan bu örgütü, eski devrimci KPD'den ayırmak için yayın organı olan Rote Fahne (Kızıl Bayrak)'la birlikte adlandırılmaktadır. "3 Dünya Teorisi"nın Batı Almanya'daki resmi savunucusu olan bu örgüt , 1980 yılının ortasında "Marksizm-Leninizmin iflası" ilan ederek kendini dağıttı.

KBW: Batı Almanya Komünistler Birliği adındaki bu revizyonist "3 Dünyacı" örgüt de 1981'in ortasında "Marksizm-Leninizmin iflasını" ilan edip kendisini dağıttı.

DKP: Alman Komünist Partisi, modern revizyonist, sosyal-faşist bir örgüttür.

(Dipnotlar çevirene aittir)

"Batı Almanya'da İşçi Sınıfı İçinde ve Devrimci ve İlerici Güçler Arasında Pratik Faaliyet"

İdeolojik cephedeki durumdan, Marksist-Leninistlerin dostları ile düşmanları arasındaki ayırımdan , proletaryanın öncüsünün şekillendirilmesine (Schmiedung) ve aynı zamanda daha geniş halk kitlelerinin eğitimine ve aydınlatılmasına HİZMET EDEN pratik faaliyet de çıkar.

Stalin, ilk aşamada, proletaryanın öncüsünün kazanılması, partinin yaratılmasındaki pratik faaliyetin TEMEL BİÇİMİnin PROPAGANDA olduğunu belirtmiştir. (Bak: Stalin, "Politik Strateji ve Rus Komünistlerinin Taktiği Üzerine", TE, c.5, s.69, Almanca)

Partinin bu propaganda faaliyeti, kitleler arasındaki çalışmada da önde gelen pratik faaliyettir.

Pratik faaliyetin ve kitle çalışmasının biçimleri ve sorunlarından söz ettiğimizde, AMLP'nın "Kızıl Bayrak"ının yazdıklarını asla göz önünden kaybetmememiz gerektiği görüşündeyiz:

" Genç bir devrimci partinin rolü ve değeri hak-

kında esas ölçek, onun kitleler üzerinde hemen elde ettiği etki ve onun sürdürdüğü politik eylemlerin yaygınlığı değil, tersine onun politik çizgisinin doğruluğu, Marksizm-Leninizmle olan ilişkisinin ciddiyeti, oportünizme, reformizme ve revizyonizme karşı tavrının uzlaşmazlığıdır." ("Kızıl Bayrak", S.149, s.3)

Genç bir partinin hemen kitleler üzerinde büyük etki kazanması halinde, bu esas itibarıyla partinin SEVİYESİNİ düşürmek, mücadelemizin karmaşıklığı ve zorluğu üzerinde hayaller yaymak ve proleter devriminin hazırlanmasının bir parçası olarak proleter partinin inşasının yasalarını görmemek anlamına gelir.

Propagandanın pratik faaliyet içinde ön sırada yer aldığını söyledigimizde, bu aynı zamanda bizim bununla işçi sınıfı ve emekçi halkın ÇOĞUNLUĞUNA değil, tersine en ileri kesimlerine yöneldiğimizi de içerir.

Devrimci ve ilerici güçler arasındaki çalışma ve kitleler içinde çalışma, parti inşasının ilk döneminde öncelikle işçi sınıfının EN İYİLERİNİN, proletaryanın öncüsünün kazanılmasına hizmet eder.

"Anti-revizyonist" sahte Marksist örgütler içinde etki yaratabilmek için, propagandayı en önemli pratik çalışmalardan biri olarak kavramak zorundayız. Çünkü Marksizm-Leninizme ve Çin ve Arnavutluk'un büyük örneklerine eğilimi olan, silahlı mücadele ve proletarya diktatörlüğü için mücadele etmek isteyen birçok devrimci işçi ve genç halâ KPD/ML , KPD(RF), KBW, vs. gibi örgütlerin içinde bulunmaktadır. Propagandamız, onların Marksizm-Leninizm'le sahte Marksizm arasında ayrım yapmayı ve bu örgütlerin revizyonist çizgilerine karşı mücadele etmeyi öğrenmelerine ulaşmayı hedef almalıdır.

Propagandaya gelince, ilk olarak şunu açıkça tespit etmek zorundayız:

İLKESEL OLARAK, KPD/ML, KPD(RF) ya da KBW İÇİNDE çalışmayı, deyim yerindeyse içten çalışmayı reddediyoruz. Bunu kötü bir Troçkist yöntem -Troçki tarafından ENTRİZM diye adlandırılan ve propagandası yapılan- açık ve enerjik İDEOLOJİK MÜCADELEden kork an bir yöntem olarak değerlendiriyoruz. Bu yöntem ya İKİYÜZLÜLÜĞE, ya da bu örgütler içinde ERİMEYE ve ÇÖZÜLMEYE götürür.

Devrimci ve ilerici güçler içindeki çalışmayı ele aldığımızda, bu güçler içinde başından itibaren, kendilerini MARKSİST-LENİNİST olarak adlandıran, ama sahte Marksist olan ÖRGÜTLERLE, belli bir hedefi bulunan enternasyonalist karakterli Alman-Arnavutluk ya da Alman-İspanyol Dostluk Cemiyeti gibi örgütler ve örneğin ideolojik olarak daha halâ açık olan ve halâ ideolojik ve politik bir çizgi belirlememiş devrimci gençlik grupları arasında bir ayrım yapmak zorunludur.

Böylesi demokratik, devrimci, gerçekten sol, -yani devrimci mücadeleye hizmet eden ve Marksizm-Leninizme düşman olmayan- örgütlerde ANCAK, DAVAYA hizmet etmek, çalışmayı güçlendirmek ve düzeltmek için gerçekten gücümüz varsa, girip çalışabiliriz.

Birkaç üye "avlamaya", yardım etmeye değil kendini göstermeye, çeşitli bildirilerin ve afişlerin altında kendi ismini görmeye hizmet eden bir çalışmaya karşı enerjik bir şekilde mücadele edilmelidir. Bu çalışmada yoldaşlar, yorulmaksızın Marksizm-Leninizm ve doğru politik çizginin propagandasını yapmakla yükümlüdürler. Bu asla, eğer bunlar gerçekten işçilerin ve emekçilerin çıkarlarına hizmet ediyorlarsa, bu örgütlerin amaçlarıyla çelişmez. Böylesi bir propaganda çalışmasının memnuniyetle karşılanması halinde, bu kuşkusuz Marksist-Leninistlerin bu tarzda bir çalışmasının, mücadelesiz, zorluklarla karşılaşmadan ve sorunsuz ilerleyeceği anlamına gelir.

Ama kitle örgütleri içindeki bu çalışma açıktır ki, gizlenilmemeli, ama önplana da çıkarılmamalıdır, esas itibarıyla proletaryanın partisinin yaratılmasında çalışan kadroların faaliyetinin bir parçasıdır. Bu gözönünde bulundurulmadığında ve "kitle çalışması" içinde kaybolunduğunda, böyle bir yararlı çalışma tersine dönüşür ve ilerlemesi proleter öncü partinin yaratılmasının ilerlemesine bağlı olan devrimci hareketin KÖSTEKLENMESİNE yol açar.

Bu yönde çalıştığımızda, proleter partinin KÖKÜNÜN işletmede, partinin TEMEL ÖRGÜTÜNÜN işletme hücresi olduğunu unutmamalıyız. Parti inşasının bu temel ilkesi, başından beri SİSTEMLİ ve sürekli olarak SANAYİ PROLETARYASI içinde çalışma görevini belirler.

Sanayi proletaryası içindeki propaganda ve ajitasyon faaliyeti, asla gerici, emperyalist sendika aygıtı içindeki çalışmanın sorunlarını ilk planda göstermek anlamına gelmez. Sendika içindeki çalışma her komünist için, Lenin ve Stalin tarafından tekrar tekrar ortaya konan ve gerekçelendirilen bir ilkedir. Kitleleri sosyalist devrim için eğitmek amacıyla gerici sendika önderlerinin teşhir edilmesi ve emperyalist sendika aygıtı üzerine olan hayallerin parçalanması vazgeçilemez bir önkoşuldur. Ancak, sendikalar içinde çalışmayı proletaryanın öncüsünü kazanma ile eşitlemek ekonomizmdir. Bugün sanayi proletaryası içinde propaganda sorununda, bunun gerçekte öz ve biçim itibarıyla öncelikle işçi sınıfının en ilerilerine yönelmesi gerektiğinden hareket ediyoruz.

Böylesi bir propaganda aşağıda sıralanan noktalar tarafından yönlendirilmelidir:

1- Güncel politik olaylara bağlı olarak Marksist Leninist açıdan burjuvazinin gerekçelerine karşı koymalıdır.

2- Oportünizme karşı mücadeleyi kitleler ÖNÜNDE yürütmeli ve onun burjuvazinin uşağı rolünü KANITLAMALIDIR.

3- Öncelikle Marksizm-Leninizmin aksiyomlarının ve politik çizgimizin yorulmaksızın ve uzlaşmaksızın propagandasını yapmalı, işçileri proleter enternasyonalizmi ruhu içinde ve silahlı proleter devrimi sürdürmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmak için devrimci kararlılık içinde, büyük ve küçük sorunlarda dayanışma ruhu içinde eğitmelidir.

Kitleler içindeki çalışmanın ESASLI bir SORUNU , bizim kendimizin SİSTEMLİ ve sürekli bir çalışma yürütmemiz ve aynı zamanda kitlelerin mücadelesine ve devrimci eylemine katılmamız gerektiğidir. Burada kafamızın açık olması gerekir, çünkü bu sorunlara telaşlı bir yaklaşım, bizzat bu sorunun çözümünü önlemek demektir.

Belirli bir eyleme katılıp, bundan sonra aylarca belki de tümüyle ortadan kaybolmanın emekçi kitlelerin mücadelesine ne yararı olur? Gerçekten kitlelerin güvenini kazanmak için, kitle çalışmasının sürekliliği ve sistemliliği bir önkoşuldur.

Görüşümüze göre, komünistlerin sürekli olarak devrimci eylemlere ve günlük mücadelelere katılmaları zorunludur. Bu katılma bile ÖRGÜTLÜ olmak zorundadır.

Duruma ve güçlere göre, şu ya da bu mücadelenin içeriği ve öneminden hareketle, Marksist-Leninistler bu mücadelelere KATILMAK, bu mücadeleler içinde Marksizm-Leninizmin ve doğru politik çizginin propagandasını yapmak, bu mücadelenin örgütlenmesinde giderek önder olmakla yükümlüdürler.

Kitle içinde devrimci çalışma Marksist-Leninist güçlerin ÇELİKLEŞMESİ, ÖRGÜTLENMESİ ve aynı zamanda BÜYÜMESİ için de zorunludur. Enver Hoca yoldaşın AEP VI. Parti Kongresinde Marksist-Leninist güçler açısından söylediği HER SÖZÜ incelemek yüksek bir öneme sahiptir:

"Büyük politik mücadelelere, somut eylemlere ve emekçilerin devrimci eylemlerine katılarak, onlar kitlelerle olan bağlarını pekiştirir ve deneyimlerini zenginleştirirler. Yeni sınıf savaşları-nın ateşi içinde partinin Leninist örgütlenmesinin ve tüm faaliyetlerinin biçimlerini mükemmelleştirirler, ideolojik ve eylem birliklerini pekiştirirler, saflarının sıklığını güçlendirirler." (AEP VI. Parti Kongresi Raporu, Almanca, s.265, abç)

Her türlü kitle mücadelesine katılmamızda, OPORTÜNİZME karşı mücadele olmaksızın EMPERYALİZME karşı mücadelenin içi boş bir laf olduğu şeklindeki Lenin'ın temel düşüncesini gözönünde bulundurmalıyız.

(Devamı s.59'da

GDS'İN MERKEZ KOMİTESİNİN "AÇIKLAMASI" HAKKINDA TAVRINA TAVRIMIZ

****

I. MK'NIN AÇIKLAMASI NEDİR? NE DEĞİLDİR?

GDS, Merkez Komitesinin, Sempatizan Komitenin GDS'e getirdiği eleştiriyi yayınladığı yerde tartışmaya giriş olarak takındığı ilk tavrı, "sorunu akademik olarak ele alma", "Marksist-Leninist bakış açısından parti inşasında iki düşman çizgi arasındaki mücadele olarak görmeme" şeklinde suçluyor.

Merkez Komitesinin takındığı tavrın "tartışmayı başlatmak için bir ön açıklama" olduğu; ve sempatizan komitenin doğrudan GDS'e yönelttiği bir eleştiriye cevap olmadığı, Merkez Komitesinin tavrında çok açık bir biçimde ortaya konmuştur.(*)

Merkez Komitesinin açıklamasında yazının "Akıma Karşı teşkilatına yazılmış" olduğu; onlara "ulaştırılacağı ve cevabının da yayınlanacağı" tespit edilmiştir.

GDS bize getirdiği eleştiride, bizi, bizim içimizde örgütlü olan bir senpatizan komitenin yazısına cevap vermemiş, bu yazıda kendi görüşüne göre var olan ve TKP/ML(B)'nin de parti inşası konusundaki görüşleri ile çelişen görüşleri mahkûm etmemiş olmakla suçluyor, bu noktada eleştiriyor. GDS'in, doğrudan doğruya GDS teşkilatına ad vererek somut olarak getirilen bir eleştiriye, bizim cevap vermemiş olmamızı eleştirmesi ilginçtir. O bu noktada eleştirinin doğrudan hedefinin k e n d i s i olduğu gerçeğini gözlerden gizlemektedir. O bu tavrı ile Merkez Komitesinin tavrının ne olup olmadığını da kavramadığını (veya kavramak istemediğini) da sergilemektedir. Biz Merkez Komitesinin ilk tavır olarak içimizden gelen bu eleştiriyi iç organımızda yayınlamasını, eleştiriyi doğrudan muhatabına ulaştırmasını, bu konuda tartışmada doğru tavır takınabilmek için bazı sorunları açıklığa kavuşturma çabasına girmesini; eleştirinin cevabını yayınlayacağını duyurmasını doğru bir tavır olarak değerlendiriyoruz. GDS'in eleştirisini reddediyoruz.

2. BU TARTIŞMA İÇİN "PRATİK" KAVRAMI KONUSUNDA AÇIKLIK GEREKLİ MİDİR?

GDS Merkez Komitesine getirdiği eleştiride şunları söylüyor:

> "Merkez Komitesinin bu açıklamasından, onun GDS'e olan eleştirinin esas nedeni olarak, Bolge sempatizan komitesinin 'pratik' kavramını daralta - rak yalnızca eylemler, grevler, mitingler anlamında kavramasını gördüğünü öğreniyoruz."

Bu GDS'in yorumudur. Merkez Komitesinin yazısında, "esas neden" budur, ya da şudur tartışmasına girilmemekte ve şöyle denmektedir:

> "Yoldaşlar GDS'ten yoldaşları teori ile pratiği kaynaştırmama noktasında eleştirmektedirler. Bu konudaki eleştirinin haklı olup olmadığı konusunda anlaşabilmek için önce pratikten ne anlaşıldığı konusunda fikir birliğinde olmak gerekir."

Görüldüğü gibi burada GDS'e eleştiri getiren arkadaşların ne dediklerinin anlaşılabilmesi için önce bir konuda anlaşmak gerektiği söyleniyor. Bu GDS'e eleştiri getiren arkadaşların parti inşası konusunda ne düşündüklerinin de anlaşılabilmesi için görüşümüzce bir önşarttır. Merkez Komitesi GDS'e eleştiri getiren yoldaşların tam olarak ne demek istediklerini anlamak için, onların parti inşası konusundaki görüşlerinin gerçekten de TKP/ML(B)'nın bugün savunduğu görüşlerle çelişip çelişmediğini öğrenebilmek için; kullanılan kavramların içeriği konusunda bir birlik sağlamaya çalışmakta; ve özellikle pratik kavramı konusunda geçmişte yaptığımız hataya dikkat çekmekte; ve bu konusaki yanlış görüşlere karşı tavır takınmaktadır. Bu bütünüyle doğru bir tavırdır.

Merkez Komitesi burada eleştirinin esas nedeni budur/ya da şudur tartışmasına henüz girmemekte; böyle bir tartışmayı yürütebilmek için bir önşartı yerine getirmeye çalışmaktadır.

3. BİR KEZ DAHA GDS "TOPTANCILIĞI"

GDS'e eleştiri getiren yoldaşlar, eleştirilerinin en başında, kendilerinin, GDS'ın "parti inşası konusundaki görüşlerini detaylı olarak incelemediklerini" ve eleştirilerini esas olarak "pratik mücadelelerine dayalı olarak getireceklerini", "bu eleştiriye cevap verildiğinde bu konuda geniş bilgi sahibi olacaklarını" belirtiyorlar.

Yazıyı kaleme alan yoldaşların iddiası hiçbir şekilde GDS'in parti inşası konusunda tüm teori pratiğinin bir genel değerlendirmesini yapmak değil; gözlemlenen pratikten yola çıkarak bazı eleştiriler getirmek; tartışma içinde GDS'in sorunu nasıl kavradığını daha iyi görmek; ve gerekiyorsa bu konuda eleştiriyi ilerletmektir.

Yazıyı kaleme alan yoldaşların iddiası yine hiçbir şekilde, parti inşası konusunda genel doğruları üç sayfalık yazı içinde aktarmak değildir. Yapılan yalnızca bir konuda, pratikten gözlemlenebildiği kadarı ile GDS'in yeterli bir propaganda-ajitasyon çalışması yapmadığının ortaya konmasıdır.

Merkez Komitesi olarak biz bu yazıya dayanarak, bu eleştiriyi getiren yoldaşların parti inşası konusunda TKP/ML(B)'nin bugünkü çizgisine düşman bir çizgi" savunduğunu söyleyecek durumda değiliz. Böyle birşeyi soyleyebilmek için bizce bu tek yazı — ve oldukça dar sınırlı olan yazı— k e s i n l i k l e y e t e r l i değildir. Ayrıca bu yazıda getirilen eleştirilerin hangi anlayışla getirildiğinin de kesin anlaşılabilmesi için "pratik" kavramının içeriği konusunda aramızda fikir birliğinin olup olmadığının ortaya çıkarılması da önşarttır. Polemiğin gelişmesi içinde, GDS'e eleştiri getiren yoldaşların gerçekten de bu konuda sapmaları mı savundukları, ve hattâ yanlış çizgi mi savundukları ortaya çıkacaktır. Ama bu yazıdan yola çıkarak onların yanlış çizgi savunduğunu söylemek; aceleci ve toptancı bir tavırdır. Biz böyle bir polemiğin başındaki bir ilk yazı, ilk tavırdan yola çıkarak derhal genel sonuçlara varılmasını; somut olarak bu yazıdan yola çıkarak ispatlanması mümkün olmayan "düşman çizgi" iddiasının getirilmesini GDS'in laf radikali, toptancı tavrının tipik bir örneği olarak değerlendiriyo

---

(*) Biz içimizde gelen bir eleştiriyi ilk imkânda yayınlayıp tartışma başlattık. Bizim bu tavrımız meselâ kardeşlik ilişkileri nakkında Şubat 1982'de kendi çevresinden gelen bir eleştiriyi ancak Kasım sonunda yayınlayan AMLP'nin tavrından değişiktir.

ruz. Başkalarını eleştirme sözkonusu olduğunda "genel değerlendirme fetişizmi"ne karşı "mücadele" yürüten GDS, burada çok açık bir biçimde, hem de bir tek yazıdan yola çıkarak, yoldaşların "parti inşa çizgisinin düşman bir çizgi" savunduğu şeklindeki genel değerlendirmeyi yapıveriyor. Ve Merkez Komitesini de böyle bir genel değerlendirme yapmadığı için de eleştiriyor. Burada yanlış olan tavrın GDS in tavrı olduğu; Merkez Komitesinin doğru davrandığı bizce açıktır.

GDS'ın bu tavrı takınması özellikle iki açıdan daha önemli ve tehlikelidir:

Önce bu tavrı GDS, kendisine getirilen bir eleştiri konusunda takınmaktadır. Böyle bir "baştan red" tavrı; getirilen eleştiride "acaba doğruluk payı da var mı?" şeklinde en küçük bir kafa yormama tavrı kötü, özeleştirici olmayan bir tavrın ifadesidir. GDS bizim saflarımızdan gelen eleştirilerde kirpiler gibi büzülüp; okları dışarı çıkarmayı giderek adet haline getirmektedir. Bu bir teşkilatın yozlaşması için en iyi garantidir.

İkincisi; eleştiriyi getiren bir sempatizan komitedir. Böyle bir eleştiri konusunda eleştiri getirenlere karşı GDS'ın takındığı tavır, kesinlikle yalnızca gözdağı vermeye; ve eleştiri getirme cesaretini kırmaya yarar, o kadar. Açıktır ki bir sempatizan komiteden gelen bir eleştiri, GDS yönetiminin "alışık olduğu" kadar ince formüle edilmiş;her formulasyon üzerine ince eleyip sık dokunulmuş olamaz. Komünistlerin tavrı özellikle tabandan gelen ve eleştiri getirenlerin sorunlarla gerçekten ilgilendiğini gösteren; amacının hataları aşmak; ilerletmek oldumu açıkça görülen böyle eleştirileri sevinçle karşılamak; tabii ki eleştirideki hatalı görüşlerle uzlaşmamak, ve fakat böyle bir ilk yazıdan çıkıp genel değerlendirmeler yapmaktan kaçınmak; ve eleştiriler konusunda cesaret kırıcı davranmamak olmalıdır. GDS tavrı ile eleştiriden ne kadar rahatsız olduğunu belgelemekten başka bir şey yapmıyor.

4. GDS SİMDİ DE BİZİM PARTİ İNŞASI KONUSUNDA DOĞRU ÇIZGİ SAVUNDUĞUMUZU MU SÖYLÜYOR?

Kardeşlerin II. Konferans sırasında ve sonrasında bize getirdikleri temel eleştirilerden biri, bizim Parti inşası konusunda çok önemli sapmalara sahip olduğumuz eleştirisi idi. Bu konudaki çizgimiz konusunda pek berrak birşey demediler. Ama meselâ parti inşası sorunu, demokratik merkeziyetçilikten ayrı ele alınamaz. Onlar ise bu konuda bizim "bürokratik tasarım" savunduğumuzu, vs. de getirdiler. Getirdikleri eleştiriler toplandığı zaman, bizim parti inşası konusunda doğru, Marksist-Leninist bir çizgi savunduğumuzu söylemek (kardeşlere göre) çok zor olmak zorundadır.

Ama şimdi girdikleri polemikte, Merkez Komitesini "TKP/ML(B)'nın Merkez Komitesinin çizgisine taban tabana zıt bir çizgiye" sahip sempatizanlar komitesini eleştirmediği noktasında, "TKP/ML(B)'nın parti inşası çizgisine yönelik saldırı"yı ortaya çıkarmamak noktasında eleştiriyor. Bu GDS'ın tutarsızlığının bir belgesidir.

Bir başka bağıntıda işine geldiği için Merkez Komitesi, parti inşası konusunda doğru Marksist-Leninist görüşleri savunmamakla eleştirilir; şimdi bu bağıntıda ise, yine işe öyle geldiğinden, bu kez de Merkez Komitesi bu konuda doğru çizgisini "daha saldırgan ve yoğun bir biçimde savunmamakla" eleştirilir. İsteyen istediğini seçebilir. GDS'in dükkânında her mal mevcuttur! (*)

(*) GDS (GDS yönetimi değil, GDS!) bu tavrı takındıktan dört ay sonra GDS Info'da verilen bilgiye gore, GDS'ten bir yoldaş bu konuda bir eleştiri getirmiş. Eleştirisi kısaca şöyle:

TKP/ML(B)'nın parti inşası konusunda doğru çizgi savunduğu belgeler vardır. Ama bunun yanında bunun (neyinse artık!? —BN) yanlış olduğu yerler de vardır. Ve aramızdaki bu konuda polemik yürümüştür. Ayrıca sorun TKP/ML(B) Merkez Komitesinin değil, partinin çizgisi sorunudur.

GDS'İN SEMPATİZANLAR KOMİTESİNE VERDİĞİ CEVAP ÜZERİNE

I. SOMUT ELEŞTİRİYE VERİLEN CEVAP ÜZERİNE

Bu noktada GDS, yaptığı ajitasyon ve propaganda çalışmasından örnekler vererek (ki bu örnekler üzerinde biraz sonra duracağız),

> "GDS'in işçi sınıfının öncüsünü kazanma çalışması ve dışa karşı propaganda eylemi hele hiç yapmadığı iddiasının üzerinde daha fazla durmak gereksizdir" diyor.

Gerçekten de GDS'in 'dışa karşı hiç propaganda çalışması yapmadığı' iddiası ispatlanamaz bir iddiadır. Ve sempatizan komitesinin yazısında,

> "Yaptığınız ideolojik araştırma ve incelemelerin sonuçlarını Batı Almanya'daki işçi sınıfı içinde propaganda ve ajitasyon yapıyor musunuz?"

denen yerde, sanki hiç propaganda yapılmıyormuş gibi bir görüş savunulmaktadır. Bu noktada GDS, biz propaganda çalışması da yapıyoruz şeklinde bir savunma yapabilir; nitekim yapmaktadır da.

Ama esas sorun kesinlikle GDS'ın hiç propaganda ve ajitasyon yapıp yapmaması sorunu değildir. Sorun, GDS'in yaptığı propaganda ve ajitasyon çalışmasının yeterli ve doğru; Batı Almanya'daki işçi sınıfını kazanmaya yönelik bir propaganda - ajitasyon olup olmadığı sorunudur.

Bizim Merkez Komitesi olarak bu konuda "kuşkularımız" var. Ve bu kuşkularımız GDS'in burada sempatizan komiteye verdiği cevapta olumlu olarak sunduğu, yaptığı propaganda ve ajitasyon çalışmasına örnek olarak verdiği Ağustos 1980-Nisan 1981 döneminin bilançosuna da baktığımızda büsbütün artıyor (*), yargıya dönüşüyor. (**)

(*) Bu bilançoda GDS; "GDS'ın Ağustos 1980'den Nisan 1981'e dek dağıttığı BAZI(abç) bildiriler" den sözediyor.

Şimdi bizim GDS'ten istediğimiz, bu dönem içinde eğer diğer BAZI bildiriler varsa; onların tam dökümünü de yapması; eğer yoksa, başlıkta neden bazı bildirilerden söz ettiğini açıklamasıdır. Ve eğer diğer bazı bildiriler de varsa; neden burada kendi örneklediği bildirileri sayıp; diğerlerini saymadığını da açıklamalıdır.

(**) Biz bu noktada sempatizan komitesinin eleştirisini yayınlarken yaptığımız açıklamada önemli bir hata da yaptık.

Sempatizan komitesinin GDS'in hiç propaganda yapmadığı anlamına gelen yöndeki eleştirisine karşı tavır takınırken, biz şöyle dedik:

(Dipnotun devamı 52. sayfada)

(Yandaki sütundaki dipnotun devamı)

> "GDS'in Bölge sempatizan komitesinin çizgisinin, TKP/ML(B) çizgisine (parti inşası konusunda) taban tabana zıt olduğu tespiti, TKP/ML(B)'nin bu konudaki çizgisi konusunda hayâl yaydığı için ayakta tutulamaz." ...
>
> "Ayrıca Merkez Komitesi 'daha saldırgan ve yoğun' değil, herşeyden önce 'doğru çizgi' savunmaya çağrılmalıdır."

GDS yönetimi bu eleştirilere katıldığını açıklıyor.

Bu, bu konuda yapılan hatanın belli ölçüde düzeltilmesidir. Ama bu hata nasıl bir hatadır? GDS'in deyimi ile sorarsak, tesadüf müdür? Hatanın ağırlığı nedir? Bu konuda tavır yok. İşte başkalarını eleştirmek sözkonusu olduğunda çok radikal olan GDS in kendi hatası konusunda tavrı!

2. GDS'İN OLUMLU OLARAK SUNDUĞU, ÖRNEK VERDİĞİ PROPAGANDA VE AJİTASYON ÇALIŞMASI B. ALMANYA'DA ÖNCELİKLE BATI ALMAN İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜLERİNİ KAZANMAYA YÖNELİK BİR PROPAGANDA ÇALIŞMASI DEĞİLDİR

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

GDS Batı Almanya'da Marksist-Leninist partiyi inşa etme amacı ile ortaya çıkmış ve parti inşasının birinci aşamasında olduğunu tespit etmiş olan bir örgüttür. Batı Almanya'da Batı Alman emperyalist devlet çarkını sosyalist devrimle yıkacak, devrime öncülük edecek partinin inşası kuşkusuz öncelikle Batı Alman işçilerinin öncü kesimine dayanmak zorundadır. Batı Almanya'da Marksist-Leninist partiyi inşa hedef ve iddiası ile ortaya çıkmış bir grup, ajitasyon ve propagandasında öncelikle Batı Alman işçilerine yönelmek zorundadır. Açıktır ki, hedef sadece Batı Alman işçiler değildir. Batı Almanya'da yaşayan ve burada yerleşmiş olan diğer milliyetlerden işçiler de doğrudan Batı Alman devriminin öznesi oldukları için, onlar da Batı Almanya Komünist Partisi içinde örgütleneceklerdir. Bunlar da Batı Alman işçileri ile birlikte ajitasyon-propagandada öncelikle hedef alınmalıdır. Bunun yanında Batı Almanya'daki Marksist-Leninist partinin, ya da parti çekirdeğinin bir de proleter enternasyonalizminin gereği, burada yaşayan ve geçici olarak burada olan yabancı işçiler arasında —o işçiler arasında birincil olarak çalışma görevine sahip o ülkeden Marksist-Leninistlerle omuz omuza— ajitasyon-propaganda görevi de vardır. Ama bu, diğer göreve bağımlı, ikincil bir görevdir. Sosyal-şöven oportünist Batı Alman örgütleri bugüne dek; Batı Alman işçi sınıfı içinde fazla rağbet bulamadıkları noktada; Batı Almanya'da işçiler içinde en hareketli kesimlerden birini oluşturan yabancı işçileri Batı Alman örgütlerinde örgütleme yolunu tutmuşlar, bunun teorisini yapmışlardır.

Kardeş örgütlerimiz, şimdiye dek bizimle birlikte böyle bir siyasetin sosyal-şöven, oportünist bir siyaset olduğunu tespit etmiş ve meselâ Türkiye devriminin öznesi olan Türkiyeli işçilerin Batı Alman örgütler içinde örgütlenme siyasetini teşhir etmiştir. Bu doğrudur da.

Eğer gerçekten de Batı Almanya'da parti inşası öncelikle Batı Alman işçilerinin ve bugün artık kesinlikle Batı Almanya'da yerleşmiş, bu anlamda Batı Alman devriminin öznesi haline gelmiş yabancı işçilerin öncü kesimine dayanacaksa, dayanmak zorunda ise; o zaman bir Batı Almanya Marksist-Leninist örgütünün dışta yapacağı propagandada esas hedefi öncelikle bu kesim olmak zorundadır. Bu ajitasyon-propaganda çalışmasında kendisini açıkça göstermelidir. (Tabii ki bu kendisini yapılan propaganda-nın içeriğinde de göstermek zorundadır. Mesela burada kesin yerleşmiş; ve Batı Alman devriminin öznesi haline gelmiş Türkiyeli işçiler, Türkiye devriminin sorunlarından çok; Batı Alman devriminin sorunları ile uğraşan bir ajitasyon-propaganda temelinde eğitilmeli; onlara bu temelde gidilmelidir.)

(51. sayfadaki dipnotun devamı)

"Çünkü GDS'ten yoldaşlar güçleri oranında(!) gazete, bildiri; propaganda broşürü çıkarıp dağıtıyor; belli eylemler içinde işçi sınıfının ileri kesimine ulaşmaya çalışıyor.

Bizim kavradığımız kadarıyla bu noktada getirilen eleştiri doğru bir eleştiri değildir."

Bizim hiç propaganda yapılmıyor anlamına gelen eleştiriyi geri çevirmemiz doğru idi. Ama bu yapılıp orada durulmalı idi. Biz ise bu doğru tavrı takınacak yerde, GDS'in gücü oranında propaganda yaptığını söyleyerek; esasında yapılan propagandanın yeterli olup olmadığı sorununun tartışmasında; propagandayı (güç oranında) yeterli bir propaganda olarak değerlendiren bir tavır takındık.

Bu, bugün dönüp baktığımızda kesinlikle yanlış bir tespit olarak görünüyor. Bunu söylediğimiz dönemde de bu noktada sorunlar görmeye başlamıştık; böyle bir durumda böyle bir tespiti yapmak yanlıştı.

Peki bu GDS'in ajitasyon ve propagandasında kendisini nasıl gösteriyor? Şimdi ona bakalım: (Burada kesinlikle GDS'in tüm ajitasyon ve propagandasını genel olarak değerlendirme iddiasında değiliz. Bu önümüzdeki dönemde mutlaka çözülmesi gereken bir görevdir. Burada şimdilik yalnızca GDS'in olumlu propaganda çalışması olarak kendisinin verdiği örnek üzerinde duracağız.)

GDS sempatizan komitesine verdiği cevaba ek olarak bir bildiri listesi yayınlamış. Bu bildiri listesi konusunda GDS'ın özeleştirici hiç bir tavrı yok. O bu listedeki ajitasyon-propaganda çalışmasını hiç sınırlamasız "Hepsi de işçi sınıfının öncülerini kazanmaya yönelik ajitasyon ve propaganda bildirileri" olarak değerlendiriyor. Olumlu olarak savunuyor.

Kendi verdiği ve savunduğu listeden şunları görüyoruz:

✱ Ağustos 1980-Nisan 1981 arası 9 aylık dönemde GDS toplam 7 bildiri çıkarmıştır. (Bu "bazı" bildiriler dışında başka "bazıları" varsa; GDS açıkla-yınca onlar üzerinde de dururuz.)

✱ Bu 7 bildiriden dördü Türkiye ile ilgili bildirilerdir. Bu bildiriler ya doğrudan doğruya bizim düzenlediğimiz; ya da Türkiyeli oportünist örgütlerin düzenlediği; büyük çoğunluğu Batı Almanya'daki Türkiyeli devrimci işçiler tarafından oluşturulan eylemlerde dağıtılmak üzere çıkarılmış bildirilerdir. (Katip Saltan; Türkiye'de askeri darbe; TKP/ML-TİKKO davası; SPD-FDP Hükümetının "sol" temsilcilerinin Türkiye ziyareti)

✱ Bu 7 bildiriden biri, GDS ile bizim ortaklaşa çıkardığımız ve yine bizim düzenlediğimiz eylemler sırasında; buyük çoğunluğunu Türkiyeli devrimci; önemli bölümü şu veya bu Türkiyeli örgütte örgütlü Türkiyeli işçiler arasında dağıtılmak üzere çıkarılmıştır. (Faşizme karşı mücadele, emperyalizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz)

YANİ GDS'ın olumlu örnek olarak verdiği propaganda çalışmasında dışta yapılan propaganda ve ajitasyonun esas hedefi, kesinlikle öncelikle Batı Alman işçiler değil; Türkiyeli örgütlü, devrimci işçiler dir.

✱ Yedi bildiriden yalnızca ikisi Batı Alman oportünist gruplarının yaptığı eylemlerde, onların tabanını; (bu anlamda Batı Alman işçi sınıfının oportünist örgütlerce etkilenen öncü kesimini) hedeflemektedir. Bunlardan KABD toplantısı için çıkarılan bildirinin dağıtımı bizim yoldaşlarımız tarafından yoğun şekilde desteklendi; aynı toplantıda biz de bir bildiri dağıttık. (KABD'nın revizyonist çizgisini teşhir edelim)

KPD'nin "Frankfurt'ta yaptığı toplantı" ise deyim yerindeyse GDS'in 'kapısı önünde' yapılan bir toplantıdır. Ve fazla çabayı gerektiren bir iş değildir. (KPD'nin barış planı ile ilgili bildiri)

Biz GDS'ın burada olumlu örnek olarak verdiği propaganda çalışmasını, hedefi yanlış seçilmiş; kesinlikle GDS'ın esas görevini çözmeyen; kesinlikle yetersiz bir ajitasyon ve propaganda çalışması olarak değerlendiriyoruz. Ve bu tip bir ajitasyon-propaganda çalışması ile Batı Almanya'da işçi sınıfının öncü kesiminin Batı Almanya Marksist-Leninist partisini inşa için kazanılamayacağını düşünüyoruz. GDS'in burada örnek verdiği propaganda-ajitasyon faaliyeti üzerine ciddi bir şekilde düşünulmesi bizim görüşümüze göre zorunludur.

Ama o bunu yapacak yerde; kendi hata ve eksiklikleri üzerine kafa yoracak, getirilen eleştiriyi kendi teori ve pratiğini gözden geçirmek için kullanacak yerde; eleştirilecek hiçbir şey yokmuş gibi, korkunç bir burnu büyüklükle sempatizanlara üstten bakar bir tavırla cevap veriyor.

Açıktır ki propaganda-ajitasyon konusunda getirilen somut eleştiriye takınılan tavır, GDS'in parti inşasının birinci aşamasını nasıl kavradığının uygulamaya bir yansımasıdır. GDS bu tavrını teorik olarak da gerekçelendirmeye çalışmaktadır:

3. GDS TEORİYİ PRATİĞİNE NASIL UYDURUYOR?

GDS, sempatizan komitenin getirdiği eleştiri ile arasında olan içeriksel çelişmenin, parti inşasına ilişkin iki zıt çizginin varlığı şeklinde bir çelişme olduğu tespitini yapıyor.

Önce biz sempatizan komitenin yazısından tam olarak bizimle bu konuda zıt bir çizgi savunduğu sonucunu çıkaracak durumda değiliz. Ama sempatizan komitenin getirdiği eleştiride,

"Bugün Batı Almanya'daki Komünist teşkilatın görevi içe dönük çalışma adına teoriyi öne çıkartıp, işçi sınıfı hareketini seyretmek değil, bizzat gücü oranında işçi sınıfının içine girip örgütlenmek, teoriyi pratikle kaynaştırmaktır"

şeklindeki tespitinin ilk bölümünde, "içe dönük çalışmanın ve teorinin önemının bugün öne çıkartılması" ile giriştiği polemikte böyle bir yanlış çizginin temeli olduğunu düşünüyoruz. Bunun boyle olup olmadığını tartışma gösterecektir.

GDS'in iki aşamalı parti inşası konusunda savunduğu ve uyguladığı çizgiye gelince: Biz bugün gelinen yerde GDS ile bizim aramızda bu konuda özsel, içeriksel bir çelişme olduğunu söyleyebilecek durumdayız.

Bu kendini önce en açık biçimi ile pratikte parti inşasının birinci aşamasında ajitasyon-propaganda faaliyetine ve kitle çalışmasına verilen önemde göstermiştir.

GDS 1 Mayıs somut eylem pratiği içinde bize karşı girdiği polemikte çok açık bir biçimde partı inşasının birinci aşamasında olunduğu, ve Marksist - Leninist dünya hareketının içinde bulunduğu durum, vb. gerekçelerle —ki bunlar önemli gerekçelerdir, — yapılacak bir yürüyüşte "yakın çevremizdeki arkadaşların moralman güçlendirilmesi görevının, dışta yapılacak ajitasyon-propaganda ile bizim tanıtılmamız görevinden nerdeyse daha önemli ve fakat en azından onun kadar önemli" gördüğünü açıklayarak; DGB yürüyüş ve mitinglerinde çok yoğun komunizm propagandası imkânlarını terkedecek bir eylem biçimini önererek; geri sempatizanların eylemın biçimi konusunda yeterince dikkate alınmamasını öneme anlamına gelen bir tavır takınarak; birinci aşamayı ve bu aşama içinde kitle çalışmasını yanlış ele aldığını belgelemiştir.

GDS 1 Mayıs polemiği içinde bu tavrını teorik olarak gerekçelendirmeye çalıştığı yerde de, kitle eyleminin sözkonusu olduğu bir bağıntıda, tartışmaların tam da, o tür görevlerin de çözülme imkânının olup olmadığı; ve nasıl çözüleceği üzerine yoğunlaştığı bir anda, "yeni sempatizan kazanma birinci aşamada esas görev değildir" şeklindeki genel doğru ile sapmasını savunmuştur.

GDS 12 Eylül ile ilgili polemik içinde "parti inşası ile kitle çalışması"nı birbirinin mutlak alternatifi imiş gibi koyup; bu ikisinin birleştirilmesine karşı yürüttüğü polemikte, çok açık bir biçimde bu konuda teorik olarak da sapma içinde olduğunu belgelemiştir.

Onun pratikte çok açık bir şekilde dıştakı ajıtasyon-propaganda çalışmasına gerekli önemi vermeme şeklinde yansıyan sapmasının teorik temelı de sempatizan komiteye verilen cevap içinde vardır.

Şöyle ki: GDS sempatizan komiteye verdiği cevapta şöyle diyor:

"Pratik çalışmanın süreklı olarak önde geldiği şeklinde 'Halkın Dostları'ndan yaptığınız alıntının bizim için de geçerli olduğunu en başından beri açıkça tespit ettik. Ekte basılan ve 1974 yılından olan 'Batı Almanya'da Marksizm-Leninizmın temel sorunları ve oportünizm"den yapılan alıntıdan görülebileceği gibi bunu savunduk ve propaganda ettik."

Yani GDS bu noktada Lenin'i başından beri savunduğunu söylüyor. Şımdı önce Lenin'ın ne dediğine bakalım. Lenin şoyle diyor:

" Sosyal-demokratların teorik çalışmasının gerekliliğini, onemını ve muazzam kapsamını böylece vurgularken, hiçbir şekilde çalışmanın PRATİK çalışmanın önünde yürüyeceğini anlatmak istemiyorum. Özellikle, bu sonuncunun, birincisi tamamlanıncaya kadar ertelenmesi gerektığını de anlatmak ıstemıyorum. Ancak "sübjektif toplumbılım yöntemi"nin hayranları, ya da ütopik sosyalizmin izleyicileri böyle bır sonuca varabilirler."

(Ülke Yayınları, c.1, s.301)

Lenin burda durmuyor, pratik lafına bir dipnot düşüyor ve şunları hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek açıklıkta söylüyor: (Daha 1894'te; sosyal-demokrat partinin yaratılmasının görev olarak tespit edildiği, partinin birinci ınşa aşaması içinde bile sayılmayan bir dönemde!!!)

" Tersine, PRATİK PROPAGANDA VE AJİTASYON ÇALIŞMASI HER ZAMAN ÖNPLANA ALINMALIDIR. Çünkü birincisi, teorik çalışma ancak pratık çalışmanın ortaya çıkardığı sorulara cevap sağlar, fakat ikıncısı, sosyal-demokratlar ellerinde olmayan nedenlerden dolayı kendilerini öyle sıkça teorik çalışmaya vermeye zorlanmaktadırlar ki pratık çalışmanın olanaklı olduğu her anı çok iyi değerlendırmektedırler.

Lenin çok açıktır. Yoruma yer yoktur. Lenin genel olarak pratiğin her zaman önde gelmesinden değil; dar anlamda pratikten, PRATİK AJİTASYON-PROPAGANDA FAALİYETİNDEN, bunun HER ZAMAN ÖNPLANA ALINMASI GEREKTİĞİNDEN sözediyor.

Peki GDS bu noktada Lenin'i nasıl savunuyor?

Önce alıntı yapıp savunduğu 1974'teki yazısında, Stalın'den bir alıntıyı yorumlarken, pratik faaliyetin "parti inşası" pratik faaliyetini kapsayacağını da söylüyor.

İkinci adımda teori'nin parti inşası pratiği ile birleştirilmesi gerektiğini söylüyor.

Üçüncü olarak, pratik faalıyetin sürekli olarak önplanda olduğunu, çünkü teorik çalışmanın bunun için yürütüldüğünü söylüyor.

İşte Lenin'in berrak tespiti böyle adım adım değiştirilerek, teori pratiğe uydurularak savunuluyor.

Birinci adımda pratik; parti inşası pratiği olarak yorumlanıyor.

İkinci adımda teori'nin parti inşası pratiğine hizmet etmesi gerektiği tespit edilıyor.

Üçüncü adımda pratiğın her zaman önde gelmesi; parti inşası pratiğinin önde gelmesi şeklinde empoze edilıyor. Ve bunun Lenin'in düşüncesi olduğu empoze edılmeye çalışılıyor. İlginç olan, GDS'in kendisinin Lenin'den tam da onun bu sorunu tartıştığı alıntıyı yapmamış olmasıdır! Ama o Lenin'i anıştırma içinde aktarmaktadır.

Lenin çok açık bir biçimde parti inşası pratiği veya genel anlamda pratik her zaman önplana alınmalıdır demiyor! Hayır! Lenın'i böyle aktarmak, savunmak; gerçekte Marksıst-Leninist teorinin saflığını ve bütünlüğünü bozmaktır; Lenin'i çarpıtmak, Leninizmi kendine uydurmaktır. Lenin çok açık bir biçimde "PRATİK PROPAGANDA VE AJİTASYON FAALİYETİ HER ZAMAN ÖNPLANA ALINMALIDIR" diyor!

İşte Lenın! Bolşevikler Lenin'in bu görüşüne uygun davranmışlardır. Ve güçleri oranında dışlarında gelişen kitlesel sınıf mücadelesinin sorunlarına tavır koymuşlar; bu mücadeleye en baştan ıtıbaren güçlerı oranında katılıp önderlik etmeye çalışmışlardır. Lenin'in Rusya sosyal-demokrat hareketıne getirdiği "yenilik" de budur!

Ve ışte GDS'in Lenin'i savunması! Onlar da kendı teorilerıne /bu teori Lenin'ın çarpıtılması üzerine kurulu/ uygun olarak pratik propaganda-ajitasyon faalıyetini "önplana" almıyor; buna gereken önemi vermiyorlar.

Şimdi denebilir ki, ama "parti inşası pratiği" kıtle içinde ajitasyon-propaganda faaliyetini de içerir. Bu yüzden Lenin'ın "pratik ajitasyon-propaganda faaliyeti her zaman önplana alınmalıdır" tezi ile GDS'ın "partı inşası pratiği önplanda ele alınmalıdır" tezi çelişmemektedır.

Ama bu gerekçe de sakattır. Çünkü GDS yazısında çok açık bir biçimde pratik propaganda-ajitasyon faaliyeti ile; parti inşası pratiğini birbirinden ayırmakta; ve parti inşası pratiğinin önplanda geldiğini —Lenin'le adını vermeden polemik içinde!— ilan etmektedir.

GDS şöyle demektedir:

"Bundan dolayı teori ile pratik arasındaki bağ sorunu ele alındığında şunlara dikkat çekmek gerekir:

Birincisi, teori parti inşasının pratiği ile birleştirilmelidir; ve ikincisi, bu yetmez, aynı zamanda teori kitleler ve devrimci güçler arasındaki pratik faaliyetle de birleştirilmelidir."

GDS çok ustaca! bir biçimde "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetinin her zaman önplana alınması" şeklindeki Leninist talebi ortadan kaldırmakta; birinci aşamada pratik ajitasyon-propaganda faaliyetini küçümseyen tavrını, Leninizmi çarpıtarak teorileştirmektedir.

Biz Lenin'in "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyeti her zaman önplana alınmalıdır" şeklindeki sözlerinin ilkesel bir tespit olduğunu; onun her zaman —yani birinci aşamada da— geçerli olduğunu; bunun teorinin işçi sınıfı içine taşınmak için var olduğunu vurgulayan bir tespit olduğunu söylüyor ve bu tespiti savunuyoruz; kavradığımız ölçüde uygulamaya çalışıyoruz.

Bugün içinde bulunduğumuz, parti inşasının birinci aşamasının henüz başlangıcında bulunduğumuz bir dönemde içe dönük çalışmanın; parti inşasının çeşitli görevleri arasında teorik çalışmanın önplanda gelmesi; hiçbir şekilde daha geniş bir anlamda "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetinin bugün de önplana alınması" gerçeğini ortadan kaldırmaz. Çünkü içe dönük çalışma ve teorik çalışma dışta bu çalışmanın ürünlerini yaymak, propaganda-ajitasyon, örgütleme için vardır. Başka birşey için değil. Parti inşası; Parti, işçi sınıfı için vardır. Başka birşey için değil.

GDS sempatizanlara verdiği cevapta, üç yazı sayıp bunları eleştirmesini, buna cevap vereceklerini söylüyor.

Sorun tabii böyle de ele alınmalı, GDS'in söylediklerinde hataların ne olduğu bulup konulmalıdır.

Ama sorunu yalnızca böyle koymak, "işte yazılarımız, eleştirin!" demek; oportünistlerin en belirgin özelliklerinden birinin söz/eylem uygunsuzluğu olduğunu da gözlerden gizleyen bir yaklaşımdır.

Hayır, yalnızca GDS'in ne dediği değil; ne yaptığı da önemlidir. Bu bağıntıda bunlar da tartışılmalıdır. Ve sempatizan komitesi bu alanda gördüğü bir hataya dikkat çekerek doğru bir tavır takınmıştır.

Ocak 1983

GDS'İN 1974'TEKİ YAZISI ÜZERİNE TEZLER HALİNDE İLK DÜŞÜNCELER

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Bu yazıdan alıntı yapılan yerler ve yazının diğer bölümleri de önümüzdeki dönemde incelenmeli, üzerine tartışılmalıdır. Biz bu tartışmaya bir başlangıç olarak burada kısa tezler halinde, burada yayınlanan bölümler hakkında ilk düşüncelerimizi ortaya koyuyoruz.

Bunu yapmadan önce şu tespiti yapmak görüşümüzce zorunludur: GDS daha 1974'te bir grup olarak ortaya çıktığında; bizim ancak 1980'de çok kaba hatları ile ortaya koyduğumuz bir sorunun; Bolşevik Parti inşasının (devrimden önce) iki aşamadan geçerek gerçekleşmesinin evrensel bir yasa olduğunu teorik olarak ortaya koymuş ve savunmuştur. Bu onun üstünlüğü ve olumlu yanıdır.

Bu sorunun ama bir de diğer yanı vardır. O da şudur:

74'te bu sorunu GDS'in koyduğu biçimde koymuş olmak; bu konunun derinleştirilmesi ve pratik uygulaması için; bizimle karşılaştırıldığında en azından 6 yıl daha fazla zamana sahip olmak demektir. Bu süre içinde GDS parti inşası pratiğinde ne yapmıştır? Bu zaman doğru değerlendirilmiş midir? Parti inşası konusunda GDS teorisini derinleştirmiş midir? Pratikte yaptığı propaganda ve ajitasyon faaliyetinin sonuçları; örgütsel sonuçları kendisini nasıl göstermektedir? Şimdi görebildiğimiz kaba-bariz hatalar nasıl yapılmaktadır? Esasında GDS'in sorunu bizden çok erken bir dönemde teorik olarak koymuş olması; onun bugünkü hatalarını daha da ağırlaştıran bir unsurdur.

Giriş ile ilgili:

GDS girişte olumsuz olarak bugün nerede çalışmaya önem verilmemesi gerektiğini söylüyor. Ama olumlu olarak nerede çalışılması gerekli olduğunu, bu konuda somut planının ne olduğunu ve hangi adımları atmayı düşündüğünü koymuyor. Bu yanlıştır. Bu konuda GDS berrak görüşlere ve plana sahip değildir. Bu olmayınca da "parti inşası" saksıda çiçek yetiştirmeye benzer.

Teori ve pratiğin birliği sorunu; partinin yaratılması için teorinin esas halka olarak rolü üzerine

1. Bu bölümde Lenin'in "Halkın Dostları"nda savunduğu "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyeti her zaman önplana alınmalıdır" tezi çarpıtılmakta; önplana alınması gereken pratik, "parti inşası pratiği" şeklinde yorumlanmaktadır.

2. Buna bağlı olarak "öğrenme, propaganda, örgütlenme tek bir çalışmada kaynaşır" şeklinde, bunların birliğini öne çıkaran alıntının yorumunda; esas halka sorununun tartışıldığı yerde, tam da bu pasajın temel düşüncesi, bunların "bir çalışmada kaynaştığı" düşüncesi kaynayıp gitmektedir.

3. Bu "bir tek çalışmada kaynaşan" üç çalışmadan çeşitli dönemlerde birisinin öne çıkması mümkündür. Ama bu hiçbir şekilde bunların içiçeliğini ortadan kaldıracak biçimde yorumlanmamalıdır. Ayrıca bunlardan birinin de bütün bir aşama boyunca hep önde geleceği vs. şeklindeki yorumlar da yanlıştır.

GDS sorunu tartıştığı yerde, önce "bizim durumumuzda teori esastır" diye lafa girmekte; bir paragraf altta ise genel tartışmaya geçmekte, "kadroların kazanılması ve yetiştirilmesi ve bir örgütün yaratılması esas halka olamaz" demektedir.

Böylece birinci aşamada teorinin her zaman esas halka olması teorisi için kapı açılmaktadır. Sonraki bölümlerde de yine "bizim durumumuzda" denmesi durumu kurtarmamaktadır.

Batı Almanya'da işçi sınıfı içinde ve devrimci - ilerici güçler içinde faaliyet ... üzerine

1. Genç bir partinin hemen kitleler üzerinde büyük etki kazanmasını beklemek doğru değildir. Bir partinin, grubun Marksist-Leninist olup olmadığını belirleyen de andaki kitle etkisi değil; savunulan, uygulanan çizgidir. Bunlar katıldığımız genel doğrulardır. Yine de bu genel doğruların kitleler içinde çalışmanın önemi, şekli, vs. üzerinde konuşulduğu yerde tekrarında fazla yarar görmüyoruz.

Bizce sorun şöyle konmalıdır: Marksist-Leninist bir grup ya da parti, inşasının en başından itibaren, kitle içinde etki kazanmayı; etkisini arttırmayı amaç olarak koymalı, bu yönde de çaba sarfetmelidir.

Birinci aşamada öncelikle propaganda yapılacak demek; öncelikle işçi sınıfının ileri kesimine seslenilecek, o hedeflenecek demek; bunun yanında orta ve geri kesimlere de güç oranında seslenme, onları da örgütlemeye yönelme görevini ortadan kaldırmaz.

Ama bu görev kardeşlerin pratiğinde ortadan kalkmaktadır. Teoride ise bu görevden hemen hiç söz edilmemektedir. GDS hatta birinci aşamada bir işçinin GDS ile revizyonist/sahte Marksistler arasında olan temel çelişmeleri kavramadan da olsa GDS çevresinde kalmasını "istenmeyen" bir durum ilan etmektedir. Biz bu yaklaşımı yanlış buluyoruz. Tabii

ki görev o işçiye farkları kavratmaktır. Ama kavramadığı halde halâ bizim çevremizde ise, onu çevrede tutmak (bir yandan eğitmeye çalışarak) da görevdir.

2. Şu veya bu oportünist örgüt içinde var olan Marksist-Leninist güçlerin o örgüt içinde daha bir süre kalabilmeleri bizce mümkündür. Bu ille de cepheden mücadeleyi engelleyen birşey olarak görülüp, "ilkesel olarak" reddedilecek birşey değildir. (Batı Almanya somutunda sözü edilen oportünist örgütler içinde çalışmamak bize doğru görünüyor.)

3. GDS teoride gayet doğru olarak "proleter partide temel örgütün işletme (fabrika) hücresi" olduğunu tespit ediyor.

Soru: Bu konuda şimdiye dek atılan adımlar??

(Bu konuda bizim hatalarımız GDS'in hatalarını örtmemeli.)

İşçi sınıfı içinde propaganda ile ilgili olarak:

Soru: "Güncel politik olaylara bağlı olarak Marksist-Leninist açıdan burjuvazinin gerekçelerine karşı konulmalıdır"(GDS) görevinin çözümü konusunda GDS şimdiye dek ne yaptı?

Soru: Oportünizm konusunda, kendi ülkesindeki oportünizmin somut teşhiri konusunda şimdiye dek ne yaptı?

Soru: Genel olarak kendi propaganda çalışmasını nasıl değerlendiriyor?

Biz kesinlikle yeterli bir çalışma yürütülmediği; bu konuda güç olduğu halde bunun yapılmadığını söylüyoruz.

4. Sendikal çalışma konusunda yine sorun emperyalist sendika aygıtı içinde çalışma olarak konuyor. Sendikaların fethedilmesinin, sendikalarda örgütlü işçilerin fethedilmesi demek olduğu; Batı Almanya'da işçi sınıfının ileri kesiminin sendikalarda örgütlü olduğu kavranmıyor.

5. Dışa dönük sistemli propaganda çalışması nerede?

6. "Devrimci eylemlere ve günlük mücadelelere komünistlerin katılması zorunludur"(GDS) teorik görüşünün uygulaması ne alemde?

GDS bütün bu somut sorulara somut olarak cevap vermeli; sorunu genel laflarla geçiştirmeye çalışmamalıdır.

Ocak 1983

"AKIMA KARŞI TEŞKİLATINA" ADLI YAZIYA ELEŞTİRİMDİR

****

Değerli yoldaşlar,

Akıma Karşı teşkilatına yazmış olduğunuz yazıda, sizinle paylaşmadığım önemli noktalar vardır.

1. nokta metot konusunda: Yazının başında şöyle yazıyorsunuz:

> "Önce şunu belirtmekte yarar vardır sanıyoruz. Biz Türkiyeli komünistlerin büyük bir kesimi sizin yazılarınızı okuyup inceleme imkânı yoktur" deniliyor ve şöyle devam ediliyor
> "Bundan dolayı aşağıda getireceğimiz eleştiri esas olarak siz kardeş teşkilatımızın pratik mücadelesine dayanılarak getirilmiştir. Çünkü gerçekte Parti inşası konusunda sizin görüşlerinizi detaylı olarak incelemedik."

Bana gore, burada kullanılan yöntem ML bir yontem değildir. Çünkü Akıma Karşı teşkilatının teorik olarak neler yazdığı-çizdiği konusunda bilgisi olmayan "komünistlerin" Akıma Karşı teşkilatına sadece pratiğinden yola çıkarak onların bugün tespit ettikleri esas görevlerinin yanlışlığını belirtmeye hakları yoktur. Mao'nun deyimiyle, "Araştırma, inceleme yapmayanın konuşma hakkı yoktur". Ve bu söz tam da arkadaşlar için geçerlidir.

2. nokta eleştirinin getirildiği hedef:

Yoldaşlara göre, GDS'ten yoldaşlar, bugün B. Almanya'da Bolşevik bir Partinin inşası için, tespit ettikleri, Partinin 1. aşamasıyla ilgili, teorikçalışmanın önceliği, yanlıştır. Yalnız yoldaşlar şunu doğru buluyorlar: "GDS'in bugün Parti inşasının 1. aşamasında oldukları". Ondan sonra şöyle devam ediyorlar:

> "Bizim doğru görmediğimiz şey, sizin içe dönük çalışmayı esas aldığınız ve bu donemde işçi sınıfının öncüsünü kazanmayı nasıl gerçekleştireceği - nizdir."

Yanı yoldaşlara göre, GDS teşkilatının içe dönük çalışmayı esas alması, ve bugün esas görevin, Bolşevik bir partinin inşa edilmesi, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesi, Partinin kendisini bir güç haline getirmesi, uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanması, yanlıştır. Yoldaşlar ilk önce şunu söylememe izin verin ki, siz Bolşevik Partinin 1. aşamasını hiç mi hiç kavramadığınızı göstermektesiniz. Ve siz yoldaşlara soruyorum: Bugün Bolşevik Merkez Komitesinin tespit ettiği nedir? Bana göre, eleştirdiğiniz konu tam da Bolşevikle - rin bugün esas aldıkları görevdir. O halde Bolşe - vik Merkez Komitesini de eleştirmeniz gereklidir , şayet savunduğunuz görüşlerde tutarlıysanız. Ve yoldaşlar devamla partinin 1. aşamasında işçi sınıfının öncüsünün kazanılabilmesi için de ajitasyon ve propagandanın önplana alınmasının gerekliliğini belirterek, kafalarındaki bu Marksizm-Leninizmden uzak hayallere, Lenin'in bir alıntısını uydurmaya çalışarak, görüşlerini beslemeye çalışıyorlar.

Yoldaşlar burada Lenin'in alıntısını kendi kafalarındaki kalıplara uydurarak, alıntıyı yanlış yorumlamakta ve çarpıtmaktadırlar. Şöyle ki; alıntı yapıldıktan sonra, yorumlaması şöyle yapılmaktadır:

> "Bu alıntıdan da anlaşılacağı gibi Lenin yoldaş teorik çalışmanın hiçbir zaman pratik çalışmanın önüne alınamayacağını, tersine pratik propaganda ve ajitasyon çalışmasının her zaman önplana(abç) alınması lazım geldiğini ortaya koymaktadır."

Bana göre, Lenin'in bu alıntısını yoldaşların yorumladığı gibi yorumlamak, Marksizm-Leninizmden uzaklaşmak, Marksizm-Leninizmi çarpıtmaktır. Adı geçen alıntıda açık olarak şu söylenmektedir: teorik çalışma ile pratik çalışmanın diyalektik olarak birbirine bağımlı ele alınmasını ve pratik çalışmanın olabilmesi için, teorik aydınlığa ihtiyaç olduğu belirtilmektedir. Teorik olarak varılan aydınlık, pratige uygulanmadığı müddetçe hiçbir şeydir. Ve Lenin alıntıda özellikle vurguladığı, teorik ve pratiğin birbirinden koparılamayacağı, birbirine bağımlı olarak ele alınmasının gerekliliği belirtilmektedir. Ve Liebknecht'in önemli değerli sözlerini aktarırken, getirilenler doğrulanmaktadır. Fakat eleştiriyi getiren yoldaşlar, Lenin'ın, Liebknecht'ten aktardığı değerli sözlerini alarak ondan bir parag - raf önce çarpıttıkları Lenin'i, Liebknecht'le çelişkiye düşürüyorlar. Fakat yoldaşlar ya ne yaptıklarının farkında değiller, ya da bilinçli olarak Marksizm-Leninizmi çarpıtıyorlar. Liebknecht şöyle diyor: "Studieren, Propagandieren, Organisieren" Yoldaşlar buradaki sıralamadan bir anlam çıkaramıyorlar mı? Yoksa yoldaşlara göre, Lenin veya Liebknecht şöyle yorumlanabilir mi: buradaki formülasyonun bir önemi yoktur, baş tarafa "Propagandieren, Organisieren, Studieren" şeklinde de olabilir mi? Şimdi yoldaşlar hırslı hırslı şunu söyleyecekler :

Sen bizim savunmadığımız şeyleri bize mal etmeye çalışıyorsun. Maalesef yoldaşlar, eleştirinizdeki görüşleriniz aynen bunu yansıtmaktadır.

Bana göre, Lenin'in veya Liebknecht'in söyledikleri arasından "Studieren, Propagandisieren, Organisieren", ilkönce her zaman pratik çalışma önplana alınmalıdır görüşü, Marksizm-Leninizmden uzaklaşan, Lenin'in görüşlerini revize eden görüşlerdir.

Lenin'in (s.194'teki) görüşleriyle Liebknecht'in görüşleri (s.195) birbiriyle uyum içinde Marksist-Leninist görüşlerdir. Lenin'in Liebknecht'ten aktardığı "Studieren, Propagandieren, Organisieren" cümlesi de, yazıldığı şekliyle öğreticidir. Burada ki sıralamada bir anlam ve mana vardır, o da, Marksist-Leninist teoriyi öğrenme, kavrama ışığında işçi sınıfının öncüsünü kazanmak için, propaganda yapılır ve süreç içinde de kazanılanlar örgütlenir. Her halükarda, yapılacak propaganda ve ajitasyon, ML ilkelerin ışığında yapıldığı taktirde bir anlam kazanır. Yoksa 12 Eylül öncesi Türkiye'deki tüm devrimci örgütlerin (bunlara TKP/ML de dahildir) içi boş ML ilkeler ışığında yapılmayan ajitasyonların ne kadar işçi sınıfı içinde etkili oldukları hepimizin bilgisi dahilindedir.

Ve yoldaşlar, verdikleri 2. alıntıyı da kendi kafalarına göre yorumlayarak, çarpıtıyorlar.

2. alıntıda "Studieren, Propagandieren, Organisieren" cümlesinden sonra alıntı şöyle devam ediyor:

"Yukarıda değinilen teorik çalışma olmaksızın ideolojik lider olamazsınız, bu çalışmayı davanın gereksinmelerini karşılamaya yöneltmeden, ve bu teorinin sonuçlarını işçiler arasında yaymadan ve onların örgütlenmesine yardımcı olmadan ideolojik lider olamayacağınız gibi."

Bu alıntıdan sonra, eleştiriyi yazan yoldaşlara göre, yine işçiler arasında teorinin sonuçlarının propagandası yapılmadan, işçilerin örgütlendirilmesi yapılmadan ideolojik önder olunamayacağı belirtilmekte ve GDS'ten yoldaşlara soruyorlar, siz kaç seneden beri bu işi nasıl yapıyorsunuz? Siz mi işçileri örgütleyeceksiniz, yoksa işçiler mi sizin yazıları okuyup, o işçiler mi sizi örgütleyecekler?

Arkadaşlar ilkönce verdikleri alıntıyı kendi kafalarına uyduğu gerekçesiyle, verdikleri 2. alıntıyı da kendi görüşleri temelinde yorumluyorlar. Hal bukı alıntı açıktan, Marksist-Leninist teoriyi öğrenmeden, incelemeden, kavramadan, ideolojik olarak önder olamazsınız. Devamla, birbirine bağlı olarak (dıyalektik bağ içinde) öğrenilen Marksist-Leninist ilkeler, Marksist-Leninist teori sosyal hayata geçirilmediği, bu teorinin sonuçları işçi sınıfına taşınmadığı, kavratılmadığı, işçiler örgütlendirilmediği müddetçe ideolojık lider olunamayacağı belirtilmektedir.

Yoldaşların eleştiri getirdikleri GDS teşkilatı bugün tam da yazıda verilen alıntılar ışığında kendisine esas görev olarak, Parti inşasının 1. aşamasını almakta, ve bu görevleri çözme doğrultusunda mücadele etmektedir. Yani GDS bugün, Partinin 1. aşamasını bitirmiş değildir. Bilakis bu aşamanın henüz başlangıcındadır. Durum böyleyken, çalışmanın merkezine konulması gerekli olan esas halka, ve GDS'in de koyduğu gibi, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesi, yani teorik çalışmanın esas alınması, diğer çalışmaların tümü, bu çalışmaya tabi kılınarak ele alınması olduğudur.

Yoldaşların sonradan verdikleri alıntıların tümünü, kendi görüşleri doğrultusunda yorumlama durumundadırlar, ki bu alıntılar kesinlikle GDS'ten yoldaşların doğru ve Marksist-Leninist bır yolda olduklarını doğrulayan alıntılardır.

Fakat yoldaşların, GDS teşkilatının yazılı-çizili görüşlerinden yoksun oldukları için, kulaktan dolma, sadece pratiğe bakma (ki GDS'in bu pratiği de tespit edilen Marksist-Leninist görevlere hizmet eden bır pratiktir —BN) durumundan, GDS 'ten yoldaşları eleştiriyorlar. Fakat biraz okuma zahmetine katılsalar, özellikle Bolşeviklerin ayrılıktan bu yana yayın organlarında (Bolşevik Partizanlarda) çıkan Türkçe yazıları okusalar, bu eleştiriler daha ciddı bir eleştiri olurdu.

Yoldaşça selamlar,
19.08.82
Sıtkı

"AKIMA KARŞI TEŞKİLATINA ADLI YAZIYA ELEŞTİRİMDİR" HAKKINDA TAVRIMIZ

****

Bu eleştiri yazısı, eleştiriyi kaleme alanın önemli bir sapmanın temsilcisi olduğunu gösteren bir yazıdır. Yazıda yanlış görüşleri ispatlamak için, Lenin'in savunulması adına Lenin çarpıtılmaktadır.

Kısaca yazının sistemi içinde gidelim:

1. Yöntemle ilgili:

Burada getirilenler esasında "sakın eleştirmeyin" ile eş anlamlı saçmalıklardır. Eleştirmen; GDS'e eleştiri getiren yoldaşların getirdikleri eleştiride kendilerinin dikkat çektiği bir eksikliği sömürüp, "sizin GDS'in parti inşası konusunda teorik olarak ne dediğini bilmeden eleştiri getirmeye hakkınız yoktur" şeklinde bir tavır takınıyor. Bu tam mükemmelliyetçi küçük burjuvaların ve bürokratların eleştiriyi bastırmak için takınacakları tavırdır. Açıktır ki, GDS'in bütün teorisini ve pratiğini inceledikten sonra eleştiri getirmek, bu eleştiriyi teoriden de alıntılarla desteklemek iyi bir şeydir. Peki ama, pratikte birtakım şeylerin iyi yürümediğini, doğru yürümediğini görenler, ve fakat teorik olarak ne dendiğini henüz incelememiş olanlar ne yapacaklar? Eleştirmene göre susmaları gerek! Öyle ya, "Akıma Karşı teşkilatının teorik olarak neler yazdığı çizdiği konusunda bilgisi olmayan 'komünistlerin' Akıma Karşı teşkilatına, sadece pratiğinden yola çıkarak onların bugün tespit ettiği görevlerin yanlışlığını belirtmeye hakları yoktur." Eleştirmen bu saçmalığına Mao'yu ortak etmeye çalışıyor. Ama biraz 'araştırma' yapmış olsa, Mao'nun "Araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur" lafını, gerçeği kitaplarda bulmaya çalışıp, somutun incelenmesini reddeden şablonculara karşı, dogmatiklere karşı söylediğini, tam da somutun incelenmesinin önemini belirtmek için söylediğini bilmesi gerekirdi.

Stalin Leninizmin yönteminin en önemli taleplerinden birisinin, söz/eylem uygunluğu olduğunu belirtir; ve teorik olarak söylenenlerin pratikte uygulanmıyorsa peş para etmediğini belirtir. Uygulamanın bir partının değerlendirilmesinde olağanüstü önemine dikkat çeker. Bu ne demektir? Eğer pratik uygulamada birtakım şeylerin yanlışlığı görülüyorsa, ile de onların eleştirilmesi için, teoride de onların yanlış söylenip söylenmediğine bakmak gerekmez. Pratikten yola çıkarak eleştiri getirilebilir! Bunda Marksizm-Leninizmin yöntemi açısından en küçük bir sakatlık yoktur. Kaldı ki, GDS'i bunca savunan ve ona eleştiri getirme hakkını karşısındakinin elinden alan yoldaşın kendi mantığına göre, hangi hakla GDS'i savunduğu da soru işaretidir. Acaba o bu savunma pozisyonuna girerken GDS'in savunduğu konudaki tüm teorisini ve pratiğini inceledi mi? Neresinden bakılırsa bakılsın; eleştirmenin buradaki eleştiri bastırır tavrının Marksizm-Leninizmle ilgisi yoktur. Bu tavır derin burokratık bir tavırdır.

2. Eleştirinin hedefi ile ilgili:

Eleştirmen, "Yoldaşlara göre, GDS teşkilatının içe dönük çalışmayı esas alması ve bugün esas görevin bolşevik bir partinin inşa edilmesi, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesi, Partinin kendisini bir güç haline getirmesi (ne demekse? —BN), uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanması yanlıştır" diyor. Bu iddialarını dayandırdığı yer ise şu cümle:

"Bizim doğru görmediğimiz şey, sizin içe dönük çalışmayı esas aldığınız ve bu dönemde işçi sınıfının öncüsünü kazanmayı nasıl gerçekleştireceğinizdir."

Bu cümleden, "bugün esas görevin parti inşası olduğunun, uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanmasının, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesinin yanlış olduğu" şeklindeki sonuçların nasıl çıkarılacağı eleştirmenin gizidir.

Bu cümlede gerçekten de 'içe dönük çalışmanın esas alınması' da eleştirilmektedir. Ve bu tespit yanlıştır. Ancak bu yanlışın değerlendirilmesi için, yoldaşların ne demek istedikleri sorulup öğrenilmelidir. Çünkü bu cumleden sonraki cümle, bizim için de sorun olan birşeyi dile getirmektedir. Evet, GDS ve diğer kardeşler "işçi sınıfının öncüsünü nasıl kazanacaktır?" Bu konuda planları nedir? Ve bugune dek ne yaptılar? Bu soruyu mutlaka sormak, somut cevap talep etmek doğrudur. Ve pratikte bu konuda görülen şeylerden yola çıkarak işlerin doğru yürümediği konusunda göruşleri, eleştirileri getirmek de doğrudur.

Bu konuda eleştirinin Merkez Komitesine yöneldiği, eleştirmenin fantezisinin ürünüdür.

Bir noktada, "içe dönük çalışmanın esas alınması" konusunda yapılan tespit noktasında Sempatizan Komiteden ayrılıyor Merkez Komitesi. En azından yazıdan bu çıkıyor. Bu ayrılığın nasıl bir ayrılık olduğu, 'içe dönük çalışmanın esas alınması'ndan ne anlaşıldığı konusundaki tartışma içinde ortaya çıkacaktır. Merkez Komitesi hiçbir şekilde içe dönük çalışmanın esas alınmasını; dışta propaganda faaliyeti yapılmayacak; ya da bu faaliyeti önemsiz kılacak şekilde kavramıyor. Tersine içe dönük çalışma Merkez Komitesi açısından dışta yapılacak propaganda ve ajitasyon faaliyetinin; örgütleme faaliyetinin seviyesini yukseltmek; sürekliliğini sağlamak için de vardır. Belli bir anlamda da esasta onun için vardır. Parti, sınıf mücadelesinin bir aracıdır; amaç değildir. Bunu herkes kavramak zorundadır.

3. Lenin'i çarpıtan kim?

Lenin çok açık bir biçimde, "Pratik propaganda ve ajitasyon çalışmasının her zaman önplana alınması" gerektiğini söylüyor. Sempatizan Komiteden yoldaşlar yazılarında bunu tekrarlıyorlar. Eleştirmen yoldaş, bu alıntıyı (yorumu değil.. Burada yorumlanan birşey yok. Bu laflar aynen Lenin'e ait.), Lenin'i çarpıtmak şeklinde gösteriyor. Ondan sonra bir dizi laf kalabalığı yapıyor.

Laf kalabalığına getirmeden şuna cevap vermelidir. Biz Lenin'in "Pratik propaganda ve ajitasyon faaliyeti her zaman önplana alınmalıdır" şeklindeki tespitini genel geçerliliği olan, ilkesel bir tespit olarak değerlendiriyoruz. Yazar,— ve onun görüşünde olanlar— bu tespit hakkındaki görüşlerini açık koymalıdır ortaya.

Genel planda alındığında teori, pratikten çıkar, ve pratiğe hizmet eder. Yani birincil olan, esas olan pratiktir!

Ama sadece bu değil. Bunun dışında sosyal-demokrat (ya da komunist) hareketin "sürekli ve en önemli görevi" pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetidir. Bu anlamda, teorik çalışma, pratik propaganda ve ajitasyon faaliyeti için vardır. Açıktır ki, bu genel tespit, aralarında diyalektik ilişkiler bulunan görevler yığını içinden, içinde bulunulan anda birinin one çıkmasını engellemez, dıştalamaz. Ve verilen anda şu veya bu görevin öne çıkması, genelde "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetinin her zaman önplana alınması gerekti-gi" gerçeğini de ortadan kaldırmaz.

Liebknecht'ten alıntıyı, "Öğrenme, propaganda yapma,örgütleme"yi; hep öğrenmeyi, ya da teorik çalışmayı öne almak şeklinde yorumlamak, kelimenin tam anlamı ile kakavanlıktır. İşte Lenin'ı ve Liebknecht'ı çarpıtmak budur. Bu sıralama hiç bir şekilde, hep öğrenme, "teori" önde gelecek demek değildir. Lenin bu alıntıyı, üç görev arasındaki sırayı değil, birliği göstermek için kullanıyor. Bizim eleştirmen ise sempatizan komite ile girdiği polemikte, bu alıntıdan teorinin hep önde geldiği sonucunu çıkaracak yerlere varıyor. Soruyor: "Propagandieren, organisieren, studieren" olur mu? Cevap verelim: Neden olmasın? Eğer belli bir konuda "öğrendi" iseniz, o konuda artık propaganda yapmayacaksanız, yapacağınız nedir? Propaganda yapmak ve örgütlemek için yapılmayan bir öğrenme nedir? Bir değeri var mıdır?

Tabii ki "öğrenmediğin" şeyin propagandası olmaz. Ama bu ne demektir? Herhangi bir konuda o konunun öğrendiğimiz yanları ne olacak? Diğer yanları da öğrenene dek bekleyecek miyiz propaganda için? Yoksa öğrendiğimizi, öğrendiğimiz ölçü de propaganda edecek miyiz? Sorun budur!

Belli dönemlerde bal gibi teorik çalışma öne çıktığı gibi, belli dönemlerde örgütleme çalışması önplana geçebilir. Genel alındığında ise teori, pratiğe bağlıdır. "Pratik propaganda ve ajitasyon (ve tabii ona bağlı örgütleme) faaliyeti her zaman önplana alınmak zorundadır."

Ardından yine GDS savunması. Lenin'le soralım: GDS " pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetini onplana" alıyor mu? Bu konuda teori ve pratiği nedir? Eleştirmen, ve GDS savunucuları buna açık cevap vermelidir.

Bunun dışında daha bir dizi inci:

> "Çalışmanın merkezine konulması gereken esas halka (hangi çalışmanın acaba? İçteki? Dıştaki? Genel tüm çalışmaların? Vs. —BN) GDS'in de tespit ettiği gibi (! Dikkat, ayrı dostluğu başlıyor... Nerede, nasıl tespit etmış acaba??— BN) Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesi (GDS bilinçli olarak öğrenilmesi değil, oportünizme karşı mücadele içinde savunulması diyor bildiğimizce, belki yanılıyoruzdur?? —BN), yani teorik çalışmanın esas alınması (Buyrun! Teorik çalışma eşittir Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesi! Teorik çalışmanın alanının böyle daraltılması acaba hangi Marksizm-Leninizme uygun?? —BN)diğer çalışmaların tümü, bu çalışmaya tabi kılınarak ele alınması olduğudur."

Buyrun: Bütün çalışmalar teorik çalışmaya tabi kılınacak! Sorunu böyle koymak kesinlikle Marksizm-Leninizmin alanını terketmektir. Esas görevi teorik çalışma olarak tespit etmek, teorik çalışmanın bizzat kendisinin parti inşası için yapıldığını, yani türeyen ve bağımlı bir görev olduğunu tespit etmemek; teorik çalışmaya tam da burjuva akademistlerinin yaklaştığı gibi yaklaşmak demektir.

Aslında her cumle tek tek alınıp eleştirmen teşhir edilebilir. Ama bunun fazla getireceği birşey yoktur. Sorunun özü, eleştirmenin parti inşasının birinci aşamasında 'propaganda ve ajitasyonun rolü', 'kitle çalışması', vb. konularda sapma içinde bulunan görüşler savunduğu olgusudur.

O bu görüşlerini Lenin'e dayandırmaya çalışırken, Lenin'e saldırmakta; onun doğru görüşünü sanki Lenin'ın görüşü değil de, sempatizan komitenin yorumu imiş gibi gösterip öyle saldırmaktadır.

GDS'ı savunma adına ise, GDS'in görüşlerini de (teorik görüşlerini) doğru dürüst savunmamakta; GDS'in teorisini pratiğe yansıdığı ve yanlışının açık görüldüğü biçimiyle savunmaktadır.

Yazısının en sonunda sempatizan komite için yaptığı, "okuma zahmetine katlansalar, eleştirileri daha ciddi olurdu" şeklindeki burnu büyük tespitler de bu konuda kardeşlerin kotu yönlerinden epeyce "öğrendiğini" gösterir tespitlerdir. Kişinin böyle büyük laflar etmeden kendi haline bir bakmasında yarar olduğunu düşünüyoruz.

Ocak 1983

"AKIMA KARŞI TEŞKİLATINA ADLI YAZI HAKKINDA MERKEZ KOMİTESİNİNAÇIKLAMASI" ADLI YAZIYA ELEŞTİRİMDİR

****

Değerli yoldaşlar,

Merkez Komitesi olarak bir ŞK'nın, Akıma Karşı teşkilatına yönlendirdiği eleştiriye verdiğiniz kısa cevap, ŞK'nın, Lenin'ı çarpıtmasını, GDS'ın bugun tespit ettiği ML görevlere saldırısını dolaylı olarak verdiğiniz cevapla destekleme durumundasınız. Yani daha açık belirtmek gerekirse, bu yazıya verdiğiniz geçici cevap, orta yolcu, dur bekle tavrıdır. Ve ML bir tavır değildir. Bana göre en doğru tavrınız, ya bu eleştiriye hiç cevap vermeden, GDS'e gelen bir eleştiri olarak yayınlamanız, veya cevap vermeniz halinde, direkt olarak Marksizm-Leninizme saldıran bu görüşlere karşı mücadeleyi seçmeniz gerekliydi.

Ve yazıya cevabınızda, sadece eleştiriyi getiren yoldaşların, GDS'ın teori ile pratiği kaynaştırmama konusunda eleştirdikleri ve bunun da kaynağının yoldaşların (ŞK'nın), pratikten dar bir bilgileri-

nin (yürüyüş, miting, grev, vs.) olduğunu belirtiyor ve bunu açıklıyorsunuz. Hiç kuşkusuz açıkladığınız, "pratikten ne anlaşılmalıdır" görüşlerinizi paylaşıyor ve doğru buluyorum. Şimdiye kadar birçoğumuz pratikten, sadece yürüyüş, miting anlıyorduk. Fakat pratikten anlaşılması gerekli olanın, tespit edilen hedefe ulaşabilmek için, atılan her adımın pratik olduğu, bilince çıkmış birşey değildi. Bu meselenin bir yanı ve fakat eleştiri getiren yoldaşların, eleştirilerinin özü ve esası değildir.

Yoldaşların eleştirilerinde;

a) Kullanılan metot Marksist-Leninist bir yöntem değildir.

b) Bolşevik Partinin 1. aşamasındaki Marksist-Leninist görüşlere saldırmaktadırlar ve reddetmektedirler.

c) Lenin'den yaptıkları alıntıları ters-yüz edip, çarpıtıp yorumlamaktadırlar.

d) İşçi sınıfının öncüsünün kazanılması konusunda, kitle kuyrukçuluğu görüşlerine sahiptirler.

e) Bu saldırı sadece GDS'ten yoldaşlara değil, aynı zamanda Bolşevik Merkez Komitesinin de tespit ettiği görevlere yönelmektedir.

f) Marksist-Leninist teoriyi küçümseyen ve dar pratikçiliği herşey gören, anti-Marksist - Leninist görüşler savunmaktadırlar.

Tüm bu kaba hatlarıyla tespit edebildiğim noktalarda, Merkez Komitesi olarak doğru bir tavır takınmanız gerekirken, cevabınızda dikkatleri meselenin özünden saptırıp, sadece pratiğin, teorının kaynaştırılmaması noktasında dikkatleri toplattırmanız Marksist-Leninist bir yöntem değildir.

Bana göre, bu yoldaşların (ŞK'nın) eleştirileri, GDS'ten yoldaşlara yöneldiği gibi, Bolşevik Merkez Komitesine de yönelmektedir. Zira bugün, Bolşevikler de, Parti inşasının 1. aşamasında olup, esas aldıkları çalışma, içe dönük çalışma olup, Marksizm-Leninizm ilkelerinin öğrenilmesi, kavranılması, uluslararası komünist hareketın birliğinin sağlanması, vs.dir.

Fakat bana öyle görünüyor ki, bu yoldaşlar (ŞK) bu dönemde getirdikleri eleştirileriyle, kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla mantığıyla hareket ediyorlar. Ve Bolşeviklere getirmeleri gerekli olan eleştiriyi GDS üzerinden yapıyorlar. Bunu Merkez Komitesinin anlaması gereklidir, şayet tespit ettiği görevleri ciddi bir şekilde yaptıysa. Zira, yarın, Türkiye'de kendiliğinden sınıf mücadelesinin kabarması sonucunda, Bolşevikler esas görevlerini, partinin 1. aşamasını bırakıp, kitlelere önderlik etmeye mi çalışacaklardır, yoksa yapılan ML tespitlere bağlı kalınarak, güçleri oranında, esas göreve tabi kılınarak mı, bu mücadeleyi sürdürecekler dir? Bana doğru görünen,(ML tespitler ışığında partinin 1. aşamasını sürdürmek olmalıdır. Ve Parti gücü oranında kitlelerin gelişen sosyal mücadelelerine katılmalı, kitlelere ML teoriyi, bu mucadeleler içinde götürmelidir. Çeşitli seminerler ve eğitimler de bu görevlerdendirler.) adım adım yürünmeli, kitlelerin kuyruğuna değil, Partı kitleleri kuyruğuna takmalıdır. Yani Parti 1. aşamasında öncüleri kazanmalı, bunları ML teoriyle eğitmelidir. Bu soruna geniş değinmemdeki maksat, ŞK eleştirisini tam da bu nokta üzerinde inşa etmeye çalışmakta ve GDS teşkilatının, bugün B. Almanya'da gelişen kitle hareketlerinden kopuk bır şekilde, sadece teori ile uğraştığı mantığıyla eleştırısini getırmektedir. Fakat bu konuyu fazla derinleştirmek istemiyorum, zira ŞK'yı eleştırimde, onların görüşlerinin ne olduğunu açıklamaya çalıştım. Merkez Komitesi kendisine gelen eleştiriyi incelerken, ŞK'ya getirdiğim eleştiriyi gözönüne alarak tavır takınmalıdır.

Bundan böyle içımizde çıkması muhtemel olan yanlış görüşlere, Merkez Komitesi kesin tavır takınmalıdır. Orta yolcu bir tavır kesinlikle yanlış olan ve mahkûm edılmesi gereklidir.

Yoldaşça selamlar,
19.08.82
Sıtkı

"AKIMA KARŞI TEŞKİLATINA ADLI YAZI HAKKINDA MERKEZ KOMİTESİNİN AÇIKLAMASI ADLI YAZIYA ELEŞTİRİMDİR"E C E V A P

****

Yoldaş,

Gerek Merkez Komitesine, gerekse sempatizan komiteye bu yazıda getirdiğin eleştirileri k ö k t e n reddediyoruz.

Önce Merkez Komitesine getirdiğin eleştirilerle ilgili:

* Merkez Komitesi, sempatizan komitenin GDS'e yazdığı eleştiriyi cevaplamamıştır. Yalnızca tartışmayı başlatabilmek için 'pratik' kavramının içeriği konusunda anlaşmak gerektiği konusunda görüş belirtmiş; bu konuda ne düşündüğünü ortaya koymuş ve orada durmuştur. GDS'e getirilen bir eleştırinin muhatabı Merkez Komitesi değildir. Bu yüzden Merkez Komitesi bu eleştiri konusunda, bu eleştiriyi iletme, GDS'ten tavır isteme, ve tartışmayı başlatma yolunu tutmuştur. Bu,bu uygulamanın yapıldığı konuda bütünüyle doğru bir tavırdır. Sen yazında bizim tartışmayı başlatmak için yazıya koyduğumuz bir önaçıklamayı, bır ön notu, "yazıya verilen geçici cevap" olarak kavrıyorsun. Bu Merkez Komitesinin tavrının değil, senin kafa karışıklığının sonucudur. Ondan sonra bu "geçici cevap"ın "ortayolcu dur-bekle" tavrı olduğunu söylüyorsun. Bu ispatlamadığın ve ispatlayamayacağın, gayri - ciddî bir iddiadır.

* Merkez Komitesine getirdiğin bu eleştırinin temeli, sempatizan komitenin yazısında Marksizm - Leninizme saldırdığı şeklindeki iddiandır. Biz sözü geçen yazıdan yola çıkarak böyle genel bir ıddianın ispatlanabileceği görüşünde değiliz. İspatlanmayan iddialar üzerine kurulu eleştiriler ise iskambil kulelerine benzer: ufak bir rüzgarla çöküverirler.

* Biz Merkez Komitesi adına tavır takındığımızda, bu yazıdan yola çıkarak bu yazıyı yazan yoldaşların 'Marksızm-Leninizme saldırdıkları' şeklinde bir tespit yapmadığımızdan,ön tavrımızda da daha çok yoldaşların ne dediğinin anlaşılabilmesi için onları tavır takınmaya zorlayan bir tavır içine girdik. Toptancı ve ispatlanamaz değerlendırmeler yerine,önce yoldaşların belırlı kavramları nasıl kullandıklarını açıklamalarını talep ettik. Bu tavrımız doğru idi. Şımdi sen bu doğru tavrı "ortayolcu" vs. olarak değerlendırıyorsun.Anlaşılan bu konuda aynı tavrı takınan GDS'in toptancılık hastalığı sana da bulaşmış.

* Sen bizım yazımızda, "eleştiriyi getiren yoldaşların GDS'i teori ve pratığı kaynaştırmama yönunde eleştirdıklerini, bunun KAYNAĞININ yoldaşların pratikten dar bir bılgilerinin olduğunu belırt"tiğimizi söylüyorsun. Yazıyı bir kez daha okursan, bizım böyle birşey demediğimizi görmen gerekır. Bız kaynak yanlış pratik anlayışıdır, vs. şeklinde bır kesin değerlendirme yapmadık. Teori ile pratigi kaynaştırmama konusunda getirılen eleştirinin doğru olup olmadığı konusunda anlaşabilmek ıçin, "önce pratıkten ne anlaşıldığı konusunda fikirbirlığı gereklidir" dedık, ve bu noktada yoldaşların görünürde dar pratik anlayışını sürdürdüklerini söyledık. Bizim gayet dıkkatlı formüle ettiğimiz bu sözler, senin tarafından çarpıtılıp, söylemediğimiz bir şey senin tarafından bize maledılıyor. Bu tavrının kuşkusuz Marksist-Leninist eleştiri ile uzaktan yakından ılışkisi yoktur.

* Sen Merkez Komitesini, kendi tespit ettiği çizgiyi sempatızan komıteye karşı savunmamakla eleştiriyorsun. Ve sempatizan komitenin aslında GDS üzerinden Merkez Komitesine saldırdığını söylüyorsun. Bu eleştirin de, dıger eleştırilerın gibi, 'orijınal' bır eleştırı degil, GDS'in aynı konuda getırdigi eleştırinin papagan gibi bir tekrarıdır. GDS de ilk yazısında Merkez Komitesine bu yönde eleştiri getirmişti. Ama sonradan kendi içlerinden bırı bu yönde eleştırı getirmenin doğru olmadığı; çünkü bizzat Merkez Komitesinin çızgisinde önemli sapma ve hatalar olduğu eleştirisini getırdi. Ve GDS bu yönde getirilen eleştırıyı haklı buldu. Şımdı senin tavrının ne olacağı bizim ıçin merak konusu.

Bu meselenin bir yanı.

Meselenin dıger yanı ise şu: Biz kesinlikle GDS'e getirilen bu eleştiriyi kokten yanlış bulmuyoruz. Eleştirinin GDS ve diğer kardeşlerin çok önemli bir eksiklığıne dıkkat çek-

tiğini düşünüyoruz. İkinci olarak da bu eleştiriyi, 'kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla' mısali bize yönelen bir eleştiri olarak (genelde) kavramıyoruz. Bizim propagandaya verdiğimiz önem ile (hem teoride ve hem de pratikte) GDS ve diğer kardeşlerin verdiği önem arasında fark olduğunu düşünüyoruz. Özellikle 1 Mayıs pratiği ve tartışmaları bunu çok açık belgelemiştir.

Merkez Komitesinin açıklaması adlı yazıya eleştirinde bir de maddeler halinde sempatizan komitenin yazısını değerlendiriyorsun. Biz de maddeler halinde tavır koyalım:

(a) Sempatizan komitenin kullandığı metodun Marksist-Leninist metod olmadığı, ispatlamadığın ve ispatlayamayacağın bir iddia, içi boş bir balondur.

(b) Bolşevik partinin birinci aşamasındaki Marksist-Leninist görüşlere saldırdıkları iddiası da ispatlanamaz bir iddiadır ve esasında senin bu konuda Marksizm-Leninizmden sapma içinde olan görüşler savunduğunu belgeleyen bir tespittir.

(c) Lenin'den alıntıları nerede ters yüz etmektedirler? Yazıda böyle birşey yoktur. Bu senin hayalindedir.

(d) İşçi sınıfının öncüsünün kazanılması konusunda sempatizan komitenin "kitle kuyrukçusu" görüşlere sahip olduğu iddiası, ispatlamadığın, ispatlayamayacağın bir iddiadır. İşçi sınıfının öncüsünün mücadele ile ve mücadele içinde kazanılacağı kesinlikle doğru, Marksist-Leninist bir aksiyomdur.

(e) Bu 'saldırı'nın Merkez Komitesinin de tespit ettiği görevlere yöneldiği iddiası saçmadır.

(f) Marksist-Leninist teoriyi küçümseyen, ve dar pratikçiliği herşey gören anti-Marksist-Leninist görüşler savundukları iddiası da ayakları havada, ispatlanmamış, ispatlanamayacak bir iddiadır.

Böyle ispatlanmamış ve ispatlanamaz iddialar temelinde bu kadar keskin, ve toptancı sonuçlara varmak herhalde Marksist-Leninist bir tavır değildir.

Senin bütün yazında ortaya çıkan anlayış; parti inşasının birinci aşamasında 'kitlelere önderlik etmeye çalışmak' diye bir görev tanımayan bir anlayıştır. Bu anlayış çok açık bir biçimde şu sorunda ortaya çıkıyor:

"Yarın Türkiye'de sınıf mücadelesinin kabarması sonucunda, Bolşevikler esas görevlerini bırakıp, partinin 1. aşaması nı bırakıp, kitlelere önderlik etmeye mi çalışacaklardır, yoksa yapılan Marksist-Leninist tespitlere bağlı kalınarak, güçleri oranında, esas göreve tabi kılınarak mı bu mücadeleyi (Hangi mücadele acaba? —BN) sürdüreceklerdir?"

İkinci cümle istediği kadar relative etsin, altını çizdiğimiz yer çok berrak bir şekilde karşı karşıya konulamaz, birbirinden koparılamaz iki şeyi; parti inşasının birinci aşaması, ve kitlelerin mücadelelerine önderlik etmeye çalışmayı, birbirinin karşısına koymaktadır. Kitlelerin mücadelesine önderlik etmeye çalışmak, yalnızca ikinci aşamanın değil; bütün parti inşasının her anki görevidir. Ama bazı yoldaşlarımız 'içe dönük çalışma'nın esas alınmasından, sanki dışta sınıf mücadelesine önderlik etmeye çalışma görevi yokmuş gibi şeyler anlıyorlar. Bu görevin ne ölçüde çözülebileceği tabii ki partinin durumuna bağlı olduğu gibi, sınıf mücadelesinin boyutlarına da belli ölçülerde bağlıdır. Bunu reddeden, Marksist-Leninist parti inşasından hiçbir şey anlamamıştır.

19.08 tarihli yazının yazarı olan yoldaş, bize tam da böyle bir sapmanın temsilcisi olarak görünüyor. Bizce bugün teorik çalışmanın olağanüstü önemini küçümsemek; içe dönük çalışmanın esas alınması gerektiği gerçeğine, bugün partinin dikkatinin merkezinde partinin olması gerektiği gerçeğine, vs. gözlerini kapamak; ve doğru olan 'iç-dış' "teorik-pratik çalışmayı" birleştirme talebini; neyin bugün öne çıkıp diğerini kendine tabi kıldığı sorusuna açık cevap vermemek için kullanmak ne kadar tehlikeli ise; içe dönük çalışmanın esas alınması adına, parti inşasının birinci aşaması adına; dıştaki propaganda çalışmasının önemini küçümseyen görüşler de o kadar tehlikelidir.

Hem birinci, hem ikinci sapma, bolşevik bir parti yaratmanın önünde engeldir.

Ve Merkez Komitesi bir sapmaya karşı mücadele adına ortaya çıkan diğer sapmaya da göz yummayacaktır.

Her iki sapmaya karşı mücadelenin adı ise "ortayolculuk" değil, Marksizm-Leninizmdir!

Ocak 1983

(*) Burada Merkez Komitesinin tavır takındığı eleştiriyi yazan kişi, burada savunduğu ideolojinin tabii sonucu olarak saflarımızı terketmiş; "muhalefet"in safında yerini almıştır! Yolu açık olsun!

****

(20. sayfadan devam)

bütün diğer parti üyeleri ile eşit haklara sahip olarak Konferans için yapılacak delege seçimlerine katılırlar, ve seçilirlerse delege olarak Konferansa gelirler. Seçilemezlerse görüşlerini yazılı olarak Konferansa sunma hakkına sahiptirler.

Yoldaşlar,

Merkez Komitemizin görüşleri böyledir. İlk hücre toplantınızda bu konuda tek tek üyelerin görüşlerini tespit ederek en kısa zamanda Merkez Komitesinin eline geçecek şekilde ulaştırın.

Hakkında tavır takınmanız gereken alternatifler —yukarıda kısaca gerekçeler vardır— en kısa şekli ile şöyledir:

1- Şimdiye kadar var olan karar yürürlükte kalmalı (1 Mayıs konusundaki çağrı oylama yolu ile cevaplandırılmalı, daha sonra bir konferans gelen tüm eleştirileri gözden geçirmeli)

2- Şimdiye kadarki karar kalkmalı

a) İki konferans yapılmalı
b) Bir Konferans yapılmalı

Şu veya bu yönde tavır takınan yoldaşlar, ayrı gerekçeleri varsa bunları da yazılı olarak ortaya koymalıdır.

20.1.1983

(49. sayfadan devam)

Oportünistlerin bizi inandırmaya çalıştıkları gibi, oportünizme karşı mücadele, kitlelerin mücadelesini zayıflatmaz, tersine onu güçlendirir.

Oportünizme karşı mücadele yalnızca modern revizyonistlerin örgütüne, DKP'ye karşı mücadeleyi kapsamaz, aynı zamanda revizyonizm ideolojisinin bütün taşıyıcılarına, özellikle de "anti-revizyonist" sahte Marksistlere karşı mücadeleyi de içerir. Bu örgütlerin teşhiri ve bunlara karşı mücadele, ufak tefek ve ikincil sorunları değil, Marksizm-Leninizmin, doğru politik çizginin ve her somut mücadelenin temel sorunlarını ele alır. İlerici örgütlerle "eylem birliği" içinde erimemek, tam tersine kendi yüzünü daha açık bir şekilde ortaya çıkarmak, söz ve eylem BİRLİĞİNİ gerçekleştirmek ve kitle mücadelesine katılmayı proletaryanın öncüsünün kazanılması ve şekillendirilmesi, Batı Almanya'da Marksist Leninist partinin inşası doğrultusunda bir kaldıraç yapmak için, böylesi bir polemik zorunlu bir ön koşuldur.

Marksist-Leninistlerin devrimci güçler ve kitleler içindeki pratik faaliyeti, esas göreve, Batı Almanya'da Marksist-Leninist partinin yaratılmasına TABİDİR ve öncelikle ona HİZMET ETMEK zorundadır. Bundan dolayı bu pratik faaliyetin ölçüsü ve önemi, parti inşasının görevlerine ve sorunlarına, parti inşasının özel görevlerinin koşullarına bağlıdır."

(Aynı yerde, s.226-231)

ENTERNASYONAL HABERLER

Bu sayımızda, enternasyonal alanda kendilerini "bolşevikler" olarak adlandıran ve uluslararası komünist hareketin birliği görevine önem verdiğini söyleyen "International Correspondence" adlı yayın etrafında toparlanan örgütlerin bazı belgelerini; onlarla yazışmalarımızı belgeliyoruz. Bu belgelerin yanısıra, bu örgütler tarafından "Ekim Devrimi" ile ilgili olarak Paris'te düzenlenen toplantıdan haberler veriyor; orada okuduğumuz mesajı ve yazılı olarak verdiğimiz mesajlarımızı yayınlıyoruz.

Yayınladığımız bu belgelerden görüleceği gibi, bizim bu örgütlerle aramızda çok önemli ilkesel ayrılıklar sözkonusudur. Onlar dünya komünist hareketinin geçmişine inkârcı bir şekilde yaklaşıyor; üçüncü dünya savaşını, kısa zaman sonra çıkması kaçınılmaz bir olay olarak değerlendirme anlamına gelen tespitler yapıyor ve kaçınılmaz olarak buna uygun görevler tespit etmek zorunda kalıyorlar; için de bulunulan kötü ideolojik durum ortamında pratiğin ilerletilmesinin aracı olarak Marksist-Leninist teorinin önemini aşırı ölçüde küçümseyen bir pratik izliyorlar. Örgütsel birliğin, Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde, ideolojik mücadelenin bir sonucu olarak ortaya çıkması gerektiği şeklindeki görüş doğrultusunda bir pratik izlemiyorlar, vb.

Bütün bunlar, bugün uluslararası alanda "birleşebilecek" güçlerin aramak zorunda oldukları ilk temel noktalarda; uluslararası durumun tespiti ve buna uygun komünistlere uygun düşen görevlerin tespiti gibi noktalarda onlarla aramızda çok önemli ilkesel ayrılıklar olduğunu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösteriyor.

Burada, International Correspondence çevresindeki örgütlerle, Bolşevik bir partinin gerekliliği ; iki aşamalı parti inşası; Bolşevizmin savunulması gibi genel bazı taleplerde birleştiğimizi belirtelim. Ancak, içinde bulunduğumuz ortamda, bu genel taleplerde laf temelinde birleşmek kesinlikle yetmez. Bunların içeriği üzerine esasta anlaşmak gerekli. Ve bu noktada, onlarla yeniden yollarımız ayrılıyor.

Bütün bunlara karşın biz, onlarla aramızda belli bir tartışma imkânı ve ortamı olduğu sürece tartışacağımızı açıklıyoruz.

Biz bu örgütlerin bazıları ile (diğerlerine bir anlamda önderlik eden bazıları ile) zaten uzun zamandan beri, en azından karşılıklı yazışma ve yayın alış-verişi biçiminde bir ilişki sürdürüyorduk. Bu, Partizan içinde olduğumuz dönemden bu yana süren bir ilişki. Bunun dışında geçtiğimiz aylarda Kanada, ABD, Senegal ve Mali örgütleri ile temsilciler düzeyinde görüşmelerde de bulunuldu.

PARİS'TE YAPILAN TOPLANTI

****

International Correspondence'ın daha önceki sayılarından birisinde, Ekim Devrimi'nin 65. yıldönümünün çeşitli eylemlerle kendileri tarafından kutlanacağı yazılı idi (Sayı 4). Onların açıklamalarından anlaşılan, bu toplantıların eleştiri ve tartışma temelinde, sorunların ortaya konacağı toplantılar olduğu şeklinde idi.

Biz bu temelde bir toplantıya katılarak görüşlerimizi savunmayı doğru bulduk. Fransa'da yapılana katılacağımızı ilettik. Bu toplantıyı düzenleyen örgüt temsilcileri, önce bizim kendi ajitasyon-propagandamızı yapabileceğimizi; onun ötesinde mesajımızın okunacağını, vb. (herhangi bir zaman vb. sınırlama getirmeden) belirtmişlerdi. Fakat toplantıdan birkaç gün önce, bu temsilciler bu kez zamanın çok sınırlı olduğunu, bu yüzden ancak beşer dakikalık mesajlarımızın okunabileceğini belirttiler. Fakat yazılı olarak mesajımızı verir isek, bunu International Correspondence'de yayınlayabileceklerini de eklediler. Bu tavır yanlış; tartışmayı baltalayan bir tavırdır. Fakat biz buna rağmen yazılı mesajı geniş olarak International Correspondence'de basılmak üzere vermeyi ve ayrıca daha kısa bir mesaj okumayı doğru bulduk.

Toplantıda, yazılı mesajımızın ilk bölümüne bazı ekler yaparak, Fransızca olarak okuduk.

(Ek için bakınız s.68)

Okuduğumuz mesajda, ancak aramızdaki fikir ayrılıklarının varlığına dikkat çekmemiz; bunların tartışılması gerektiğine dikkat çekmemiz mümkün oldu. Burada bu fikir ayrılıklarının neler olduğu vb. üzerine —yazılı mesajda olan— duramadık bile. Buna rağmen, mesajımız bu özellikleri ile tek mesajdı. Çünkü az sonra aktaracağımız gibi, dışımızda okunan mesajların TÜMÜ, ideolojik ayrılıklardan açık bir biçimde tek söz etmeksizin, "birlik"ten, "birleşmek"ten dem vuran mesajlardı.

*

Toplantı, 7.11.1982'de Paris'te yapıldı. Toplantıyı açan; birkaç cümlelik açış konuşmasından sonra, Enternasyonal'i okumaya davet etti. Bunun ardından Ekim Devrimi ve Lenin ile ilgili bir film gösterildi.

Gösterıden sonra, Senegal'den, "Yaşasın Marksızm Leninizm" ısımlı örgut adına bir temsılcı, genişçe bir konuşma yaptı. Konuşmasında Ekim Devrimi üzerine bılgı verdı. Ekım Devrımının örnek alınması gerektığını belırttı. Afrika'dakı mıllı hareketler uzerınde durdu. "Maoizm" uzerıne konuştu. Lenin'ın teorı ve pratık uzerıne görüşlerınden; sıyası ajıtasyonun oneminden bahsetti, bu noktalarda kımı hedeflədığı açıkça belli olmayan 'gızlı polemik' yürüttü.

Fılıstın uzerıne bırkaç söz ettıkten sonra; bızın en gızel örneğimızın Ekim Devrımi olduğunu; bolınmeyı bırakıp bırleşmek gerektığını belırterek sozlerını bitirdi.

Mesajlar dışında, toplantının platformunu konuşmalardan çıkarmak durumunda olan kıtle açısından, en önemlı konuşmayı Senegal'den olan bu temsilci yapmıştı. Bu yüzden bu konuşma üzerinde kısaca durmakta yarar görüyoruz:

Bu konuşmanın kuşkusuz üzerinde durulması gereken birçok unsuru var. Ama onun günümüzde, soruna komünistlerin ne yapması gerektiğinden yola çıktığımızda, belirleyici yanlarının şunlar olduğunu goruruz:

- Sorunları mümkün olduğunca genel koymak; açık ve ısım vererek eleştirme yerine, kime yoneldığı açıkça belli olmayan üstü kapalı dıplomatık eleştırı metodunun kullanılması; ideolojık ayrılıkların varlığının açıkça ılan edilmemesi; komünistlerın birlığı sorununun, bugünkü derın ideolojık kaos ortamında, yoğun bir ideolojık mücadele ile; Marksızm-Leninizmın ilkelerinin kavranması (ve savunulması) -nın birincil görev olarak ele alınıp savunulmasıyla gerçekleşecek bir hedef olarak konulmaması; ve adeta soyut birlık talebının sıkça tekrarı.

- Uluslararası komünist hareketın geçmişine ınkârcı yaklaşım.

Bunlara, üçüncü emperyalist savaş üzerine yanlış görüşlerin, adeta savaş histerisi yaratacak ölçüde abartılmış propagandasını da eklemek gereklı.

İşte konuşmacının konuşmasının belli başlı unsurları bunlar idi.

Bu konuşmadan sonra, şu ülkelerden mesajlar okundu:

Tanzanya, Malı, Togo, Fildişi Kıyısı, Senegal, İran (Peykar), Yukarı Volta, İran (bir başka örgüt-grup), Türkiye (BP olarak biz), ABD, Fransa, Porto Rika, Kolombiya, Ektavor, İran (İran Komünist Savaşçılar Birliği). (Bunların dışında da başka bazı not alamadığımız örgütler olabilir.)

Görüldüğü gibi, toplantıya mesaj gönderen örgütlerin sayısı hayli kabarık idi. Bu mesajların çoğunluğu International Correspondence etrafında olan örgütlerin gönderdiği "destek" mesajları idi. Bunlar üç-beş cümle ile, çoğunlukla genel sözlerden oluşmuştu.

Şu anda International Correspondence etrafında olmayan birkaç İranlı örgüt açısından ise, durum pek fazla değişik değildi. Bunların hiçbirisi, International Correspondence çevresi ile nangi ideolojik ayrılıklara sahip olduklarını; bugünkü önemli ideolojik sorunlardaki pozisyonlarını ortaya koymayı denemediler bile. Yalnızca kendi görüşlerini (ve hiçbir biçimde International Correspondence çevresi ile ayrılık teşkil etmeyecek şekilde, çok genel olarak) olumlu olarak ortaya koymakla yetindiler.

Şu anda bölünmüş durumda olan Peykar'ın adına konuşan bir temsilci özet olarak; Kruşçev'e kadar sosyalizmin var olduğunu, fakat sonra Sovyetler Birliği'nın emperyalist olduğunu; ÇKP'nın buna bir alternatif olamadığını; İran devriminden önce 'sol'-un çok bölünmüş olduğunu; İranlı devrimcilerin bazı önemli hatalar yaptığını, vb. belirtti.

İran'dan bir başka temsilci (hangi örgüt adına konuştuğunu tam anlayamadık), uluslararası destek beklediklerini; görevlerinin İran'daki gerici rejimi yıkmak olduğunu belirtti.

İran Komünist Savaşçılar Birliği adına konuşan bir başkası ise, (bildiğimiz kadarı ile bu örgütün Komeleh ile ilişkileri ve birlikte çalışmaları var), özetle, bugün kapitalizmin içinde bulunduğu krizin Marks'ın haklı olduğunu gösterdiğini; İran'da vahşi bir kapitalizmin olduğunu; İran proletaryasının yapacağı şeyin, kendi burjuvazisini altetmek olduğunu, İran solunun bölünmüş olduğunu, vb. belirtti.

Görüldüğü gibi, İranlı örgüt ya da grupların konuşmaları, içerisindeki birçok önemli hatalardan ayrı olarak, doğrudan açık bir polemik yürutmedi ve yürutme talebi de getirmedi. Çok genel sözler ile, gerçek sorunların üzeri örtuldü.

*

Toplantının diğer bazı yönleri hakkında da şunları belirtmek gereklı.

Toplantıya yaklaşık 150 civarında kişi katıldı.

Bolşevik Partizan olarak biz 10 kişi kadar katıldık, yabancı dildeki yayınlarımızı (ama sadece bizim değil, GDS, WBK, AMLP ile ortak yayınlarımızı ve GDS-WBK-AMLP'nin kendi yayınlarının elimizde olanlarını) sergiledik.

*

International Correspondence çevresinin yaptığı bu toplantı, gerçekte Ekim Devrimini savunan Bolşeviklerin bugün üzerlerine düşen görevlerini yerine getirmelerini mümkün kılan bir toplantı olmadı. Tersine, sorunları gizleyen; yanlış "çözüm"lerin; yanlış teorik görüşlerin; yanlış bir pratik planın propaganda edildiği (o bile ancak bir ölçüde yapıldı; çünkü toplantının çok büyük bir bölümü film gösterildi, geri kalan zaman ise "mesaj" okunması ile geçti) bir toplantı oldu.

Gerçekte, Ekim Devriminin mirasçıları gerçek bolşevikleridir. Ekim devriminin gerçek mirasçıları, biziz. Önümüzdeki yıllarda, Ekim Devriminin yıldönümlerinde, bolşevik bir temelde kutlama hazırlıklarına bizim girişmemiz doğru olacaktır. Bu toplantıları, uluslararası alanda tartışabilmek için; sorunları ortaya koyabilmek için; Marksizm-Leninizmin ilkelerini, Ekim Devriminin pratikte de doğruladığı bu ilkeleri modern revizyonizme ve troçkizme, sapmalara karşı açıkça savunabilmek için; ideolojik bakımdan tartışmamız mümkün olan örgütlerle belli bir tartışma zemini yaratabilmek için, böyle toplantılar düzenlemek önemli görevlerimiz arasında olmalıdır.

HER ÜLKEDE
ULUSLARARASI PLANDA BOLŞEVİK İŞÇİ BASİNI YARATALIM

****

İLİŞİKTEKİ DEKLARASYON
1 Mayıs 1981

Yaşasın Marksizm-Leninizm	(Senegal)
Komünist Mücadele Birliği	(Yukarı Volta)
Bolşevik Çizgi	(Porto Rika)
İşçi Yolu	(Fıldışı Kıyısı)
Bolşevik Birlik	(Kanada)
İleri	(Togo)
Bolşevik Liga	(ABD)
Bolşevizmin Yolunda	(Malı)

Yoldaşlar,

Bugün, 1 Mayıs 1981'de Uluslararası işçi bayramının 95. yılını kutluyoruz. 1 Mayıs; bütün asalak kapitalistlere ve onların sefalet ve zulüm sistemine karşı acımasızca savaşmaya ve dünyayı özgürlük ve sosyalizm temeli üzerinde yeniden kurmaya karar vermiş bütün dünya işçilerinin bayramıdır.

O halde, bugün uluslararası işçi sınıfının durumu nedir?

Şüphesiz, bizi sevindiren şimdiye kadar kazanılmış zaferlere rağmen, işçi sınıfı revizyonist ve burjuva yayın organları tarafından bütün ülkelerde yaratılmış gürültü içinde sesini duyurmayı başaramıyor. Günümüzde sendikalar ve işçi sınıfının belli başlı savunma örgütleri, kendi üyelerinin çoğuyla dahi çok az bir gerçek ilişkiye sahiptir. Genellikle değişik örgütlerin gazeteleri, işçi sınıfının belli fraksiyonlarının, aristokrat işçilerin, küçük burjuvazinin sesini yansıttıklarından, yoksul kitlelere söz hakkı vermeye ve hatta onları örgütlemeye karşı çıkıyorlar. Yoksul kitlelerden bazılarının, özellikle Polonya'da, bu alanda ilerleme kaydetmelerine rağmen, işçi sınıfı halâ gerçek bir bağımsız emekçi basından yoksundur.

Bütün ülkelerin azgın kapitalistlerinin işçi sınıfına ve ezilen halklara karşı etki alanlarının, sömürgelerin, yarı-yömürgelerin ve bağımlı ülkelerin paylaşımı için hazırladığı emperyalist bir savaşın arifesinde bu boşluk özellikle kendisini hissettirmektedir. Bu gerçek işçi sınıfı hareketini 2 rakip emperyalist blokun revizyonistlerinin ve burjuvazisinin propagandalarına karşı daha zayıf kılmaktadır.

Emperyalist savaşa karşı "Bütün komünistlere yapılan çağrı"yla birlikte bir seneden beri büyüyen

bolşevik güçler emperyalist savaşa karşı tek ve gerçek devrimci alternatifi yaratma isteklerini artırmalarına rağmen, eğitimin, örgütlenmenin ve işçi sınıfının gelecekteki mücadeleye hazırlanmasının en önemli aracı: Basın hala sınırlı kalmaktadır.

İşçi ve köylü kitlelerinin kendilerinin savaşın yarattığı felaket ve insan kıyımının gerçek sorumlularını anladıkları zaman, emperyalist savaştan doğan olumlu şartlardan faydalanabilmek için en zor illegalite ve gizlilik koşulları içinde günlük olarak işçi sınıfını, büyük bir güçle ayaklanmaların sesini birleştirmesini bilen; bundan insanlığın savaşlardan ve kapitalist kölelikten kurtuluşunun tek bir çizgisini yapan bir bolşevik işçi basını gerekliydir. Böyle bir basın daha önce vardı. Bu görev "Pravda" tarafından yerine getirildi.

Bu 1 Mayıs münasebetiyle, "Pravda"nın yayın hayatına atılışını anmak için işçi basınının 5 Mayıs 1912'de başlayan kutlama geleneğini yeniden canlandırmak istiyoruz. İlk Bolşevik günlük gazete, işçi gazetesi Rus çarlığını devirmek için yeni bir hamlenin başladığı sırada doğdu. Pravda geniş kitleleri Bolşevizme kazanmak için durmaksızın eğitmek ve böylece 1917'de Bolşevizmin büyük zaferlerini hazırlama ihtiyacından doğdu.

Bolşevik Partinin kitlelerin devrimci işçi partisi haline getirilmesi mücadelesinin merkezi Pravda idi. Lenin'in Iskra planına göre kurulmuş olan ilk günlük gazete iki buçuk sene içinde 8 kere saldırısına uğradığı sansüra karşı koydu. Eğer binlerce işçinin aktif desteği olmasaydı, Pravda hiçbir zaman engelleri aşmayı ve bolşevik karakterini korumayı başaramayacaktı. İşçiler Pravda'yı kendi gazeteleri gibi kabul ediyorlardı. Her gazete binlerce işçi ve köylü tarafından okunuyordu. Bolşeviklerin Pravda'sı, köylerle ilişkisi olan işçiler aracılığıyla kırlık kesimlere sızıyordu. Pravda onların sınıf bilincini şekillendiriyor, onları eğitiyor, örgütlüyor ve devrimci mücadeleye çağırıyordu. Sansür tarafından engellenip yasaklandığında dahi, geceleri matbaaya gidip gazeteleri dağıtan öncü işçiler yardımıyla okuyucularına ulaşmayı başarıyordu. Proletaryanın aktif fedakâr desteği, ve siyasi polise karşı mücadelede demirleşmiş örgüt ruhu olmaksızın Pravda devamlılığını sağlayamayacak ve bütün işçi sınıfının ve devrimci köylülüğün 1917 Şubat ve Ekim aylarının Bolşevik fetihleri için tek ve şaşmaz akımı olarak ayakta duramayacaktı.

Menşevik gazetelerden farklı olarak Pravda değişik bir rol oynadı. 1914'te Pravda'nın kuruluşunun ikinci yılını kutlama günü olan işçi basını gününde bağış kampanyası raporunda Lenin'in dediği gibi "Bir işçi basını kurmak sözkonusu olduğu zaman, zengin 'dostların' paralarına değil ama işçilerin kendi kişisel insiyatiflerine güvenmek gerekir." (TE, c.20, s.588)

1914'te başlayan emperyalist savaşın yarattığı devrimci bunalımdan faydalanmak, devrimci mücadelenin her kritik anında işçilerin kişisel insiyatiflerini doğru bir şekilde kullanmayı başarmak, yeni bir devrimci kuşağı; "Pravdacılar"ı eğitebilmek için gerekli bolşevik yönetimi sağlayacak olan bir işçi basını ve sağlam bir işçi blokunu kurabilmek için 1900'lerden itibaren Bolşevikler Lenin'ın planının; "Iskra Planı"nın doğru bir uygulaması için mücadele ettiler. Gerçekte Pravda tarafından elde edilen başarılar kuşkusuz bir biçimde Lenin'in yönetimindeki Iskra Planının gerçekleşmesi için Bolşeviklerin gayretlerinin bir sonucudur. İlk devrimci işçi çekirdeğinin gerçekleştirilmesi planı olan Iskra Planı Yönetiminden işçi sınıfının öncüsüne ulaşmanın ideolojik ve politik mücadelesi başladı. Eğer Iskra planı, Pravda'nın başarılarının temelini meydana getiriyorsa, bu onun kendisini Marksizmin bir yayıcısı ve bir politik eğitici olarak sınırlamayışından ileri gelir: Iskra yalnızca müşterek bir ajitatör, bir propagandist değil; kolektif bir örgütleyiciydi de. Tanınmış yapıtı "Nereden Başlamalı?"da Lenin gazetenin örgütleyici rolü üzerine şunları yazıyordu:

"Bu bakımdan gazete, inşa halindeki bir yapının çevresinde kurulan iskeleye benzetilebilir; bu iskele yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri dağıtımlarını ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelerini sağlar. Gazetenin yardımı ve aracılığıyla, sadece mahallî faaliyetlere değil, aynı zamanda düzenli genel çalışmaya da girişecek kalıcı bir örgüt doğal olarak şekillenecek ve üyelerini siyasi olayları dikkatle izleyebilecek şekilde yetiştirecek, bu olayların halkın çeşitli tabakaları üzerindeki etkisini ve önemini değerlendirecek ve devrimci partinin bu olayları etkileyebilmesi için etkili yolları geliştirecektir. Sadece gazetenin düzenli olarak çoğaltılması ve dağıtımının süreklı olarak geliştirilmesi gibi teknik bir görev bile, birleşik partinin bir mahalli temsilciler ağını gerektirecektir. Bu temsilciler birbirleriyle süreklı bir bağ kuracaklar, olayların genel durumundan haberdar olacaklar, bütün Rusya çapındaki çalışmada kendilerine düşen ayrıntılı görevleri yerine getirmeye çalışacaklar ve çeşitli devrimci eylemlerin örgütlenmesinde kendi güçlerini sınayacaklardır. Bu temsilciler ağı tam gereğini duyduğumuz türden bir örgütün, yani bütün ülkeyi kucaklayacak kadar yaygın; kesin ve ayrıntılı bir işbölümünü gerçekleştirebilecek ölçüde geniş ve çok yönlü; kendi çalışmasını her şart altında, bütün 'anı dönemeçlerde' ve her beklenmedik durumda düzenli olarak yürütebilecek kadar serinkanlı; bir yandan, düşman bütün kuvvetlerini bir tek noktada topladığında güçlü düşmana karşı açık savaşa girmekten kaçınabilecek, öte yandan da, düşmanın acemiliğinden yararlanabilecek ve ona en beklemediği anda ve yerde saldırabilecek kadar esnek bir örgütün iskeletini oluşturacaktır."

Lenin yoldaş gazeteden, partinin kurulması için gerekli bir araç olarak bahsediyor. Gazeteye tayin edici örgütlenme rolünü verirken; Iskra planının birçok işçinin bolşevik taktiklerin ilkelerine göre eğitimini ve formasyonunu garanti altına alıyordu. Gazete çevresinde örgütlenme ileri işçilere ne durumda olursa olsunlar eylemlerini nasıl sürdüreceklerini, düşmanla açık savaşın nasıl önleneceğini, zamanı geldiğinde onun hareket eksikliğinden faydalanıp nasıl saldırılması gerektiğini öğretiyordu. Aynı şekilde Iskra planı bolşevik partisinin kuruluşunun ilk etabından itibaren devrimci işçilere illegal devrimci çalışma ve faaliyetle legal ajitasyon ve çalışmanın çarlığın zor koşulları içinde birlikte nasıl yürütülmesi gerektiğini öğretiyordu.

Iskra Planının bu temel görünümü; sömürge ve yarı-sömürgelerde çalışan komünist devrimciler için de önemini hala korumaktadır. Burjuva demokrasisinin tek-tük unsurlarının görüldüğü bu ülkelerde dar sınırlı bile olsa legal şartları illegalite şartlarıyla birleştirerek, yani gazetenin örgütlenmesini gizlilik ve sansür koşullarında bile emniyet altına alarak uygulanmasını zorunlu kılıyor.

Burjuva demokrasisinin uzun zamandan beri varolduğu emperyalist ülkelerde bile bolşevikler bir an bile çalışmanın gizli örgütlenmesini umursamazlık etmemeleri gerekir. Onlar gazetenin gizli örgütlenmesini koruyarak her zaman sonuna kadar elverişli legal şartlardan yararlanmayı aramak zorundadırlar. Bu burjuva demokrasisinin olduğu ülkelerde dahi varlığını sürdüren siyasi polis tehlikesinden gazetenin örgütsel aygıtını korumak için özellikle önemlidir.

Bugün kendilerini burjuvalara karşı emperyalist haksız savaşı haklı devrimci savaşa dönüştürmenin gizli çalışmalarının hazırlıklarını yapmaya adayan bütün bolşevik örgütlerin böyle bir deneyim kazanma gibi görevleri vardır. Zira bütün burjuvazinin bize hazırladığı emperyalist savaş başladığı zaman gerçek enternasyonalistler avlanacak, gazeteleri sansür edilecektir. Dünyanın her ülkesinde burjuvazi dağıtım ağını ve bolşevik basın örgütünü dağıtmayı deneyecektir.

Emperyalist savaşı içsavaşa çevirme devrimci sloganına bağlı kalacak, şövenizmden, pasifizmden sıyrılmış, enternasyonalist, bolşevik yeni bir işçi neslinin eğitimini ele alacak bir işçi bölüğünün varlığını garanti etmek için bu emperyalist savaş

şartlarında biz ileri işçiler ve bolşevikler her çeşit legal ve illegal mücadeleyi denemek ve emperyalist savaş tarafından yaratılmış devrimci koşullardan devrimin zaferini garantilemek için her iki mücadeleyi birleştirmenin taktiğini öğrenmek zorundayız.

Bütün bu nedenlerden dolayı bugün biz, devrimci basının enternasyonal düzeydeki dağıtım şebekesini bulunduğu ve yaratılmasına yardım ettiği veya bunun mümkün olduğu her ülkede bu basın örgütünü ve ağını sağlamlaştırmak için 1981 yılını "BOLŞEVİK İŞÇİ BASINI YILI" ilan etmek istiyoruz. Biz bolşevikler işçi sınıfına burjuva ve revizyonist çeşitli yayınlardan bağımsız kendi sesini duyurmasının en iyi imkânını vermeye, işçi basınının 70. yıldönümü olan bu seneyi "BOLŞEVİK İŞÇİ BASINI YILI" yapmaya çalışıyoruz. İşte savaşı burjuvaziye karşı içsavaşa çevirme şartlarını hazırlamanın en iyi şekli!

Stalin şöyle diyordu:

"Basın; partinin, işçi sınıfına her gün, her saat kendi lisanıyla ve kendine gereklı şekilde seslenmek için sunduğu silahların en güçlüsüdür. Dünyada partiyle sınıf arasındaki canlı ilişkiyi kurmanın basından başka bir aracı yoktur."

Bu çağrıya imza atan örgütler bütün bilinçli işçileri, bilinçli demokrat unsurları bütün sene boyunca "BOLŞEVİK İŞÇİ BASINI" kampanyasının mümkün olan en iyi şekilde gelişmesine ve başarısına katkıda bulunmak için insiyatif ve destekleri ile yardıma çağırıyor.

- Bolşevik işçi basınının yayımı için ileri!
- Emperyalist savaşa karşı "Komünist Devrimcilere Çağrı"nın yayılması için ileri!

MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ TEMELİNDE DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİ İÇİN

****

Değerli yoldaşlar,

Correspondence International'ın 4. sayısında şöyle denılıyordu:

" Correspondence International, Ekim Devriminin 65. yıldönümü kutlamaları sırasında özelde bazı eylemler örgütleyecektir. Biz bütün enternasyonalist güçleri, bugünün devrımı için Ekım devrımının ne anlama geldiği sorunu üzerine, önce yayınlanmış olan yazıların eleştirilmesi ve tartışılması için bu fırsattan faydalanmaya davet edıyoruz." (CI, Nr.4)

Bu davet, TKP/ML(B) olarak bize, "Yaşasın Marksizm-Leninizm" (Senegal) ve "Bolşevizm Yolunda" (Mali) örgütlerinin temsilcileri tarafından sözlü olarak bir kez daha tekrarlandı.

Biz, çeşitli konular hakkında görüşlerimizi ortaya koymak; çeşitli örgütler ile ilişkiler kurmak ; görüşleri üzerine tartışabilmek için PARİS'te yapılan toplantıya katılıyoruz. Böyle bir imkânın yaratılmış olmasını memnuniyetle karşılıyoruz.

Bugünkü şartlarda, böyle toplantılar, görüş ayrılıkları üzerine tartışmaları mümkün kıldığı ölçüde uluslararası komünist güçlerin birliğinin sağlanmasına hizmet edebilir.

Lenin'in, Stalin'in önderliğinde Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağının ilk somut meyvesidir. Büyük Ekim Devrimi ; onun hazırlığı ve surdürülmesi konuları; Ekim Devriminin ulusal ve uluslararası özellikleri, çok önemli ve geniş sorunlardır.

Biz, Ekim Devriminin burada, bu yılki kutlama törenleri sırasında öncelikle dünya Marksist-Leninist hareketinin birlığı sorununu tartışmak istiyoruz. Bu yüzden de, kendimizi, dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği hakkında görüşlerimizi ortaya koymakla; çeşitli örgütlerle aramızdaki bazı önemli ayrılıkları ortaya koymak ve bu noktalarda tartışmakla sınırlamak istiyoruz.

*

Bugün, Marksist-Leninist güçler (ve kendilerine Marksist-Leninist diyen devrimci güçler) arasında, ideolojik-sıyası ve örgütsel bir kargaşa hüküm sürmektedir.

Bütün dünyada, Marksizm-Leninizm adına hareket eden hakim güç, oportünizm ve revizyonizmdir.

Bugün Kruşçev tipi modern revizyonizm, kendisinden sonra ortaya çıkan bütun diğer sapmaların kökü ve dayanağı durumundadır. Kruşçev revizyonizmi ile henüz tam olarak hesaplaşılamamıştır.

Bunun dışında, "Üç Dünya Teorisi" ile ÇKP revizyonizmi; "Avrupa Komünizmi" tipi revizyonizm savunucuları kesin bir şekilde karşı-devrim saflarında yerlerini almış durumdadır.

Ama Marksizm-Leninizme saldırılar yalnızca bu karşı-devrimci cepheden gelmemektedir. AEP'nin başını çektiği revizyonist akım; Castrist-Guevarist yarı Troçkist 'sol' akımlar da, Marksizm-Leninizme karşı, onu savunma adına ona karşı mücadele içinde bulunmaktadırlar.

Başını ABD/DKP'nın çektiği, "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunma adına ortaya çıkan; Mao Zedung'u Marksizm-Leninizmin beşinci klasiği olarak savunan;Mao Zedung'un ve onun önderliğindeki Çin KP'nın bir dizi sapmasını "Marksizm-Leninizme katkı" olarak savunan akım da Marksizm-Leninizme karşı saldırı pozisyonunda durmaktadır.

Görüşümüze göre, Correspondence International etrafında oluşan akım da, Stalin sonrası dönemde savunulacak pek birşey görmeme; Mao Zedung ve Enver Hoca ile ÇKP ve AEP'nin doğrularını da genel olarak reddetme şeklindeki tavırlarıyla, Marksizm-Leninizme karşı saldırı pozisyonunda durmaktadır.

Marksizm-Leninizm adına hareket eden hemen bütün güçler, "komünistlerin birliği" konusunda çalışıyor; var olan birliklerini güçlendirmeye çalışıyorlar.

Bugün üzerinde durulması gerekli olan nokta, açıkça karşı-devrim safında olan güçlerin dışında olanların Marksist-Leninistlerin birlığı sorunundaki görüşleridir.

Biz bu konuda Temmuz 1981'de şunları söylüyorduk:

" Enver Hoca ve AEP yöneticileri için Marksist-Leninistlerin birliğini sağlamak için yapılacak bir tek şey vardır: AEP'nin bugün savunduğu revizyonist çizgiyi Marksist-Leninist çizgi olarak kabul etmek ve AEP etrafında kenetlenmek. Bunu yapmayanlar, AEP'nin çizgisine kamuoyu önünde en küçük bir eleştırı getirenler "aforoz" edilmektedir. AEP ve çevresi hatalarının ve sapmalarının kamuoyu önünde eleştirilmesinden korkmaktadır. Bunun çözüm yolu olmadığı, Marksizm-Leninizmden bir raz haberi olan herkes için ortadadır.

Enternasyonal Marksist-Leninist hareketin birliğini sağlamak için bir başka öneri Kanada ' da In Struggle adlı gruptan gelmektedir. Bu grup aslında AEP ile, bugün AEP'nin Mao'yu ve Çin devrimının kazanımlarını kokteden reddeden revizyonist çizgisine karşı olan grupların arasındaki ayrılığı tayin edici olarak görmemekte; hem AEP ve çevresindekilerın, ve hem de bu çizgiye karşı olanların biraraya gelebileceğini, gelmesi gerektiğini savunmaktadır. Bu grup yer yer AEP'ni eleştirmesine rağmen, genel planda merkezci pozisyonlarda durmaktadır. Bu anlayış temelinde oluşturulmaya çalışılan enternasyonal bir birlik de başından itibaren koftur.

Bir başka girişim Kanada'da Bolşevik Birlik adlı gruptan gelmektedir. Bu grup birliğin çıkış nok-

tası olarak emperyalist bir dünya savaşı tehlikesine karşı tavrı temel almayı önermektedir. Bu anlayışa uygun olarak emperyalist savaşı devrimle önleme, emperyalist savaş çıkması halinde iç savaşa dönüştürme şeklinde, aslında herkesin imzalayabileceği bir ortak açıklama önerisi yapmış - lar; bunu imzalamayanın oportünist olduğunu ilan etmişlerdir. (Ağustos 1980, International Correspondence 2) Bugün böyle herkesin imzalayabileceği bir genel çağrı, Marksist-Leninistleri oportünizmden ayırmak için bir kıstas olamaz. Buhun örneği 1912 Basel Konferansında görülmüştür. Orada bütün sosyal-demokrat partiler böyle bir genel çağrıya imza atmışlardır. Ama savaş patlak verdiğinde işler değişmiştir. Böyle bır genel çağrı bugün 'birleşebilmek için ve birleşmeden önce' gerekli olan 'ayrım çizgilerinin en kesin hatları ile ortaya konması' görevinin önünü kararтır; olmayan bir birliği varmış gibi gösterir. Kurulan dıştan bakıldığında sağlam görülen birlik, gerçekte içi kof bir birlik olur. Dünya Marksist-Leninist hareketinin bugünkü ihtiyacı böyle ne idüğü belirsiz kof birlikler değil; sağlam bir platform temelinde kurulacak sağlam bir bırliktir. Görev bunun için çalışmaktır.

1980 başlarında ABD Devrimci Komünist Partisi (ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komünist Partisi (ŞDKP) işte böyle bir görev yönünde bir adım atmak idiası ile ortaya çıktılar; ve bir enternasyonal konferans önerisi getirdiler. (...) ... Bu Konferans, bugün AEP'ne duyulan tepki temelinde gelişmeye açık olan bir başka önemli sapmayı enternasyonal planda örgütlemeye, güçlendirmeye yönelen bir konferans olmuştur ve devrimci ve Marksist - Leninist saflar içinde bu konferansın görüşlerinin yayılmasının ortamı vardır.

(Bolşevik Partizan 12/2, s.10/11)

Biz bugün de aynı görüşteyiz. Fakat, bu söylediklerimize bazı şeyleri daha eklememiz gerekıyor.

Burada, 8 örgütün onayladığı 'Bütün Komünist Devrimcilere Çağrı' üzerinde durmak istiyoruz.

Bu çağrı, komünistleri öncelıkle belirli bir konuda; öncelikle emperyalist savaş ve emperyalist savaşa karşı tavır konusunda birleştirmeyi amaç edinen bir çağrıdır.

BİZ, İÇİNDE BULUNULAN KOŞULLARDA, KENDİMİZİ, BOLŞEVİKLERİN BİRLİĞİNİ ÖNCELİKLE BÖYLE BİR KONUDA SAĞLAMAYA KALKIŞAN ÇAĞRILARDAN İLKESEL BİR ŞEKİLDE AYIRIYORUZ.

Bugünkü durumda, Marksizm-Leninizmin en temel ilkesel konumları revizyonizm tarafından küllendirilmiştir. Marksizm-Leninizmin çeşitli ilkesel konumları bile revizyonistlerin tanıttığı biçimiyle öğrenilmiştir ve halâ o biçimde savunulmaktadır.

En kısa şekliyle anlattığımız bu durumda, önce - likle böyle bir konuda komünistlerin birliğinin sağlanması planı, gerçekte, ideolojik birlik temelinde; Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde bir birliğin sağlanması planının karşıtı olan bır plandır.

Bu soruna bağlı bir başka konu daha vardır.

Çağrı, açıkça söylemese bile, söylediği bütün pratik önerileriyle; daha sonra çıkarılan 'Her Ülkede Uluslararası Planda Bolşevik İşçi Basını Yaratalım' başlıklı ortak bildirideki pratik önerileriyle;Bolşeviklerin birlığı sorununun ÖRGÜTSEL YANInı önplana geçirmektedir.

BİZ, İÇİNDE BULUNULAN KOŞULLARDA, BOLŞEVİKLERİN ULUSLARARASI ALANDA ÖRGÜTSEL BİRLİĞİNİN, MARKSİZM-LENİNİZM TEMELİNDEKİ İDEOLOJİK-SİYASİ BİRLİĞİNİN SONUCU OLMASI GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNÜYOR; ÇAĞRI'NIN ANLAYIŞINDAN İLKESEL BİR ŞEKİLDE AYRILIYORUZ.

Bunların dışında, Çağrı'da, katılmadığımız başka noktalar vardır. (1)

O halde, Bolşeviklerin uluslararası planda birliği nasıl sağlanacaktır? şeklinde sorulabilir.

Biz bu tür soruları Temmuz 1981'de sormuş ve şöyle cevaplandırmıştık:

" Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini sağlama yönünde yapılacak şeyler nedir, atılacak adımlar hangi adımlar olmalıdır? Bu konuda bize düşen görevler nedir?

Bu sorulara bizim verdiğimiz cevap şudur:

BUGÜN ACİL SORUN ULUSLARARASI PLANDA MARKSİST-LENİNİSTLERİN ÖRGÜTSEL BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK DEĞİLDİR!

ÇÜNKÜ ÖRGÜTSEL BİRLİK ANCAK İDEOLOJİK - SİYASİ BİRLİĞİN SONUCU OLURSA ANLAMI VARDIR; SAĞLAM BİR BİRLİK OLABİLİR! İDEOLOJİK VE SİYASİ ALANDA BİRLİK OLMADAN —GÜÇLÜ GÖRÜNMEK İÇİN— YAPILAN KOKUŞMUŞ, İLKESİZ UZLAŞMALAR TEMELİNDE SAĞLANACAK GÖRÜNÜŞTEKİ BİR ÖRGÜTSEL BİRLİK, ÇÖKMEYE MAHKUM BİR BİRLİKTİR! BUNUN ÖRNEKLERİ KOMÜNİST HAREKETİN YAKIN GEÇMİŞİNDE VARDIR. 1957-1960 DEKLARASYONLARINDA YAPILAN İLKESİZ UZLAŞMALAR TEMELİNDE YÜKSELEN ÖRGÜTSEL BİRLİK, DAHA KURULDUĞU ANDA ÇÖKMEYE BAŞLAMIŞ, VE YALNIZCA MODERN REVİZYONİSTLERE YARAMIŞTIR. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN İHTİYAÇ DUYDUĞU BİRLİK BÖYLE BİR BİRLİK DEĞİLDİR.

BUGÜN İHTİYAÇ DUYDUĞUMUZ BİRLİK, MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ TEMELİNDE, HER TÜRDEN REVİZYONİST, OPORTÜNİST SAPMANIN VE ONLARLA UZLAŞMANIN REDDİ TEMELİNDE; MARKSİST-LENİNİST GÜÇLERİN KAMUOYU ÖNÜNDE SÜRDÜRECEKLERİ AÇIK TARTIŞMA, KARŞILIKLI DAYANIŞMA İÇİNDE ELEŞTİRİ İLE ORTAKLAŞA HAZIRLANACAK BİR PLATFORM TEMELİNDE YÜKSELECEK BİR BİRLİKTİR.

BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE BİRLEŞEBİLECEĞİ HAZIR BİR MARKSİST-LENİNİST PLATFORM YOKTUR!

BÖYLE BİR PLATFORMUN HAZIRLANMASINDA BİZE YOL GÖSTERECEK İLKELER MARKSİZM-LENİNİZMİN GENEL İLKELERİ OLMALIDIR. DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN 1928 YILINDA ORTAK ÇABALAR SONUCU HAZIRLAYIP KABUL ETTİĞİ "KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMI" BÖYLE BİR PLATFORMUN HAZIRLANMASINDA ÖRNEK ALINABİLİR. ANCAK YENİ PLATFORM HAZIRLANIRKEN KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMININ HAZIRLANDIĞI DÖNEMDEN GÜNÜMÜZE KADAR GEÇEN ZAMAN İÇİNDEKİ PROLETARYANIN SINIF MÜCADELESİ DENEYİMLERİ DE GÖZÖNÜNE ALINMAK ZORUNDADIR. BÖYLE BİR PLATFORM HAZIRLANIRKEN, ÖZELLİKLE İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ KOMÜNİSTLERİN MODERN REVİZYONİSTLERE KARŞI MÜCADELELERİNİN TECRÜBELERİ DOĞRU BİR BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMELİDİR VE BUNLARA DAYANILMALIDIR. KRUŞÇEV TİPİ MODERN REVİZYONİZME KARŞI, MAO ÖNDERLİĞİNDEKİ ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN VE ENVER HOCA ÖNDERLİĞİNDEKİ ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNİN VE DİĞER MARKSİST-LENİNİSTLERİN VERDİĞİ MÜCADELE DOĞRU BİR BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMELİ, BU MÜCADELE HATA VE EKSİKLİKLERİNDEN ARINDIRILMALIDIR. AYNI ŞEKİLDE "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" ADI ALTINDAKİ ANTİ-MARKSİST-LENİNİST AKIMA VE KARŞI-DEVRİMCİ "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE KARŞI MÜCADELENİN DENEYİMLERİNDEN DE DOĞRU DERSLER ÇIKARILMALIDIR. "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE KARŞI ÇIKAN GÜÇLER İÇİNDEKİ REVİZYONİST SAPMALAR, ÖNCELİKLE ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNİN BUGÜNKÜ ÇIZGİSİNE KARŞI MÜCADELE EDİLMELİDİR.

BÜTÜN DÜNYADA KOMÜNİST-MARKSİST-LENİNİST DEVRİMCİLER, GÜÇLERİ ORANINDA BU GÖREVLERİN ÇÖZÜLMESİNE KATKIDA BULUNMALIDIRLAR. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YÜKSELECEĞİ PLATFORMU YARATABİLMEK İÇİN, YÖNTEMDE REVİZYONİZM, İDEOLOJİK AYRILIKLARIN ÜZERİNİ ÖRTME YÖNTEMİ TERKEDİLMELİ; SORUNLAR ÜZERİNE KAMUOYU ÖNÜNDE AÇIK İLKELİ BİR MÜCADELE YÜRÜTÜLMELİDİR. BİRBİRİ İLE İDEOLOJİK BİRLİĞE GERÇEKTEN SAHİP OLAN GRUPLAR YANYANA GELMELİ; PLATFORMU HAZIRLAMA ÇALIŞMASINDA GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRMELİDİR. HER GRUP KENDİ GÖRÜŞLERİNİ TÜM DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN DENETİMİNE VE TARTIŞMASINA SUNMALIDIR. BİRLEŞMEDEN ÖNCE VE BİRLEŞEBİLMEK İÇİN, AYRILIKLAR ÜZERİNE İLKELİ BİR BİÇİMDE GİDİLMELİ, AYRIM ÇİZGİLERİ BERRAKLAŞMALIDIR.

ANCAK BU AŞAMA YAŞANDIKTAN SONRA, AYRIM ÇİZGİLERİ EN KESİN HATLARI İLE BERRAKLAŞTIKTAN SONRA; PLATFORM TASLAĞI (YA DA TASLAKLARI) ÜZERİNE;PLATFORMUN ÇEŞİTLİ KONULARI ÜZERİNE SÜRDÜRÜLEN AÇIK İDEOLOJİK TARTIŞMA BELLİ BİR OLGUNLUĞA ERİŞTİKTEN SONRA; DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN ÇEŞİTLİ MÜFREZELERİ, HAZIRLIĞI DA BERABERCE ÖRGÜTLENEN BİR

KONFERANSLA PLATFORMA ORTAKLAŞA SON ŞEKLİNİ VERE BİLİR VE ÖRGÜTSEL BİRLİĞİN İLK ADIMINI ATABİLİRLER.

BUGÜN BU YÖNDE İLERLEMEK İÇİN HER ÖRGÜTÜN EN BÜYÜK KATKISI PLATFORMLA İLGİLİ KONULARDA KENDİ GÖRÜŞLERİNİ BERRAKLIĞA KAVUŞTURMASIDIR. HER ÖRGÜT, KENDİSİNİN DÜNYA PROLETER HAREKETİNİN BİR PARÇASI OLDUĞUNU KAVRAYARAK, DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN PLATFORMU SORUNLARINI, KENDİ ÖZ SORUNLARI OLARAK KAVRAMALI, BU BİLİNÇLE DAVRANMALI; BU KONUDAKİ ÇALIŞMA VE TARTIŞMAYI LÜKS GÖRMEMELİDİR.

SOMUT OLARAK BİZE BU KONUDA DÜŞEN GÖREV, DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİ İÇİNDE TARTIŞILAN KONULARDA KENDİ GÖRÜŞLERİMİZİ BERRAKLIĞA KAVUŞTURMAK; BUNLARI DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN TARTIŞMASINA VE DENETİMİNE SUNMAK; İDEOLOJİK BAKIMDAN ARAMIZDA BİRLİK OLAN PARTİ VE GRUPLARLA ÇABALARIMIZI BİRLEŞTİRMEK; GÖRDÜĞÜMÜZ YANLIŞLARA KARŞI GÜCÜMÜZ ORANINDA MÜCADELE ETMEKTİR.

DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİNİN SAĞLANMASI ANCAK UZUN, SABIRLI, TUTARLI BİR ÇALIŞMA SONUCU OLACAKTIR!

BU KONUDA ÜZERİMİZE DÜŞEN GÖREVLERE DÖRT ELLE SARILALIM!

(Bolşevik Partizan 12/2, s.26-28)

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ TEMELİNDE
DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİ İÇİN!

26.10.1982

TKP/ML(BOLŞEVİK)
MERKEZ KOMİTESİ

Dipnot:

(1) Çağrı, emperyalist savaş sorununu teorik bakımdan da doğru koymamaktadır.

Çağrıyı imzalayan örgütlerin bu konudaki anlayışları; bugünkü şartlarda somut bir tespit olarak, üçüncü dünya savaşının kaçınılmaz olduğu ve mutlaka kısa zaman içinde patlayacağı şeklindedir.

Biz, bugünkü mevcut koşullarda böyle bir tespite katılmıyoruz.

Herşeyden önce, Marksızm-Leninizmin klasikleri - nın emperyalist savaş konusundaki genel teorik önermeleri; şu ya da bu emperyalist savaşın kaçınılmazlığı değil, genel olarak emperyalist savaşların kaçınılmazlığıdır.

Bunun ötesindeki 'kaçınılmazlık' tespiti; savaş hazırlıklarının belli bir noktasında yapılan somut bir tespittir.

Çağrı ve 'işçi basını' ile ilgili olarak dekla - rasyon, gayet açık bir biçimde, somut olarak 3. dünya savaşının kaçınılmaz olduğunu tespit etmektedir. Ve kaçınılmaz bir biçimde de, bütün pratik önerile rini ve çalışmalarını, bu tespite bağlı olarak ele almaktadır.

Bütün 'Çağrı' içinde:

"Bütün komünist devrimcileri emperyalist savaşa karşı proleter devrimini HAZIRLAMAK(abç) için bize katılmaya çağırıyoruz"

Ve:

"Proletarya, proleter devrimini hazırlayarak emperyalist savaş hazırlıklarına karşı mücadele etmek zorundadır"

şeklindeki doğru sözlerin yanısıra başka şeyler de söylenmektedir.

Bugünkü ASIL görevin, emperyalist savaş tehlikesine karşı, devrimin propagandası ve örgütlenmesi olduğunu reddetme anlamına gelen görüşler savunulmaktadır. Sanki başlamış bulunan 'emperyalist savaş' içindeki görevler ASIL GÖREVler gibi sunulmaktadır.

Örneğin şunlar söylenmektedir:

"Bütün komünist devrimcileri, burjuvaziye karşı sosyalizm için emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme hazırlığı içinde bize katılmaya çağırıyoruz."

"Bizler devrimci bozgunculuk, savaşı burjuvaziye karşı iç savaşa dönüştürme, emperyalizme karşı sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin milli devrimci savaşlarının desteğini ve devamının programını desteklemeliyiz." (Komünist devrimcilere çağrı)

'İşçi basını' ile ilgili çağrıda ise, işçi basını yaratılmasının gerekliliği, öncelikle, 'savaşın arifesinde' bulunulmasına bağlanıyor. Ve bildirinin sonuna doğru, Bolşevik işçi basını yaratma girişimi:

"İşte, savaşı (hangi savaşı?!—BN) burjuvaziye karşı iç savaşa ÇEVİRME(abç) şartlarını hazırlamanın en iyi şekli!"

olarak değerlendiriliyor.

Bütün bunlar, pratik çalışmaların, bugünden kaçınılmazlığı ve mutlaka çıkacağı ilan edilen ve arifesinde olduğumuz söylenen 3. savaşın çıkışına göre ayarlandığını gösteren açık belirtilerdir.

Bu noktada, çağrıyı imzalayanlar, ABD/DKP ve çevresindekilerin emperyalist savaş ile ilgili konumlarıyla özde birleşmektedirler. Bilindiği gibi, onlar, 3. dünya savaşının 80'li yıllarda mutlaka çıkacağı kehanetinde bulunmuşlardı.

ABD BOLŞEVİK LİGİ'NİN TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİNE MEKTUBU

****

Şubat 1982

Türkiye Komunist Partisi,
Marksist-Leninist (Bolşevik)'e

Yoldaşlar,

Birleşik Devletler Bolşevik Ligası TKP/ML(B) için- deki bölünmeyle ilgili bilgileri almıştır. İngilizceye çevrilmiş olan aşağıdaki belgeleri inceledik: "Tüm Marksist-Leninist Partilere, Tüm Devrimci Partı ve Gruplara"; "Yaşasın TKP/ML(B) — AMLP, GDS, NBK ve TKP/ML(B)'in Ortak Açıklaması"; ve "TKP/ML (B)'ın Bazı Önemli Belgeleri — I".

Bize sunulan belgeler temelinde görüşümüz şudur: TKP/ML'den kopma, TKP/ML Merkez Komitesi çoğunluğu tarafından polerığın bastırılması, sekterlik ve tasfiyecı faaliyet sonucu kaçınılmaz hale gelmiştir. TKP/ML ve TKP/ML(B)'in görüşlerini inceleyen Bolşevik Liga, TKP/ML(B)'deki yeni gelişmeleri selamlar ve destekler. Bu bölünme, Türk devrimci hareketı içindeki devrimci komünistlerin Mao Zedung Düşüncesinin santrist ve oportünist etkisinden kopmaya başladıklarının ve Bolşevizmin bayrağı etrafında, Marx, Engels, Lenin ve Stalın'in bayrağı etrafında birleşmeye başladıklarının bir işaretidir.

"Bolşevizm ... dünya Bolşevizmi haline gelmiştir; sosyal-şövenizm ve sosyal pasifizmden somut olarak ve pratikte ayrılan bir fikır, bir teori, bir program ve taktikler ortaya çıkarmıştır....
Bolşevizm, Avrupa ve Amerika'daki proleter devrimini, herhangi bir partinin herhangi bir ülkede bugüne kadar yapabildiğinden daha güçlü bir şekilde gelıştirmeye gerçekten yardımcı olmuştur. Tüm dünya işçileri her gün gittikçe daha berrak bir şekilde Scheidemann'ların ve Kautsky'lerın taktiklerinin onları emperyalist savaştan ve emperyalist burjuvaziye ücretli kölelikten kurtaramadığını kavrarken, bu taktiklerin bütün ülkeler

için bir model olamayacağını kavrarken; bütün ülkelerin proleter kitleleri her geçen gün gittikçe daha berrak bir biçimde Bolşevizmin kendilerine savaşın ve emperyalizmin korkunçluklarından kaçmanın doğru yolunu gösterdiğini, Bolşevizmin herkes için bir taktikler modeli olabileceğini kavramaktadırlar."
(Proleter Devrimi ve Donek Kautsky, FLP, 1970, s.89-88)

İşte Lenin Bolşevik devrimin uluslararası önemini böyle özetledi.

TKP/ML(B)'in bu bayrağın etrafında toplanması gerçekten çok iyi birşeydir. Çok uzun bir süredir,dün yada pekçok devrimci komünist sosyal-şövenizmin ve santrizmin santrist ve oportünist siyasalarına boyun eğdirilmişlerdir.

Görüşümüzce, TKP/ML'den ayrılmanın ideolojik ve politik nedenleri, TKP/ML 2. Konferansında TKP/ML'in izlemeye karar verdiği dogmatik Maoist çizgiden kaynaklanmaktadır.

TKP/ML halâ Maoizmi Leninizmin daha da geliştirilmesi olarak görmekte, Mao'yu bir "klasik" ve uluslararası işçi sınıfının bir önderi olarak görmektedir. O, Mao'nun Yeni Demokrasi, "devrimci" sınıfların diktatörlüğü, ulusal burjuvazi, Parti,vs. üzerine çizgisini doğru çizgiler olarak görmektedir. O, 1957-1960 Moskova Deklarasyonlarını ve ÇKP'nin Kruşçev revizyonizmiyle ilgili mektubunu ve polemiklerini meşru Marksist-Leninist belgeler olarak görmektedir. O, (TKP/ML'in devrimci faaliyetinin tarihinde büyük zararlara ve gerilemelere neden olmuş olan) Çin deneyimini dogmatik bir biçimde Türkiye şartlarına uygulamaya çalışmaktadır. TKP/ML, Mao Zedung'un —şimdi de RCP, USA'nın—Stalin'e karşı yaydığı aynı iftıracı görüşleri de paylaşmaktadır.

Görüşümüzce TKP/ML(Bolşevik); Mao'nun proletarya diktatörlüğü meselesiyle ilgili, ulusal ve sömürge meselesi üzerine (yani Yeni Demokrasi), proletarya hegemonyası üzerine (Maoizm bunu yadsımaktadır), Bolşevik modelini örnek alan bir proletarya partisi meselesi üzerine (Maoizm bunu yadsımaktadır),ve devrimci komünistler arasında varolması gerekli olan (Maoizmin çarpıttığı ve yolundan çıkardığı)proleter enternasyonalisti normlar üzerine oportunist siyasalarını teşhir etmeye başlamıştır. Bunun yanısıra TKP/ML(B), Türk devrimci komünistlerinin faaliyetine Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ideolojik ve teorik ilkelerinin kılavuzluk etmesi gerektiğini, devrime önderlik eden ideolojik akımın Mao'nun ve Hoca'nın siyasi çizgisi olamayacağını karara bağlamıştır.

Birleşik Devletler Bolşevik Ligası bunun Türk devrimci hareketinde önemli ve olumlu bir gelişme olduğuna inanmaktadır.

Belgeler temelinde, Bolşevik Liga'nın görüşleri şunlardır:

• TKP/ML 2. Konferansının yapılmasından önce, (TKP/ML'in sol kanadını temsil eden) Bölge Komitesi, TKP/ML'in ideolojik ve siyasi yönelimi üzerine Merkez Komitesi içindeki tartışmanın kitlelere açıklanması uğrunda mücadele etti. Sol kanat tartışmayı Parti kurallarına ve disiplinine uygun olarak sürdürdü. Sol kanat, iç tartışma tüm Parti üyelerine, taraftarlarına ve sempatizanlarına açılmadığı taktirde, bölünmenin mümkün ve kaçınılmaz olacağı şeklinde uyarıda bulundu. Buna rağmen Merkez Komitesi çoğunluğu sol kanadın görüşlerini reddetti ve (Parti —ÇN) saflarında ve taraftarları arasında adına layık bir ideolojik ve siyasi hazırlık yapmadan, 2. Konferansın yapılmasının yolunu tuttu.Buna rağmen sol kanat Parti disiplinine uymaya ve tartışmayı içe dönük olarak sürdürmeye devam etti.

• (1981 başlarında yapılan) 2. Konferansta ideolojik mücadele önplana çıktı ve Maoist çizgi kazandı. Sol kanat —Partiyi içeriden (mücadele ile —ÇN) oportünist yolundan kurtarmanın mümkün olduğu görüşü ile— yine de halâ Parti disiplinine uymaya karar verdi.

• İkinci Konferanstan hemen sonra, TKP/ML Merkez Komitesi, Bölge Komitesini tasfiye etmek ve onun yerine Bölge Komitesinde çok küçük bir azınlık olan kendi taraftarlarından oluşan bir "Büro" geçirmek üzere bir komplo düzenledi. Merkez Komitesi, Parti kurallarını ve disiplinini hiçe sayan bir şekilde yürütülen çeşitli olaylar yarattı ve bunları haklı gösterdi. Bölge Komitesi çeşitli disiplin ihlallerini protesto etti ve sol kanada karşı oportünist örgütsel manevralar durdurulmazsa ve Merkez Komitesi tarafından bunlar eleştirilmezse, yaklaşan bir bölünme konusunda Merkez Komitesini yeniden uyardı. Merkez Komitesi bunun yerine Bölge Komitesini tasfiye yolunu tuttu ve (Bolge Komitesi —ÇN) örgütlenmesini kendi ajanlarından birisinin denetimi altına soktu.

• Merkez Komitesinin örgütsel manevraları yüzünden, Bölge Komitesi TKP/ML'den kopmaya zorlandı ve bu andan itibaren TKP/ML(Bolşevik)'ı kurdu. TKP/ML(B) Bölge Komitesinin yaklaşık %85'ını kendi etrafında topladı ve şimdi TKP/ML içinde Türkiye'deki devrimci komünist güçlerle yeniden ilişki kurmaya çalışmaktadır. Sol kanadın hedefi TKP/ML'ı bolşevikleştirmektir.

Birleşik Devletler Bolşevik Ligası, TKP/ML içindeki bölünmenin, uluslararası Maoist hareketin genel parçalanmasının bir parçası olduğu görüşündedir. Maoist hareketin çökmesi uluslararası proletarya için iyi birşeydir. Özellikle de bu parçalanan Maoist hareketin sol kanadı Maoizmi reddedip, Bolşevizmin parlak kızıl bayrağına sarılmaya başlarsa.

Bizzat Bolşevik Liga'nın kendisi, Mao'nun, Hoca'nın ve onların ideolojik yol arkadaşı yarı-Troçkizmin oportünist ve santrist siyasalarına karşı benzer mücadelelerden geçmiştir.

Bolşevik Liga Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ilkelerinin ve tarihinin savunulması temelinde ve Maoizme, Hocaizme ve sosyal-şövenizmin ve santrizmin diğer çeşitlerine karşı kurulmasına rağmen, bizim de Bolşevizmin ilkelerini kavramamız ve pratik içinde kendi saflarımızı Bolşevikleştirmemiz gerekti. Bolşevik Liga'yı tasfiye etmek ve diğer Bolşevik ve devrimci komünist örgütlerle enternasyonal kardeşlik ilişkilerini sabote etmek için uğraşan küçük bir siyasi kariyeristler ve yarı-Troçkistler hizibine karşı Bolşevik Liga bir iç mücadele vermek ve onları saflarından temizlemek zorunda kaldı.

Şubat 1980'de Batı Berlin'de TKP/ML'in bir temsilcisi ile görüşmemizde, Bolşevik Liga kendi ideolojik ve siyasi görüşlerini koydu ve TKP/ML'in çizgilerini öğrendi. Her ne kadar biz TKP/ML'ın Maoist çizgisiyle ayrılıklarımızı belirttiysek de, biz buna rağmen Komunist Enternasyonal'i yeniden kurmak ve ufukta görünen emperyalist dünya savaşı için dünya proletaryasını ve emekçileri uygun bir şekilde hazırlamak üzere devrimci komünistler arasında açık polemiğin ve ilkeli tartışmanın gerekliliği konusunda cesaretlendirdik.

O zamandan bu yana Bolşevik Liga bir bolşevikleşme sürecinden geçerek gelişti ve olgunlaştı. ABD komünist hareketi içinde biz de polemik yürutmekteyiz ve —halâ RCP, USA'nın Bob Avakian'ı gibi "lider"lerin santrist ve "devrimci" pasifist siyasalarına tabi kılınan— devrimci komünist güçleri kazanmaya çalışmaktayız.

TKP/ML içindeki Maoistlerin sol kanada karşı giriştikleri manevralar eşsiz değildir. Maoistler her tarafta, Kautsky, Trotsky, Tito ve Kruşçev'in geleneğini sürdürerek, gelişmekte olan her Bolşevik formasyonu her zaman örgütsel olarak enında sonunda yıkmaya ve tasfiye etmeye çalışmaktadırlar. Kanada da Bolşevik Birlik her ne zaman literatur dağıtacak olsa, ya da Mao yanlısı İşçi Komünist Partisi (WCP), AEP yanlısı Kanada KP/ML (CCP/ML), ya da (Bolşevizm dışında) herkes yanlısı "Mücadele İçinde" (In Struggle) gibi "Marksist-Leninist" gruplaşmalarla farklılıkları tartışma girişimi gösterdiğinde, pekçok kez saldırıya uğramıştır. Yakın geçmişte Bolşevik Liga'nın RCP,USA, İlerici İşçi Partisi (PLP) ve diğer grupların sıradan üyelerine ve sempatizanlarına yayınlarımızı dağıtmamız ve onlarla yayınlarımız ve siyasi görüşlerimiz üzerine tartışmamız bastırılmıştır. Birkaç yıl önce, diğer parti ve gruplarla birlikte TKP/ML, AEP taraftarlarının düzenlediği bir Uluslararası Gençlik Kampına katılmak istediklerinde bastırılmışlardı. Fakat Bol

şevizmin büyümesini ezmeye çalışan boylesı örgüt ı çı tasfiyecilik veya diğer gruplara saldırılar gı- bı girişimler Bolşevızmın büyümesini engelleyemeye cektır.

Bolşevık Liga bölünmeyle ılgılı bılgıleri yaya - cak, ve TKP/ML(B)'ın varlığını duyuracaktır. Grup- larımız arasında özellikle ÇKP ve AEP'nin revizyo- nızme yozlaşmaları süreci hakkında halâ ayrılıklar olduğunun bilincındeyiz. AMLP, GDS ve WBK ile bır- likte "Uluslararası alanda etkınlık kazanmaya çalı şan bır başka oportünist akım, hem AEP'nı, hem de Mao Zedung'un ÇKP'nı baştan ıtıbaren revizyonıst o larak manküm etmektedır" şeklınde bır açıklama yap tınız. Burada bize ve bır bütün olarak Bolşevık E- ğilime hıtap ettiğınizi varsayıyoruz. Eğer durum böyle ise, görüşümüzce (diğer grupların yanısıra) sız burada TKP/ML'ın yaptığı hatanın aynısını yapı yorsunuz. Yanı bızım tahlillerimizi ciddi bır şe - kilde incelemeden, bizım eğılımimizle ılgılı vargı lara ulaşıyorsunuz. Bolşevik eğilimin görüşü, AEP ve ÇKP'nın hep revizyonist oldukları değıldır. ÇKP Komünist Enternasyonal'ın bır seksiyonu ıdı ve bel li bır dönem Komünist Enternasyonal'in çızgısını ız leyen Bolşevik güçler ona önderlık ettıler. Bunun- la bırlikte, Mao ve Hoca'nın değerlendırilmesı ko- nusunda ayrıldığımızın gerçekten farkındayız. Kop-ması pek yakın olan emperyalist dünya savaşına kar şı devrimci komünistlerın acıl tavrının ne olması gerektığı konusunda da ayrılmaktayız. Bu meseleler le ilgılı olarak TKP/ML(B)'e eleştırimiz şudur:Gru ounuz, en azından Mao, Hoca ve bugünkü ideolojik bu nalımın kökenlerı hakkındaki incelemenizi tamamla- mamış olmanızdan dolayı, gerek Mao, gerekse Hoca ta rafından savunulan çeşıtli oportünist çizgılerle uz laşmaya halâ eğılım göstermektedır.

Ama bunlar bugün devrımci komünistler arasında , özellikle de Bolşevizmin ilkelerını ızleme konusun da anlaşan güçler arasında tartışılması gereken ko nulardır.

Bırleşık Devletler Bolşevik Ligası, proleter en- ternasyonalizmi ruhu içinde, TKP/ML(B) ile tartış- manın sürmesini istemektedır. Sıze kendi yayınları mızı göndermeye devam edeceğız. Sızin yayınlarınız ı incelemeyı çok ıstememize karşın, yayınlarınızı Türkçeden İngilızceye ya da İspanyolcaya çevireme sorunuyla karşı karşıyayız. Aynı şekılde, bizim yayınlarımızı sızın grubunuza sunabilmek için, on- ların sızin dılınıze çevrılmesi gereklı. Bolşevik Lıga, devrimci komünistler arasında açık polemik iz leyerek komünist enternasyonali yeniden kurmak ama cıyla, "Enternasyonal Yazışmalar" ("Enternasyonal Correspondence") adlı derginin yayımlanmasına ka- tılmaktadır. "Enternasyonal Yazışmalar" bugüne dek çeşıtlı grupların polemıklerını ve bakış açılarını İngilızce, İspanyolca ve Fransızcaya çevirebılmış- tır. Buna karşın, açık polemık ve tartışmayı duz- gün bır bıçimde pratiğe koyabilmek üzere, materyal leri orneğin Almanca ve Türkçe gibi diğer dillere çevirmek ve sızin gruplarınızın yayınlarını İngı - lızce, Fransızca ve İspanyolcaya çevirmek için di- ğer devrımci komünıstlerin enternasyonalist yardı- mına ıhtıyacımız vardır. Aksı taktırde bızım tar - tışma ve proleter enternasyonalizmi çağrımız boş bır çağrı olarak kalacaktır. Bızim bu mektubumuz - dakı görüşlerimizle ılgılı olarak TKP/ML(B)'ın ya- nıtını beklemekteyiz.

TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİ'NİN ABD BOLŞEVİK LİGİ'NE MEKTUBU

****

ABD Bolşevık Ligi'ne 15 Haziran 1982

Yoldaşlar,

Şubat 1982 tarıhli mektubunuzu aldık. Aşağıda sö zü geçen mektupla ılgılı tavır takınmak ıstıyoruz.

Önce sızin bizım belgelerimizi ıncelemış ve tar- tışmış olmanızı selamlıyoruz. İngılızce dilde bır broşürümüz daha (Belgeler/II) çıktı. Herhalde bu a- rada o da elınıze geçmış olmalı. Sızın tarafınız - dan da desteklenen yayın değiş-tokuşunu yararlı bu luyoruz. Lütfen bıze şımdiye kadar çıkardığının mer kezi belgelerden gönderin.

İkınci olarak sizin değındığınız sorunlarla ilgi li:

Biz henüz sizin şimdiye kadar elimize geçen bel- gelerinizi derinlemesıne ınceleme fırsatı bulamadı gımızı en baştan tespit etmek zorundayız. Bu en baş ta dil zorluğu sorunlarından kaynaklanıyor.

Sızin de mektubunuzun sonunda tespit ettığiniz gıbi, örgütlerimiz arasında Mao Zedung'un ve Enver Hoca'nın değerlendirilmesi ve bununla bağıntılı bir dizi sorunda çelişmeler var. Biz bunları köklü çe- lişmeler olarak değerlendırıyoruz. En baştan sizin hiç çekinmeden kullandığınız (Enver Hoca'nın da yap tıgı gibi!) "Maoızm" kavramını ilkesel olarak red- dettiğimizi bildirelim. Bu kavram Kruşçev revizyo- nistlerinin ve emperyalist burjuvazinin repertuva- rından alınmış anti-komünist, revizyonist bir kav- ramdır.

Sizin Mao Zedung sorununa yaklaşımınızı bızım a- çımızdan belirleyen; bir yandan Mao Zedung'un ağır revizyonist hatalarını (meselâ anti-feodal anti-em peryalist devrimden proleter devrime geçerken mil- li burjuvazinin rolü üzerine) tespit ederken, di- ğer yandan Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmın kla - sikleri ile uyum içinde savunmuş ve Çin'in özel şart larında uygulamış olduğu bir dizi Marksist-Leninist temel tezi yanlış, "Maoist" olarak damgalamanız ve bunlara karşı da mücadele yürütmenizdir. Bu bizim görüşümüze göre, yalnızca Mao Zedung'un doğru pozis yonlarını değil, aynı zamanda klasiklerin öğretile rine, bizzat Marksizm-Leninizme bir saldırı teşkil etmektedir. Özellikle Mao Zedung'un Çin'de anti-em peryalist anti-feodal devrimdeki ideolojik - siyasi çizgisi; eğer bu çizgi klasiklerin, öncelikle Le- nin ve Stalin'in, ve Komüntern'in çizgisi incelen- diğinde görülür ki; bunların uygulanmasının, bu an lamda da geliştirilmesinin mükemmel bir örneğidir.

İkinci olarak mektubunuzun ıkıncı sayfasında yap tığınız, TKP/ML'ın Stalin'e karşı Mao Zedung ve şim di ABD/DKP'nin savunduğu gıbı iftiracı görüşler sa vunduğu şeklındeki tespıtınızin de yarı-gerçek ol- duğunu tespit etmek istiyoruz. TKP/ML'in bu sorun- da gerçekten de ABD/DKP ile hemen hemen aynı görüş leri savunduğu olgudur. Ama bu görüşlerın Mao Ze- dung'un görüşleri de olduğunu delillerle ispatla - mak oldukça güç olsa gerekir. Biz de Mao Zedung'un Stalın degerlendırmesi konusunda belırlı hatalar yapmış olduğu; ve hataların sorumluluğuna ortak ol duğunu düşünüyoruz. (Bız, bu bağıntıda meselâ, Mao nun en azından sorumluluğuna ortak olduğu, "Pole - mık"in "Stalın sorunu" başlıklı yorumunu, ve "Pro- letarya diktatörlüğünün tarihi deneyleri üzerine", "Proletarya diktatörlüğünün tarihi deneyleri üzeri ne biraz daha" adlı makaleleri temelden reddedıyor ruz.)

Ama kesin bır şekilde şu tespıt edilmelıdır ki, Mao'nun olduğu söylenen "Stalin eleştirileri" Mao tarafından 1956 sonrasında hiçbir zaman yayınlanma mıştır. Bu yazıların burjuva Çin araştırmacıları ta rafından, ya da Deng revizyonistleri tarafından ya yınlanmış olması üzerinden atlanacak bir olgu de- ğildır; ve bu yazılara sanki bu yazılar Mao'nun o- naylanmış yazıları imış gibi dayanılamaz. (Meselâ "10 büyük ilişki üzerine" başlıklı yazı)

Mao Zedung'un onaylanmış yazılarının hiçbirinde, Mao Zedung'un Stalin'ı Marksızm-Leninizmin klasik- lerinden bırı olarak görmediğini gösterir bir tek kanıt bile yoktur. Ama hem ABD/DKP'nin ve hem de TKP/ML'in ideolojik pozisyonu —onlar bunu açıkça söylemeseler de— tam da budur.

Biz, TKP/ML(B)'in hangi yanlış siyasetle koptuğu muz konusunda yaptığınız tasvirde de bize, bize ait

olmayan görüşler atfediyorsunuz. Biz Mao'yu millî ve sömürgeler sorununda hiçbir şekilde onun "Yeni Demokrasi" konusundaki tavrı dolayısı ile eleştirmiyoruz. Biz Mao Zedung'un "proletaryanın hegemonyasını reddettiğini" de söylemiyoruz. Tersine, böyle bir eleştirinin Mao Zedung'un eserine dayanılarak kanıtlanamayacak yanlış bir eleştırı olduğunu söylüyoruz. Böyle bir eleştiri, Enver Hoca'nın "Emperyalizm ve Devrim" kitabında, Mao Zedung'un bu konudaki tavrına getirdiği revizyonist eleştırinin düzeyinde bir eleştiridir.

Mao'nun proleter parti sorununu da inkâr ettiği şeklindeki bir toptan değerlendirme de delillere dayalı bir ispattan yoksundur.

Bizim Mao Zedung hakkındaki tavrımız, kısa ve özlü bir şekilde, elinizde bulunan (İngilizce) "Yaşasın TKP/ML(B)" adlı, dört örgütün /AMLP, WBK, GDS ve TKP/ML(B)/ ortak açıklaması olan broşürde vardır.

TKP/ML'in bölünmesi ile ilgili anlatımlarınız, temelde doğrudur.

Burada bir de mektubunuzun dördüncü sayfasında, bize getirdiğiniz, bizim sizin de dahil olduğunuz akımın dokümanlarını derinlemesine incelemeden, yanlış bir eleştiri getirdiğimiz şeklindeki eleştiriniz üzerinde durmak istiyoruz. Önce, bizim, sizin belgelerinizi yeterli incelemediğimiz bir gerçektir. Ama biz Kanada Bolşevik Birlik'in ve onun çeşitli örgütlerle birlikte yaptığı ortak açıklamaları yeterince inceledik. Bunun temelinde, "Hem AEP'nin, hem de ÇKP'nin başından itibaren revizyonist" olarak mahkûm edildiğini tespit ettik. (Bkz. "Yaşasın TKP/ML(B)", dörtlü ortak açıklama, Almanca, s.4)

(Bununla ilgili olarak meselâ Kanada Bolşevik Birlik'in yayın organı sayı 15, s.4'te, "Mao'nun ÇKP içindeki illegal ve silahlı darbe"sinden söz edilmektedir.) Biz sizin bu konudaki görüşünüzün ne olduğunu, meselâ mektubunuzda "ÇKP belli bir süre Bolşevik güçlerce yönetildi" dediğiniz zaman neyi kasdettiğinizi öğrenmek istiyoruz.

Mektubunuzdan edindiğimiz bir intibayı da size aktarmak istiyoruz:

Bu mektupta sizin değindiğiniz can alıcı sorunlar —devrimin zaferi için, Marksist-Leninist dünya hareketinin can alıcı sorunları, meselâ yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimin yolu sorunu gibi—, çok açık bir şekilde yeni bir dünya savaşına karşı birlik temelinde uluslararası bir birleşme planınızın bütünüyle yanlış olduğunun bir ispatıdır. Çünkü sizin planınızda proleter dünya devriminin bu gibi sorunları dıştalanmakta, ya da ikincil sorunlar olarak görülmektedir.

Son olarak çeviri sorunu üzerine:

Biz kendi en önemli gördüğümüz yazılarımızı Almanca, İngilizce, Fransızcaya çevirebilmek için elimizden geleni yapıyoruz. Bu bizim imkânlarımızı nerdeyse aşıyor. Bunun yanında özellikle kardeş örgütlerimizin önemli yazılarını Türkçeye çeviriyoruz. Biz enternasyonal alanda esas akımların belgelerini de, eleştirı eklerimizle birlikte Türkçeye kazandırmaya çalışıyoruz. Bu görev çerçevesi içinde, sizin içinde bulunduğunuz akımın belgelerini de çevireceğiz.

Biz her halükârda sizinle tartışmayı sürdürmeye ilgi duyuyoruz. Ancak bunu sizin dokümanlarınızı derinlemesine inceledikten sonra derinleştirecek durumdayız.

Devrimci selamlar,

Enternasyonal İlişkiler Sorumlusu

****

(25. sayfadan devam)

men kesin bir yargıyla tepkili davranmanın iyi olmadığını anlatmaya çalıştık. Fakat işin ilginç yanı, Proleter Dayanışma taraftarları gelişen tartışmalar içinde; yukarıdaki açıklamayı gerekçe göstererek, bizlerle olan ilişkilerini bölgesel olarak dondurduklarını açıkladılar. Bu hata düzeltilmediği taktirde, ilişkilerin normalleşmeyeceğini savundular. Bunların bu tavrına karşı, alınan kararın ciddi olmadığını ve pratikte uygulanamayacağını kendilerine belirttik. Nitekim pratik de yaptığımız tespiti doğruladı. Bizle herhangi bir iş yapmayacaklarını açıklayanlar, faşistlere karşı yapılan eylemlerliğinde ve bunun hazırlık toplantılarında bizle işler(!) yapmışlardır.

En son yapılan, Dev-Sol ve Halk-Der'lerin yasaklanmasına karşı korsan mitingde birçok noktada bizle ortak hareket etmişlerdir. Diğer yandan aldıkları bu karar, (bu kararın için de derneklerinde yayınlarımızın satılmasının yasaklanmasını da içeriyordu) Dev-Sol ve Halk-Der'lerin yasaklanmasına karşı Nürnberg'de yürütülecek ve yapılacak eylem sorunlarının tartışıldığı bu toplantılar sırasında (kendi derneklerinde yapılan bir toplantıda) bizim çabalarımız sonucu dernek olarak (!) kaldırılmıştır. Ama Proleter Dayanışma hala bizle ilişkilerini donuk tutmaktadır! Bu oportünistlerin ciddi olmayan bu tavırlarından bağımsız olarak, bizce, Bolşevik Partizan 1'de yer alan Proleter Dayanışma ile ilgili açıklama düzeltilmelidir.

Nürnberg'den bir BP sempatizanı

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNUN AÇIKLAMASI:

oooooooooooooooooooooooooooooo

"Proleter Dayanışma" adlı yayın organı hakkında birinci sayımızda; o yayın organının içinde savunulan görüşlerden yola çıkarak, onun "Halkın Devrimci Öncülerinin yayın organı" olduğu şeklinde bir tespit yaptık.

Şimdi "Proleter Dayanışma"yı savunan arkadaşların sözü geçen yayın organının "hiçbir örgütün yayını olmadığını" açıkladıklarını; ve bizim tavrımızı "polise hizmet"le suçladıklarını öğrendik.

Biz bu arkadaşların bizim tavrımızın "polise hizmet" olduğu şeklindeki suçlamasını kökten reddediyor; bunu "göçmen yaşamının sağlıklı olmayan koşullarıyla ya da anormal bir sinirlilikle açıklanabilir" (Lenin, Bir adım ileri, iki adım geri, Sol Yayınları, s.275) bir değerlendirme olarak görüyoruz.

Bundan bağımsız olarak, "Proleter Dayanışma" adlı yayın organının içinde savunulan görüşlerden yola çıkarak onu "Halkın Devrimci Öncülerinin yayın organı" olarak adlandırmamızın yanlış olduğunu kabul ediyoruz. Verdiğimiz bilginin yanlış olduğunu; "Proleter Dayanışma"nın, onu savunan arkadaşların verdiği bilgiye göre; "hiçbir örgütun yayın organı" olmadığını devrimci kamuoyuna açıklıyoruz.

(60. sayfadaki Ek)

Sözlü mesajımızda yaptığımız ek şöyle:

Burada şunu belirtmeliyiz ki; uluslararası Marksist-Leninist hareketin birliği konusunda; bunun nasıl sağlanacağı konusunda, bu töreni düzenleyen gruplarla da aramızda derin ilkesel ayırımlar vardır.

Biz bunları belli bir ölçüde burada dile getirmeyi planlamış; mesajımızda bunu belli ölçülerde yapmaya çalışmıştık.

Ne var ki, organizatör yoldaşlar bize, mesaj okuma zamanının kısa olduğunu, uzun bir mesajı okuyamayacağımızı bildirdiler. Fakat buna karşılık, mesajımızın tamamının Correspondence International'de yayınlanacağını söylediler.

Bu durumda, konuşmamızı burada kesmek zorunda kalıyor; bu konudaki anlayışlarımızın mesajda ve diğer birçok belgelerimizde bulunduğunu; Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği için çalışmayı gerçekten görev olarak kabul edenlerin bizim bu belgelerimiz üzerinde tartışmaları gerektiğini belirtiyoruz.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde
Dünya Marksist-Leninist Hareketinin birliği için!

Oportünist-Revizyonist Cepheden

«CEPHE» TARTIŞMALARI SÜRÜYOR

Bu sayımızda "Cephe" çalışmaları ile ilgili çeşitli belgelere yoneltt̆ığımiz eleştirilerle birlikte; "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" adı verilen oportunist birliğe karşı kitle onunde yuruttuğumuz mucadele hakkında da bilgi vermek istiyoruz.

Cephe konusunda biz yalnızca dışımızdaki oportunistlerile tartışmadık. Aynı zamanda içimizdeki bazı kişilerle ve kardeşlerden bazıları ile de, sorunun çeşitli noktalarında aramızda tartışma ve ayrılık ortaya çıktı. 2. sayıda özellikle faşizm; faşizmin sınıf niteliği uzerine konularında içimizde ve çevremizde yuruyen tartışma konusunda kısaca tavır takınmıştık. Cephe tartışmalarının diğer noktalarında da var olan ayrılıklar uzerine bu sayımızda kısaca bilgi vereceğiz.

*

Bolşevik Partizan olarak biz, yurtdışında çeşitli yerlerde oportunist birlikçilerle kitle önünde tartışma planladığımızı çok once duyurmuştuk. Bu amaçla, tum hazırlığını ustlenerek ve kitle onunde onların temsilcilerine bizim temsilcimizle EŞİT SÖZ HAKKI garantisi vererek bu toplantıları duzenledik.

Resmen kendilerine yazılı olarak başvurduğumuz "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" adlı oportunist birlik için deki orgutlerin hiçbirisi toplantılarımıza katılmadılar. FK BDC adı verilen birliğin temsilcisi olarak da hiç kimse toplantılarımıza gelmedi.

Toplantılarımıza oportunist örgütlerden Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği ve Partizan, vb.den fazla olmayan sayıda katılımlar oldu.

Bir kez daha goruldu ki, oportunist birlik yanlıları gerçekte goruşleri uzerine kitle onunde tartışmadan kaçmaktadır.

Onlar en temel sorun "birlik" sorunu diye ortalığa oportunist-revizyonist orgutlerin birliği fikrini yayıyorlar. Kendilerinin yeni bir temelde, yeni alışkanlıklarla kardeşçe tartışmadan yana olduklarını ileri suruyorlar. Kendilerinin tabii ki ideolojik birlikten yana olduklarını; ideolojik mucadele yuruteceklerini soyluyorlar.

Duzenledğimiz ve kendilerini EŞİT SÖZ HAKKI TEMELİNDE davet ettiğimiz toplantılarımız butun bu ve benzeri noktalarda, oportunistlerin sozlerinin birer balon olduğunu devrimci kitlelerin gozu onunde bir kez daha ispatladı.

Bolşevik Partizan, oportunist birliğin ortak belgelerine Marksizm-Leninizm ışığında, gorebildiği kadarıyla, bir çok temel eleştiri getirmiştir. Devrimci kitle önünde açık olarak eleştirmiştir. Oportünist birlik yanlıları, ne "ortak" olarak ve ne de tek tek orgutler olarak isim vererek eleştirilerimize tavır takınmadılar. Şimdiye kadar yaptıkları tek şey, "cephe" girişimine başka orgütlerden yonelen eleştirilere —bu eleştirilerin kimden geldiğini, nasıl getirildiğini, vb. belirtmeden— kabaca tavır takınmak olmuştur. Anlaşılan, onların "tartışma ve ilişkilerde kazanılması gereken yeni alışkanlıklar" dedikleri, böyle isimsiz eleştiri yaygınlaştırmaktır.

Ama Bolşevikler için durum başkadır. Bolşevikler için Marksist-Leninist goruşlerin yayılması, açıkça isim verilerek yürutulen; kitleyi, hataların ve yanlışların savunucularını bilince çıkartarak eğiten, oportunizmi ve oportunist orgütleri doğrudan hedef alan; kendi zaferini onların yıkımında goren bir mucadele içinde gerçekleşecektir. Devrimci yığınlar (bugun için onların oncelikle ileri kesimi) oportunist-revizyonist goruşlerle açık çatışma içinde eğitilip, kazanılacaklardır.

*

Batı Almanya'nın beş şehrinde; ayrıca Avusturya ve Fransa'da yaptığımız toplantılar, birçok eksikliğine karşılık (kitlemizin yeterince seferber edilememesi, diğer devrimci kitle içinde daha iyi propaganda yapılamaması, bunun sonucu katılımın duşuk olması, organizedeki bozukluklar, vs.gibi), sorunların belli olçulerde tartışıldığı, kitlemizin yanlış goruşlere karşı mucadele içinde eğitildiği, esas itibariyle olumlu toplantılar olmuştur.

Bu toplantılar içinde, oportunist birlik yanlılarına karşı ortaya koyduğumuz yazımıza belli doğru eleştiriler gelmiş; bu konuda pozisyonumuzu daha da ilerletici olmuştur.

Batı Almanya'da yapılan toplantıların bir bölümüne katılan bir yoldaşın değerlendirmesi ve eleştirisini Merkez Komitesinin cevabı ile birlikte yayınlıyoruz.

Bu toplantılar içinde, yayınladığımız yazıdan görülebileceği gibi, WBK ile de en azından Marksizm-Leninizmin kavranması ve oportunizme karşı mucadele meselesinde ayrılığımız çok somut olarak ortaya çıkmıştır.

* * *

CEPHE TOPLANTILARININ SONUÇLARI VE TOPLANTILAR ÜZERİNE ELEŞTİRİCİ NOTLAR

****

Toplantılarda yaptığımız konuşmanın genel planı "Cephe" üzerine çıkan yazının içerdiği temele uygun olmasına rağmen konunun çeşitli bölümlerinin sıralanışında farklılıklar vardı. Toplantılar için yapılan konuşma planına göre sırasıyla şu noktalar üzerinde durulması uygun görülmüştu:

- "Birlik" çığırtkanlığının yenilgi dönemlerinde ortaya çıkışı
- Kitlelerin birlik isteyen iyi niyetlerinin kullanılması (Marks, Lenin'den alıntılar)
- Bugün kurulan çeşitli birlikler, cepheler, TKP/TİP/TSİP
- Birlik konusunda Marksist anlayış
- Birlik konusunda cephe platformunda getirilenler
- Bize gönderilen çağrıda sıyasi olarak getirilenler üzerine
- Niçin bu platforma imza atmadık?
- Bugün esas görev nedir? Parti inşası
- Platformu imzalayan örgütler geçmişlerine nasıl yaklaşıyorlar? Ve bu örgütler hangi "ilkelerinde" taviz verdiler?
- Bu "birlik"in uzun sürmeyeceği. Eylem birliği, örgütler arası ilişkilere ilişkin önerimiz.

27.6.82 tarihinde yapılan 1. toplantıda Bolşevik Partizan adına yapılan konuşma yukarıda(ki) planla uygunluk halinde idi. 2 saate yakın süren konuşma sonucunda mevcut bulunan HK ve DHB taraftarlarına da konuşma hakkı tanındı. Burada HK'dan ve DHB'den konuşanların neler getirdiklerini anlatmayı gereksiz görüyorum. Zira anlattıkları şeylerde bizim için uzerinde durmaya değer hiçbir şey yoktu. Hatta bu konuşanların kendi görüşlerinin ne olduğundan pek haberlerinin olmadığını tespit etmek yanlış olmayacaktır.

Toplantıda az sayıda söz alan BP taraftarlarından 2 arkadaş şu eleştirileri getirdiler:

1. Marksistlerin Cephe anlayışından bahsederken örnekler verilmeliydi. Dünya Komünist Hareketinin çeşitli Cephe üzerine tecrübeleri aktarılmalıydı. Bu eleştiri haklı bir eleştiridir görüşümce. Gerek "Cephe" üzerine yazımızda, gerekse konuşmamızda, Kimlerle, Ne için, Nereye Birlik? sorusuna Marksist açıdan cevap vermeye çalışmamıza rağmen, toplantının doğrudan konusu olan bir Birlik türü Cephe'nin ne olduğu, nasıl ve hangi şartlarda oluşacağı sorusuna cevap vermedik. Bunu yerine getirirken eleştirici arkadaşın talep ettiği gibi, cevabın tatmin edici olabilmesini sağlamak için Dünya Komünist Hareketinin görüp geçirdiği Cephe örneklerini aktarmalıydık. Gerek okur, gerek dinleyici bunu haklı olarak arzu etmektedir. "Cephe"nin platformunun bizim tarafımızdan eleştirildiği yazıyı içimizde tartışırken bu yönde öneriler gelmişti. Bu eleştiri veya önerilerin zamanında gözönüne alınıp yazıya konulmamış olması eksiklik ve hatadır.

2. "Cephe" platformunda "demokratik halk iktidarı"nın hedeflendiği belirtilmekte, bu iktidara önderlik edecek sınıf ve politik güç geçiştirildiği gibi, demokratik halk devrimi ile sosyalist devrim arasındaki bağ, ilişki ve niteliğe ilişkin konulmamaktadır. Sosyalist devrimin, sosyalizmin inşası -nın lafı bile edilmemektedir. Sosyalist devrimin propagandasının yapılmaması her renkten oportünistler ve burjuva demokratlarınca hesabına anlaşılır bir şeydir, pek şaşırtıcı değildir. Şaşırtıcı ve kendi hesabımıza kötü olan, bunun bizlerce görülmemiş, eleştirilmemiş oluşudur.

3. Konuşmacı arkadaşın anlatımında yer yer karışıklıklar başgösterdi. Görüşüme göre bu eleştiriyi getirenler haklıdırlar. Yukarıdaki plana bağlı kalınarak yapılan konuşmada Komünistlerin görevleri ile platformun ve tek tek oportünist teşkilatların neler dedikleri yer yer birbirine geçti. Bunda konuşmacının tecrübesizliği de rol oynadı. 2. toplantıda "Cephe" platformunun yazılı eleştirisindeki plana bağlı olarak, önce tek tek sorunlarda komünistlerin bakış açıları koyulduktan sonra, "Cephe"nin, "Cephe"yi oluşturan grupların ne dedikleri sırasıyla aktarılınca, bu düzensizlik önemli ölçüde giderilmiş oldu. Yukarıda sıraladığım eleştirilerin yanında, görebildiğim kadarıyla gerek "Cephe" üzerine tartışma yazısında, gerekse yaptığımız 1. toplantıda şu hata ve eksikliklerimiz vardır:

* "Cephe" Örgütleme Komitesi platformu bizim yazımızda esas olarak gerçek bir anti-emperyalist anti-faşist platforma sahip olmadığı noktalarında eleştiriliyor. Oysa platform bunun da ötesinde devlet konusunda Marksist-Leninist öğretiyi açıkça tahrif etmekte, burjuva devlet teorisini savunmaktadır. Örgütleme Komitesinin platformunda tekelci burjuvazinin devleti ele geçirdiği, egemenliğini pekiştirdiği, vs. söylenmektedir. Tüm bu burjuva zırvalıkları gerek toprak ağalarını iktidar dışında göstermeye, onları ateş hattından çekmeye, gerekse devleti sanki 12 Eylül'e kadar hiçbir sınıfın damgasını vuramadığı sınıflarüstü bir varlık olarak takdim etmektedir. Hatta platformun son şeklinde (Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi, 1 Temmuz 1982), "Basın ve TRT'nin tekellerin eline geçtiği", "onların düzene destek oldukları", "ülkemizin kendi ordusunun işgali altında olduğu", vb. ifadelerle burjuva devlet teorisi devrimcilik adına pekiştirilmektedir.

* Onun da ötesinde platform, egemen sınıfların içine düştükleri ekonomik ve siyasi bunalımı çözmede ... yetersiz kalan eski yapı ve kurumları dağıttıklarını belirterek, sanki kapitalizm koşullarında egemen sınıfların ezilen sınıflar üzerinde baskı aracı olan devletlerinin şu ya da bu kurumunu değiştirmesi veyahut 'tamir' etmesiyle iktisadi bunalımı çözebileceği anlayışı verilmektedir. Üstyapıda "yapılan tamiratlar" yoluyla kapitalizmin iktisadi sorunlarının üstesinden gelinebileceği düşünü Marksizmin değil ama öteden beri burjuva ekonomistlerinin teorilerine eşlik etmiştir. Başlacağı gibi, "Cephe" platformu ekonomik tahlilleri, buna bağlı olarak sınıf ilişkilerini ele alışta iki ayağıyla burjuva ekonomi-politiğinin alanı içerisindedir.

* Bunun yanında "Cephe" platformunun yazılı eleştirisinde değinilmesine rağmen, özellikle 1. toplantıda Komünistlerin kendi önderlikleri altında olmayan bir "Cephe"ye girmeyi prensip olarak reddetmedikleri, proletaryanın kendi sınıf bağımsızlığını koruması, bunun proletaryanın çıkarlarına hizmet ettiği koşullarda böyle "Cephe"lere katılabileceği konulmadı. 2. toplantıda bu hata düzeltildi.

* Platformun siyasi ilkeler bölümünde ulusal soruna ilişkin 3. maddede "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin etme hakkının kabulünden ve buna işlerlik kazandırılmasından, bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları (federasyon, bağımsız DEVLET, vs.)" hazırlamaktan söz edilmektedir.(abç)

Bu ifadeye neresinden bakılırsa bakılsın, ulusal sorunda kokuşmuş milliyetçiliğin, özellikle büyük Türk şövenizminin izlerini taşımaktadır. Neden?

Önce Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının özgürce kullanılması, buna işlerlik kazandırılması Kürt ulusunun ayrılma yolunu tutmasından, ayrı bir devlet şeklinde örgütlenmesinden başka hiçbir anlam taşımaz. Bu hakkı kullanıp kullanmama ezilen ulusun, yani Kürt ulusunun bileceği iştir. Komünistler her koşul altında kayıtsız şartsız ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını savunmak, bunu programlarına geçirmek zorundadırlar. Ulusun kendi kaderini tayin hakkı yukarıda da belirtmeye çalıştığımız gibi o ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkından başka hiçbir anlam ihtiva etmez. Ezilen ulusun ayrılma hakkının her şart altında savunulma yükümlülüğü, komünistlerin her koşul altında ezilen ulusun bu hakkı kullanmasını, yani ayrılmasını pratikte destekleyeceği anlamına gelmez. Komünistler bunu her dönemde içinde bulunulan tarihi koşullarda proletaryanın sınıf çıkarları açısından yargılarlar. Ezilen ulusun ayrılığı proletaryanın çıkarlarını zayıflatmıyorsa, ezen ve ezilen ulusun proleterleri arasındaki güven bağlarını zayıflatmıyor, güçlendiriyorsa, Komünistler böyle bir ayrılıktan yana tavır koyarlar, böyle bir ayrılığı fiilen desteklerler. Ve bazı koşullarda ayrılık, gönüllü birliğin ön koşulu haline gelebilir.

Yok, böyle bir ayrılık, içinde bulunulan koşullarda proletaryanın çıkarlarını zayıflatıyor, örneğin ayrılma bir emperyalist gücün desteği ve denetiminde gerçekleşiyorsa, Komünistler böyle bir ayrılma karşısında kayıtsız kalır, bu ayrılığa karşı (kesinlikle kendileriyle egemen ulus burjuvazisi arasındaki kesin ayrım çizgisini çekmeyi bir an olsun unutmadan) siyasal ajitasyon yürütürler. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ne anlama geldiğini Lenin yoldaşın sosyal-şövenler ve küçükburjuva milliyetçileriyle buna ilişkin yürüttüğü polemikten, örneğin Ulusların kendi kaderlerini tayın hakkı adlı makalesinden pasajlar aktararak açıklamayı dahi gerekli görmüyorum. Bunu belki daha ileriki ulusal soruna ilişkin tartışmalarımızda yapmak gerekecektir. Her dönemde ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı formülasyonu gerek ezen ulusun "Marksist" kılıklı şövenleri, gerekse ezilen ulusun işçilerini temsil ettiğini söyleyen oportünistlerce bozulmaya, ona başka anlamlar atfedilmeye çalışılmıştır.

"Cephe" ne diyor? "Bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları hazırlamak (federasyon, bağımsız devlet, vs.)"

İlk bakışta ÖK'cıların Kürt ulusunun ayrılma hakkı ve hattâ ayrılması konusunda çok alicenap davrandığı sanılmaktadır!?

Hattâ Türk milliyetçiliğinde yakayı ele verek HK (ES) gibi "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılacağı koşulları hazırlamak"tan bahsedildiği için Örgütleme Komitesi platformuna Kürt milliyetçiliği damgası vurabilmektedir! Ama öyle mi? "Cephe" platformunu sunan ÖK'cılar "Ulusların kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılacağı koşulların yaratılması"ndan yalnızca bağımsız devlet kurmayı anlamamaktadırlar, onun anlamını genişletmekte, ondan aynı zamanda "federasyonu" da anlamaktadırlar. İşte tam da burada bu oportünistler cemaati Ulusların kendi kaderlerini ta-

yin hakkının ırzına geçmektedirler. Proletarya ve Komünistler açısından Örgütleme Komitesinin Ulusların kendi kaderini tayin hakkını bu şekilde savunması, onu hiç savunmamalarıyla eşdeğerlidir! Zira bu baylar Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına ayrı bir anlam daha atfetmektedirler! Federasyon hakkı! Oysa Lenin Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının aynı zamanda "federasyon hakkı"nı da içerdiğini söyleyenlere şu cevabı vermekteydi:

"'Kendi kaderini tayin hakkı yalnızca ayrılma hakkı demek değildir. O aynı zamanda federatif bağ hakkı, özerklik hakkı da demektir' diye yazıyorsunuz. Ben kesinlikle aynı fikirde değilim. O federasyon hakkı anlamına gelmez. Federasyon ayrılların bir ittifakıdır, genelin rızasının gerekli olduğu bir ittifaktır. Nasıl olur da bir tarafın hakkı diğer tarafın rızasıyla varolabilir? Bu aptallıktır..." (S.G.Schaumian'a Mektup, 6.12.1913)

Görüldüğü gibi ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının bu şekilde değiştirilmesi, onun ezen ulusun rızasına bağlı olarak ortaya çıkabilecek federasyona indirgenmesi, egemen Türk ulusunun Kürt ulusu üzerindeki imtiyazlı durumunu, onun devlet statükosunu her ne pahasına korumaya çalışan Türk şövenizmini yansıtmaktadır. 10 sene sonra Kürt ulusunun varlığını "keşfeden" Mihri Belli, Vatan Partisi, vs. oportünistler aslında eski görüşlerinden kesinlikle ayrılmış değillerdir ve bunu 10 sene sonrasının koşullarında ince bir tarzda platforma geçirmişlerdir. Dev-Yol ve diğer gruplar için daha iyi şeyler söylemek mümkün değildir.

Halkın Kurtuluşu'nun bu duruma "ÖK'nın platformunda Kürt milliyetçiliği var"(!) diye itirazda bulunması ve saldırması, onun ulusal sorundaki anlayışsızlığından çok, onun şöven, milliyetçi bakış açısına sahip olmasıyla açıklanmak zorundadır. Hattâ onlar Dev-Yol'u eleştirdikleri ES adına çıkarttıkları broşürlerinde "Halkın kendi kaderini tayin hakkı"nın teorisini yapıyorlar. Tüm ulusal sorundaki sapmalara karşı tavrımızı yazılı hale getirmek önümüzde duran, boynumuzun borcu olan bir görevdir!

Görüşüme göre Örgütleme Komitesi'nin "Cephe"platformunda Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına ilişkin sapmaya platformun yazılı eleştirisinde dikkat çekilmemiş, buna karşı doğru pozisyonun savunulmamış olması vahim bir hatadır. Oportünizme karşı hiçbir konuda göz açtırmamalı, onlara prim vermemeliyiz! Hele hele ulusal sorunda!

Görülebileceği gibi Örgütleme Komitesinin "Cephe" platformunun eleştirisinde önemli eksikliklerimizin olduğu ortadadır. Biz platformu bunu imzalayanların her birisinin kendisini "komünist" "işçi sınıfının öncüsü" olarak tasvip etmelerini göz önünde tutarak Marksizm-Leninizm bilimi kantarına vurduk. Bunlar kendilerini Marksist-Leninist olarak değil, burjuva liberalleri, küçük-burjuva devrimcileri olarak takdim etselerdi(!), durum başka olurdu! Oysa bunlar bütün bu işleri "
sıfatıyla beceriyorlar. O zaman bizim için onların bu "becerilerini" proletaryanın bakış açısına göre değerlendirme işi çok daha ciddi bir biçimde yerine getirilmelidir.

3.7.82'deki 2. toplantı yukarıdaki eksikliklerin biraz daha bilincinde (tamamıyla değil) ve daha derli-toplu idi. ÖK'cılar yine gelmediler. Halkın Kurtuluşu ve Proleter Dayanışma'dan birer temsilci konuştular. HK'dan konuşan Emeğin Sesi adına çıkarttıkları "Devrimci Yol'un cephe platformunun eleştirisi" adlı broşürdeki görüşleri savundu. Burada konuşan HK temsilcisi de birinci toplantıda karşılaştığımız gibi, toplantının tartışma bölümündetoplantıyı terketti. Proleter Dayanışma'dan konuşan arkadaş 2 aşamalı parti inşası öğretisinin doğru olduğunu, ama mekanikliğe kapılınmaması gerektiğini belirtti. Pek açık bir ifadeyle olmasa da parti ve cephe inşasının iç içe yürüyeceği yollu görüşler savundu.

Her iki toplantı da esasında bizim kendi kıtlemizle başbaşa yapılan (bunun böyle olabileceği kestirilebiliyordu) toplantılar olma özelliğindeydi. Toplantıların kendi eğitimimize gerçekten bir araç olma görevini tamıyla yerine getirdiğini söylemek zordur. Her iki toplantıda 2 aşamalı bolşevik parti inşası öğretisi üzerine gerek konuşmada, gerekse tartışmalarda durulmasına, bütün içerisinde bu sorun öne çıktıysa da, özellikle parti inşasının kavranılışındaki içimizdeki farklı anlayış ve yorumlar tartışmalara yansımadı. Her iki toplantıda konuşmacının dışında taraftarlarımızdan en fazla 2-3 kişi söz aldı. Bunu da toplantıların bir olumsuz yanı olarak tespit etmek zorundayız.

10.7.82'deki toplantıyı ise sonbahara ertelemek zorunda kaldık. Zira bu toplantı çağrısına oportünistler uymadığı gibi, bizim taraftarlarımızın önemli bir bölümü de uymadılar. Herhalde arkadaşların bir bölümü izine gitmiş, bir bölümü de güzel havayı toplantıya tercih etmişlerdi. Toplantının yapılacağı yerin anahtarı ise alınmamıştı. Bunun üzerine dernekte var olan arkadaşlarla bütün bu aksaklıkların nedenlerinin ne olduğu üzerine bir tartışma geliştirildi. Devrimci çevrede olduğu gibi bizim arkadaşlarımızda da yılgınlık gibi birşeyden söz edilip edilemeyeceği sorusuna verilen cevaplarda esas olarak iki ayrı anlayışın olduğu görüldü. Bir grup arkadaş Türkiye devrimci hareketinin yediği darbelere bağlı olarak derneklere gelip gitme oranının düştüğünü, bunun objektif bir tespit olduğunu, bu durumdan bizzat aktif arkadaşların da etkilendiğini, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde ki karışıklık ve Partizan'dan bölünmenin de önemli faktörler olarak gözönünde tutulması gerektiğini belirtirken;

Diğer görüşe göre "bizde kitleyi sürü olarak gören anlayışlar vardır, kitlenin ileri unsurlarını kazanacağız derken, orta ve geri bilinçli unsurların kazanılması reddedilmekte, onlar içinde çalışma yapılmamaktadır. Yılgınlığı yaratan şey, Cuntanın varlığından çok, kitlelerin yeni görüşlere duyduğu tepkidir",

Bundan başka söz alan WBK'lı yoldaş ilk görüşe yakın şeyler savunurken, "bugün esas sorun Marksizm-Leninizmi öğrenmektir. Canalıcı ideolojik sorunlar üzerinde tartışılmalıdır. Kardeş örgütler arasındaki ilke konularına ilişkin temel ayrılık noktalarının çözümünün ön plana alınması gerekir." Arkadaş cephe tartışmalarının dikkatlerimizi kendi içimizdeki çelişkilerden ayrı noktalara çektiğini belirtti. "Cephe" platformuna tavır takınılmasını, böyle toplantılar konulmasını güç sorunu olarak gördüğünü ekledi.

Tartışmaların sonra nasıl geliştiğini orada bulunamadığım için buraya aktaramayacağım. Kısaca ve kabaca buraya tartışmanın tezlerini aktarışımın nedeni, getirilen görüşler üzerinde yeniden tartışılmasını gerekli ve önemli gördüğümdendir.

Son olarak gerek ikinci toplantının, gerekse ertelenen üçüncü toplantının organizesi hiç iyi değildi. İkinci toplantıya da bölgenin yapısına göre katılım oldukça azdı. Umarım buralardaki yoldaşlar bu olumsuzluk konusunda bizleri aydınlatırlar!

Bolşevik selamlar,
5.8.82

"CEPHE TOPLANTILARININ SONUÇLARI VE TOPLANTILAR ÜZERİNE ELEŞTİRİCİ NOTLAR" BAŞLIKLI YAZI HAKKINDA TAVRIMIZ:

Bolşevik Partinaz'ın bu sayısında; yurtdışında yaptığımız cephe sorunu üzerine tartışma toplantıları ile ilgili bir değerlendirme-eleştiri yazısı ile bu yazı hakkında görüşlerimizi yayınlıyoruz.

Burada cevabı ile birlikte yayınladığımız yazı, oportünist "Birlikçi"lerin resmen davet edildiği toplantılarımızın ikisi hakkında bilgi veren; bizim yoldaşlarımızdan gelen bazı eleştirileri aktaran, yazarın kendisinin belli eleştirilerini ortaya koyan bir yazıdır. Yazıda ayrıca toplantılardan birine katılan WBK temsilcisinin bazı sözleri de aktarılmaktadır. Bunlar bu konuda bizimle onlar arasında o noktada da ayrılık olduğunu göstermektedir.

Yazıyı kaleme alan kişi, bugün "muhalefet"in başını çeken unsurlardan biridir (S). Yazı "muhalefet" henüz "muhalefet" olarak ortaya çıkmadığı bir dönemde kaleme alınmış olmasına rağmen, sorunlara yaklaşımda farklılıkları ortaya koyduğu için önemlidir.

Yazıyı birçok yön içinde en önemli bulduğumuz belli sorunları öne çıkarmaya çalışarak cevaplandıracağız.

"ULUSAL SORUNDA PRİM" MESELESİ:

Yazar, toplam dört sayfalık yazısının yaklaşık birbuçuk sayfasını bu soruna ayırmış. Yazısının en büyük bölümünü oluşturan bu noktada:

a) "Cephe" platformunda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı konusunda söylenen şeylerle cephecilerin Büyük Türk şövenisti sapma içinde olduklarını;

b) Bizim ise eleştirimizde buna dikkat çekmemiş olduğumuzu ileri sürüyor.

Bu bölümün sonunda yazar şu iddialı lafları ediyor:

"Görüşüme göre Örgütleme Komitesinin 'cephe' platformunda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına ilişkin sapmaya platformun yazılı eleştirisinde dikkat çekilmemiş olması, buna karşı doğru pozisyonun savunulmamış olması vahim bir hatadır. Oportünizme hiçbir konuda göz açtırmamalı, onlara prim vermemeliyiz. HELE HELE ULUSAL SORUNDA!"

Şimdi önce yazarın getirdiği somut eleştirilere geçmeden önce, onun bu eleştirilerin temeli olan düşüncesi üzerinde duralım. Yazara göre, "oportünizme hiçbir konuda göz açtırmamak" gerekir. (Buna tabii güç oranında ve Marksizm-Leninizmi kavrama ölçüsünde diye eklemek gerek.) Ama hiçbir konuda göz açtırmamak gereken oportünizme "HELE HELE ULUSAL SORUNDA!" daha da hiç(!) göz açtırmamak gerek yazara göre! Burada yazar "hele hele ulusal sorunda" lafları ile çok açık bir biçimde Marksizm-Leninizmin ilkelerinin oportünizme karşı mücadele içinde savunulması görevinde 'ulusal soruna' diğer sorunlardan daha fazla önem veren bir anlayışı dile getirmekte; ulusal sorunu Marksizm-Leninizmin ilkeleri içinde sanki en önemli şeymiş gibi öne çıkarmaktadır.

Bilindiği gibi Stalin "Leninizmin İlkeleri" adlı yazısında "milli mesele"yi Leninizmin bir dizi ilkesi içinde, ilkelerden b i r i olarak ortaya koyar. Hiçbir şekilde bu temel soruna, ya da ilkeye, diğerlerine göre bir ayrıcalık atfetmez. Yani Marksizm-Leninizm açısından, ulusal soruna, Marksizm-Leninizmin diğer temel sorunları içinde ayrıcalık tanımanın herhangi bir temeli yoktur.

Diğer yandan Türkiye devriminin programatik sorunları açısından da soruna yaklaşıldığında durum değişmez. Soruna bu açıdan da yaklaşıldığında, milli mesele, Türkiye devriminin bir dizi programatik sorunu içinde yer alan —kuşkusuz diğer programatik sorunlar gibi— hayati öneme sahip sorunlardan biridir. Milli mesele, mesela Türkiye'de iki aşamalı devrim sorunundan; işçi-köylü ittifakı sorunundan; faşist devlete karşı tavır sorunundan, vs. daha fazla, ya da daha az önemli bir sorun değildir.

Ama yazarımız soruna böyle yaklaşmıyor. O 'milli mesele'ye özel bir önem veriyor. Ülkemizde yoğun bir milli baskının varlığı; Kürt ulusunun devlet kurma hakkının gaspedilmiş olması; Türk olmayan milliyetlere uygulanan zulüm, milli meselenin Türkiye'de özel yansımalarıdır. Ve Türkiyeli komünistler programlarında ve tüm çalışmalarında bu özel durumu gözönüne almak zorundadırlar. Ama bu hiçbir şekilde " milli mesele "nin nerdeyse kendi başına tayin edici olması anlamına; bu sorunun Marksizm-Leninizmin diğer temel sorunları içinde onlardan üste çıkarılması gerekli bir öneme sahip olduğu anlamına gelmez. Soruna böyle yaklaşan, gerçekte kendisi bir sapma içindedir. Marksizm-Leninizmin temellerini birbirinden ayrılmaz bir bütün olarak kavramamaktadır.

Peki, bizim yazarımız acaba neden 'milli mesele' üzerinde bunca duruyor, ve buna özel bir önem veriyor? Bize göre bunun cevabı açıktır: Yazarımız kardeş örgütlerimizin bize getirmiş olduğu "Türk şövenisti sapma" eleştirisinin doğru olduğu görüşündedir. "Hele hele milli meselede" lafları kardeşlerden öğrendiği rezilce 'işaret' yöntemi ile buna dikkat çekmeye çalışmaktadır.

Ama sorun odur ki, kardeşler "Türk şövenisti sapma" iddialarını ne İkinci Konferansta ne de bugüne kadar ispatlayamamışlardır. Bu durumda yazarımızın verdiği "işaret" onun bir başka vahim hastalığına, kardeşlerin her eleştirisini —üzerinde fazla düşünmeden, ve ispat talep etmeden— kendine mal etme hastalığına dikkat çekiyor, o kadar!

Şimdi gelelim yazarın somut eleştirilerine:

a) "Cephe" platformunda 'milli mesele' ve yazarın eleştirisi

****

Cephe platformunda milli mesele 'Siyasi ilkeler' bölümünde şöyle konuyor:(*)

" 3- Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını kabul etmek ve buna işlerlik kazandırmak

a) Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını kabul etmek ve bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları hazırlamak (federasyon, bağımsızlık devlet, vs.);

b) Azınlıklar üzerindeki her türlü baskıya son vermek, haklarını güvence altına almak;

c) Burjuvazinin işgal ve ilhak politikalarına son vermek"

(BP 16/6, s.11)

Yazar platformdan "ulusların kendi kaderini tayin hakkının kabulü ve buna işlerlik kazandırılması", "bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları (federasyon, bağımsızlık devlet, vs.) hazırlamak" laflarını almakta ve şöyle girmektedir eleştiriye:

"Bu ifadeye neresinden bakılırsa bakılsın, ulusal sorunda kokuşmuş milliyetçiliğin, özellikle Büyük Türk şövenizmi-nin izlerini taşımaktadır."

(*) Milli mesele sorununa geçmeden önce, Cephe platformunun siyasi ilkeler bölümünün en başında en temel sorun olarak en azından lafta devrim sorununun konduğu tespit edilmek zorundadır. 'Siyasi ilkeler'in birinci maddesinde 'Cepheciler' şöyle diyorlar:

"Askeri faşist yönetimi ve onun ilerde alabileceği çeşitli biçimleri devrimle yıkmak, emperyalizmin ve onların işbirlikçilerinin her türlü egemenlik biçimine son vermek

2. Devrimci demokratik bir halk iktidarı kurmak"

Soruna yalnızca kavramlar-sözcükler düzeyinde yaklaşılsa ; burada cephecilerin bu düzeyde bütün sorunları 'devrim' sorununa bağlı olarak ele aldıkları, sorunu iktidar sorunu olarak gördükleri tespit edilmek zorundadır.

Ama sorun yalnızca kavram-sözcük sorunu değil. Sözü edilen kavramların içeriğinin nasıl doldurulduğu sorunu. Cepheciler 'emperyalizm'den neyi anlıyor? Faşist yönetimden anladıkları ne? Devrim dediklerinin içeriğini nasıl dolduruyorlar? Devrimci demokratik halk iktidarından anladıkları somut olarak ne? Biz işte bu sorulara verilen cevaplarda ayrılıyoruz cephecilerle. Ve cephe platformunu eleştirdiğimiz yazıda da anlayış ve sorunlara yaklaşımdaki köklü ayrılıkları ortaya koymakla sınırladık kendimizi.

Daha sonra bu "izler", "Türk şövenizmi" olmaktadır. Yazar bir sayfa sonra şöyle diyor:

" Görüldüğü gibi ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının bu şekilde değiştirilmesi, onun ezen ulusun rızasına bağlı olarak ortaya çıkabilecek federasyona indirgenmesi, egemen Türk ulusunun Kürt ulusu üzerindeki imtiyazlı durumunu, onun devlet statükosunu her ne pahasına (olursa olsun —BN) korumaya çalışan Türk şövenizmini yansıtmaktadır." (**)

Yazar 'cepheciler'in "ulusal sorunda kokuşmuş milliyetçiliği, özellikle de Büyük Türk şövenizmi"ni cephecilerin platformunda "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını kabul etmek ve bu hakkın özgürce kullanılacağı şartları hazırlamak (federasyon, bağımsız devlet, vs.)" sözlerinden yola çıkarak ispatlamaya çalışıyor. Alıntılarla Leninizmde "Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının yalnızca bir anlama, ezilen, bağımlı, uyruk ulusun ayrı devlet olarak örgütlenme hakkı anlamına" geldiğini, cephecilerin ise bu 'hak' içinde federasyon, vs.yi de gösterdiğini, bunların Türk şövenisti olduğunu ispatlamaya çalışıyor.

Önce sorunun teorik konuluşuna bakalım.

Leninizm öncesinde "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ilkesi çoğunlukla kültürel, en fazla da bölgesel özerklik hakkı olarak yorumlanırdı. Leninizm bu yorumu kökten reddetti, ve kendi kaderini tayin hakkını böyle yorumlayanlara karşı mücadele içinde kendi kaderini tayin hakkını "bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen halklarının, egemen devletten tamamiyle ayrılma hakkı, ulusların bağımsız devlet olarak yaşama hakkı şeklinde yorumlayarak genişletti." (Stalin, Leninizmin İlkeleri, s.69, Sol Yayınları)

Stalin bu konuda aynen şunları söylüyor:

" Eskiden, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkına sahip olmaları ilkesi, genellikle, yanlış yorumlanırdı; bu ilkenin, ulusların *özerklik* hakları derekesine düşürüldüğü ne sık sık tanık olunurdu. Bazı İkinci Enternasyonal önderleri, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi hakkını, kültürel özerklikle, yani ezilen ulusların siyasi iktidarının tamamını egemen ulusun eline bırakarak, kendi kültürel kurumlarına sahip olma hakkıyla bir tutmaya kadar işi vardırdılar. Böylelikle, kaderlerini kendileri - nin tayin etmeleri fikri, ilhaklara karşı mücadele silahı olmaktan çıkıyar, ilhakları meşru gösterme aracı olma tehlikesine düşüyordu. Artık bu karışıklığın ortadan kaldırıldığını söyleyebiliriz. Leninizm, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etme kavramını, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen halklarının egemen devletten tamamıyla ayrılma hakkı, ulusların bağımsız devlet olarak yaşama hakkı şeklinde yorumlayarak, bu kavramı genişletti. Böylelikle kendi kaderini tayin etme kavramını, özerklik hakkı şeklinde yorumlayarak, ilhakları meşru gösterme imkanı gide - rilmiş oldu. Kendi kaderini tayin etme ilkesi ise, emperyalist savaş sırasında, sosyal-şövenlerin elinde kitleleri aldatma silahı olmaktan kurtuldu, bütün emperyalist amaçla - rın ve şöven entrikaların maskesini düşürme aracı, kitlelerin enternasyonalizm ruhunda siyasi eğitimi aracı haline geldi."

Yani Leninizm ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı kavramını, 'ayrılma hakkı, ayrı devlet olarak örgütlenme hakkı' olarak yorumlayarak bu kavrama yeni bir içerik kazandırdı, Stalin'in deyimi ile kavramı "**genişletti**".

Lenin, kavramın içini hala eski biçimde doldurmaya; ve ona 'ayrı devlet kurma' dışında her türlü anlamı vermeyi kabul eden, ve fakat bir türlü bu kavramın 'ayrı devlet kurma' anlamında yorumlanması gerektiğini kabul etmeyenlere karşı mücadele içinde, onlara karşı yürüttüğü polemiklerde kesin bir şekilde bu kavramın yalnızca bir anlama geldiğini; 'ayrılma', 'ayrı devlet olarak örgütlenme hakkı' anlamına geldiğini vurguladı.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "Türkiye'de milli mesele" adlı yazısının "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı" "Ayrı bir devlet kurma hakkından başka birşey değildir" başlıklı bölümünde, Lenin'den bir dizi alıntı ile bu sorunu berrak bir biçimde ortaya koymakta; bu sorunda Leninist ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesini tanınmaz hale getiren Şafak revizyonistlerine karşı, Leninist ilkenin ne anlama geldiğini açıklamakta, savunmaktadır.

(Bkz. Seçme Yazılar, Tufan Yayınları, s.240/242)

Yani Leninizmde ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı gerçekten de bir anlama; ayrı devlet kurma hakkı anlamına gelmektedir. Marksist-Leninistlerin görevi sorunu böyle kavramak, ve her şart altında 'ulusların kendi kaderini tayin hakkı'nı —ayrı devlet kurma hakkı olarak— savunmaktır. Bu 'hakkı' savunmak, açıktır ki, somut olarak her ayrılığı savunmak anlamına gelmez. Çünkü "ulusların kendi kaderlerini tayin etmeleri sorunu tecrit edilmiş, kendi kendine yeterli bir sorun değildir, bütüne bağlı ve bütün içinde ele alınması gereken proletarya devriminin bir parçasıdır." (Stalin, Leninizmin İlkeleri, s.72) "Çeşitli demokrasi istekleri ve ulusların kendi kaderlerine sahip olma hakkı mutlak bir şey değil, dünyada demokratik (bugün sosyalist) hareketin küçük bir parçasıdır. Bazı somut hallerde parçanın bütünü ile çelişmesi mümkündür. Böyle olursa parça reddedilmelidir." (Aynı yerde) Somut olarak desteklenmesi, savunulması gereken "ayrı devlet kurmaya yönelik hareketler", "emperyalizmi zayıflatan ve devrilmesini kolaylaştıran hareketlerdir."

Marksist-Leninistler ulusal sorunu, genel devrim sorununun, proleter dünya devrimi sorununun bir parçası olarak gördüklerinden; ezen ve ezilen ulusların varlığı şartlarında ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını —yani ayrı devlet kurma hakkını— her şart altında kayıtsız şartsız tanıma ve savunmalarına rağmen, her şart altında bu hakkın kullanılmasından, yani ayrılıktan yana tavır takınmazlar. (*)

Bu konuda soruna Bolşeviklerin somut olarak nasıl yaklaştıklarına, ve bu somut ile "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunma" ilkesi arasındaki bağı nasıl kurdukları na **Stalin**'in "Rusya'da Ulusal Sorun Konusunda Sovyetler İktidarının Siyaseti" yazısından bakalım.

" Rusya'daki üç devrim ve iç savaş yılı, merkezi Rusya ile Rusya'nın çevre bölgelerinin karşılıklı dayanışması olmaksızın, devrimin zaferinin olanaksız olduğunu, Rusya'nın emperyalizmin pençesinden kurtulmasının olanaksız olduğunu göstermiş bulunuyor. Merkezi Rusya, bu dünya devrimi ocağı, hammadde, yakıt, yiyecek ürünleri ile dolup taşan çevre bölgelerin yardımı olmaksızın, uzun süre dayanamaz. Rusya'nın çevre bölgeleri de, daha gelişmiş bir durumda bulunan merkezi Rusya'nın siyasal, askeri ve örgütleme yardımı olmaksızın, kendilerini emperyalist egemenlikten kurtaramazlar. Eğer daha gelişmiş bir durumda bulunan proleter Batının, daha az gelişmiş bir durumda bulunan, ama hammadde ve yakıt bakımından zengin köylü doğunun desteği olmaksızın, dünya burjuvazisini gideremeyeceğini ileri süren tez doğru ise,

---

(**) Şimdi soruna kavramlar düzeyinde yaklaşılsa, yazar ile 'dalga geçmek' çok kolaydır. Çünkü yazar başkalarının kullandığı kavramlar konusunda çok titiz olmasına rağmen, kendi kavramlarında hiç de öyle değildir. Yukarıdaki cümlelerden yola çıkarak bu söylediğimizi ispatlayalım:

Önce, yukarıda da dikkat çektiğimiz gibi, birinci cümlede "Türk şövenizminin izleri"nden söz edilirken, ondan bir sayfa sonra "izler" yerini doğrudan "Türk şövenizmi"ne terketmektedir. Okuyucu istediğini seçebilir! Dükkanda her mal vardır!

Birinci cümlede ise "kokuşmuş milliyetçiliğin, ozellikle Büyük Türk şövenizminin izlerinden" söz ediliyor. Burada iki ihtimal vardır:

Ya "kokuşmuş milliyetçilik" kavramı; "Türk şövenizmini" de içine alan, ve fakat onun ötesinde tüm milliyetçiliği içine alan geniş bir kavram olarak kullanılmaktadır — ki doğrusu budur! O zaman yazarın bütün yazı içinde, burada eleştirdiği cümlede Kürt milliyetçiliği olduğunu da savunması ve ispatlaması gerekirdi. Bunu yapmıyor. Bu yüzden neden "özellikle Türk şövenizmi" dışında bir de "kokuşmuş milliyetçilik" kavramını kullanma ihtiyacı duyduğu anlaşılmaz birşeydir.

Ya da kokuşmuş milliyetçilik kavramı, "özellikle" denen "Türk şövenizmi" ile eşanlamda kullanılmaktadır. O zaman da a) mesela Kürt milliyetçiliğinin 'kokuşmuş milliyetçilik' olmadığı savunulur pozisyona düşülmektedir; b) neden 'özellikle' kavramının kullanıldığı anlaşılmaz olmaktadır, vs.

Yani yazarımız cafcaflı laf edeyim derken bir çuval inciri bozmaktadır!

(*) Açıktır ki burada 'bu hakkın' diye sözünü ettiğimiz şey, ayrı devlet kurma hakkıdır. Ve yine açıktır ki, ulusal baskının devrimle kaldırıldığı ve milletler ve milli azınlıklar arasında eşitliğin sağlandığı —en azından bunun şartlarının yaratıldığı— bir ortamda, bir ulusun halkının daha önce kendini ezen ulustan halkla birlikte aynı devlet sınırları için de kalma yönünde özgürce karar vermesi de, belli bir anlamda 'kendi kaderini tayin' etmedir. Ama bu "kendi kaderini tayin" ün içeriği değişiktir. Bu artık bir 'hak'kın vs. kullanılması değil, karşılıklı özgür bir anlaşmadır.

daha az gelişmiş, ama zorunlu kaynaklar bakımından zengin çevre bölgelerin yardımı olmaksızın devrim işini başarama yacağını söyleyen bu öbür tez de bir o kadar doğrudur.

Antantın, daha sovyet hükümetinin ortaya çıktığı ilk gün lerden beri, en önemli çevre bölgelerini ondan koparark , merkezi Rusya'nın iktisadi bakımdan kuşatılması planını ger çekleştirdiği sırada, bu durumu gözönünde tuttuğu kesin.Da ha sonra, Rusya'nın iktısadı bakımdan kuşatılması planı,Uk rayna, Azerbaycan ve Türkistan'da bugün oynadığı oyunlarla birlikte, 1918'den 1920'ye kadar, Antantın, Rusya'ya karşı tüm girişimlerinin değişmez temeli olarak kalır.

Rusya'nın merkezi ile çevre bölgeleri arasında sağlam bir ittifak kurulmasında çok büyük bir yarar vardır.

Rusya'nın merkezi ile çevre bölgeleri arasında, sıkı, bo zulmaz bir ittifakı güvence altına alacak belirli ilişki - ler, belirli bağlar kurma zorunluluğunun nedeni budur.

Buna göre, bu ilişkiler neler olm'' . ve hangi biçimlere bürünmeli?

Bir başka deyişle: sovyetler iktidarının, Rusya'da ulu - sal sorunla ilgili siyaseti neye dayanır?

Çevre bölgelerin Rusya'dan ayrılma istemi, yalnızca merkez ile çevre bölgeler arasında kurulacak ittifak sorunu - nun konuluş biçimi ile ters düştüğü için değil, ama herşey den önce, merkezin olduğu kadar çevre bölgelerin halk yığınlarının da çıkarları ile temelden ters düştüğü için de, merkez ile çevre bölgeler arasındaki ilişkiler biçimi ola rak dıştalanmalıdır. Çevre bölgelerin ayrılmasının, Batı ve Doğudaki kurtuluş hareketini uyaran merkezi Rusya'nın devrimci gücünü sarsacağını hesaba katmasak bile, çevre bölge ler bir kez ayrıldıktan sonra uluslararası emperyalizm tarafından kaçınılmaz bir biçimde egemenlik altına alınacaklardır. Bugünkü uluslararası koşullar içinde, çevre bölgelerin ayrılmasını istemekte karşı-devrimci olarak ne varsa hepsini anlamak için. Rusya'dan ayrıldıktan sonra, sözde bir bağımsızlıktan başka birşeyleri kalmayan Gürcistan'a, Ermenistan'a, Polonya'ya, Finlandiya'ya vb. bir gözatmak yeter; bu ülkeler, aslında, Antanta gerçek bağımlı ülkeler durumuna gelmiş bulunuyorlar; son olarak, birincisi Alman sermayesi, ve ikincisi de Antant tarafından kırılıp geçi - rildikten sonra, Ukrayna ile Azerbaycan'ın son serüvenleri ni anımsamak yeter. Proleter Rusya ile emperyalist Antant arasında gemi azıya alan ölüm-kalım savaşımı karşısında , çevre bölgeler için yalnızca iki yol mümkün:

ya Rusya ile, ve o zaman bu, çevre bölgeler emekçi yığın larının emperyalist baskıdan kurtuluşu demektir;

ya da Antant ile, ve o zaman bu, kaçınılmaz olarak emper yalist boyunduruk anlamına gelir.

Üçüncü yol yoktur. Sözde bağımsız Gürcistan'ın, Ermenistan'ın, Polonya'nın, Finlandiya'nın vb. sözde bağımsızlığı, eğer deyim yerindeyse, bu devletlerin, şu ya da bu emperya list grup karşısındaki tam bağımlılığını maskeleyen aldatı cı bir görünüşten başka birşey değildir.

Elbette, Rusya'nın çevre bölgeleri, bu çevre bölgelerde yaşayan uluslar ve aşiretler, tüm öbür uluslar gibi, Rusya dan ayrılma hakkına sahiptirler, bu hakkı onların elinden kimse alamaz; ve eğer bu uluslardan herhangi biri, 1917'de Finlandiya örneğinde olduğu gibi, Rusya'dan ayrılmayı çoğunlukla kararlaştırsaydı, Rusya, kendini, herhalde bu olguyu saptama ve ayrılığı onaylama zorunda görürdü. Ama burada, ulusların sözgötürmez hakları değil, merkezin olduğu kadar çevrenin halk yığınlarının da çıkarları sözkonusudur; ajitasyonun niteliği, bu çıkarlar tarafından belirlenmiş nitelik, ve partimizin, eğer kendini yadsımak istemiyor, e ğer milliyetlerin emekçi yığınlarının isteği üzerinde belli bir yönde etkili olmak istiyorsa, yapma zorunda olduğu ajitasyon sözkonusudur. Oysa, halk yığınlarının çıkarları, devrimin güncel aşamasında çevrenin ayrılmasını istemenin, derinden derine karşı-devrimci bir istek olduğunu söylemek tedir.

Aynı biçimde, Rusya'nın merkezi ile çevre bölgeleri arasındaki ittifak biçimi olarak kültürel-ulusal denilen ö - zerklik de dıştalanmalıdır. Avustürya-Macaristan'ın (kültü rel-ulusal özerkliğin yurdu), son on yıllık pratiği, çok u luslu bir devlet milliyetlerinin emekçi yığınları arasında ki ittifak biçimi olarak, kültürel-ulusal özerklikte geçi - ci ve süresiz ne varsa hepsini göstermiş bulunuyor. Spring er ile Bauer, kültürelulusal özerkliğin, ince ulusal programlar ile birlikte ayakları şimdi suya ermiş bulunan bu ya ratıcıları, bunun canlı kanıtlarıdırlar. Son olarak, kültü rel-ulusal özerkliğin Rusya'daki sözcüsü, bir zamanların o ünlü Bundu, daha geçenlerde, açıkça: 'Kapitalist rejim çer çevesinde formüllendirilmiş bulunan kültürel-ulusal özerk - lik istemi, sosyalist devrim koşulları içinde anlamını yi tirir' diyerek, kültürel-ulusal özerkliğin yararsızlığını resmen kabul etme zorunda kaldı.

Merkez ile çevre bölgeler arasında usa-uygun tek ittifak biçimi olarak, geriye, yaşam koşulları ve özel ulusal bile şimleri ile ayrılan çevre bölgelerin *bölgesel* özerkliği , Rusya'nın çevre bölgelerini, merkeze, federatif bağlarla bağlayacak özerklik, yani sovyetler iktidarı tarafından da ha dünyaya gelişinin ilk günlerinde ilan edilmiş, ve günümüzde de, ortak yönetim ve özerk sovyet cumhuriyetleri biçimi altında çevre bölgelerde uygulanmış bulunan o aynı sov yetik özerklik kalır."

Görüldüğü gibi Stalin yine "ulusların kendi kaderlerini ta yin hakkı"nı tanıdıklarını, ve isteyenin ayrılma hakkı olduğunu belirtiyor; ama somut ayrılma istemlerini 'tereddütsüz o larak' karşı-devrimci girişimler olarak değerlendiriyor. Ve 'ulusal sorun'un çözümü için ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının kullanılmasını değil —yani ayrı devlet kurmayı değil—, bölgesel özerkliği savunuyor!

Bu Marksist-Leninistlerin soruna nasıl yaklaştıklarını gös termeleri açısından iyi bir örnektir.

Kısaca sorunun teorik konuşu budur. Sorunun teorik konuşun da yazarla aramızda fazla bir fark yokmuş gibi görünmektedir. Ama bu yalnızca görünürde boyledir. Aslında yazarla aramızda bu konuda da fark vardır. O doğru olarak ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının Leninist anlamını savunurken; bu kav ramı nerdeyse fetiş haline getiriyor; ve oportünizmi kavramda yakalama çabası içinde; başarılı bir proleter devrimi ertesinde, halkların kendi özgür iradeleri temelinde bir devlet içinde birlik yönünde tavır takınmalarının da bir anlamda 'kendi kaderini tayin' olarak adlandırılabileceğini; suçun kavramda olmadığını anlayamıyor.

Şimdi bu açıklamalar temelinde somut eleştiriye geçelim.

Eleştirilen yerde "Cephe"ciler neyi tartışıyorlar? Onlar a lıntı bir kez daha dikkatlice okunduğunda görülecektir ki u lusların kendi kaderlerini tayin hakkının ne demek olduğunu tartışmıyorlar. Tartıştıkları:

a)"Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kabul etmek"

(Ki bunda —bu hakkın ayrı devlet kurma hakkından başka bir anlama gelmediğinin söylenmemiş olması dışında— kavramlar düzeyinde bir sakatlık, eleştirilecek bir şey yoktur. Biz Marksist-Leninistler Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hak kını kabul ediyoruz.)

b) "ve bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları hazırla - mak (federasyon, bağımsız devlet, vs.)"

(Bu noktada birden fazla sorun vardır, ama önce cephecile rin ne dediklerini çözmeye çalışalım.)

Onlar "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının özgürce kul lanılacağı şartları hazırlamak"tan sözediyorlar. Burada çok açık bir şekilde ifade edilmese de, daha önce söyledikleriyle bağıntı içinde, kasdettiklerinin "devrimci demokratik halk iktidarı" dedikleri şeyin kurulması olduğu —ki bunun da dev rım sonucu olacağını söylüyorlar— ortaya çıkıyor. Açıktır ki bir devrim sonrasında Kürt ulusu ne yapacağına kendisi özgür ce karar verecektir. Bir federatif devlet mi, bölgesel özerk lik mi; ayrı bağımsız bir devlet mi, bunu tayin edecek olan Kürt ulusu olacaktır. "Cepheciler" işte kendilerini Kürt ulu sunun böyle tercihleri özgürce kendisinin yapabileceği şart ları hazırlamakla görevli kılıyorlar . Parantez i çinde söyledikleri tek çözümü ayrılık olarak görmediklerini ifade ediyor. Yazar cepheciler eleştirirken, onları yalnızca ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı kavramını yanlış kullandıkları noktasından ele alıp, Türk şövenizmi sonucuna varıyor. Halbuki burada eleştirilecek yalnızca bu değildir. "Cephe" milli mesele konusunda kimi "Türk şövenisti" görüş - ler savunan gruplarla; kimi de Kürt milliyetçisi olan grupla rın, karşılıklı tavizler temelinde kurdukları temeli çürük bir ittifaktır.

Bu karşılıklı tavizlerin sonucu olarak milli mesele ile il gili bu noktada da, her iki tarafın da işine gelen yerler var dır. Yani bu platformu "Türk şövenisti" diye adlandırmak; "Kurt millıyetçisi" olarak da adlandırmak yanlıştır. Plat - formda bu iki sapma da —oportünistlerin niteliğine uygun o larak— barış içinde yanyana durmaktadır.

Bir yandan "ulusların kendi kaderini tayin etme hakkına iş lerlik kazandırmak" (ki bu ayrılmayı gündeme getirmekten baş ka anlama gelmez — tabii Marksizm-Leninizmde!), "Kürt ulusu

nun kendi kaderini tayin etme hakkını özgürce kullanacağı koşulları hazırlamak" (ki bu, Kürt ulusunun ayrılmasının şartlarını hazırlamaktan başka anlama gelmez — tabii Marksizm - Leninizmde!) denerek Kürt milliyetçiliğine taviz verilmekte; diğer yandan ise mesela yazarın eleştirdiği noktada, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, federasyon hakkı olarak da yorumlayarak Türk şövenizmine taviz verilmektedir.

Halkın Kurtuluşu, kendisi Türk şövenisti pozisyonlar savunduğundan, platformda yalnızca Kürt milliyetçiliğine verilen tavizleri görmektedir. Yazarımız ise, sadece Türk şövenizmini görmektedir. Her ikisi de yanılmaktadır. Platform bütün diğer noktalarda olduğu gibi, bu noktada da kaypaklığı, berrak olmayışı, herkes için birşeyler bulunması ile belirlenmektedir.

YAZARIN BİZE GETİRDİĞİ ELEŞTİRİ İLE İLGİLİ

Yazarın eleştirisinin temeli, cephe platformunun 'Türk şövenisti' olduğudur. Biz yukarıda bu temelin yanlışlığını ortaya koymaya çalıştık. Yazar bu temelde bize; "Cephe platformunda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına ilişkin sapmaya platformun yazılı eleştirisinde dikkat çekilmemiş, buna karşı doğru pozisyonun savunulmamış olması vahim bir hatadır" eleştirisini getiriyor.

Yazarın eleştirisinin temeli yanlış olmasına rağmen; bu eleştiri bizim bu konuda bir eksikliğimize dikkat çekmektedir. Kuşkusuz cephe konusunda tavır takındığımız yazıda biz milli mesele konusunda cephenin yukarıda teşhir ettiğimiz tavrını koymuş olsa idik, bu yazıya çok şey kazandırırdı.

Ama yazı yalnızca bu konuda eksik değildir. Yazı incelendiğinde görülür ki, "cepheciler"in 'siyasal' ilkeleri tek tek ele alınıp incelenmemiştir; sadece cephe sorununa yaklaşırken yola çıkılması gereken öncüller konusunda yaklaşımlardaki ayrılıklar üzerine yoğunlaşılmıştır.

Gelen eleştiriler bize bunun yeterli olmadığını; cephenin siyasal ilkeleri konusunda da tek tek tavır takınılıp onların teşhir edilmesi gerektiğini gösteriyor.

Burada şunu da ekleyelim ki, biz cephe yazımızda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ayrı devlet kurma hakkından başka anlama gelmediğini açıkça savunduk, şöyle dedik:

" Anti-faşist bir cephe, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız tanımak, savunmak zorundadır. Komünistler bundan; her ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını; milliyetler arasında tam hak eşitliğini; her türden ulusal baskının son bulmasını anlarlar.

Türkiye'de bu; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının tanınması; Ermeniler ve Araplar gibi azınlık milliyetlerin tam hak eşitliğinin kabul edilmesi demektir.

Bütün bu amaçların gerçekten gerçekleşebilmesinin yolu ; her türlü ulusal ayrıcalığın ardındaki destek durumunda olan emperyalizme; her türden emperyalizme karşı savaşmaktan geçer.

Çağımızda milli meselenin çözümü, emperyalizme karşı genel mücadeleye bağlı bir sorun haline gelmiştir.

Lenin ve Stalin bu gerçeği açıkça ortaya koyarlar.

Durum böyle olunca, bugün Rus sosyal emperyalizmine karşı da açıkça tavır almayan bir cepheye katılmak demek;işçi sınıfını ve emekçi kitleleri Rus sosyal emperyalizmine karşı silahsızlandırmak; ülkemizi devrim sonrası Rus sosyal emperyalizminin sömürü ağına düşürmeye çalışmak; gerçekte milli meselenin iki yönündeki sorunları da çözmemek demektir."

(Bolşevik Partizan 16/6, s.18/19)

Burada bir de bizim ÖK'cılara karşı yazımızın ilk taslağında bulunan bir bölüm üzerinde durmak yerinde olacaktır.

Kasdettiğimiz şey, Örgütleme Komitesinin yazılarına karşı önce Parti içi ve yakın çevresine yayınladığımız taslakta, ulusal soruna ilişkin kullandığımız bir ifadeyle ilgilidir.

Bu taslak yazımız önce Parti içinde yayınlanmıştır. Orada ulusal sorun bağıntısında, onun emperyalizmle bağını koyduktan sonra şöyle diyorduk:

" Öte yandan bu konu ile bağıntılı bir diğer sorun, milli meselede takınılacak tavrın diğer yönüdür.

Bu, bağımlı uluslara; sömürgelere ve millı azınlıklara karşı, anti-faşist bir cephe içinde de komünistlerin nasıl yaklaşması gerektiği sorunudur.

Anti-faşist bir cephe, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız tanımak-savunmak zorundadır. Komünistler bundan; her ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere; diğer millıyetlerle tam hak eşitliğini; her türden ulusal baskının son bulmasını anlarlar.

Türkiye'de bu; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının tanınması; Ermeniler ve Araplar gibi azınlık milliyetlerin tam hak eşitliğinin kabul edılmesi demektir.

Bütün bu amaçların gerçekten gerçekleşebilmesinin yolu; her türlü ulusal ayrıcalığın ardındaki destek durumunda olan emperyalizme; her türden emperyalizme karşı savaşmaktan geçer.

Çağımızda milli meselenin çözümü, emperyalizme karşı genel mücadeleye bağlı bır sorun haline gelmiştir."

Şimdiye kadar yazılı olarak herhangi birisi bizim burada söylediklerimize bir eleştiri getirmiş durumda değil. Fakat yazar şimdi yazısında bundan bahsetmemesine rağmen, sözlü tartışmada, bizim burada söylediklerimizden "Büyuk Türk şövenizmi", vb. çıkarmaya yeltendi.

Burada söylediklerimizi tahlil etmeden önce, tekrarlayalım ki, bu sözlerimiz önce Parti içinde tartışılması amacıyla yazdığımız ve bu yüzden de fazla dikkat etmediğimiz bır taslak yazıda kullanılmıştır.

Üstelik burada söylediklerimiz birbiri ile bağ ıçinde ele alındığında —ve öyle ele alınmalıdır— anlayış olarak yanlış birşey savunulmadığı ortadadır.

Yazar gibileri, aynı bağıntıda söylenilen, birbirini açıklayan cümleleri birbirinden bağımsızmış gibi alıp yorumlamayı marifet sanıyorlar.

Ve ancak böyle bir yöntemle bizim de ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından, sömürücü sınıfların iktidarı şartlarında, ulusun ayrılıp ayrı devletini kurması hakkının dışındaki şeyler (örneğin federasyon, vb.) anladığımızı iddia edebilirler.

Bizim böyle bir yoruma dayanak yapılmaya çalışılan tek sözümüz: "Anti-faşist bir cephe, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız tanımak, savunmak zorundadır. Komünistler bundan; her ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere, diğer milliyetler ile tam hak eşitliğini, her türden ulusal baskının son bulmasını anlar - lar," şeklindeki sözümüzdür.

Buradaki bu formülasyondan, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ayrılma hakkı olduğu berrak bir şekilde anlaşılmamaktadır. Bu anlamda yanlıştır. Ve bu sebeple biz Bolşevik Partizan 16/6'da kamuya yayınladığımız düzeltilmiş metinde bu hatalı kısmı düzelttik.

Fakat Ş ve benzerlerinin yorumu, bu ifadelerden çıkarak bizim Türk şövenisti sapma içinde bulunduğumuz iddiası temelendirilemez. Çünkü biz sorunu kesin bir biçimde proletarya önderliğindeki devrim sorununa bağlı ele aldık, bu açıktır.

İkincisi, ilk genel ifade içinde, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı belli bır şekılde geniş yorumlanıyorsa da, onu hemen takip eden cümlede, bu hakkın Türkiye somutunda ne anlama geldiğinin tartışıldığı bır alt paragrafta: "Türkiye'de bu; KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKININ TANINMASI; Ermeniler ve Araplar gıbi azınlık milliyetlerin tam hak eşitlığinin kabul edilmesi demektir" denilmektedir.

Herhangi bir şeyi değerlendirirken, ilk cümleyi alıp, tümüyle ona bağlı, onu açıklayan ve birlikte bir anlam taşıyan ikinci cümleyi almamak tavrı Marksist-Leninist bir tavır değildir.

Kaldı ki —bir tek kavramdan çıkıp, 'şövenizm' keşfedenler için söylüyoruz— Stalin de bir yazısında "ayrılma ve bir devlet olarak örgütlenme de dahıl olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"ndan sözetmektedir. ("Yugoslavya'da milli sorun üzerine", 15 Nisan 1927, c.7, s,65) (Stalin, Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, s.250)

Yazarın bütün eleştirisinde hakim olan yaklaşım, oportünizmi kavramlarda yakalamaya çalışan, kavramları fetiş haline getiren bir yaklaşımdır. Böyle bir yaklaşımla herkesi oportünist ilan etmek çok kolaydır. Ama doğru değildir.

Burada bir de "komünistlerin kayıtsız kalması" üzerinde duralım.

Ş bu konuda şöyle diyor:

" Ve bazı koşullarda ayrılık gönüllü birliğin önkoşulu haline gelebilir. Yok böyle bır ayrılık içinde bulunulan koşullarda proletaryanın çıkarlarını zayıflatıyor, örneğin ayrılma bir emperyalıst gücün desteği ve denetiminde gerçek-

leşiyorsa, komünistler böyle bir ayrılma karşısında kayıtsız kalır, bu ayrılığa karşı (kesinlikle kendileriyle egemen ulus burjuvazisi arasındaki kesin ayrım çizgisini çekmeyi bir an olsun unutmadan) siyasal ajitasyon yürütürler."

Şimdi herhangi bir şeye 'kayıtsız' kalma ile, 'taraf tutmama' ayrı ayrı şeylerdir. Kayıtsız kalma, ılgısız kalma, vb. anlamına gelir ki, proletaryanın temsilcilerinin sınıf mücadelesine ılgisiz kalmaları düşünülemez. Çok uluslu bir ülkede, ezilen ulusun ayrılması olayına karşı proletaryanın temsilcilerinin taraf tutmamaları, onların bu olayda kayıtsız kaldıkları anlamına gelmez.

Şimdi Ş'nin yazdıklarından çıkılarak, eğer onun o bağıntıda söylediği diğer şeyler dıkkate alınmazsa, salt kelimeye takılınırsa, bu temelde Ş'ye yöneltilemeyecek az eleştiri kalır geriye!

Fakat biz Ş değiliz, Ş gibiler de değiliz. Biz bolşevikleşmeyi amaç edinmiş komünistleriz. Bu yüzden de Ş'nin o bağıntıda söylediği tüm şeyleri dikkate alıyor; 'kayıtsız' sözünü o bağıntı içinde değerlendiriyoruz. Ve o zaman görüyoruz ki, 'kayıtsız' kalma kelimesi yalnızca bir laf —elbette hatalı kullanılan bir laf— tır. Çünkü aynı bağıntıda 'sıyasal ajitasyon yürutmek'ten, burjuvaziye karşı ayrım çizgisi çekmekten bahsedilmektedir. Bu açıklamalar 'kayıtsız kalma' sozlerine karşıt olan, onu belli bir anlamda açıklayan sözlerdir.

Bu ilginç örnek (çünkü ulusal sorunda çok iddialı lafların söylendiği bir ortamda, ve İbrahim Kaypakkaya'nın daha önce polemik yürüttüğü ve çözdüğü bir noktada bize karşı eleştıri içinde bu kelime kullanılmaktadır) bir kez daha, formülasyon ile anlayış arasında (bazan formülasyonlar elbette anlayışı temsil ader) ayrım yapılması gereklılığını ortaya koyuyor.

Ş'nin yazısındaki ulusal soruna ilişkin görüşlerimiz böyledir.

WBK TEMSİLCİSİNİN SÖZLERİ

oooooooooooooooooooooooooooooo

Ş'nin yazısının son kısmında, planlanan bir toplantının yapılamaması üzerine çıkan bır tartışma hakkında bilgi veriliyor. Planlanan toplantı bizim taraftarlarımızın önemli bir bölümünün gelmemesı temel sebebi yüzünden yapılamamıştır. Bu durumda, bu toplantının yapılamaması sebebi üzerine tartışma başlamıştır. Bu tartışmaya, orada bulunan WBK temsılcisi de —verilen bılgiye göre— katılmıştır.

Bu tartışmalar üzerine Ş'nin verdiği bilgi şöyledir:

" (Toplantının yapılamaması —BN) üzerine dernekte varolan arkadaşlarla bütün bu aksaklıkların nedenlerinin ne olduğu üzerine bir tartışma geliştirildi. Devrimci çevrede olduğu gibi bizim arkadaşlarımızda da yılgınlık gibi birşeyden söz edilip edilemeyeceği sorusuna verilen cevaplarda esas olarak iki ayrı anlayışın olduğu görüldü. Bir grup arkadaş Türkiye devriminin yeddği darbelere bağlı olarak derneklere gelip gitme oranının düştüğünü, bunun objektif bir tespit olduğunu, bu durumdan bizzat aktif arkadaşların da etkilendiğini, dünya Marksist-Leninist hareketi içerisindeki karışıklık ve Partizan'dan bölünmenin de önemli faktörler olarak gözönünde tutulması gerektiğini belirtirken;

Diğer görüşe göre, 'bizde kitleyi sürü olarak gören anlayışlar vardır, kitlenin en ileri unsurlarını kazanacağız derken, orta ve geri bilinçli unsurların kazanılması reddedilmekte, onlar içerisinde çalışma yapılmamaktadır. Yılgınlığı yaratan şey, Cuntanın varlığından çok,kitlelerin yeni görüşlere gösterdiği tepkidir.'

Bundan başka sözalan WBK'lı yoldaş ilk görüşe yakın şeyler savunurken, 'bugün esas sorun Marksizm-Leninizmi öğrenmektir. Canalıcı ideolojik sorunlar üzerinde tartışılmalıdır. Kardeş örgütler arasındaki ilke konularına ilişkin temel ayrılık noktalarının çözümünün önplana alınması gerekir.' Arkadaş cephe tartışmalarının dikkatlerimizi kendi içimizdekı çelişkilerden ayrı noktalara çektiğini belirtti. 'Cephe' platformuna tavır takınılmasını,böyle toplantılar konulmasını güç sorunu olarak gördüğünü ekledi."

Burada birçok önemli sorunun olduğu kuşkusuz. Ne var ki, uzunca bir alıntı aktarmamızın amacı, burada her sorun gördüğümüz yeri ele alıp değerlendirmek değil. Ayrıca, yukarıda aktarılmış olan pozisyonların hepsi onaylanmış değildir. Bu yüzden, ancak yukarıdaki cümlelere karşı tavır takınabiliriz.

Biz burada WBK temsilcisinin konuşmasının öne çıkarılmasını uygun buluyoruz. Çünkü bu konuşmada, aramızda var olan önemli ayrılıkların temel düşüncelerinin yansımaları vardır. Belki aynı cümleler ile değil ama, biz WBK'nın pozisyonunun bu olduğunu düşünüyoruz. Hem de salt WBK'nın değil; diğer kardeşlerin de pozisyonu olduğunu düşünüyoruz. Çünkü gerek WBK, gerekse AMLP 'cephe toplantıları' ile ilgili birçok yerde olumsuz tavır takınmışlardır. (Ek olarak belirtelim ki, bu aktarma, kardeşlerin yakın "ideolojik dostu" Ş tarafından yapılmıştır.)

Yukarıdaki sözlere ek olarak, kardeşlerin bazılarının açık bir biçimde, Merkez Komitesinin 'cephe toplantıları' ile dikkatleri, kardeşlerin temel eleştirilerinden uzaklaştırmaya çalıştığını; iki ay cephe sorunu üzerine tartışıldığını; Merkez Komitesinin ve Partinin bir sürü zamanı bu yazılar için harcadığını, vb. ileri sürdüklerini de belirtelim.

Bu iddiaları ikiye ayırmak gerekli. Bu iddiaların bir kısmı, doğrudan gerçek durumun inkarı pahasına ayakta tutulabilirler. Diğer bir kısmına gelince; bunlar gerçekten de üzerinde tartışmamız gereken, ve bizim kardeşler açısından önemli problem gördüğümüz noktalara ilişkindir.

Gerçekler karşısında ayakta tutulması imkansız olan iddialar; Merkez Komitesinin ve Partinin bu yazıya çok zaman harcadığı; bu sorunu ileri sürerek dikkatleri kendi iç çelişmelerinden; kardeşlerle olan gerçek çelişmelerin tartışmasından uzaklaştırdığı şeklindeki iddialardır.

Merkez Komitesi cephe konusunda bir sürü zaman harcadı; kardeşlerin eleştırisinden ve iç çelişmelerinden dikkatleri kaçırmaya çalışıyor; iki ay buna zaman harcadılar ve Partiyi 2 ay bununla meşgul ettiler, vb., vb. — Bunlar önemli ve fakat yanlış olan iddialardır.

Biz bunlara karşı gerçek durumun ve Marksizm-Leninizmin öğretilerinin savunulmasından yanayız.

Kardeşlerin (ve "muhalefet"in) sıkça yaptıkları bir şey,zaman olayını, yer olayını kısa zamanda unutmak, ya da yeterince dikkate almamaktır. Örneğin onlar 12 Eylül'ün yıldönümünde çıkarılan bildirinin, oportünistlerin birçoğunun bildirisi yayınlanmadan çıkarılan bir bildiri olduğunu dikkate bile almadan, birçok haksız eleştiri geliştirdiler.

Bu olayda da farklı davranmıyorlar.

Bir kez daha, 'neyse ki belgeleri var' diyor; ve belgelere dayanarak durumu ortaya koymak istiyoruz.

Partimizin Konferansı Şubat 1982'de yapıldı. Bir Merkez Komitesi seçildi. Merkez Komitesi göreve başladığında, ÖK'cıların, T'K'P takımının, vb. 'birlik' ile ilgili belgeleri yayınlanmıştı (Ocak, Şubat sıralarında). Türkiyeli çeşitli oportünist örgütler arasında 'birlik' furyası almış yürüyordu. Bu konuda tavır takınmak, II. Konferans öncesi Merkez Yönetimine önemli ve acil bir görev olarak görünüyordu. Merkez Yönetimi bu anlayışa uygun olarak cephe sorununu Konferans gündemine aldı. Cephe sorunu üzerine Konferansta, zaman kalmadığı için tartışılamadı. Seçilen Merkez Komitesi cephe çağrısına cevap vermek durumunda idi. Merkez Komitesi bu belgeleri okuyup; bunlara karşı tavır takınma görevini tespit ettiğinde, 1 Mayıs ile ilgili olarak GDS ile herhangi bir yazışma-haberleşme başlamış değildi. Kardeşlerle olan ilişkimizin durumu II. Konferansta olan durumdu.

GDS'ın 1 Mayıs ile ilgili bize, Peykar ve diğerlerine gönderdiği ilk mektubun üzerindeki (yazılış) tarih 8 Mart 1982'dir. Buna karşılık Merkez Komitesinin ÖK'cıların belgeleri üzerine görüşüp; bu konuda neler yapması gerektiğini kararlaştırdığı ve kısa bir mektup yazıp, 'cephe' girişimine katılamayacağını açıkladığı mektup, 2 Mart 1982 tarihini taşımaktadır. Bu olgu açık bir biçimde, bizim 'cephe' meselesini işin içine sonra soktuğumuz yönündeki iddia ve düşüncelerin gerçeklere uymadığını, yanlış olduğunu göstermektedir.

1 Mayıs üzerine örgüt temsilcilerinin yanyana geldiği, ve Merkez Komitemizin kararının belirtildiği ilk tarih 27 Mart 1982'dir. Yanı Mart ayının hemen hemen sonudur. Buna karşılık, konu ile ilgili olarak Merkez Komitesinin Partiye taslak olarak sunması gereken temel yazı ve bazı ek yazılar bu tarihte çoktan bitirilmiş durumdadır. Ve Mart ayının sonunda dört Mart 1982 tarihli bir ön açıklama ile birlikte Nisan 82 tarihli iç organda yayınlanmış durumdadır.

GDS ile 1 Mayıs üzerine çelişmeler Nisan ayı içinde keskinleşmiştir. Buna karşılık, cephe üzerine Nisan ayında yazılan fazla uzun olmayan bir-iki yazı vardır. Ve bu yazılar daha önce yazılmış olan, Nisan ayında düzeltilen ve düzeltildiği tarih ile yayınlanan yazılardır.

Merkez Komitesi adına yayınlanan bu yazılar, Merkez Komitesi içinde bir yoldaşın taslak olarak kaleme aldığı yazılardır. Merkez Komitesi bu taslaklar üzerinde görüşüp, belli de

gişikliklerle derhal Parti içinde yayınlamıştır. Merkez Komitesi üyeleri ayrıca kendi Parti hücrelerinde bu yazı üzerinde durmuşlardır.

Taslak yazılar, başta planlandığı gibi, Parti hücrelerinin ve sempatizan hücrelerinin temel teorik eğitimlerinin yanısıra; bu eğitimden arta kalan zaman içinde görüşülmüştür.

Parti içinde, yazılı ve sözlü gelen eleştiriler, Merkez Komitesinin 18 Mayıs 1982 tarihli yazısı ile toparlanmış; özetlenmiş; taslakta gerekli düzeltmeler bitirilmiştir.

Parti hücrelerinden alınan bilgiler temelinde, toplantı yerleri ve tarihleri saptanmış, ve ÖK'cılara 27.5. tarihinde resmi çağrı yazımız yazılmıştır.

Batı Almanya'da bu toplantıları yürütmesi için Parti üyesi olarak yalnızca iki yoldaş görevlendirilmiştir. Ve Parti üyesi olarak yalnızca iki yoldaşa özel hazırlık görevi verilmiştir.

Şimdi bütün bunlar açık belgeli iken, "Yazın iki ay cephe sorunu üzerine tartışıldı" (AMLP temsilcisinin Stuttgart'taki 12 Eylül ile ilgili toplantı raporu) demek, fakat bu 'iki ayın' nasıl bir iki ay olduğunu; bizden ne gibi yükümlülükler beklediğini; bunun gerekli olup olmadığını belirtmemek yanlıştır. Ama açıktır ki AMLP temsilcisi burada içerikle ilgilenmemektedir. O oportünist birlikçilere gönderilen resmi çağrıdaki tarihlere bakmakta; oradaki dört toplantının başlangıç ve sonu arasında iki aylık zaman gördüğü için,'iki ay cephe sorunu tartışıldı' demektedir.

Aynı mantığın bir diğer iddiası da, 'dikkatleri dağıtma'dır. Buna göre, bizim cephe tartışması yürütmüş olmamız dikkatleri dağıtmıştır. Bu tutarsız-anlamsız iddiaya göre, herhalde dikkatleri dağıtmamak için, bu konuya ilişkin herhangi birşey yayınlamamak gerekli idi. Çünkü bu noktada yayınlanan en ufak herhangi bir belge bile 'dikkatleri dağıtabilirdi'. İşte gerçek yaşamdan kopuk, oportünizme karşı mücadele konusunda yanlış düşünce sahiplerinin kanıtlarıdır bunlar.

Bizim açımızdan sorun şöyledir: Bugün "cephe", "birlik" furyası almış yürümüştür Türkiyeli oportünist örgütler arasında. Bu, devrimci kitleler arasında da rağbet bulan bir sorundur. Dışımızdaki oportünistlerle polemikte odak nokta, ya da en önemli odak nokta, şu anda bu konu olmuş durumdadır. (Örneğin Partizan'ın, Halkın Kurtuluşu'nun sosyal-faşistlerle eylembirlikleri, vb. acaba bu konudan ayrı mı?) Bu durumu yaratan biz değiliz. Ama biz, Bolşevikler olarak, kendimizi böyle bir konuda oportünistlerden kalın hatlarla ayırmayı, onlara karşı Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavradığımız ölçüde savunmayı kesin bir görev biliyoruz. Bu görevin işçi sınıfının öncü kesimini kazanma amacıyla; kitlemize oportünizme karşı mücadele içinde Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavratma amacıyla, vb. gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Dikkatleri saptırma meselesinde şunu da belirtelim. Gerçekte her yazı belli bir biçimde dikkatleri dağıtır. Bu açıktır. Ve bizim iç organımızda bu anlamda dikkatleri epey dağıtan yazı vardır. Sözkonusu olan, dikkatlerin dağılımını ayarlamaktır. Ama kardeşler sorunu böyle koymuyor.

Ayrıca hemen ekleyelim ki, sorun yalnızca bizim bilinçli olarak belli konuları önplana çıkarmamız ya da çıkarmamamızla sınırlı değildir. Marksist-Leninist bir önderlik, kendi kitlesine, kendi kitlesinin sorunlarına cevap verme; onları o konuda da Marksist-Leninist görüşler doğrultusunda eğitmek ile yükümlüdür. Ve eğer bu sorunda ilk adım Merkez Komitesinden gelmese idi bile, kitlemizin 'dikkati' dağılacaktı. Çünkü oportünistlerin yayınları, oportünist 'birlik' görüşlerinin etkisi, oportünist çevre ile ilişki, vb., bir süre sonra kaçınılmaz bir biçimde taraftarlarımızın, hatta üyelerimizin 'dikkatini dağıtacaktı'. Ne var ki bütün taraftarlarımızı cam bir kavanozun içine yerleştirme imkanına henüz sahip olamadık ve doğrusu istenirse öyle bir imkanı yaratmayı da hiç istemiyoruz.

Oportünizme karşı mücadeleyi 'garip' bir biçimde ele alan kardeşler (en azından WBK), bu tutumlarını, 'bugün esas sorun Marksizm-Leninizmi öğrenmektir' sözleri ile tamamlıyorlar.

Biz burada yalnızca, onu oportünizme karşı savunma içinde; uygulama içinde, sınıf mücadelesini ilerletmek için; proletarya davasını zafere kavuşturmak için Marksizm-Leninizmi öğrenmekten yana olduğumuzu açıklamakla yetiniyoruz. Bu temelin dışında bulunan bir temelde 'öğrenme' kavramı bize yabancı olmalıdır.

TEK TEK ELEŞTİRİLER

oooooooooooooooooooooo

Yazıda bunun dışında cevap vermemiz doğru olan bazı tek tek eleştiriler var. Bunların bazısı yazarın, bazıları ise toplantıya katılanların.

Birincisi: "Marksistlerin cephe anlayışından bahsederken örnekler verilmesi"

Elbette, dünya komünist hareketinin geçmişi içinden Cephe sorunları üzerine bilgiler toparlamak; bunları değerlendirmek; devrimci kitlenin bilgisine sunmak çok yararlı bir iş olurdu. Ne var ki bu iş aynı zamanda zor bir iştir. Belli bir çalışma gerektirir. Belli bir noktada da yapılması gerekecektir.

Bunun ötesinde bu talep yazımızın amacı ile pek uyuşmayacaktı. Eğer şu anda böyle bir konuda tecrübeler bulunup çıkarılsa ve değerlendirilse bile, bunları ayrı yazılar olarak yayınlamak daha doğrudur.

Biz o yazımızda sorunu daha çok, içinde bulunulan andaki esas görevler temelinde ele almaya çalıştık.

Biz yazarın yorumundaki gibi, bunun konulmamış olmasının eksiklik ve hata olduğunu düşünmüyoruz.

İkincisi: "Sosyalist devrimin propaganda edilmemesine karşı sessiz kalma"

Bu eleştiriye göre, Cephe platformunda sosyalist devrimin, sosyalizmin inşasının lafı bile edilmemektedir; bunun tarafımızdan görülüp eleştirilmemiş olması şaşırtıcı ve kötüdür.

Elbette eğer cephecilerin bu konuda da tarafımızdan eleştirildiği açığa çıkarsa, bu eleştirinin bir değeri olmayacaktır. O halde bu eleştirinin haksız-yanlış bir eleştiri olduğunu derhal söyleyelim. Çünkü biz ÖK'cıların platformunu eleştirirken, özel bir başlık altında sorunun bu yönünü ortaya koyduk. "Cephe içinde komünistlerin amaçları bakımından" başlığını taşıyan bölüm (BP16/6, s.29) bu konuya ilişkindir. Orada: "Örgütleme Komitesi imzası ile yayınlanan belgelerde, bir tek yerde, 'sosyalizm', 'proletarya diktatörlüğü', 'komünist partisinin öncülüğü', 'işçi sınıfının önderliği' gibi bir sözcük bile yok" olduğu şeklinde bir tespit yapılmakta, ÖK'cılar teşhir edilmektedir.

Yazıda geniş geniş 'Sosyalizm nedir?', 'Komünizm nedir?', vb. üzerine haklı olarak durulmamıştır. Bu, yazının amacını aşan birşey olurdu.

Bu sebeplerle biz yazarın şaşkınlığını paylaşmıyor; burada kötü olan birşey tespit etmiyoruz.

Üçüncüsü: Bu eleştiri yazarın kendisinindir. Yazar tam olarak şöyle diyor:

> "'Cephe' Örgütleme Komitesi platformu bizim yazımızda esas olarak gerçek bir anti-emperyalist anti-faşist platforma sahip olmadığı noktalarında eleştiriliyor. Oysa platform bunun da ötesinde devlet konusunda Marksist-Leninist öğretiyi açıkça tahrif etmekte, burjuva devlet teorisini savunmaktadır. Örgütleme Komitesinin platformunda tekelci burjuvazinin devleti ele geçirdiği, egemenliğini pekiştirdiği, vs. söylenmektedir. Tüm bu burjuva zırvalıkları gerek toprak ağalarını iktidar dışında göstermeye, onları ateş hattından çekmeye, gerekse devleti sanki 12 Eylül'e kadar hiç bir sınıfın damgasını vuramadığı sınıflarüstü bir varlık olarak takdim etmektedir. Hatta platformun son şeklinde (Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi, 1 Temmuz 1982), "Basın ve TRT'nin tekellerin eline geçtiği", "onların düzene destek oldukları", "ülkemizin kendi ordusunun işgali altında olduğu", vb. ifadelerle burjuva devlet teorisi devrimcilik adına pekiştirilmektedir."

Tek tek tavır takınalım.

"'Cephe'' Örgütleme Komitesi platformu bizim yazımızda esas olarak gerçek bir anti-emperyalist anti-faşist platforma sahip olmadığı noktalarında" (yazar) eleştirilmiyor. Hayır, 'esas olarak' daha başka birçok noktada eleştiriliyor.

Oportünistlerin genelde burjuva devlet teorisini savundukları bir olgudur. Yazar bu olguyu tekrarlıyor ve bu olguya kanıt olarak dört şey ileri sürüyor.

- Platform tekelci burjuvazinin devleti ele geçirdiğini, egemenliğini pekiştirdiğini, vs. savunuyor.
- Toprak ağalarını iktidar dışı göstermeye çalışıyor.
- 12 Eylül'e kadar devleti sınıflar-üstü bir varlık olarak takdim ediyor (sanki!)

- 1 Temmuz 1982 tarihli sayısında, Basın ve TRT'nin de tekellerin eline geçtiği söyleniyor.

Önce, tekelci burjuvazinin devleti ele geçirmesi ile egemenliğini pekiştirmesi bir ve aynışey değildir. Birisinde egemen değil iken egemen hale geliyor; diğerinde egemen halde iken, bunu daha da pekiştiriyor. İki ayrı şeyi, bir tek fikri desteklemek için kullanmak hüner istez

Bizim bildiğimiz kadarıyla, söz ile, ÖK'cılar tekelci burjuvazinin devleti ele geçirmesinden bahsetmiyor. Egemenliği pekiştirme ise —salt bu lafları alırsak— yanlış birşey değildir.

Yine bildiğimiz kadarıyla, ÖK'cılar 12 Eylül'e kadar devleti sınıflar-üstü bir varlık olarak (sanki!) gösterme şeklinde bir söz etmemişlerdir. Böyle açık birşey söylemediklerini yazar da 'sanki' diyerek itiraf ediyor. (Eğer gözümüzden kaçan bir yer varsa, bunu yazar göstermeli.)

Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'nin 1 Temmuz 1982 tarihli sayısında söylediklerine tavır takınamadığı için Bolşevik Partizan 16/6'yı sorumlu tutamayacağımız açıktır. BP16/6 Haziran 1982'de yayınlandı ve amacı platforma cevap vermekti.

Buraya kadar olan eleştirilerini değerlendirdiğimizde, yazarın, belli bir zorlama ile, ÖK'cıların burjuva devlet teorisini savunduklarını ispatlamaya çalıştığını görüyoruz. Halbuki bu oportünistlerin burjuva devlet teorisini savunduklarını ispatlamak için temelsiz gerekçe bulmaya çalışmaya hiç gerek yoktur.

Yazarın söylediğinde haklı olan tek yön, ÖK'cıların toprak ağalarını iktidar içinde göstermemelerini tespit etmiş olmasıdır. ÖK'cıların belgesinde toprak ağaları iktıdarın içinde sayılmıyor.

Bizim cevap yazımızda bu noktanın belirtilmemesi önemli bir eksikliktir.

Dördüncüsü: Bu da yazarın eleştirisidir. Tam olarak şöyle diyor yazar:

" Onun da ötesinde platform, egemen sınıfların içine düştükleri ekonomik ve siyasi bunalımı çözmede ... yetersiz kalan eski yapı ve kurumları dağıttıklarını belirterek,sanki kapitalizm koşullarında egemen sınıfların ezilen sınıflar üzerinde baskı aracı olan devletlerinin şu ya da bu kurumunu değiştirmesi veyahut 'tamir' etmesiyle iktisadi bunalımı çözebileceği anlayışı verilmektedir. Üstyapıda "yapılan tamiratlar" yoluyla kapitalizmin iktisadi sorunlarının üstesinden gelinebileceği düşünü Marksizmin değil ama öteden beri burjuva ekonomistlerinin teorilerine eşlik etmiştir. Anlaşılacağı gibi, 'cephe' platformu ekonomik tahlilleri , buna bağlı olarak sınıf ilişkilerini ele alışta iki ayağıyla burjuva ekonomi-politiğinin alanı içerisindedir."

Bu yazarın eleştirisi. Bir de yazarın eleştirdiği platformda ne denildiğine bakalım.

"12 Eylül askeri faşist darbesiyle Türkiye yeni bir döneme girmiştir. Egemen sınıflar, içine düştükleri ekonomik ve siyasi bunalımı çözmede yetersiz kalan tüm eski yapı ve kurumları dağıtmışlardır. Şimdi aralarındaki ilişkileri yeniden düzenleyerek egemenliklerini toplumun her kesiminde rahatça sürdürebilecekleri bir yapı örgütlemeye çalışıyorlar." (Platform)

Bu sözlerden yazarın çıkardığı sonucun çıkarılması biraz hüner işidir. ÖK'cıların sözlerinde bu haliyle çok özel ağır bir yanlış yoktur. Burada sorun olan, 'yeni dönem' meselesidir ki, bu da ne anlamda kullanıldığı açıklandıktan sonra problem değildir. Üstelik yazar 'yeni dönem' ile ilgili cümleyi değil, yalnızca bit tek cümleyi kanıt gösteriyor.

Yazar burada sadece olmayan bir şeyden sonuç çıkarmakta mahir davranmıyor. Onun çıkardığı sonuç da oldukça önemli.

Şöyle diyor yazar:

"...kapitalizm koşullarında egemen sınıfların ezilen sınıflar üzerindeki baskı aracı olan devletlerinin şu ya da bu kurumunu değiştirmesi veyahut 'tamir' etmesiyle iktisadi bunalımı çözebileceği anlayışı verilmektedir. Üstyapıda 'yapılan tamiratlar' yoluyla kapitalizmin iktisadi sorunlarının üstesinden gelinebileceği düşünü Marksizmın değil ama, öteden beri burjuva ekonomistlerinin teorilerine eşlik etmiştir."

Şimdi burada yazar sorunları çok genel koyuyor: 'kapitalizm koşulları', 'egemen sınıflar', 'ezilen sınıflar', 'şu ya da bu kurumun değişmesi', 'iktisadi bunalım', 'iktisadi sorun', vb., vb.

Sorunun böyle konması kesinlikle yanlıştır. Çünkü bu laflar ne tür bir iktisadi bunalım sorusuna; hangi iktisadi sorunlar sorusuna; hangi burjuvazi, hangi devlet sorusuna somut cevap vermeyen genel sözlerdir.

Ama Marksizm-Leninizm sorunu bu genellikte cevaplamıyor.Bunu genelleştiren yazardır.

Marksizm-Leninizm bize şunu öğretir: Burjuvazi BELLİ bunalımlarının üstesinden bal gibi de gelebilir. Belli ekonomik problemlerini; belli hukuki problemlerini kesinlikle çözebilir. Ömrünü uzatabilecek tamiratları kesinlikle yapabilir.

Ayrıca burjuvazi vardır, burjuvazi vardır. Güçlü bir ekonomiye sahip burjuvazi ile, bağımlı bir ekonominin burjuvazisi arasında fark vardır.

Güçlü bir ekonominin sorunları ile, bağımlı bir ekonominin sorunları arasında fark vardır.

Ama şu kesindir ki hiçbir burjuvazi, kapitalizmin temel çelişmelerini çözme başarısını gösteremeyecektir; çünkü kapitalist sistemin bağrında olan çözülemez çelişmeler onun yıkımının koşullarını içinde barındırmaktadır.

Yazar böyle yanlış görüşleri Marksizm-Leninizm diye savunduktan sonra, bir de iddialı bir biçimde 'iki ayağıyla burjuva ekonomisi alanı üzerinde durma' gibi (ÖK'cılar için elbette doğru olan) laflar ediyor.

Fakat yazarın durduğu alanın da pek sağlam olduğu iddia edilemez. Bu sözde kaba materyalist görüş de en azından bir ayağıyla burjuva iktisadı alanında durmaktadır.

SON BİR-İKİ NOKTA

oooooooooooooooooooo

Daha önce belirttiğimiz gibi, kardeşler bizim 'cephe' sorunu üzerine yazmış olmamızı; bu konuda toplantı düzenlemiş olmamızı eleştirdiler. Bunun dikkatleri dağıttığından, kendi içimizdeki çelişkiler ve kardeşlerle olan yakıcı sorunlardan dikkatleri uzaklaştırdığından bahsettiler.

Buna iki ay vakit harcadığımızı ileri sürdüler.

Yazarın yazısında ise şunları okuyoruz:

" Görülebileceği gibi Örgütleme Komitesinin 'cephe' platformunun eleştirisinde önemli eksikliklerimizin olduğu ortadadır. ... Oysa bunlar (ÖK'cılar —BN) bütün bu işleri 'sınıfın temsilcisi' sıfatıyla beceriyorlar. O zaman bizim için onların bu 'becerilerini' proletaryanın bakış açısına göre değerlendirme işi çok daha ciddi bir biçimde yerine getirilmelidir."

Görüldüğü gibi, yazarın yazımız hakkındaki talebi ile kardeşlerin talebi birbiri ile çelişmekte; hatta birbiriyle karşı karşıya durmaktadır.

Bir yanda, oportünistlerin bu konudaki yazılarını daha ciddi, yani daha fazla vakit ayırarak, daha çok inceleyerek,çok daha ciddi bir biçimde değerlendirme işi — Bu yazarın talebidir.

Öte yanda, oportünistlerin bu konudaki yazılarını Merkez Komitesinin bir sürü zaman kullanarak değerlendirdiği;bunların dikkatli incelenmesini bir yana atalım, dikkatleri dağıtmaması gerektiği düşüncesi — Bu da kardeşlerin düşüncesi.

Şimdi bu iki ayrı şeyden hangisinin doğru olduğuna yazarın şimdi nasıl tavır takınacağı merak konumuzdur. Çünkü yazar, şimdiye kadar hemen her konuda, eğer önce farklı birşey söyledi ise, sonra kardeşler doğrultusunda 'düzelten' birisidir.

Ama bu kez işi biraz daha zor olacak.

Çünkü WBK temsilcisi 10.7.82'de Batı Berlin'de yapılan toplantı sırasında açık bir biçimde, bu toplantıların dikkat dağıttığını, esas sorunun (sanki biz esas sorun cephedir demişiz gibi —BN) Marksizm-Leninizmi öğrenme olduğunu, vb. savunduğu halde, yazar bunu bile bile:

- bu cevap yazımızı çok daha ciddi bir biçimde hazırlamalıydık
- bu konuda önemli eksikliklerimiz vardır, vb demiştir.

Bu toplantıların dikkatleri dağıttığı vb. üzerine ise tek kelime etmemiştir.

İşte tavır değişikliği bunun için zor olacak. Eskiden, hiç olmazsa, kardeşlerin pozisyonunu bilmediği şartlarda ileri sürdüğü fikirleri değiştiriyordu. Şimdi, bildiği şartlarda ileri sürdüğü fikirleri hangi gerekçelerle geri çekeceği bu yüzden merak konumuzdur.

(devamı s.107'de)

Oportünist-Revizyonist Cepheden

«İleri»nin Açıklaması Üzerine

"İleri" isimli yayın organının 7. sayısında, "cephe" çağrısına bir cevap niteliğinde, "Devrimci Yol, TEP ve SDP(SVP olmalı —BN) Temsilcilerine" başlığı ile bir açıklama yayınlandı.

Aynı sayıda, "Anti-faşist direniş cephesi mi? Küçük-burjuva demokratlarının sağ koalisyonu mu?" başlığı ile "cepheciler"in geniş eleştirisi yayınlanmaya başladı. Burada biz "cephecilere" karşı öz olarak 'TKP/ML Hareketi' isimli bu küçük - burjuva örgütün cevabını oluşturan "açıklama"sı üzerinde durmak istiyoruz.

Açıklama, 'TKP/ML Hareketi'nin tüm milliyetlerden işçi sınıfının "biricik politik temsilcisi" olduğunun açıklanması ile başlıyor. Önlerinde, komünist partisini yeniden kurmak gibi bir görev bulunduğunu belirtiyor. Bu koşullarda "cephe"ye katılmalarının, bu görevlerini olumsuz yönde etkileyeceğini açıklıyor. Ve ayrıca sosyalist düşüncelerle burjuva demokratik düşünceler arasındaki derin uçurumun olmadığı yönündeki düşü güçlendireceğini söylüyor. Bu gerekçelerle katılmayacaklarını açıklıyor.

Daha sonra, "Birkaç noktaya daha değinmeden geçemeyeceğiz " diyerek, propaganda-ajitasyon-politik eylem özgurlüğünün olmadığı yere katılamayacaklarını; "cephecilerin" eylem birliklerine burun kıvırmalarının doğru olmadığını; "cephecilerin" girişiminin tam bir başarısızlığa mahkûm olduğunu temel gerekçeler olarak öne sürüyor ve bunları detaylandırıyor.

Açıklamanın en sonunda şu ilginç tavır takınılıyor:
"Peki, bütün bu gerçeklere karşı tutumumuz ne olacaktır? Oluşturduğunuz politik program, ancak sosyalist devrimle gerçekleşebilecek bazı istemleri de içermesine ve bazı hatalı yanlar taşımasına rağmen, asgari programımızın özüne uygun , devrimci demokratik bir programdır.(Burada PKK'nın devrim ve halk düşmanı bir örgüt olduğunu, onu muhatap kabul etmediğimizi belirtelim.) Biz, genel olarak emperyalizme ve komprador burjuva ve toprak ağası devletine (bugün askeri faşist diktatörlük biçimine) karşı mücadele eden bütün demokratik güçleri destekleriz. Ancak bu desteğimiz koşulsuz değildir ; biz komünistler, sizin çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve diğer halk kıtlelerinin düşmanlarına karşı, daha doğrusu onların bir kısmına karşı ne ölçüde mücadele edip etmeyeceğinize bakarak sizi destekleyeceğiz. Bu destek için sizden kendi hesabımıza birşey beklemiyoruz. Desteğin bir tek koşulu vardır; o da bizi düşmanlarımıza karşı mücadelede daha iyi bir yere getirmesidir. Kolayca anlaşılabileceği gibi,devrimci demokrat bir program temelinde bir anlaşma yapmış olmanıza rağmen, daha şimdiden desteklemeyi (desteği sadece açıklamalar yapmak, makale yazmak olarak değil, daha geniş anlıyoruz, örneğin basın-yayın olanaklarını sunmak, toplantı düzenlenmesine yardımcı olmak, vb.) taahhüt ediyoruz." (İleri, S.7, s.19) (abç)

İşte asıl "açıklama" budur!

"İleri", kendilerini "komünist" olarak bile adlandırmaktan çekinen oportünist-revizyonist örgütlerin karşısında, onlara göre ileri pozlarda dolaşıyor; onlara "küçük-burjuva demokratları" diye burnunun üstünden bakıyor. Biz şimdi "İleri"nin ileriliğinin nasıl bir şey olduğunu öncelikle bu açıklamadan yola çıkarak belli bir ölçüde göstermeye çalışalım.

İleri'nin bu açıklamasında temel fikirler şunlardır:

- *"Cepheciler"in politik programı, İleri'nin politik asgari programının özüne uygundur. Devrimci demokratik bir programdır.*
- *Biz sizi (bir tek koşul dahilinde) destekleyeceğiz.*

(Burada, PKK'nın "devrim ve halk düşmanı bir orgüt olarak muhatap kabul edilmeyeceği" yönünde, vb. bazı yan açıklamalar üzerinde genişçe durmak istemiyoruz. Yalnız şu kadarını belirtelim: "İleri" takımı da, PKK'nın devrim ve halk düşmanı olduğu iddiasını ispatlayabilmiş değildir. Şu anda ispatlayamadığı bir iddiayı sürdürme durumundadır. Ve devrimci demokratik bir program diye adlandırdığı programın altında PKK imzası olduğu gerçeğini es geçmeye çalışmakta; es geçemediği noktada da çocukça açıklamalarla "PKK'yı muhatap kabul etmediğini" ilan etmektedir!)

İleri'nin temel fikirleri işte bunlardır!

Anladığımız kadarıyla İleri bu tavrı takınırken, Lenin'in "Halkın dostları kimlerdir?" adlı önemli eserindeki açıklamalar ile paralellikler kuruyor. Lenin'ın burjuva demokratlara karşı takındığı tavrı örnek aldığını duşunuyor.

Eğer durum bu ise; bunun yalnızca bir "duşunce" olduğunu;gerçeğe uymadığını; ustelık hiç de "mütevazı" olmadığını açıklamak zorundayız. İleri'nın birçok cumlesının, "Halkın Dostları"ndaki Lenin'in cümlelerinin benzeri olması, bizim bu duşuncemizi güçlendiriyor. Bu yüzden Lenin'in tavrı ile; Leninist tavır ile, "İleri"nin tavrı arasında bir karşılaştırma yapmayı yanlış bulmuyoruz.

Önce şunu açık bir biçimde belirtelim ki, Marksist-Leninist benzetmeler, benzer nitelikteki şeyler arasında yapıldığında bir anlamı vardır. Bu noktada, karşımıza çıkan ilk benzemez nokta, Lenin'in ve onun önderliğindeki "Sosyal-Demokratlar "ın komunist olmasına karşılık;'TKP/ML Hareketi' denilen örgutun kuçuk-burjuva bir örgut olması arasındaki benzemezlıktir. İleri, Lenın ve onun önderliğindeki Sosyal-Demokrat hareket ile kendi aralarında boyle temel bir benzerlik bulmaya çalışırken, bıraz daha "mutevazı" olmalıydı.

Biz, 'TKP/ML Hareketi' ile Lenın ve partısı arasındakı bu benzemezlığın çok açık bir gerçek olduğundan yola çıkıyor; özel olarak bu orgutun neden komunist olmadığını ıspatlama ışine burada gırışmıyoruz. Bırıncı nokta budur!

İkinci nokta; Lenin'in varsaydığı gerçek bir devrimci-demokratik program ile, İleri'nin sözünü ettiği "devrimci-demokratik program" arasındaki ilişkidir. Bunun nasıl bir ilişki olduğunu açıkça gosterebılmek ıçin, Lenın'in "Halkın dostları kimlerdır?" adlı eserinden geniş bölumler aktaracağız.

Lenın bu büyük eserinde, "Halkın Dostları"nın eskıden devrimci bır ozellik taşırken, kaçınılmaz olan yozlaşmalarının nasıl gerçekleştığını somut olarak ele alıp açıklar. Narodnizm bir kuçuk-burjuva radikal teori olarak yozlaşmıştır. Buna rağmen, bunlar teorilerinın "sosyalist" olduğunu ıddıa etmektedirler. Lenın, bu küçük-burjuva teorilerin kendılerini sosyalist olarak tanıttıkları olçude gerıcı olduklarını da berrak bır bıçımde açıklar. Şöyle der:

"Elbette ki, şimdi, bu fikirleri koruma ve yorumlama işini yalnızca bu beylerin üstlerine almalarında bizim bir suçumuz yok. *Sosyalizm* hakkındaki küçük-burjuva teorilerden kopma gereğinden sözettiğime de dıkkat etmenizi rica ederim. İncelemiş olduğumuz küçük-burjuva teoriler sosyalist teoriler oldukların iddia ettikleri ÖLÇÜDE KESİNLİKLE gericidirler. Ama eğer, aslında, bunlarda sosyalistçe kesinlikle hiçbirşey olmadığını, yani bütün bu teorilerin çalışan halkın sömürülmesini açıklamada tam bir başarısızlığa uğradığını ve bu yüzden halkın kurtuluşu için bir araç görevi yapamayacağını, işin aslında bütün bu teorilerin küçük burjuvazinin çıkarlarını yansıttığını ve desteklediğini anlarsak — o zaman, onlara karşı farklı bir tutum takınmamız ve şu soruyu sormamız gerekir: *işçi sınıfının küçuk-burjuvaziye ve onun programına karşı tutumu ne olmalıdır?* Ve bu soru, bu sınıfın ikili niteliği nesaba katılmadıkça yanıtlanamaz (Rusya'da bu ikilik, büyük burjuvazi ile küçük burjuvazi arasındaki uzlaşmaz karşıtlığın daha at gelişmiş olmasından ötürü, özellikle belirgindir). **Küçuk burjuvazi**, genel demokratik istemler koyduğu, yani ortaçağın ve serfliğin tüm kalıntılarına karşı savaştığı ölçüde ilericidir; bir küçük-burjuvazi olarak durumunu korumak için savaştığı ve ülkenin burjuva çizgilerdeki genel ge

Oportünist-Revizyonist Cepheden

lişmesini geciktirmeye, geriye döndürmeye çalıştığı ölçüde gericidir. Verilmiş-toprakların ünlü elden çıkarılmayışı gibi bu tür gerici istemlerin üstü ve, ayrıca köylüler üzerin de vesayeti amaçlayan diğer pek çok tasarının ustü, genellik le, çalışan halkı korumak yolunda görünüşte akla-uygun söz - lerle örtülmüştür, ama elbette ki aslında bunlar yalnızca ça lışan halkın durumunu kötüleştirir, aynı zamanda da kurtuluş uğruna savaşımında onu engeller. Küçük-burjuva programının bu iki yanı arasında kesin bir ayrım yapılmalı ve bu teorilerin herhangi bir açıdan sosyalist nitelikte olduğu reddedilirken, ve bunların gerici yönleriyle savaşılırken demokratik yanları unutulmamalıdır. Her ne kadar Marksistler, küçük-burjuva teorileri tamamen reddediyorlarsa da, bunun, onları demokrasiyi programlarına koymaktan alıkoymadığını, tersine demokrasi üzerinde daha da fazla durmalarını gerektirdiğini göstermek için bir örnek vereceğim.Her zaman, küçuk-burjuva sosyalizmi temsilcilerinin teorik sermayesini oluşturan üç ana te ze, yani toprak yetersizliği, yuksek ödemeler ve yetkililer - in zulmüne yukarıda değinmiştik. Bu kötülüklerin kaldırılma sı isteminde, kesinlikle sosyalist hiçbirşey yoktur, çünkü bunlar mulksüzleştirmeyi ve sömürüyü biraz bile olsun açıkla mazlar ve bunların yokedilmesi emeğin sermaye tarafından e- zilmesini biraz bile olsun etkilemeyecektir. Ama bunların yok edilmesi, bu ezilmeyi, onu ağırlaştıran ortaçağ süprüntüle - rinden kurtaracak ve işçilerin sermayeye karşı doğrudan savaşımını kolaylaştıracak, bu nedenle de, demokratik bir istem olarak işçilerin çok enerjik bir desteğini görecektir. Genel olarak konuşursak, ödemeler ve vergiler sorunu, yalnızca küçük-burjuvazinin herhangi bir özel önem yüklediği bir sorundur; ama Rusya'da, köylülerin yaptıkları ödemeler, birçok ba kımlardan yalnızca serfliğin kalıntılarıdır.

.....

Genel olarak, Rus komunistleri, Marksızm taraftarları, her - kesten fazla kendilerine *SOSYAL DEMOKRAT* adını vermelidirler ve faaliyetlerinde, *DEMOKRASİ*nin büyük önemini asla unutmamalıdırlar.

Kanımca soylenenler, sosyal-demokratların mutlakiyete ve siyasal özgürlüğe karşı ve ayrıca da son zamanlarda özellikle güçlenen ve siyasal özgurluğun kazanılması için bütün devrimci grupların "karışması"nı ve,"ittifakını" amçlayan eğilime karşı tutumunu tanımlamak için yeterlidir.
Bu eğilim oldukça tuhaf ve tipiktir.
Tuhaftır çünkü, "ittifak" onerileri belli bir gruptan ya da şu ya da bu noktada çakışan belli programlara sahip belli gruplardan gelmemektedir. Eğer boyle olsaydı, ittifak sorunu her ayrı durum için bir sorun, birleşen grupların temsilcileri tarafından çözümlenecek somut bir sorun olurdu.O zaman hiç bir özel "karışma" eğilimi olmazdı.Ama boyle bir eğilim vardır ve yalnızca eskiden kopmuş ve yeni hiçbirşeye bağlanmamış insanlardan gelmektedir. Anlaşılan mutlakiyete karşı savaşanların şimdiye kadar dayandıkları teori, çokmekte ve savaşım için esas olan dayanışma ve örgütlenme koşullarını yoketmektedir. Bu durumda da, bu "karışımcılar" ve "ittifak savunucuları", böyle bir teorinin yaratılması için en kolay yolun, sosyalist ve sosyalist olmayan bütün oteki sorunlardan kaçınarak, bu yolun mutlakiyete karşı bir protesto ve bir siyasal özgurluk ~~istemi düzeyine~~ indirilmesi olduğuna inanıyor gibiler. Söylemeye gerek yok ki, böyle bir birlik için girişilen ilk çabada bu safça aldatmaca kaçınılmaz olarak paramparça olacaktır.
Ama tıpik olan şu ki, bu "karışma" eğilimi, militan, devrimci narodnizmin siyasal bakımdan radikal demokrasiye dönüşmesi sürecindeki, yukarıda özetlemeye çalıştığım bu süreçteki son aşamalarından birini temsil eder. Bütün sosyal-demokrat olmayan devrimci kuruluşların sözü edilen bayrak altında sürekli olarak karışması, ancak eski Rus istisnacılığının önyargılarına bir son verecek *demokratik* istemlere ilişkin sürekli bir program hazırlandığı zaman mümkun olacaktır. Elbete sosyal - demokratlar böyle bir demokratik partinin oluşmasının ileri doğru atılmış yararlı bir adım olacağına inanırlar; onların narodniklere karşı faaliyeti bu adımı ilerletecek, bütun onyargıların ve efsanelerin sokulup atılmasını, sosyalistlerin Marksizm bayrağı altında toplanmasını ve oteki gruplar tarafından bir demokratik partinin oluşturulmasını kolaylaştıracaktır.
İşçilerin ayrı bir işçi partisi içinde bağımsız örgütlenmesini esas kabul eden sosyal-demokratlar elbette böyle bir partiye "karışmazlar", ama işçiler, demokratların gerici kurumlara karşı verdikleri bütüm savaşımları en güçlü biçimde desteğeceklerdir." (Lenin, Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar?, s. 183-189, Sol Yayınları, üçüncü baskı, Ağustos 1979)

Aktardığımız bu bolumlerde Lenin'in bir dizi önemli goruşu üzerinde durulabileceği kuşkusuzdur. Ancak biz burada, şu anki tartışma ile ilgili birkaç onemli noktayı one çıkartmakla yetineceğiz.

Lenin narodnizmi o anda, radikal bir küçuk-burjuva teori(program) olarak nitelıyor.
Lenin çeşitli burjuva/küçuk-burjuva unsurların demokratik bir program etrafında demokratik bir parti oluşturma girişimlerinin ileri doğru atılmış yararlı bir adım olduğunu ortaya koyuyor.
Lenin, bu tur kuçuk-burjuva teorilerin kendilerini "sosyalist" olarak gösterdikleri olçude kesınlıkle gerici olduklarını belırtıyor.

İşte bir kaç nokta, "İleri"nin benzetmesinin foyasını meydana çıkartmaya yeterlidir.

Önce"cepheciler" programı meselesini ele alalım.
İleri,"cephecilerin" polıtık programından bahsediyor. Bunların "polıtık program" diye adlandırdığı şey, "cephecilerin" "FKBDC Platformu" dedikleri şeyin ıçinde yer alan dört maddelik "Siyasi ilkeler" kısmıdır. (I)

İleri anlayabildiğimiz kadarıyla, işte bu dort maddelik program, "oluşturduğunuz polıtık program, ancak sosyalist devrimle gerçekleşebilecek bazı istemleri de ıçermesine ve bazı hatalı yanlar taşımasına rağmen, askeri programımızın ozüne uygun devrımcı demokratik bir programdır" diye tanıtıyor.

Nedir bu, ancak sosyalist devrimle gerçekleşebilecek bazı istemler? Hangileridir bu bazı hatalı yanlar?
İleri bunlar hakkında tek bir sozcuk etmeden, bu programın, askari programlarının ozune uygun olduğunu belırtıyor.Burada bu "oz"kelimesinin, İleri'nin ılerideki bir kıvırtmasının kılıfı olarak kullanıldığını belirtelim. Çunku "programın" bazı maddeleri ancak sosyalist devrımle gercekleşebılecek kadar "ileri" ise, bu, programın kendisini burjuva demekratik taleplerle katı bir şekılde sınırlamamış olduğunu gosterır. Ve boyle bir programın bazı alt maddelerindeki "bazı hatalı yanlar" (Daha fazlası değil! Kelimesi kelimesine "bazı hatalı yanlar" -BN) taşımasının onemı nedir kı? Üstelık bunlar, sosyalizme açık bir programı formule etmiş olan "cepheciler" ile, kesin bir biçimde, tartışma ile halledılebılecek şeylerdir.(Nihayet, 'Bazı hatalı yanlar'!) Görülduğü gibi, buradakı "Öz" kelimecığı, oportünist bir grubun manevra kelimecığı olmasından başka bir anlama gelmiyor. Gerçekte, İleri de Partizan oportunistleri gıbi, bu programı kendi asgari programları olarak ılan edebılırler.

Bizim goruşumuze gore, ÖK'cıların programı, yalnızca "Siyasi ilkeler"de yazılı olan değıldır. Onların programı, devrımın nasıl yapılacağına cevap veren, bu devrimi gerçekleştırecek olan, "birlık" sorununa cevap veren geniş anlamda bir programdır. Ve bu ozelliği ile kesinlikle yanlıştır. Üstelık, bu program "sosyalist" bir program olarak tanıtıldığı için ve tanıtıldığı ölçude (Örgütleme Komitesi içındekiler gunluk propagandalarında kendilerinin Marksist-Leninist, sosyalist, komunist olduğunu yayıyorlar) kesinlikle GERİCİDİR. Komunistlerin gerçek gorevlerini tahrif etmekte; onları yolundan saptırmaya uğraşmaktadır. (Öncelikle "birlik" sorunu ile ilgili)

Programı dar anlamda, "siyasi ılkeler" bölümü ile sınırlı olarak ele aldığımızda, varılacak sonuç ilkinden daha ıyi olmayacaktır. Bu "siyasi ilkeler", bilinmez bazı örgütlerin bilinmez tarihlerde bilinmez yerlerde dağıttığı-yayınladığı ilkeler değildir.

Bu siyasi ilkeleri; içlerinde Rus sosyal emperyalizmi ile uzlaşma durumunda olan; uzlaşan; hattâ uşaklık eden ve etmeye hazır olan örgutler imzalayarak, Türkiye'de 1982 tarihinde dağıtmıştır. Bunların anti-emperyalızmlerinin; anti-faşistliklerinin sınırını; devrimciliklerinin sınırını işte bu gerçek belirler. Partizan ve İleri oportunistlerinin sandığı gibi; "emperyalizme karşıyız" lafı değil!!

Bu program açıkça, "ulusal kurtuluşçu, sosyalist, demokratik güçlerle destek ve dayanışma içinde" olacağını ılan etmiştir. Kimdir bu "güçler"? Ve bu ılanı yapan örgütler? Bunlar bilinmez sır mıdır?

Örgutleme Komitesi ıçındeki örgütlere bakıldığında, bu "güç-

Oportünist-Revizyonist Cepheden

lerin" içine Rus sosyal emperyalizminin ve uşaklarının da girdiğini görmemek için, ya Partizancı ya da İlerici olmak gereklidir.

Türkiye gibi bağımlı bir ülkede, burjuva anlamda bir demokratik devrimci program, her türden emperyalizme, her türden faşizme de karşı olmak zorundadır. Eğer böyle değilse, o program ya doğrudan bir başka emperyalist gücün uşak programıdır; ya da en hafif deyimiyle sallantılı, tutarsız, kaypak bir demokratik program bozuntusudur. (2)

Lenin'in partisinin "asgari programı" herşeyden önce küçük-burjuva devrimci demokratik programla tam bir şekilde değil; belli bazı şekillerde uyuşuyordu. Ve ikincisi, Lenin'in partisinin asgari programıyla belli bir şekilde uyuşan devrimci demokratik program, böyle tutarsız bir program değildi.

Üçüncüsü, Lenin, ender durumların dışında, sosyal-demokrasiyi(komünizmi); İleri'nin, Partizan'ın yaptığı türden genel değerlendirmelerle (Cephecilerin programını "esaşta uygun" buluyoruz; "oz olarak uyuşuyoruz" vb.) yükümlülük altına sokmaktan uzak durmuş; sosyalist bilincin kararlılmasını önlemeye çalışmıştır. Onun "taahhütü"(İleri), demokratların gerici kurumlara karşı mücadele ettikleri ölçüde ve mücadele ettikleri sürece verilmiş bir destek taahhütüdür.

Dördüncüsü, bu programın "sosyalist" program olarak yutturulmaya-tanıtılmaya çalışıldığı ölçüde gerici olarak nitelenmesi gerektiği yönünde tavır takınmıştır Lenin.

Beşincisi, Lenin küçük-burjuvazinin programını da yalnızca ilerici-devrimci yönüyle tanıtmamış, onun (yukarıdaki şıktan bağımsız olarak) gerici rolünü de vurgulamıştır; şöyle demiştir: "Küçük burjuvazi, genel demokratik istemler koyduğu, yani ortaçağın ve serfliğin tüm kalıntılarına karşı savaştığı ölçüde ilericidir; bir küçük burjuvazı olarak durumunu korumak için savaştığı ve ülkenin burjuva çizgilerdeki gelişmesini geciktirmeye, geriye döndürmeye çalıştığı olçüde gericidir." (Lenin)

Bütün bunlardan tek birisi bile, İleri, Partizan oportünistlerinin belgelerinde yoktur.

Ve gerçek olan şudur: ÖK'cıların programı; bu kuçük-burjuva tutarsız, sallantılı program, belli bir şekilde, (siyasi ilkeler bölümü) İleri'nin (ve Partizan'ın da) programıdır. Bu da onların, nasıl ılginç bir biçimde "cephecilerle" birleştiklerini; aynı program etrafında buluştuklarını belgelemektedir.

Hayır! Bu programın, bir komünist örgütün asgari programının "özüne" uygun olduğu iddiası yanlıştır! Bu program bir komünist örgütün asgari programına değil ama;(örneğin bizim asgari programımızın da özüne uygun değildir); İleri türünden küçük-burjuva bir orgütün programına-özüne de- uygundur.

İşte "İleri"nin "açıklaması"nın bizim açımızdan açıklaması budur! İleri'nin tavrı, bu birliğe karşı tavır konusunda da, Lenın ile aynı değildır.

Lenin, küçük-burjuva programların sosyalist olarak tanıtılmaları halında, onların gerici rolu üzerine açıklama yapmıştır. Ama bu Lenin'in bu konuda yaptığı tek açıklama değildir. Lenin aynı zamanda "Halkın Dostları" adlı eserinde, sosyal-demokratların(komünistlerin); "demokratık istemlere ılışkin sürekli bır program hazırlandığı zaman", "bır demokratık partinın oluşmasının ileri doğru atılmış yararlı bır adım olacağına ınandıklarını" da açıklamıştır.

İleri'ye gelince, o bu noktada da Lenin'in tavrından "birazcık" değişik bir tavır takınmaktadır. O hem ÖK'cıların programını kendisinin de kabul ettiği, yerinde bır program olarak nitelemekte; ama hem de açıkça boyle bir birliğin (ki bunlar, sürekli bir program etrafında, ortak bır partiye dönüşmesi mümkün olan bir bırlığe ulaşmak istediklerını belli bir biçimde açıkladılar) olumlu olduğunu (diğer yönünü de koyarak elbette!) açıkça belırtmiyor; bunun tam bir başarısızlığa mahkûm olduğunu ilan ediyor!

Lenin şöyle demişti:
"Bütün sosyal-demokrat olmayan devrimci kuruluşların sözü edilen bayrak altında sürekli olarak karışması, ancak eski Rus istisnacılığının önyargılarına bir son verecek demokratik istemlere ilişkin sureklı bir program hazırlandığı zaman mümkün olacaktır. Elbette, sosyal-demokratlar böyle bir demokratik partinin oluşmasının ileri doğru atılmış yararlı bir adım olacağına inanırlar; onların narodniklere karşı faaliyeti bu adımı ilerletecek, bütün önyargıların ve efsanelerin sökülüp atılmasını, sosyalistlerin Marksizm bayrağı altında toplanmasını ve öteki gruplar tarafından bir demokratik partinin oluşturulmasını kolaylaştıracaktır."

Biz ÖK'cıların "platformu"nun komünistler açısından; Marksizm-Leninizm açısından kesinlikle kabul edilemez olduğunu söylemiştik. Şimdi buna, onun kendisini sosyalist olarak sattığı ölçüde gerici de olduğunu ekliyoruz.
Ama bununla yetinmiyoruz.

Öbür yönüyle "Cepheciler" girişimi, burjuva/küçük-burjuva(tutarsız da olsa) demokratik program etrafında, bu nitelikteki orgutlerin birleşme girişimidir. Biz gerçek Marksist-Leninist güçlerin Marksizm-Leninizm bayrağı altında toparlanabılmesi için; bu girişimin aynı zamanda olumlu-ileri yönünü de açıkça ortaya koyuyoruz. Örgütleme Komitesi girişimi bir dizi küçük-burjuva örgütu tavır koymaya zorlamış; bu örgutler tavır koymak zorunda kalmışlardır.

Şimdi sıra bizdedir. Biz de, bu örgütlerin tavırlarını Marksizm-Leninizm ışığında ele almaya çalışıyor; Marksist-Leninist açıdan eleştiriyor, Bolşevizm bayrağı etrafında sıkı bir birlik kurmaya çalışıyoruz. Böylece, aynı zamanda, bu örgütlerin burjuva-demokrat program etrafında birleşme adımlarının daha da ilerlemesine hizmet etmiş oluyoruz.

Kuşkusuz bu kısa zamanda kolayca olacak olan bir ış değildir. Ama şu kısa zamanda, "cephe" gırişimi, hiç olmazsa belli bir konuda bizim tüm küçuk-burjuva örgütlerin esasta birlıklerini göstermemizi mümkün kılacak önemli bir olay oldu.

Tavrını ortaya koymak zorunda kalan İLERİ de, esasta, burjuva-demokratik bir platformda, "cephecilerle" birleştiğini; kendısini komünist olarak nitelemesinin tamamen yersiz olduğunu belgelemiş oldu.

AÇIKLAMALAR:

(1) Burada "cepheciler"in programları olarak tüm bir platformlarının kabul edilmesinin belli bir anlamda daha doğru olduğunu belirtelim. Çunkü, sözkonusu platform, Türkiye devrimci hareketinin geçmişini, içinde bulunulan durumu ve geleceğe yönelik görevlerini tartışıyor. Kendisine göre çıkış yolunu gösteriyor. Göruleceği gibi bunlar tam da bir programın olması gereken konulardır.
Anlaşıldığı kadarıyla, siyasi ilkeler bolümü, iktıdarın ele geçirilmesi ile ilgili asgari noktalardır.
Ne var ki, hem İleri hem de Partizan oportünistleri, "programı" dar bır bıçımde "siyasi ilkeler" bölumu ile sınırlıyorlar.

(2) Burada, sözkonusu programın birkaç onemlı yanını, ornek vermek bakımından öne çıkarmış olduğumuzu belirtelim. Bu program başka birçok onemli yönden de tutarsızdır: Ulusal sorunda; Batı Avrupa'daki emperyalist devletlere karşı tavır sorunnda, vb. Bunları başka yazılarda ortaya koyduk.

Dev-Yol'un "Bazı Tartışma Noktaları Üzerine" Başlıklı Yazısına İlk Tavır

Devrimci İşçi'nin 17. sayısında (11 Eylül 1982) "Bazı tartışma noktaları uzerine" bir yazı yayınlandı.

Bu yazı Devrimci İşçi'nın kısa bir önaçıklaması ile, Devrimci İşçi(Dev-Yol) safları arasında tartışılan bir yazıdan yapılmış aktarmalardan oluşuyor.

Bu yazıda, bir dizi tartışılabilecek nokta var. Devrimci İşçi'nin bir dizi "yanılgısı" var. Fakat biz, öncelikle belli başlı bazı noktaları ele almak istiyoruz. İdeolojik planda bu günku temel soruna; parti sorununa, tartışmanın alanı sorununa, acil görevler sorununa, vb. değinmek istiyoruz.

Devrimci İşçi önce bir önaçıklama yapıyor. Önaçıklamada, kendileri tarafından başlatılan birlik tartışmalarının, örgütsel alanda belli bir noktaya ulaştığını; fakat gelinen aşamada tıkanıp kaldığını; yeni birşeyler ureten-söyleyen bir tartışma açmanın onemını; Turkiye sosyalist hareketinin ideolojik ve politik çaresizlik içinde olduğunu; "Turkiye solu"nu tartıştırmak istediklerini söylüyorlar.

Burada bir yalanı ya da oportünist kaçamak tavrını teşhir ederek geçelim: Devrimci İşçi, "cephe" tartışmaları içinde, bazı eleştiriler uzerinde duruyor. Bunların çok kısır bir tartışma ortamı doğurduğunu söylüyor. Şoyle diyor: "Eleştiri olarak yöneltilen ve tartışılan noktalar, sıradan bir radyo - televizyon bilgisine sahip olanların bile görebileceği gibi sığ, yararsız ve ciddi değildır." (s.8)

Devrimci İşçi elbette burada durmuyor. Bir de örnek veriyor. Ama verdiği ornek yalnızca bir tane. O da şu: "Örneğin Nikaragua'da cephenin salt askeri bir örgutlenme olduğunu vb. yazma cesaretını gosterenler oluyor."

Böyle bir tavır, yürutülen tüm tartışmayı bu örneğe dayanarak açıklama tavrı, oportünizmdir.

Evet, gerçekten de, küçük-burjuva örgütlerin asıl özellikleri arasında bir birlik olduğu için ve fakat, bazıları bugün bir "birliğe" yanaşmadığı için, kendi aralarında yüzeysel, özsel olmayan eleştiriler getirdikleri doğrudur. Bunu biz de birçok yerde tespit ettik.

Ama Devrimci İşçi'nin bu gerçeği kendisine kılıf ederek, bizim bu konu ile ilgili yayınladığımız yazının üzerinden es geçmesine hak veremeyiz. Devrimci İşçi, lafta değil de gerçekte tartışmak istiyorsa, görüşlerimiz ortadadır. Onların "yüzeysel"liği dahil her yanını eleştirebilir.

Ama o bunu ne yaptı, ne de gerçek anlamda yapabilir.

Ama biz buna rağmen, Devrimci İşçi'nın "tartışma"sına katılıyoruz. Çünku Devrimci İşçi bu tür "tartışma"larla, devrimci kitleleri gerçek gorevlerinden uzaklaştırmak istemekte; onlara burjuvazinin aleti rolünü oynatmak istemektedir.
Ve ayrıca, onun "tartışmak istiyoruz" demagojisini de parçalamak gerekli.

İDEOLOJİK ALANDA TEMEL SORUN

Bugün genel olarak dünya Marksist-Leninist hareketi içinde, özel olarak da Turkiye (geniş anlamda) "sosyalist hareketi" denilen hareket içinde temel sorun nedir?

Devrimci Yol, belli bir şekilde bu sorunu tartışıyor. Onun bu soruya verdiği cevap, birçok başka seyin yanısıra, "Marksizmin dogmatik bir yorumu", "ÇKP/SBKP/AEP kaynaklı" görüşler savunulması, "reel sosyalizm"in aşılamaması, 'sosyalizmin belli şekillerde yorumlanması" gibi özelliklerdir.

O bu görüşunu geniş bir biçimde ele almakta; şöyle anlatmaktadır:

" Öyleyse bugün bizler, öncelikle 12 Eylül öncesi ve sonrası ortamının oluşumunda önemli bir etken olarak gördüğümuz Türkiye Sosyalist Hareketinin bütününe yönelik bir değerlendirmeyi gündemimize almak zorundayız. Çünkü Sol'un yenilgisi ve içine duştüğü durum bir yonuyle de -Devrimci Hareketimizin aşmaya çalıştığı, ama gerek aşmada başarılı olamadığı, gerekse kendi bünyesinde de kısmen çeşitli unsurlarını- Turkiye Sosyalist Hareketinin bütününe egemen olan (ve 75'ler sonrasında ortaya çıkan çeşitli örgutler ve hareketlerle maddi bir güç haline gelen) sosyalizm konusunda Marksizm açısından yanlış bir anlayışın ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Marksizmin dogmatik bir yorumuna denk düşen ve bir hareket ya da örgütün a) kitlelere b) kendi dışında kı -ittifak, eylem birliği ya da dayanışma içinde bulunacağı- güçlere bakışında, onlara yönelişinde ve onlarla kurduğu ilişkilerde c) kendi iç ilişkilerinde ve birçok sorunla yaklaşımında somutlaşan bu yanlış anlayış Türkiye Sosyalist Hareketinin emekçi halklarımıza ciddi bir iktıdar alternatifi sunamamasında ve Sol'un yenilgisinde önemli bir rol oynamıştır."

Burada bugun sorunun bunların gosterdiği gibi olmadığı açık bir biçimde tespit edilmelidir.

Bugün gerek uluslararası alanda ve gerekse ona bağlı olarak Türkiye çapında canalıcı asıl sorun, Dev-Yol revizyonistlerinin göstermeye çalıştığının tersine; Marksizm-Leninizmin ilkelerinin çıkış noktası olarak kavranmaması; Marksizm-Leninizme dayanılmamasıdır. "İdeolojik ve politik çaresizlik" olarak adlandırılan durumun en önemli, en temel sebebi, Marksizm-Leninizme bağlı kalmama; oportünizm ve revizyonizmdir. Bugun bunalım içinde olan, Marksizm-Leninizmin teorisi değildir. Marksizm-Leninizm teorisi, dün olduğu gibi bugün de ve yarın da, proletaryanın biricik yolgösterici kılavuzu olma özelliğini sürdürecektir.

Marksizm-Leninizm adına ortaya çıkanlar, bugün temel bir eksiklik tespit edeceklerse, boyle tespit etmek zorundadırlar.

Sorunu boyle koymak, bugun ideolojik planda herşeyin iyi gittiğini soyleme anlamına gelmez. Hayır. Bugün ideolojik planda büyük bir kaos, bunalım, vb. almış başını gidiyor. Ne var ki, bu Marksizm-Leninizm teorisinin bir sorunu değildir. Bu, Marksist-Leninist güçlerin, Marksizm-Leninizme yönelen güçlerin bir sorunudur. Ve onların bu durumdan kurtulmalarının tek yolu vardır: O da, Marksizm-Leninizm teorisine daha çok sarılmak; onun küllendirilen ilkelerini gün yüzüne çıkarmaya çalışmak; revizyonizmin ve oportünizmin her türüne karşı, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramaya çalışmak ve savunmaktır.

Sorun budur; çözümü budur!

Dev-Yol revizyonistleri sorunu, örneğin ÇKP/SBKP/AEP'nin Marksizm-Leninizmden sapmalarında bulacağına; onları Marksizm-Leninizmin bir "değişik yorumcusu" gibi gösteriyor. O zaman kendisine de bir başka değişik yorumcu olma rolü kalıyor!

Dev-Yol oportünistleri "reel sosyalizm"den(!) "farklı bir sosyalizm için mucadele" parolasını ortaya atarken; "direniş komiteleri" ile var olan durumu "aşmaya" çalıştığını ilan ederken, Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkma gibi bir görevden bahsetmiyor bile! Gerçekte bu revizyonistlerin ne Leninizmle, ne Marksizmle, laf dışında ortak bir yanları vardır.

Gerçekte bu revizyonistlerin ne proletarya, ne proletarya devrimi ile bir ilgileri vardır. Bunlar proletaryaya yalnızca, liberal bir burjuva hareketinin başarısı için araç etmek bakımından el atarlar. Dev-Yol oportünistlerinin önümüzdeki dönemde açmaya yeltendiği tartışma, Marksizm-Leninizme karşı "yeni" bir burjuva akımının saldırısı olacaktır. Gelişmenin yönünü dikkatle izlemek gereklidir.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

NASIL BİR TARTIŞMA

Dev-Yolcular "tartışma" üzerine ahkâm kesip duruyorlar: Tıkanan noktadan ileri gidebilmek için tartışmak gerektiğini; 12 Eylül'e getiren nedenlerin içinde "reel sosyalizm" yorumları arasında hapsolup kalınması olduğunu, bunu değiştirmek gerektiğini, vb. vb. tekrarlayıp duruyorlar.

Biz şunu açıklıkla tespit etmek istiyoruz: Gerçekten de 12 Eylül'deki yenilginin bunca ağır olmasının nedenlerinden birisi, Marksizm-Leninizmin kavranmaması, sığ kavranması, kendisine Marksist-Leninist diyen güçler içerisinde ideolojik bir bunalımın varlığı olmuştur. Ve bunu aşmak gereklidir. Bunu aşmak için geçmişte savunulan tüm görüşler Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde; Marks-Engels-Lenin-Stalin'in öğretileri ışığında değerlendirilmek zorundadır. Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranmasına paralel olarak, ülke gerçekleri Marksizm-Leninizm ışığında değerlendirilmek, ülke devriminin özel sorunları çözülmek zorundadır.

12 Eylül ağır yenilgisini alan hemen bütün hareketlerin (bir kaç istisna dışında), ya tüm teorilerini, ya da en azından teorilerinin belli kesimlerini "gözden geçirmek" zorunda olduklarını bilmek için kahin olmaya gerek yok. Bu açıktır. Biz bu noktada kendisine Marksist-Leninist diyenlerin yapması gerekenin, kendisine çıkış noktası olarak Marksizm-Leninizmin ilkelerini alması gerektiğini belirtiyoruz. Ve açıkça buna uygun davranarak diğerlerinden ayrılıyoruz.

Görünüşe bakılırsa, Dev-Yolcular da "tartışma"dan dem vuruyor. Değişik bir "sosyalizm yorumu" için "mücadele eden" bu revizyonistlerin kendi geçmiş çizgilerine karşı takındıkları tavır, bunların "nasıl bir tartışma"dan yana olduklarını belgelemektedir. Bunların geçmiş çizgileri hakkında birkaç değerlendirmeleri şöyledir:

"Fakat gerek Sol'un yenilgisine yol açan koşulları değiştirmede yetersiz kalışımızın, gerekse de 12 Eylul sonrasında, ağır darbeler alışımızın nedeni siyasal görüşlerimizin yanlışlığında değildir." (s.8) (Altı orijinalde çizili)

"Devrimci Hareketin (Kasdettıkleri kendileridir —BN) Türkiye devrimine ilişkin temel tezleri doğrudur. 12 Eylül sonrası yaşananlar, çok açık bir biçimde de olsa, söylediklerimizin doğruluğunu ve haklılığını bir kez daha kanıtlamıştır." (s.8)

Bu yazılarından buna benzer birçok alıntı aktarılabilir. Ancak bu kadarı bile yeterli. Bunlar, geçmiş dönemde savundukları temel siyasette herhangi bir sorun bile görmüyorlar. Bunlar problemi, geçmişte savundukları liberal küçük-burjuva siyasette değil; bu siyasetin hayata geçirilmesinde yetersiz kalmada gördüklerini açıklıyorlar. (s.8)

Bunlar, duyanları ve okuyanları hayretler içinde bırakacak açıklamalarla; geçmişte Parti sorununu bile, onu en acil bir temel görev olarak "başından itibaren doğru bir biçimde önüne koyduğu ve hedeflediğini" (s.8) ileri sürüyorlar. Utanmadan yalan söyluyorlar.

O halde "tartışma" isteği gösteren; başkalarını tartışmaya yanaşmamakla suçlayan Dev-Yol'un neyi tartışmak istediği böylece açığa çıkıyor. Onun, kendi teorisi hakkında tartışacağı şeylerin sınırı şimdiden belli olmuştur: Temel tezleri ile doğru siyasetlerinin pratiğe uygulanmasındaki "eksiklikler ve yanlışlıklardır"!

~~No kadar da mütevazı insanlar!~~

Şimdi bu tür yazıları yazanların, daha dün, 12 Eylül hareketinden sonra "Cuntanın çökerttik palavraları üzerine" adlı yazılar yazan, orada Cuntanın gerçekten palavra olan şeylerine olduğu gibi, gerçek olan açıklamalarına da palavra temelinde cevap veren; "Ardanuç karakol baskınları" haberleri ile desteklenmiş, "siyasi tahliller"(!) yapan yazarlar olduğu bilinince, yukarıdaki "mütevazı" açıklamalar daha da güldürücü oluyor.

"Temel tezleri doğru"imiş!
Oysa gerçeğin bunun tam tersi olduğunu söylemek daha doğru olmaz mı?
Dev-Yol bu noktadaki tartışması ile bizi, şu benzetmeyi hatırlatmak zorunda bıraktı:
Bilinen bir benzetme vardır: Deveye sormuşlar; neren eğri? O da cevap vermiş; nerem doğru ki?!

Bugün hiçkimsenin, geçmiş dönemin muhasebesi sorumluluğundan kaçamayacağını söylemiştik. Ama görüldüğü gibi bazıları bu gerçeği görüyor ve bu gerçekten kaçmak için, derhal yeni numaralar öne sürüyor: Evet, tartışalım ama, bizim açımızdan tartışılacak olan, "doğru olan temel tezlerimiz" değil; bunların neden pratiğe uygulanmadığı gibi "önemli"(!) bir sorunla sınırlıdır.

Bunun, olgudan kaçma numarası olduğunu tespit etmek zor değildir. Ve Dev-Yol'un tutarsız numarası böyledir. Onun yapmış olduğu, böyle bir tartışmayı başlatmanın belki erken olduğu yolundaki açıklaması, söylediğimizi kesinleştiren bir başka itiraftır. Dev-Yol'un oportunist liderleri, belli ölçüde toparlandıktan sonra, sınırları daha değişik bir tartışmanın başlaması ihtimalini dikkate alarak, örgütün tartışacağı sorunların sınırını "biraz erkence", yalnızca pratikteki "eksiklik ve hatalar" ile sınırlamaya kalkışıyorlar. Ama her zaman bu oportünistlerin oyunlarının tutacağının garantisi yoktur.

İşte Dev-Yol'un (Dev-İşçi'nin) "tartışma"dan anladığının birkaç yönü bunlardır!

EN ACİL GÖREV NEDİR

Yazıda "en acil görev" sorunu da belli ölçülerde tartışılıyor. Bunların nasıl bir acil temel görev tespiti yaptıklarını öğrenebilmek için, bu noktada söyledikleri birkaç şeyi aktarmak gerekli.

Önce, geçmişte pratikte yaptıkları hataları ("Elbette", Dev-Yol'un temel t e o r i k hatası olabilir mi?!) tartışırken, bunun nedenleri sorusuna şöyle cevap veriyor:

" Tüm bunların nedeni (buraya dikkat edilsin! —BN), Hareketimizin başından itibaren doğru bir biçimde önüne koyduğu ve hedeflediği, ülkemiz somutuna uygun Marksist-Leninist savaşçı bir parti kuramamış olması ve bunun yarattığı bir dizi sorunlardır." (s.8) (abç)

Eğer geçmişteki "hataların" temel nedeni olarak parti eksikliği gösteriliyor; diğer birçok sorunun kaynağının bu olduğu söyleniyorsa; bu aynı zamanda bugün en temel eksikliğin bu sorun olduğunu kabul etme anlamına gelir. Yani Devrimci İşçi yazarlarına göre, parti sorunu onların en acil görevidir. (Burada bu oportünistlerin sorunu bu biçimde geçmişte de en acil görev olarak doğru koyduklarını iddia ettiklerini belirtelim. Ama o zaman bu en temel-acil görevin nasıl olup da "az bilinçli ve az iradi" olarak, 77'lerden beri çözümlenmediği; neden şimdi "Partileşme süreci, önümüzdeki dönemde çok daha bilinçli ve iradi olarak yaşanmalıdır" (s.9) denildiği "birazcık" anlaşılmaz oluyor.)

Aynı konuda az ilerde de şunlar söyleniyor:
"Partinin yaratılması, yaşadığımız somut koşullarda, bütün diğer görevlerin çözümü için aşılması zorunlu olan temel görevdir. İçinde bulunduğumuz tüm pratik-siyasi sorunların esas çözümlerinin zorunlu önkoşuludur." (s.9)

"Bu yüzden bu görev diğer tüm devrimci faaliyetlerin kendisine tabi olmak zorunda olduğu acil-temel siyasi görev halkası olarak görülmelidir." (s.9)

Ama bunlar söylenenlerin tamamı değildir. Aynı yazıda daha sonra Cephe görevine geçilmekte; "Partiyi yaratma görevine bağımlı" olarak bu görevden bahsedilmektedir. Yazının bu kısmında, "bağımlı" ele alınan "cephe görevi", yazı ilerledikçe biraz değişik ele alınmaya başlanmaktadır.

"Kısacası, cephe görevlerimiz 12 Eylül öncesinde olduğu gibi hattâ günümüzde daha da önplana çıkarak, önümüzde durmaktadır." (s.9) (Altı orijinalde çizili)

Oportünist-Revizyonist Cepheden

Az ilerde, sorunu toparladıkları yerde de, parti/cephe görevleri öncelik-sonralık ilişkisinden bağımsız olarak şöyle konuluyor:

"O halde, önümüzdeki dönemde gerek parti gerek cephe örgütlenmesi, başından itibaren silahlı mücadeleyi hayata geçirebilecek örgütlenmeler olarak kurulmalı ve geliştirilmelidir." (s.9)

Ve yazının en sonunda "en acil görev" tespiti olarak şu söyleniyor:

"Bizler için en acil görev iktidar sorununu çözecek devrimci bir program ve bunu gerçekleştirecek örgütlenmelerin yaratılmasıdır." (s.9) (Altı orijinalde çizili)

İşte oportünist liderlerin "acil görev tespiti" de böyledir. İki sayfalık yazı içinde, yazının başında başka, sonunda başka olan iki ayrı "acil görevler".

Türkiye devriminin gelişmesinin bugünkü koşullarında, Marksist-Leninistlerin önünde, bir tek temel acil görev vardır: O da, bolşevik bir parti inşa görevidir. Marksist-Leninistlerin karşı karşıya bulunduğu bir dizi çok önemli görevin için de temel olan bu görev olmak zorundadır.

Bunu bu biçimde berrak olarak tespit etmek gereklidir.

Oportünistler, iki sayfalık yazı içinde, birbiri ile çelişen; açık olmayan; içinde birçok görevi barındıran "acil görev"-ler tespit ederek parti inşa görevinin üzerini küllendirmeye çalışıyorlar.

NASIL BİR PARTİ

Bolşevikler için genel bir parti özlemi yoktur. Onların istedikleri, şu ya da bu temelde inşa edilen bir parti değil; Marksizm-Leninizmin devrimci ilkeleri temelinde yükselen bolşevik partiyi inşa etmektir.

Bunun için, Lenin'in, Stalin'in bolşevik parti öğretilerini kavramaya çalışmak; kavranılan ölçüde hayata geçirmeye çalışmak gereklidir. Çıkış noktası olarak onların söylediklerini almak; onların genelleştirdikleri tecrübelerine dayanmak gereklidir.

Bunun için Lenin'in-Stalin'in Bolşevik Partisini temel örnek almak gereklidir.

Gerçek bir bolşevik partisi, ancak bu ve benzeri özellikler üzerinde inşa edilerek ulaşılabilecek olan bir hedeftir.

Dev-Yol oportünistlerine gelince ...
Evet, onlar da bir parti inşası-yaratılması gibi bir görevden bahsediyorlar.
Ama sözkonusu olan, "nasıl bir parti", "hangi temelde bir parti" sorunudur.

Devrimci İşçi oportünistlerinin şimdi, "doğru koymuştuk" diye referans gösterdikleri 1977 Bildirge'sinde, onlar açık bir biçimde Bolşevik Partisinin örgütlenme anlayışının evrenselleştirilmesinin yanlış olduğunu açıklamış; "somut koşullar" ve "diyalektik" adına, bütün bolşevik partilerinde olması gereken ortak temel özellikleri yokgostermişlerdi.

Revizyonistler şimdi de, "ülkemiz somutuna uygun" laflarıyla beslenmiş bir parti inşasına sıvanıyorlar.

Burada, "ülkemiz somutuna uygun" laflarının yeri nedir? Bütün bolşevik partilerde ortak olan temel özelliklerin önplana çıkarılmaya çalışılması gerektiği bir noktada, "somut koşullar" lafının anlamı ne? Ülke somutuna uygun olmayan bir bolşevik partinin varlığından mı yola çıkılıyor?

Revizyonistler, Leninist bolşevik parti öğretisini reddetmek için, böyle "somut durum" laflarına sarılıyorlar.

Hayır! Bütün bolşevik partilerde, bolşevik partisinin "örgütlenme anlayışı", ortak temel bir özelliktir.

Sonra, bütün bolşevik partilerde, ideolojik-siyasi bakımdan da ortak temel bir özellik vardır.

Devrimci İşçi oportünistleri için durum "biraz" değişiktir. Onlar henuz daha "NASIL BİR SOSYALİZM için mücadele ettiklerini" (s.9) açığa çıkarmamışlardır.

Önümüzdeki dönemin acil işlerinden birisi olarak, "nasıl bir sosyalizm" için mücadele ettiklerinin açığa çıkarılması görevinden bahsediyorlar.
Ama bu garip değil midir?
Kendisine Marksist-Leninist, Komünist diyenler için, "nasıl bir sosyalizm" diye bir problem olabilir mi?

Marks-Engels-Lenin ve Stalin; proletaryanın devrimci biliminin bu klasik öğretmenleri, proletaryanın uğrunda mücadele etmesi gereken sosyalizmin "NASIL" olduğunu, hemen bütün temel yönleri ile açıklamışlardır. Açıklanamamış olan bazı yönler varsa, bunlar da açıklanmış temel yönler üzerinde ilerlenerek açıklanabilir olan şeylerdir. Çünkü onlar proletaryaya, bunu yapabilme yeteneğini, bilimsel bir dünya görüşü ortaya koyarak kazandırmışlardır. Bugün bolşevikler, "içinde bulunulan koşullarda" "nasıl bir sosyalizm" diye soruyu ancak, Dev-İşçi gibi burjuva liberallerinin sorabileceğini tespit ederler.

Birçok sosyalizm yorumu yoktur. Sosyalizmin tek bir yorumu, biricik yorumu, Marks-Engels-Lenin ve Stalin'in öğretileri temelindeki yorumudur.
Devrimci İşçi revizyonistleri, Sovyetler Birliği'nde bugün olmayan bir sosyalizm keşfediyor ve onu, yani kapitalizmin değişik biçimini, "sosyalizmin bir yorumu" olarak görüyor hernalde.

Dev-Yol revizyonistleri Doğu Almanya'ya, Balkan ülkelerine, Uzak Asya'ya bakıyor, oralarda bir sosyalizm keşfediyor ve onları da sosyalizmin değişik yorumları olarak değerlendiriyorlerhalde.

Dev-Yol liderlerinin söylediklerinden-yazdıklarından çıkan sonuç budur.
Ve onlar, bu tür "sosyalizm"lerden değişik bir "sosyalizm" istediklerini anlatmak için, "nasıl bir sosyalizm?" diye soruyor ve bu soruya cevap vermek için çalışacağını söylüyor.

Hayır, hayır, Dev-Yol oportünistleri! Sosyalizmin beş-on çeşit yorumu; beğenen burjuvazinin içinden çekip alacağı "sosyalizm çeşitleri" yoktur! Sosyalizmin dünyanın bütün ülkelerinde ortak olarak var olması gereken temel özellikleri vardır. Ve bu temel özelliklerin dışında olan "ulusal özellikler" değişik sosyalizm yorumu olarak adlandırılamaz. Öyleyse "nasıl bir sosyalizm" diye bir soru, bir komünist, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'e, onların öğretisine bağlı birisi tarafından sorulamaz.

Dev-Yol revizyonistlerinin kuracağı partinin (eğer kurarlarsa), ideolojik temelinin ne olduğu da böylece açığa çıkmış oluyor. Bunun Bolşevizmle, Marksizm-Leninizmle bir ilgisi olmadığını ispatlamaya çalışmak bile artık gereksizdir.

Burada bir noktayı daha, sorun eksik kalmasın diye ekleyelim. Dev-Yol revizyonistlerinin, "cephe" içine girerken, parti görevini çozmeyi diğerleri ile (bazıları) "birlikte" düşündükleri açıktır. Okuyucu, bunların "parti yaratılması" dedikleri şeyin, üç-beş grubun çeşitli ilkesiz uzlaşmalar temelinde birliği ile de olabileceğini, böyle bir ihtimal olduğunu dikkate almalıdır.)

Bugün sorun, "sosyalizmin hangi yorumu" için mücadele edeceği konusunda "tartışan" Dev-Yol gibi oportünistlere karşı; onun uluslararası plandaki "dostları" ile bağıntısını da koyarak, Marksizm-Leninizmin ilkelerine daha sıkı sarılmaktır.

Menşevikler Direniş Cephesi Konusunda Nihayet Tavır Takındı!

Bolşevik Partizan'ın 2. sayısında yukarıdaki başlığı atmış; bu konuda kısa bir tavır takınmıştık. (Bkz. S.2, s.25)

1 Temmuz 1982 tarihinde yurtdışında, "Faşizme karşı birleşik direniş cephesi" adlı bir yayın aracılığıyla "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" - nin oluşturulduğu açıklanıyor; "bu mücadelede birleşen" örgütler olarak Dev-Yol, PKK, Emekçi, SVP , TKEP, TKP/ML(Menşevikler-Partizan), Acılciler, Devrimci Savaş, İşçinin Sesi örgütleri sayılıyordu. Partizan menşevikleri için bir yan açıklamada, bunların yetkili organlarının konu üzerindeki tartışması henüz sonuçlanmadığından platforma imza atamadıkları belirtiliyordu.

Temmuz ayı içinde, bu kez menşevikler bir İKK özel sayısı çıkararak "Cephe" platformunu eleştirdiler ve böyle bir cepheye katılma çağrısına parti olarak cevaplarının "KESİNLİKLE VE TEREDDÜTSÜZ hayır" olacağını açıkladılar.

Oysa böyle "kesin"(!) beyanların verildiği sıralarda, yukarıda adı geçen yayın dışında, Serxwebun da yazılı olarak; yurtdışındaki devrimci çevrelerde sözlü olarak Partizan'ın da "cephe"ye katıldığı yayılıyordu. O halde, durum Partizan'ın inandırmaya çalıştığı gibi 'kesin' değildi. Açıkça taraflardan birisi siyasi sahtekârlık yapıyordu. Görüşme tutanaklarının, varılan sonuçların devrimci kamuoyuna açılarak gerçeğin ortaya çıkmasını sağlamak bu 'tarafların' görevi idi.

İşte biz 2. sayımızda bu şekilde kısa bir tavır takınmış; Partizan'ın "cephe" girişimine karşı hangi gerekçelerle "hayır" cevabını verdiğini bir dahaki sayıda genişçe ele alacağımızı söylemiştik.

*

Hatırlanacağı gibi, HAZİRAN 1982 tarihinde Bolşevik Partizan'ın 16/6. sayısında bizim, Örgütleme Komitesi etrafında toparlanan grupların "cephe" kurma girişimlerine karşı görüşlerimiz yer aldı. Bu yazı gerçekte Mart 1982'de önce Parti içinde taslak olarak yayınlanmış; üzerinde yürütülen tartışmalardan sonra, son şekli verilerek Bolşevik Partizan'da yayınlanmıştı.

Orada biz soyut "birlik" çağrılarına karşı, "Kiminle birlik?", "Hangi amaçlar uğruna bir birlik?", "Ne şekilde kurulacak bir birlik?", "Kimınle birleşelim?", "Gidilmek istenen yer neresi olmalıdır?", "Gıdılmek ıstenen yere nasıl gidelım?" şeklinde sorular soruyor; bunlara açık cevap vermek gerektiğini belirtiyor; ve yazımızın içinde bu sorulara açık cevaplar veriyorduk. (Bkz. BP16/6, s.13-36)

Menşevikler de, Temmuz 1982 tarihini attıkları yazılarının başlığında "Ne için, kımın için, hangi temelde birlik?" kelimelerini kullanmışlar. İlk bakışta kelimeler düzeyinde de olsa aramızda soruna yaklaşımda bir birlik varmış gibi görülebilir. Ama bu yanıltıcıdır. Menşevıklerın gerekçeleri ile bizim gerekçelerimizin kaba bir karşılaştırması bile bu gerçeği göstermek için yeterlidir.

Herşeyden önce biz, "Cephecilerin" "çağrı" ve "platformlarında" yanlış olan herşeyi değil; "yanlış bulduğumuz en önemli konuları açıklamaya çalış"tık. (Bkz. BP16/6, s.22) (altı orijinalde çizili)

Bunu baştan ortaya koymamız, menşevıklerin "ayrılıklarının" ne tür ayrılıklar olduğunu gösterebilmek için gereklidir.

Biz o yazımızda, öncelikle "birlik" meselesinin bugünkü şartlarda Marksızm-Leninizm açısından ne anlama geldiği; bugünkü koşulların "birlik" sorununda Komünistlere hangi görevleri öncelikle yüklediği şeklinde sorunları ele aldık. Ve buna bağlı olarak, "cephe" belgelerını çeşitlı temel kıstaslara vurarak değerlendirdik. Bu platformun "birlik" konusunda da Komünistlerce savunulabilecek bir anlayışa sahip olmadığını ("tek görev cephedir!"); bir siyasi program olarak da, kendisine Komunıst diyenlerin platformu olamayacağını belgeledik.

"Bu belgelerin, öncelikle bir bolşevik parti inşa etme görevinden yola çıkmama yanlışının yanısıra , tutarlı bir anti-emperyalist, anti-faşist karaktere sahip olmadığını; oportünizmle mücadele konusunda Marksist-Leninist öğretiye uymadığı, tersine , tam bır oportünizm sergilediğini; eleştiri-özeleştiride Marksist-Leninist olmayan tavır, fikir ayrılıklarının üzerine yürümeme, örtbas etme, ajitasyon-propaganda özgürlüğünü tanımama; "cephe" içinde Komünistlerin emekçi yığınları, proletaryayı Komünizm ruhunda eğıtme asıl görevini engelleme, yok sayma (kendilerini açıkça "komünist" olarak nitelememe; amaçlarının "sosyalizm" olduğunu ortaya koymama) durumunda olduğunu; cuntaya karşı tutarlı bir mücadele perspektifinden yoksun olduğunu (cuntadan sonra gelecek "demokrasi"nın nıteliğinin de faşizm olduğunun konulmaması ve buna uygun hareket edilmesi; "cephe" platformunu antı-cuntacı bir özellik le belirlemeleri, antı-cuntacı gözüken CHP türünde kilere, sosyal-faşistlere kapıyı açmaları) ilkesel bir biçimde ortaya koyduk. Bunun yanısıra bunlara bağlı olarak birçok yan sorunu da işledik.

İşte bizim "cephecilere" ve onların "çağrısına" karşı yaklaşımımız böyle idı. (Bkz. BP16/6)

MENŞEVİKLER "CEPHECİLERİ" NASIL ELEŞTİRIYOR?

Menşevıkler, "4 örgütün 'antı-faşıst dırenış cephesı' koalısyonu üzerıne" başlığı altında, Örgütleme Komitesinın "platform" ve "program" (Bıldığımız kadarıyla Örgutleme Komıtesının ayrı bir "programı " yoktur. Bu "platform" içinde ayrı bir bölumdur. Örgütleme Komıtesının iki temel belgesi, "Çağrı" ve "Platform"dur) belgelerını esas aldıklarını söyluyorlar. Burada, bizım de aynı belgeleri temel aldığımızı; bu yüzden de, menşevıklerle AYNI BELGELERİ NASIL FARKLI değerlendırdiğımızin gösterılmesının; menşevıklerle aramızdaki ıdeolojik-siyasi farklılığın derınlığının görülmesi açısından gerekli ve ilginç olduğunu ekleyelim.

Menşevikler sorunu şöyle ortaya koyuyorlar:

"Ortada, bır 'devrimci demokratık halk iktıdarı' hedefı, bir devrım (halk devrımi) hedefi, bir devrim stratejısi ve proğramı; ve şüphesızki bu strateji ve proğramı uygulanmak üzere devrimi gerçekleştirmenin araçı olaracak olan bır örgütlenme vardır. Bizede, bu örgütlenmeye katılmamız çağrısı yapılmakta, bu örgütlenmeye katılıp katılmaya cağımız sorulmaktadır.

Bu soruya doğru ve doyurucu cevap verebilmek , bu konuda doğru bir tutum belirleye bilmek için her şeyden önce, esas olarak, bu platform ve proğramın ön gördüğü demokratik devrimin stratejisi ve proğramı olup olmayacağını belirtmek gerekir."

(İKK Temmuz 1982 Özel Sayı, s.2, YD baskısı)
(Türkçe hataları menşeviklere aittir —BP)

Görüldüğü gıbi, menşeviklerle biz, "birleşelim " çağrısına karşı daha ilk adımda temelde ayrılıyoruz. Menşevıklerin 'birleşelim' şeklindeki çağrıya karşı cevabının çıkış noktası, "bu platform ve proğramın öngördüğü demokratik devrimin stratejisi ve

Oportünist-Revizyonist Cepheden

programı olup olmayacağı" noktasıdır. Menşevikle - rın yola çıkış noktası olarak bunu almaları ('her şeyden önce', 'esas olarak') ne anlama gelir? Bu, eğer menşevikler Örgütleme Komitesinin platformunu esas olarak doğru bulsalardı, bugünden bu "cephe" denilen birliğin içine gireceklerdi anlamına gelir. Ya da daha açık olarak şöyle diyelim: Menşevikle - rin soruna yaklaşımları öyledir ki, bugünkü şart - larda bir "cepheye" katılmamak için, birçok nokta- da zorlama "eleştiri"ler içine girmek zorunda kalı yorlar.

Menşeviklerin "cephecıler" ile derin ideolojik ay rılıkları olduğu üzerine bağırışlarını şımdiden du yuyor gıbiyiz. Ama biraz sabır! Söylediklerimizi ıs patlamaya çalışacağız.

Menşeviklerin yola çıkış noktaları bu olmasına karşın, bizım yola çıkış noktamız bugünün esas gö- revının BOLŞEVİK PARTİ İNŞA GÖREVı olduğu idi ve ha lâ öyledir. Ve bizim açımızdan bunun mantıki sonu- cu şudur: Eğer ÖK'cıların "platformu" devrimci-de- mokratık bir ıktıdarın platformu olarak uygun ol ı saydı bile (kı bunu oportünıstlerden beklemek saç- madır, sadece varsayım olarak alıyoruz), içinde bu lunulan koşullarda bızım boyle bir "cepheye" karşı cevabımız "hayır" olurdu.

Görüldüğu gıbı, menşevıklerle "birlık" meselesin de soruna öncelıkle nereden başlanacağı konusunda temel bir ayrılığımız vardır. Menşevıkler ıçın, ko münıst partı ınşası sorunu, birlık konusunun tartı şıldığı bir yerde; öncelıkle komunıstlerin birliğı nın ele alınması ve çözüm yolları üzerınde tartı - şılması gerektığı bir yerde, "en temel birlık ... Komünıst Partısıdır"(s.1) gıbi bılınen bır deyimin tekrar edilıp geçilmesı kadar bir oneme sahip,daha fazlası değıl! Bu sorun menşevikler açısından 'esas ıtıbarıyle' 'çözülmüş'tür. Ama soruna böyle bir şe kilde yaklaşmanın menşevikler açısından korkunç dü zeyde yuksek bır kuruntu olduğunu söylemek zorunda yız. Bugün ışçı sınıfının öncü kesımını toparlama; Marksızm-Lenınızmin ılkelerini kavramış kadrolar ya ratma; ülke devrımını başarıya ulaştıracak bır çız gi oluşturma; belli bır darbede yerle bır olmaya - cak, süreklılığı garanti altına alınmış bir örgüt yaratma vb. anlamda sorunun 'esasta' çözüldüğünü dü şünen herkese (ve öncelıkle menşeviklere) şöyle du rup bır bakıldığında, görülen şu olur: Oportünist bır çızgi, bolşevık örgütsel ılkeler temelınde şe- killenmemiş olan ve sureklılığını muhafaza edemeye cek olan bir örgüt; aralarında sağlam bir ıdeolo - jik birlik olmayan; her kafadan ayrı seslerin çık- tığı 'örgüt adamları'. Belirleyici yanlar işte bun lar!

Ve böyle bir çizgi-önderler-örgüt-örgütlü kişi - ler topluluğunun, bolşevık parti ınşa görevını e- sasta çözmüş olduğunu düşünebilmek! Yanyana düşü- nulemeyecek ender şeylerden bırisi budur!

MENŞEVİKLER "CEPHECİLERİ" NEDEN ELEŞTİRİYOR?

Menşevıkler "temel çıkış noktası"nı ortaya koyduk- tan sonra, bu kez bu bakış açısından ilerlemeye baş lıyorlar. "Platform ve proğramın özellikleri neler dır?" diye soruyor ve buna doğrudan şu cevabı verı yorlar:

"Platform ve proğram; faşıst dıktatörlüğe ve ge- nel olarak faşizme karşı mücadele konusunda, bu mücadeleyi demokratik devrim ('Devrimci Demokra- tik Halk Devrımi') mücadelesine bağlamak; Faşist diktatörlüğe ve faşızme son verilmesi sorununu , onların ideolojik, siyası, ekonomik ve toplumsal kaynak ve kökenleriyle birlikte yok edılmeleri de mek olan; emperyalizm ve komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının egemenliğine son vermek, de mokratik devrim sorunuyla ele almak, böylece mev cut ve muhtemel biçimleriyle faşist diktatörlü - ğün nihai bütün olarak yenilgiye uğratma hedefle rine yönelmek bakımlarında doğru bir anlayış ve yönelime sahip fakat ne yazıkki, platform ve prog ramdakı temel sorunlara ilişkin doğruların hemen hepside bu kadar.!!"

(Menşevik yayınlarda sıkça görülen kelime ve cüm le düşüklükleri, işaretleme yanlışları-eksiklik- leri burada da orıjınal metındedir. —BN) (s.2)

Evet, "hemen hepsi de bu kadar"! Ne kadar da az!

Menşevikler, platformda olmayan bırçok özelliği var gösterdikten sonra, "cephe"ye katılmama gerek- çesi yaratabilmek için, büyük pozlar takınıyor ve 'hemen hepsi de bu kadar' diyorlar. Menşevıklerın diğer hangı 'temel sorunları', nasıl 'eksik' bul - duklarını az ılerde belgeleyeceğiz. Burada ılkönce şunu belirtmekle yetinelim: Menşevikler platformda "TEMEL SORUNLARA İLİŞKİN DOĞRULAR" olarak bunları sayıyor, platformdaki bu noktalarda platformla BİR LEŞTİKLERİNİ açıkça belirtiyorlar. Menşevikler bu- rada temel sorunlara ılişkin doğrulardan bahsettik lerine göre, menşeviklerin görüş açısından temel so runlara ılişkın yanlışların da olması ve bunların eleştırılmesi gereklıdir. Doğal olan budur.

Menşevikler Örgütleme Komitesinin belgelerinin tü müne toplam 8 noktada eleştiri getirıyorlar. Ancak bu 8 noktanın hepsi temel sorunlara ilişkin değil. Önce 4 noktada eleştiri getiriyor; geriye kalanla- rın baştakiler kadar "önemli olmayan" eleştiriler olduğunu belirtiyorlar(s.5). Yani son 4 eleştirile rinin talı olduğunu açıklıyorlar.

O halde menşevikleri ÖK'cılardan öncelikle 'ayı- ran' ilk 4 noktadaki "temel eleştirilerinin" ne ol duğuna bir bakalım.

Menşevikler birinci noktada, ÖK'cıların belgele- rine sosyal-emperyalizm konusunda eleştiri getiri yorlar. Bunların Rus sosyal emperyalizmi olgusunu kabul etmediklerini açıklıyorlar.

Burada, bir paragraf yukarıda, "emperyalizmin e- gemenliğine son vermek" şeklinde "doğru bir anla - yış ve yönelım" keşfettikten sonra, bir paragraf a şağıda, onların Rus sosyal emperyalizmini kabul et medikleri noktasında bir eleştiri getirmenin ancak menşevikler türünden olanların bir saçmalığı ve tutarsızlığı olduğunu belirtelim.

Sosyal-emperyalizm dıye bır olguyu kabul eden her kes ıçın, emperyalızm denılince bunun ıçinde Rus sosyal emperyalızmi de olmak zorundadır. Menşevik- ler ıçın de böyle olmak zorundadır.

Ama görüldüğü gıbı onlar önce ıçinden Rus sosyal emperyalızmi olgusunu çıkararak, Örgütleme Komite- sının belgelerinin "emperyalizmin egemenliğine son vermek" gibi "doğru bir anlayışı" olduğunu tespit ediyor. Ondan sonra, sıra eleştiriye gelince, ama bunlar emperyalizmden sosyal emperyalizmi de anla- mıyor diye feryat edıyor! Garip bir yaklaşım tarzı!

Hayır, Örgutleme Komitesının belgeleri "emperya- lizmin egemenliğine son vermek" konusunda doğru bir ANLAYIŞA ve de yönelıme sahip değildir. Onların bu konudakı ANLAYIŞLARI, onların tutarsız anti-emper- yalist olduklarını (eğer daha kötüsü değilseler) belgeleyen anlayışlardır. Onlar "emperyalizmin ta- hakkümune son vermek" şeklinde genel SÖZLERİ YAZAR KEN, YANLIŞ ANLAYIŞLARINI değiştirmiş olmuyorlar.

Örgütleme Komitesı belgelerine bu noktada eleşti rı; doğru ama eksık(!) görüş savundukları noktasın da değil (kı menşevıkler açıkça böyle bile demiyor lar), TUTARSIZ anti-emperyalist (eğer daha kötüsü değılse) olması gerçeğine yöneltilmelidir.

ÖK'cıların "tutarsız anti-emperyalistlikleri" (e ğer daha kötüsü değılse) yalnızca, Rus sosyal em - peryalızmı olgusunu kabul etmeme noktasında mıdır?

Menşevikler bu soruyu kesin bir biçimde olumlu ya nıtlıyorlar:

"Platform ve proğramın ABD ve bir bütün olarak Ba tı emperyalizmi, bunların uşakları ve Amerikancı faşizt diktatörlükler konusundaki duyarlılığına

Oportünist-Revizyonist Cepheden

diyecek yok"(s.2) diyorlar.

Doğrusu menşeviklerin bu derin(!)tahlıllerine de diyeçek yok!

ÖK'cıların, menşeviklerin "Batı emperyalizmi" içinde ele aldıkları ABD dışındaki diğer emperyalist güçler konusunda nasıl bir duyarlılığa sahip olduğu, pratikte de yaşanan bir olgudur. Onların platformlarında Batı Alman emperyalizminden, İngiliz , Fransız emperyalizminden, vb.; onların da birer emperyalist büyük güç olduklarından; proletarya ve halkları bunların da sömürdüğü ve ezdiğinden;emperyalizme karşı mücadelenin bunlara karşı da mücadele olmak zorunda olduğundan; bunların da güçleri oranında savaş hazırlıkları içinde yer aldıklarından tek kelime ile bahsedilmez. Düzenlediği eylemin en önemli amaçlarından birisinin, Türkiye'deki Cuntanın durumunun Avrupa Parlamentosunda görüşülmesini sağlamak; AET ülkelerinin meclislerinde bu noktada özel oturumlar yapılmasını sağlamak olarak tespit eden ve harekete geçen bu Örgütleme Komitesidir!Ve böyle bir tutarsız anti-emperyalistler güruhu; 'emperyalizmin egemenliğine son vermek istemek' konusunda "doğru"yu savunuyorlar diye tanıtılıyor! "Batı emperyalizmi" konusunda hassasiyetine diyecek yok diye alkışlanıyor!

Gerçekte bu 'alkış' ve 'övgü'nün sebebi; menşeviklerin kendi günahları yüzündendir. Menşeviklerin sırtında da, tutarsız anti-emperyalizm yükünün var olmasındandır.

ÖK'cıların Yurtdışında örgütlediği Avrupa'nın 'demokratık' burjuvazisini, yani B. Alman, İngiliz, Fransız tekelci burjuvazisinin "sosyalıst", "demokrat" etiketli sıyasetçilerini harekete geçirmeye yönelik birçok eylemine PARTİZAN da KATILMIŞTI ve katılmaktadır. Özellikle ABD dışındaki diğer batılı emperyalist güçleri "demokrat" görüp gösterme konusunda Partizan menşevikleri ile ÖK'cılar arasında ideolojık-siyasi bir ayrılık yoktur. Partızan'ın şımdı ÖK'cılara "duyarlılığına diyecek yok" nışanını takmasının sebebi budur.

Menşevikler ÖK'cılara karşı bu noktada yürüttukleri polemıkte, onlara ABD DIŞINDA Rus sosyal emperyalizmının de olduğunu anlatmaya çalışırken;kendisi bu sorunu da "Rus ayısı ve Amerikan kurdu"(s. 3) benzetmeleri ile tam da "İkı süpergüç dünya halklarının başdüşmanıdır" tezine uygun bır biçimde koyuyor. Partizan oportünistlerinin ÖK'cıları, "Batı emperyalizmi" konusunda hassas olmakla ödüllendirmesinin bir nedeninin kendi pisliğini örtmeye çalışmak olduğu açıktır.

Menşevıklerin tersine biz, "cephecılerin" platformuna, yalnızca onlar Rus sosyal emperyalizmi olgusunu kabul etmiyorlar diye değil; ama aynı zamanda onlar Batı Avrupa'daki emperyalist güçlere karşı da uzlaşmacı oldukları noktasından eleştırı getirdik. Bu platformun "TUTARSIZ ANTİ-EMPERYALİST" özelliğine işaret ettık.

İşte menşeviklerin ilk "temel eleştirisi" budur ve bu eleştirilerinin sınırı da böyledır.

Teoride "Partizan" oportünistleri, kendılerını "Rus sosyal emperyalizmi" konusunda ÖK'cılardan ayırıyor. Ama iş uygulamaya gelince bu ayrım çızgisi de yer yer ortadan kalkıyor. İşte 12 Eylül 1982' de bütün oportünıst ve revizyonist grupların birleşerek yaptığı Frankfurt yürüyüşü!

* * *

Partizan'ın ikinci "temel eleştirisı"; "cephecılerin" platformunda işçi sınıfının önderliği, işçi sınıfının kumandası üzerine hiç birşeyin söylenmemiş olması gerçeğıne ilışkindir.

Gerçekten de "cepheciler", hepsi işçi sınıfı adına hareket ettikleri halde, ortaklaşa yayınladıkları platformda "işçi sınıfı"nın önder rolünü tek kelime ile belırtmemişlerdi. Bunlar böylece, bir kez daha nasıl bir "işçi sınıfı öncülüğü savunduklarını"(!) göstermış oldular.

Evet ama, bu oportünist-revizyonist örgütlerintümü kendilerini "sosyalist", "komünıst", "işçi sınıfının öncüsü" olarak değerlendirdikleri halde, neden belgelerinde tek kelime ile bunlardan bahsetmiyorlar? Bunun açıklaması nedir?

Biz bunu şöyle açıklamıştık:

" Gerçekte, Örgütleme Komitesinin yayınladığı belgeler, ya devrimcilere, devrimci örgütlere bir çağrıdır — ama o zaman Örgütleme Komitesının 'eski ve yeni tüfekleri', kendısine devrimcıyim diyen hangi örgütün bu ifadelere karşı çıkabıleceğini açıklamalıdırlar. ...

Ya da, Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütler, yayınladıkları belgelerle, karşı-devrimci burjuvazıye çağrı yapmaktadırlar; onun ıçin 'sosyalizm', 'işçi sınıfı' gibi kelimelerden titizlikle uzak tutulmuş bir 'Çağrı' ve 'Platform' yayınlamışlardır. ...

Böylece, yapılan çağrının, CHP turunden olanlara yapılmış bir çağrı; ya da daha doğrusu, CHP ve benzerlerının destekleneceğıne dair bır taahhüt belgesi olduğu açıktır. 'Cephe'ye çağrılan güçler, ışte asıl bu amaç ıçın çağrılmaktadırlar."

(Bolşevık Partızan, 16/6, s.29/30)

Bızım açıklamamız böyle idi.

Partizan'a gelince... O ilkin, "cephecilerin" platformunda "işçi sınıfı öncülüğünün" geçmemiş olmasının nedeninin derhal, onların "kapitalist olmayan yol" tezinden kaynaklandığı derin(!) tespitini yapıyor ve "Bunun ise ünlü modern-revizyonist 'kapitalist olmayan yol' tezinden başka birşey olmadığını anlamak için fazla bir bilgi ve çabaya ihtiyaç yoktur"(s.3) diyor. Ama sözünü orada kesmiyor. "Cephecilerin" platformunda bu noktadan çıkarak genel olarak onların "kapitalist olmayan yol" tezini savunduklarını "anlamak için" biraz "bilgi ve çaba ya" ihtiyaç duymuş olacak ki, bu kez de uzunca bir "bilgi" aktarma "çabası" gösteriyor. Kruşçev'in "teorisi" hakkında bilgi veriyor; bu teorinin gelişmesini anlatıyor. (O bunu anlatırken "kapitalist olmayan yol" tezinin Kruşçev öncesinde de Marksist - Leninistler tarafından Marksist-Leninist bir özle de savunulduğu gerçeğini atlayıveriyor.)

Gerçekte Partizan eleştirisini gerekçelendirirken, "cephecileri" bu noktada özel amaçları konusunda teşhir etmemektedir. Onların "işçi sınıfı"nın öncülüğü, vb. sözlerini etmemelerinin bugün açısından özel anlamı üzerinde; bunun CHP ve benzerlerine yapılan bir çağrı, ya da bağlılık yemini anlamını taşıdığı noktasına özel ağırlık vererek açıklamamaktadır.

Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütlerin tamamı, kendi özel yayınlarında, "ışçi sınıfının öncülüğü", "sosyalizm", "komünızm" gibi konularda söz de "olumlu" tavır takınmaktadırlar. Bu açıktır. Ama Partizan "cephecilerin" cephe belgelerinde bu sözlerin olmamasının özel anlamı üzerinde yogunlaşmıyor. Bu yüzden de o, ÖK'cılar açısından "çelişmeli" görünen olguyu açıklayamıyor. Ama tam da bu önemlidir. ÖK'cıların tamamı, "kendi" yayınlarında "işçi sınıfı öncülüğü"nü, "sosyalizm"i, "komünizm"i benimsediklerini söz ile açıklıyorlar. Ama aynı örgütler, bir "cephe" kurmak ıçın çağrı yaptıklarında, bu amaçlardan tek kelime ile söz etmiyorlar. Sorun bunun nedenini açıklamaktır.

Burada öncelikle 'Çağrı'nın CHP (hatta MSP ve AP'nın belli kesımleri)'ne yönelik bır çağrı (ya da taahhüt) olduğu gerçeği vurgulanmalıdır. Somut durum da, cephe çağrısının bu noktadaki anlamı öncelikle budur!

İşte "Partizan" tam da bunu yapmıyor!

Burada bız, "cephecilerin" "komünizm", "sosyalizm" sözlerini de kullanmamış olduklarından bahsettik. Gerçekten de öyledir! İşçi sınıfının önderlı-

Oportünist-Revizyonist Cepheden

ği-kumandası sözlerinin yanısıra "sosyalizm", "komunizm" sözlerine de bu çağrıda rastlayamazsınız!

Ama duruma bakılırsa, Partizan, olmayan bu kelimelerden yalnızca "işçi sınıfı önderliği" sözlerine rastlayamamış. Çünkü o, "cephecilerin" "sosyalizm", "komünizm" hedeflerini ortaya koymamış olmalarını eleştirmiyor. Böyle birşeyden söz bile etmiyor. Eğer Partizan oportünistleri böyle amaçları "cephe" belgelerinde ARAMIŞ olsalardı, onların olmadıklarını tespit eder ve "işçi sınıfı önderliği" noktasındaki eleştirinin yanısıra bundan da bahsederlerdi. Şurası açıktır ki, Partizan oportunistleri "cephe" belgelerine, bu amaçların var olup olmadığına bakma-arama temelinde bile yaklaşmamışlardır.

Ve aslında bu sorun da Partizan açısından anlaşılabilir bir olaydır. Partizan gün geçtikçe daha çok bir şekilde, populist bir ajitasyona gömuluyor; gün geçtikçe daha çok, kendisini halk devriminin gerçekleştirilmesi amacı ile sınırlıyor. Nitekim "cephecileri" eleştiren bu somut yazı da, kendi "komunizm", "sosyalizm" hedefinden tek kelime ile bahsetmemiştir.

Ama o zaman işçi sınıfı önderliğinden neden söz edilsin? Demokratik Devrimde işçi sınıfının onderliği, devrimin durmaksızın sosyalist devrime ilerletilmesi; sosyalizme ve komünizme yönelme için gereklidir. Partizan işçi sınıfı önderliğinden bahsedilmemesinden rahatsız olup eleştiriyor; ama sosyalizm, komünizmden söz edilmemesi onu nedense rahatsız etmiyor. Böylece aslında ilk "ilkesel" eleştirinin de içi boş olduğu ortaya çıkıyor.

Lenin bize, bu soruna başka türlü yaklaşmak gerektiğini öğretiyor. Komünistlerin öncelikle ve süreklı olarak sosyalizm(Komünizm) amacı uğruna propaganda yürutmelerini; demokratik devrime bu amaca ulaşmak için yolu düzlemek bakımından ihtiyaç duyduklarını ve bu devrime bu yüzden onderlik etme görevi olduğunu öğretiyor. Şöyle diyor:

"... İşçiler bilmelidirler ki, gericiliğin bu temel direkleri yıkılmadıkça burjuvaziye karşı başarılı bir savaşım vermeleri kesinlikle olanaksız olacaktır, çünkü bunlar var oldukça, desteği işçi sınıfının başarısı için esas koşul olan Rus kır proletaryası, mağdur ve yılgın olmaktan kurtulamayacak, zekice ve süreklı bir protesto ve savaşım değil, yalnızca kasvetli bir umutsuzluk gosterebilecektir. İşte bunun içindir ki, radikal demokrasiyle yanyana mutlakiyete, gerici toplumsal tabaka ve kurumlara karşı savaşmak, işçi sınıfının doğrudan görevidir — sosyal-demokratlar bütün bu kurumlarla savaşımın yalnızca burjuvaziye karşı savaşımı kolaylaştırmakta bir araç sıfatıyla gereklı olduğunu, işçinin genel demokratik istemlerin gerçekleştirilmesine, yalnızca çalışan halkın baş düşmanına karşı nitelığı gereği salt demokratık olan bir kuruma karşı, Rusya'da demokrasiyi feda etmeye ve işçileri ezmek, işçi sınıfı hareketinin doğuşunu daha çok engellemek uzere gericilerle ittifaka girmeye özellikle eğilimli olan sermayeye(açL) karşı zafere giden yolu açmak için gereksinme duyduğunu, işçilere anlatmayı bir an için elden bırakmaksızın, yukarıdaki görevi de işçilere anlatmalıdırlar."

(Lenin, "Halkın Dostları...", Sol yayınları, s. 190) (aoç)

Lenin'in bu sözleri, bolşeviklerin asıl tarihi görevlerine işaret eden; günümüzün menşevik "halkçı" propagandasına darbe vuran sözlerdir.

İşte menşeviklerin ikinci "temel eleştirisi"; bu eleştirinin sınırı, anlamı böyledir.

* * *

Partizan oportünistleri, üçüncü "temel eleştiri" olarak şunları söylüyorlar:

"3- Platform ve proğram, demokratik devrimden proletaryanın önderliği sorununda olduğu gibi, demokratik devrimde köylülüğün devrimci rolü ve işçi-koylü ittifakının önemi ve vazgeçilmezliği konusunda da sessizdir.
(...)
Öngörülen devrimde proletaryanın kendi özel(önder) rolünü, köylülük, proletaryanın önderliğinde ve onun müttefiki olarak, özel devrimci rolünu oynayamayacağına göre, geriye kala kala bunların öngörülen 'devrime', ilerici, 'devrimci' küçük burjuvazi ve burjuvazi önderliğinde katılması kalıyorki, böylece bu noktadan ilerlediğimizde yine ünlü 'kapitalist olmayan yol' teziyle karşılaşıyoruz." (s.4)

Görüldüğü gibi, Partizan oportünistleri için "kapitalist olmayan yol" tezi sihirli anahtar! Herşeyi onunla açıkladıklarını sanıyorlar!

Gerçekten de "cephecilerin" platformu, "işçi-köylü ittifakının önemi ve vazgeçilmezliği" şeklinde cümleleri içermemektedir. Bu bir olgudur.

İşçi-köylü ittifakı sorunu Türkiye'nin durumu açısından özel öneme sahiptir. Bu açıktır. Fakat burada asıl sorun şudur: Bugün Türkiye'de kendisine "Marksist-Leninist" diyenlerin eleştirmesi gereken ASIL hedef hangisi olmalıdır? Açıktır ki bu, bugünün Türkiye'sinde, öncelikle işçi sınıfının önder rolünün, öncü rolünün unutturulmasına-kararlılmasına karşı bir mücadele olmak zorundadır. Türkiye'de bir bakıma populist propaganda geniş bir biçimde yürütülmüş; bu devrimci yığınların işçi sınıfının gerçek rolünü görme ve kavramalarını belli bir şekilde engellemiştir. Ve halâ, öncelikle bu engel kaldırılabılmış değildir. Biz Komünistler olarak, kesin bir biçimde, işçi-köylü ittifakının önemini unutmadan ve onu vurgulayarak, işçi sınıfının devrimde gerçek rolünün propagandasının bütun gücümüz le yapılmasından yanayız.

Bu konuda biz soruna Lenin'in yaklaştığı gibi yaklaşmak istiyoruz. Ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu; ele aldığımız iki belgenin; Cephecilerin "platformu" ve onu eleştiren Partizan belgesinin (İKK ÖS) "sosyalizm"den, "komünizm"den, "işçi sınıfının asıl amaçlarından" tek kelime ile bahsetmemiş olmakla ispatlanmış olduğunu da ekliyoruz.

Burada bir sorun üzerinde daha duralım. Partizancılar "cephecileri" eleştırırlerken, "köylulük" konusu uzerinde berrak bir açıklık ortaya koyamıyorlar. Bunlar sözde "Troçkizm tehlikesi"ne karşı olma ve gittikçe daha çok populist bir özellik gostermelerinin sonucu olarak, "köylülüğü" adeta tek bir bütün görme-gösterme ve ululaştırma sonucuna ulaşıyorlar.

Köylüluk ayrı; küçük burjuvazi ayrı! Koylülüğun oynayacağı rol ayrı; milli burjuvazinin, diğer anti-faşist güçlerin rolü ayrı! Menşevikler sorunu böyle koyuyorlar. (Bkz. yukarıdaki alıntı, s.4).

Sorunu böyle koymak ve durmak, Partizan'ın gittikçe daha çok bir biçimde sağ oportünizme battığının göstergesidir.

Köylülüğün bir bütün olduğu, aralarında toprak ağalarının dışında temel bir ayırımın olmadığı çağ geride kalmıştır. Artık köylülük -olgu olarak- parçalanmış olan ve sürekli olarak da parçalanması devem eden bir topluluktur. Köylülük, Leninist sınıf tanımına uygun olarak konuşursak, kır proletaryası ile kır burjuvazisine; kır küçük burjuvazisine; kır orta burjuvazısine, vb. çoktan ayrılmıştır ve halâ ayrışmaktadır.

Ve yalnızca "işçi-köylü" ittifakının öneminden söz etmek; aynı zamanda işçi sınıfının özel rolünü vurgulamamak; "köylülüğün" parçalandığını ortaya koymamak ve ittifakın temelinin emekçi sınıflar arası ittifak olması gerektiğini belirtmemek; Leninizmin alanını terketmektir.

Partizancılar daha ilerde bir başka bağıntıda 'kapitalizmin gelişmesinden', 'kapitalizmin Kürdistan daki son yıllardaki (ve geçmiş yıllara oranla daha hızlı olan) gelişmesi'nden bahseden "yeni" ve ilginç beyanlarıyla da sorunu doğru koymuş olmuyorlar.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

İşte onların üçüncü "temel eleştirileri" ve eleştirinin anlamı da böyledir.

* * *

Partizan oportünistleri dördüncü "temel nokta" olarak yine "kapitalist olmayan yol" tezine bağlayarak "ordu" konusunda eleştiri getiriyor:

> "4-'Kapitalist olmayan yol' modern revizyonist stratejisinin benimsendiği, kendisini, burjuva ordu konusundaki anlayışından da açığa vurmaktadır." (s.4)

Bunları söyledikten sonra, "cephecilerin" türünden bir platformun "burjuva orduyu da" parçalayıp yok edeceğini belirtmesinin gerekli olduğunu belirtiyor.(.)

Gerçekten de "cephecilerin" belgelerinde, Partizan'ın konmasını istediği türden açık ifadeler yoktur (ki bizce de bu sorunun mümkün olduğunca açık konması talebi doğrudur). Ama eğer Partizan, cepheye katılmak için bu sorunu "temel" bir gerekçe olarak "cephecilere" götürüyorsa, "cephecilerin" bunu açıkça belgelerinde koyabilme ihtimalinin somut olarak var olduğunu (en azından Örgütleme Komitesi içindekilerden bazıları açısından kesin olarak) şimdiden belirtmeliyiz.

Partizancılar önce bu noktada talep getirip;buna karşı takınılacak tavrı öğrenmeden, "derin" eleştirilere girişiyor. Önce M.Belli ve H.Kıvılcımlı kesimlerine ilişkin şu değerlendirmeyi yapıyor:

> "Ortaklardan M.Belli ile H.Kıvılcımlı'nın takipçisi TEP, SVP "Kapitalist olmayan yol" stratejisinin bu yolla gerçekleştiriliş biçimine ilişkin umut ve özlem hala sönmemiş olmadığından (Herhalde "sönmemiş olduğundan" olacak —BN) platform ve proğramda askeri darbe yolu da açık bırakılmıştır." (s.4)

Ondan sonra da "ortaklardan" diğerlerine geçiyor; zaten programda "direniş birliklerinden" sözedildiğini belirtiyor ve bunun kapitalist olmayan yol'la ilişkisini göstermeye çabalıyor.

Bu noktada önemli olan, Partizan'ın bu noktadaki talebinin, lafta da olsa; "cephecilerin" en azından bir bölümü tarafından kabul edilebilir bir talep olmasıdır. "Cephe"ciler bunu kabul etseler bile bizim açımızdan pek birşey değişmez. Ama görünen odur ki Partizan için değişecektir.

Partizan bu dört "temel" eleştiriye dayanarak ve bu dört eleştirinin sonunda (tali eleştirilere geçmeden) "cepheye" katılmayacağını ilan ediyor.

(.) Menşevikler Türkiye'deki orduyu "burjuva ordu" olarak tanıtıyorlar. Menşevikler bir yandan, Türkiye'de nakim üretim ilişkilerinin "yarı-feodal" olduğunu ileri sürerler; öte yandan feodalizmin "artıklarının" egemenliğini sürdürdüğünü ilan ettikleri ülkenin ordusunu "burjuva ordu" olarak tanıtırlar. Menşevikler kadar tutarsız bir başka siyaset az bulunur.

"Burjuva ordu" kavramına biz, yukarıdaki noktalardan değil ama (onları menşevik tutarsızlığı göstermek için belirttik); ordunun gerçek özelliğinin bu olmaması yüzünden, siyasi olarak karşı çıkmak gerektiğini düşünüyoruz.

Türkiye'deki ordu içindeki ilişkiler, gerçek anlamda burjuva ilişkiler değildir. Bu ilişkileri belirleyen; dayak, küfür, vb. gibi şeylerdir. Faşist yapı, feodal ilişkilerin bir özelliğini halâ egemen unsur olarak alıp kullanmaktadır.

Bu ordu sömürücü sınıfların çıkarlarını savunma, vb. anlamda "burjuva ordu" olarak da nitelenebilir. Ancak yukarıdaki özelliği unutulmamalıdır.

MENŞEVİKLER "CEPHEYE" KATILMAYI NEDEN REDDEDİYOR?

Yazıda, açık bir biçimde, ilk dört "temel" eleştiriden sonra, katılmama açıklaması yapılıyor. Geriye kalan eleştiriler hakkında şöyle deniliyor:

> "Platform ve proğramda yukarıdakiler kadar önemli olmamakla birlikte eleştirilmesi gerekli olan, katılmadığımız, yanlış bulduğumuz başka görüş ve değerlendirmeler de vardır." (s.5)

Partizan eleştirilerini bu şekilde ayırıyor.(Biz sorunun, kendisinin diğerlerine göre tali olarak tanıttığı eleştiriler arasında kaybolmasını önlemek için, "tali" eleştiriler üzerinde özel olarak durmayacağız.)

Menşevikler "kesinlikle ve tereddütsüz red" cevaplarını şöyle açıklıyorlar:

> "Partimiz, sonucu ülkemiz ve halkımız için kesinlikle hüsran olacak böyle bir 'kurtuluş' anlayışına ve bu anlayışın sahibi 'Cephe'ye katılmayı red eder.
>
> Bu açıdan incelendiğinde görülecektir ki, bu platform ve proğram kesinlikle Türkiye proletaryasının öngördüğü nitelikteki bir "devrimci, demokratik halk devrimi" (Demokratik Halk Devrimi) nin stratejisi ve proğramı olamaz. Bu nedenle de bizim Partı olarak, yukarıdaki çağrıya cevabımız kesinlikle ve tereddütsüz hayır olacaktır." (s.4/5)

Menşeviklerin bu gerekçelerinin "nasıl" gerekçeler olduğunu iyice inceleyebilmek için, ilk başta söylediklerini yeniden ele almamız gerekecektir.

Onlar önce yola, "cephecilerin" belgelerinin demokratik devrimin stratejisi ve programı olup olamayacağı noktasından çıkmak gerektiğini söylüyordu. Ve doğal olarak, belgede bu temel soruya cevap arıyordu.

Ve ondan sonra kaba bir genel değerlendirme yapıyor; "platform ve proğramın" birçok temel konuda "doğru bir anlayış ve yönelime sahip" olduğunu tespit ediyordu. Ve sanki, sıraladıkları şeyler çok küçük, önemsiz şeylermiş gibi, "fakat, hepsi de bu kadar" diye küçümseyici bir ifade kullanıyorlardı. (Bkz. s.2'den yapılan alıntı)

Ve menşeviklerin bu sözlerinden çıkan anlam şuydu: Platformda "temel sorunlara ilişkin doğruların" yanısıra, "temel sorunlara" ilişkin yanlışlar da vardır!

Daha sonra onlar, dört noktada eleştiri getirip, "cepheye" katılma çağrısına tavır takındıklarına göre; ve diğer eleştirilerinin ilk eleştirilere göre tali olduğunu açıkladıklarına ve "hayır" cevabını bu tali eleştirilere doğrudan bağımlı kılmadıklarına göre, dört noktada getirdikleri eleştiri, platformda gördükleri "temel sorunlara ilişkin yanlışlar"dan başka birşey değildir.

Fakat menşevikler "temel" noktalar üzerinde durdukları halde; esas-öz hakkında birşey söylemiyorlardı. Girişteki tavırlarında belirli temel noktalarda "doğru bir anlayış ve yönelim"den sözediyorlardı.

Dört "temel" eleştiriyi getirdikten sonra,bu kez, belgenin esasına-özüne karşı tavır aldılar. Öyleyse buradan, getirdikleri bu "dört temel" eleştirinin, belgenin özünü-esasını belirlediği sonucu çıkar. Çıkmak zorundadır. Ve burada menşevikler yakayı ele veriyorlar!

Getirdikleri "dört temel" eleştiri, platformun niteliğini belirliyormuş! Bu yalnızca bir kuruntu değil; ama aynı zamanda menşeviklerin "cephecilerle" ideolojik birliklerinin hangi derecede olduğunu gösteren ispatlı bir olgudur.

Menşeviklerin dört temel eleştirileri, kendi görüş açılarından şunlardı:

Birincisi: Platformun ve programın ABD ve bütün olarak Batı emperyalizmi karşısında duyarlı(!) olmasına karşılık, Rus sosyal emperyalizmi konusunda sakatlanmış olması

Oportünist-Revizyonist Cepheden

(Açıktır ki bu önemli bir sorundur. Ama Partizan ın anlayışına göre bunun aslında, bugünkü şartlarda tayin edici bir özelliği olmasa gerektir. Çünkü o hem sözümona düşmanlar arası çelişmelerden yararlanma konusunda çok hassastır ve düşmanlardan da— eğer birisine karşı diğerinden de adamları alarak mücadele edilecekse bu kaçınılmazdır— yararlanmanın başka yolu yoktur. Örneğin, Partizan'ın bakış açısından, sosyal-emperyalizmi platforma koymamış olmak çok büyük bir problem değildir. Son dönemdeki pratikleri kesinlikle bunu göstermektedir. Örneğin sosyal-emperyalizm sorununda fazla "diretmeme" temelinde cephecilerle ittifaklar; örneğin T'K'P'cilerle görüşmeler ve bunun daha bugünden de olabileceği yönünde propagandalar; sosyal-faşistlerle ve diğer revizyonistlerle, sosyal-emperyalizmden vb. bahsetmeyen birçok ortak bildiriler, ve en sonunda sosyal emperyalizmin doğrudan uşakları ile girişilen eylem birliği, söylediğimiz bu şeyin bir iftira olmadığını belgeleyen olgulardır. Ve eğer bir ortak bildiri sosyal-emperyalizmden bahsetmediği halde Partizancılar tarafından "esas"ta savunuluyor - sa; aynı anlayışla bir platform neden sosyal-emperyalizm olmadığı için "esas"ta yanlış bulunmuş olsun? Partizancıların tutarsızlığı ve aynı zamanda "cephecilerle" ideolojik birliği de ortadadır.)

İkincisi: İşçi sınıfının devrimde kumandasından bahsedilmemesi ve bunun "kapitalist olmayan yol" modern revizyonist tezi olması

(Başta da gösterdiğimiz gibi, Partizan'ın buradaki eleştirisi aslında dar bir noktayı, yalnızca işçi sınıfının öncülüğünün konulmamış olmasını hedef alan; bunun yanısıra "sosyalizm", "komünizm"he definden bahsedilmemiş olması noktasında anlaşan bir tavırdır. Ayrıca "cephecilerin" bu tutumunun— günluk propagandada işçi sınıfı onculuğünden bahis ettikleri halde cephe belgesinde bahsetmeme tutumu — neden boyle olduğu konusunda da doğrudan soruna cevap vermeyen; günun asıl önemli sorununu gözlerden gizleyen bir tavırdır. Biz şimdiden söyleyelim: Partizancılar, "işçi sınıfı öncüluğu" gibi ifadeleri, cephe belgelerine doğrudan geçirtemeyebilirlerdi. Ama eğer asıl hedefleri "kapitalist yol" ise, "Kahrolsun 'kapitalist olmayan yol'" sloganını geçirtme imalleri vardır. Ayrıca şunu da belirtelim: "Taktik uzmanı" pozlarda çıkan Partizan şunu bilir ki, belli şartlarda işçi sınıfı, sosyalizm, komünizm sözleri bir ortak platforma giremeyebilir. Ama bundan dolayı o belgenin " esasının " yanlış olduğu sonucu çıkmaz.)

Üçüncüsü: İşçi-köylü ittifakının önemi ve vazgeçilmezliginden bahsedilmemesi

(Menşevikler bunun da sebebinin "kapitalist olmayan yol" olduğunu tespit ediyorlar. Fakat o bir tarafa, böyle bir ittifak sorunu "cephe" belgesinde yok diye, o belgenin "esasta" yanlış olduğu sonucunu ancak menşevikler gibi başka temel gerekçe bulamayanlar ilan ederler. Ayrıca böyle bir formülasyonu"cephecilerin" belgelerine koymalarının önünde herhangi bir engel de yoktur.)

Dördüncüsü: Demokratik devrimin burjuva orduyu da parçalayıp, yok edeceğinin ve böylece başarıya ulaşacağının belirtilmemesi

(Menşevikler bunun da doğrudan sebebinin "kapitalist olmayan yol" olduğunu tespit ediyorlar.
Şurası açıktır ki, bir platformda ordu konusunda böyle bir açık tavır gereklidir ve olumludur. Ama bu şekilde açık tavırlar yok diye, platformun "esasta" yanlış olduğu sonucunu ancak menşevikler gibi platformu eleştirmede gerekçe bulma sıkıntısı çekenler ilan edebilir. Cephenin platformu, ordu konusunda açıkça böyle dememektedir. Ama buna karşılık belgelerde; "halklarımızın" örgütlenmesi, "askeri-faşist yönetimi" (Bu ordudan bağımsız mıdır? —BN) "devrimle yıkmak" gibi birçok ifade vardır.)

Görüldüğü gibi, ne tek başına, ve ne de toplu bir biçimde bu gerekçeler, Partizan'ın görüş açısından, "cephecilerin" platformunun esasta yanlış ilan edilmesi sonucunu normal olarak doğurmamaktadır. Ama Partizan incelediğimiz bu gerekçelerden yola çıkarak ve bunların sonucunda keskin bir "hayır" cevabı atıyor. Bu Partizancıların tutarsızlıklarının ; "cephecilerle" ideolojik yakınlıklarını gizleme oyununun; sahte eleştiriler üretme çabalarının bir sonucudur.

MENŞEVİKLER "KESİNLİKLE VE TEREDDÜTSÜZ HAYIR" CEVABINI NASIL VERİYOR?

Partizancılar, cepheye katılma çağrısına verdikleri cevabı "katılmıyoruz" gibi mütevazı bir cevapla değil; "kesinlikle ve tereddütsüz hayır" gibi keskin bir cevapla bitiriyorlar. Acaba buna neden ihtiyaç duyuyorlar?

Açıktır ki bunun bir açıklaması olmak gereklidir. Menşevikler bu yüzden yazılarının sonuna bir "açıklama" ekliyorlar:

" AÇIKLAMA

Haziran Başında Avrupa'da dağıtılan bir bildiriyle "Antı-faşist Birleşik Direniş Cephesinin " kurulduğu kamuoyuna duyurulmuştur. Yayınlanan bir bildiride Partimiz TKP/ML'nin Cephe platformunu onayladığı ve Cephe içerisinde yer aldığı belirtilmektedir. Bu doğru değildir. Çünkü Partimiz hiç bir yazısında böyle bir tavır takınılmamış ve Partımız temsilcileri böyle bir açıklama yapmamışlardır. Aksine çeşitli görüşme ve toplantılarda P.MK'mizin bize ulaştırılan sözkonusu belgeleri incelediğini, bu konuda Partimiz tavrını yazılı olarak bildireceği çeşitli defalar belirtilmiştir.

TKP/ML 2. Merkez Komitesi, 3. toplantısında ilgili belgeleri inceleyerek tavrını belirledi."Cephe" belgeleri kamuoyuna açıldığı için bu tavrı , çeşitli millıyetlerden işçilerin, emekçilerin, devrimci ve demokratların bilgisine sunuyoruz.

TEMMUZ 1982"

(s.6)

Partizancılar hiçbir yazıda tavır takınmadıklarını; temsilcilerinin böyle bir açıklama yapmamış olduğunu "açıklıyor"lar! Gerçekten de biz Partizan'ın "katılıyoruz" biçiminde bir yazılı açıklamasını okumadık, bılmiyoruz. Cephecilerle yapılan görüşmelerde ne söyledikleri de bizim bilgimiz dahilinde değildir.

Ancak bız, varolan şartlarda taraflardan birisinin açık bir biçimde devrimci kitleleri aldatmaya çalıştığını görüyoruz. Bunun açığa çıkarılması talebimizi geçen sayımızda belirtmiştik. Burada tekrarlamaktan öte birşey söylemeyi gereksiz buluyoruz.

Ama bizim bildiğimiz başka şeyler de vardır. Ve bizim bıldiğimizi devrimci mücadele içinde olan herkes de bilmektedir.

Örneğin Partizancılar 1.10.1981 tarihinde "Halk saflarında gördüğümüz Siyasi Teşkilatların Yönetim Kademelerine" başlıklı bir mektup göndermiş ve eylem birliği çağrısında bulunmuşlardır.

Örneğin ÖK'cıların "cephe" çalışmalarına uzun bir süre katılmışlardır.

Örneğin bu süre zarfında Cephe'nin yurtdışı kanadı olan Bir-Kom ile ortak bildiriler çıkarmış; ortak merkezi eylemler gerçekleştirmişlerdir.

Örneğin en azından yurtdışındaki taraftarları arasında, bu süre zarfında "cephe" birliğine katılma; ve "onların mınderinde güreşme" propagandası belli bir şekilde yapılmış; açık bir tavır takınılmamıştır.

En sonunda sosyal-faşistlerle birlikte ortak çağrılar yapılıp; 11 Eylül'de "birlikte" yürünmüştür, vs.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

Bu ve sayılabilecek başka olgulardan sonra "kesinlikle ve tereddütsüz hayır"ın anlamı daha iyi anlaşılabilir.

Hele hele "kesinlikle ve tereddütsüz hayır"ın "temel gerekçeleri"(!) olarak sunulan incelediğimiz bu dört gerekçeden sonra, okuyucuların bu "keskin" sözlerin anlamını daha ıyi anlayacaklarına, ve anlamış olduklarına inanıyoruz.

İşte menşeviklerin "kesinlikle ve tereddütsüz hayır"larının anlamı budur!

MENŞEVİKLER NASIL ÖZELEŞTİRİ YAPAR?

Menşevik MK fraksıyonu çeşitli devrımcı örgütlerle arasındakı birlik ilişkileri üzerine MK imzalı ıki belge çıkardı. Bunlardan birincisi, "Halk safların da gördüğümüz Siyasi Teşkilatların Yönetım Kademelerine!" (Bkz. Menşeviklerin "Komünist"i, S.9, 1. 10.1981 tarihli mektup) başlıklı yazıdır. İkincisi de şu anda incelediğimiz Temmuz 1982 tarihli açıklamadır.

Birinci belgenin menşevik MK fraksiyonunun ilk toplantısında sonuçlandırıldığı açıklanmıştı.

İkinci belgenin ise 3. toplantıda kararlaştırıldığı açıklanıyor.

İlk belgede menşevikler keskin pozlarda, "silahlı mücadele" üzerine sözler ediyorlar; "silahlı direnişin örgütlenmesi ve yönetilmesinin" en acil talep olduğunu (s.4) belirtiyorlar. Orada, diğer devrimci örgütlere düzenli bir eylem birliği öneriliyor; eylem birliginin temeli hakkında ise, açık bir biçimde şunlar söyleniyordu:

> "Bu durumda halk örgütlerinin önünde sadece ikı yol kalıyor: ya birleşip ... faşizme karşı mılıtanca savaşacaklar, ya da faşizm devrime ve devrimci teşkilatlara ağır kayıplar verdirecektır. Mevcut koşullarda faşizme karşı eylem birliğini reddeden herhangi bır teşkilat, en başta temsilcisi olduğu sınıf, sa da tabanı olmak üzere halka ihanet etmiş olacaktır. Bu durum kendı varlık nedenlerinin de yok olması demektir. Partimız bu inançla tüm halk sınıf ve tabakalarını temeli silahlı mücadele olmak üzere faşizme karşı çeşitlı mücadele hatlarında örgütlemeye ve devrimcı teşkilatlar arasında mümkün olan her türlü eylembirliklerının gerçekleştirilmesi için gerekli bütün çabaları göstermeye kararlıdır." (s.7) (abç)

Daha ilerde, "asgari müşterek" olarak teklif ettikleri noktalar arasında birinci olarak şöyle diyorlardı:

> "1- Karşı-devrimin topyekün sılahlı saldırısı karşısında silahlı mücadeleyı yükseltip-yükseltme - mek, Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesinin kadelerini tayin edecektir. Cunta karşısında mılitan ve sılahlı direnme çizgisi izlenmesi zorunludur." (s.15)

Hatırlanacağı gibi, bu dönem menşeviklerin "silahlı mucadele biçimi esastır" tespitini yaptıkları; "Bugün silahlı mücadelenin tek geçerli bıçımi gerilla savaşıdır"(s.12) dedikleri dönemdi. Bu oportünistler o sıralar, devrimci örgütlere, "temelını sılahlı mücadele"nin oluşturacağı eylem birliği öneriyorlardı.

Temmuz 1982'de yazdıkları yazıda ise tam bir oportünist yüzsüzlüğü içinde ağız değiştırıyor ve hiç bir başka özeleştirici bir açıklama yapma gereğini duymadan şunu söylüyorlar:

> "TKP/ML (Menşevik MK fraksiyonunu kastediyorlar—BN); tüm devrimci örgütleri, devrimcileri emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşist komprador patron ağa devletine; askeri faşist cuntaya karşı güçlerini birleştirmeye, Ajitasyon-Propaganda serbestliği temelinde eylem birlikleri oluşturma ya davet eder." (s.6)

Menşevikler I. toplantıdan III. toplantıya kadar böyle bariz bir tornistan gerçekleştiriyor; eylem birlığının "temeli"ni orada öyle, burada böyle koyuyorlar!

Bu yazılarında ayrıca hiçbir yerde "silahlı mücadele" kelimelerinden bıle bahsetmiyor; "cephecilere" bu noktada ne bir öneri, ne de eleştiri getiriyorlar.

Ve böylece bunlar, devrimci yığınlara karşı en küçük bir sorumluluk duymadıklarını; Marksizm-Leninizmin en temel taleplerinden birisi olan Özeleştiri talebini çoktan ayaklar altına almış olduklarını; iflah olmaz oportünistler olduklarını bir kez daha belgelemiş oluyorlar.

*

O halde sonuç şudur:

Menşeviklerin Merkez Komitesinin, "cepheye" katılma çağrısına karşı verdiği cevap (bu cevabın ıçindeki önemli ve daha az önemli bir dizi yanlışın sapmanın var olmasından ayrı olarak — Bunları konumuzu dağıtmaması için ele almadık bile—BN) bir kez daha şunları açıkça ortaya koymuştur:

Menşevikler, "cepheye" çağırıcılar ile belli bir ideolojik birlik içindedirler. Onların bir dizi temel yanlışını —günümüz açısından özellikle aktüel olan yanlışını— doğru olarak kabul etmektedir. Ancak dört "temel" (hem de ne temel!!!) yanlış "bulmaktadır".

Menşevıkler ıdeolojık birliğe sahip olduğu örgütler ile pratıkte yanyana gelmekten kurtulmak için, gerçekte birçok "temelsız" eleştıriler getırmekte; laf boğuntusu arasında, sözumona derin ideolojık ayırımların varlığını ispatlamaya kalkışmaktadır.

Menşevikler bır yıl içınde bir uçtan diğerine gıden degerlendirmeleri hakkında taraftarlarına, devrimci yığınlara özeleştirel bir açıklama bu noktada da yapmamakta; oportünizm batağına iyice gırdığını bır kez daha belgelemektedir.

Menşevikler bütün bu yönleriyle, Marksizm-Leninizmi savunmadıklarını kesin bir biçimde bir kez daha belgelediler!

İKK'NIN MARKSİST EKONOMİ BİLİMİNE "KATKISI"

****

İKK'nın menşevık yazarları, İKK S.45'de —Kasım 82 tarihli— Asil Çelik firmasının (Koç grubunun) iflasının nasıl olduğunu değerlendirmekte; bu değerlendırmeyi yaparken Marksist Ekonomiye "katkılarda!" bulunmaktadırlar.

İKK'nın menşevik yazarları, yazılarının girişinde, daha bu firmanın temeli atılırken iflas edeceğini "Ekonomiyi (Marksist Ekonomi olması gerek —BN) kavrayan bir insanın" söyleyebileceğini yazmakta, daha sonra ise bu firmanın nasıl kurulduğuna dair somut rakamlar vermekte ve bu firmanın ortaklarının kimler olduğunu, ortaklarının hısselerinin mıktarını yazmaktadır. —Bizim bu somut bilgilerin doğruluğu/yanlışlığı konusunda kesin bilgimiz yok. Zaten tartıştığımız bağıntıda bu önemli de değil.— Yine Asil Çelik firmasının ıflasın eşiğine geldikten sonra bu firmaya devletin müdahalesi konusunda hakim sınıfların çeşitli kliklerinın bunu nasıl değerlendirdikleri anlatılıyor ve "Elbette bu iki görüş de (hakim sınıf kliklerinin) olayın gerçek niteliğini gizlemektedir" tespiti

Oportünist-Revizyonist Cepheden

yapılıyor. Bu tespitten sonra Asil Çelik firmasının bu hale gelmesinin arkasında yatan şöyle tespit edilıyor: "... çunkü olayın arkasında Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı ve emperyalizme göbeğinden bağımlılığı yatmaktadır." (Ne derin tahlil! Türkiye'de iflasın eşiğine gelmemiş firmaların durumlarını nasıl açıklayacak dersiniz bizim derin "Marksıst ekonomi" yazarımız?!?) Yazarımız devam edıyor: "Emperyalizm doğası gereği daha çok somürebılmek ıçın bağımlılığı altında olan ülkelerin sanayileşmesini elinden geldığınce engeller. (Sıkı durun, Marksist Ekonomiye "katkı" geliyor!) Çünkü makinalaşma, artı-değer ve kârın düşmesine neden olmaktadır. Artı değerı ve kârı yaratan, değişen sermaye yanı emek olduğu ıçın (Yazarımıza göre değişen sermaye eşittir emek. Sorunu hiç bir Marksist bu şekılde koymaz. Yazarımız herhalde bununla meta halıne gelmiş olan ışgücüne ödenen ücretı kasdetmektedır.) değışen sermaye, değışmeyen sermayeye (makıne, teçhızat, hammaddesi vs.) nazaran ne kadar yüksek olursa, kar oranı o kadar yüksek olmaktadır. (Dikkat edilsin, yukarıda artı değerın ve kârın, makinalaşma arttıkça duşeceği tespitı yapılmıştı. Yazarımız bu tespıtini unutarak, şimdi de kâr/artı değer oranının azalacağı tespıtini yapıyor!) İşte emperyalıstlerin ıçıne düştüğü bunalımın asıl kaynağı burada yatmaktadır. Çünkü o, makinalaştıkça insan emeğine olan ihtıyacı azalmakta ve böylece elde edilen artı-değer oranı düşmektedir." (İKK S.45, s.3)

Şımdi "Marksist Ekonomiyi kavramış yazarımız"ın dedıklerını tahlil etmeye çalışalım.

1. Asıl Çelik firmasının iflasın eşığine gelmesinin nedeni Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı

Soruna Marksist-Leninistler bu şekılde yaklaşmazlar. Sorunu bu şekilde "açıklama" gerçekte hiçbirşeyi açıklamamadır. Marksist-Leninistler herhangi bir ekonomık olayı somut olarak incelerler. Burada Lenin ile "Halkın Dostları"nın tartışmasını anımsatmakta yarar var.

Lenin; "Halkın Dostları"nın Marksıstlere karşı sorduğu"Rusyanın kapitalist gelişme aşamasından geçmesi zorunlu mudur?" şeklindeki soruya Marksıstlerin cevap vermeyeceğini belirtir. Ve şunları söyler:

"'Rusya'nın kapitalıst gelişme aşamasından geçmesi zorunlu mudur?' Öyleyse sorun hıç de Marksist bır bıçimde ortaya konulmamış, fakat bu 'zorunluluğun' ölçutunü hükümet politıkasında, ya da 'toplumun' faalıyetlerinde veya 'insan türü ıçın geçerlı' bir toplum idealinde vb. saçmalıklarda gören bizım farklı yerlı düşünürlerımizin subjektıf yöntemlerine uygun düşmüştür. Oyleyse, somut şemalara ınanan bir insanın böyle bir soruya nasıl cevap vermesi gerektığini sormakta haklıyız. Divalektik sürecin kesinlığından, Marks'ın teorisinin felsefeyle ilgılı genel öneminden, her ülkenin bu aşamadan... geçmesinin kaçınılmazlığından vb., vb. söz edecektir.

Plehanov bunu nasıl cevaplandırmıştır?

Tek yolla, bır Marksistin cevap verebileceği gibi.

Bu zorunluluk sorununu ancak sübjektif düşünenleri ilgilendirebılecek boş bir sorun olarak tamamen bır kenara atmış ve yalnızca gerçek toplumsal ve ekonomık ılişkileri ve bunların gerçek evrimini ele almıştır. Bu nedenle de, yanlış sorulmuş soruya doğrudan doğruya cevap vermemiş, bunun yerine: 'Rusya kapitalist yola girmiştir' dıye karşılık vermiştir."
(Lenın, TE, c.1, s.188-189, Ülke Yayınları)

Görüldüğü gıbi Lenin toplumsal ve ekonomik olayların somut incelenmesinden yanadır. İKK'nın menşevik yazarları ıse olayların "genel evrımını" tartışacak yerde, sorunu "Sosyo-ekonomık yapı böyledır. Bu sosyo-ekonomik yapının zorunlu sonucudur" tekerlemesi ile güya çözüverıyorlar. Ama bu çözüm sahte bir "çözüm"dür. Bu "çözüm" mesela Türkıye'de iflas etmeyen firmaların varlığını açıklayamaz vs. bir çözümdür.

Çok değerlı yazarımız diyelim kı Asil Çelik fırmasının iflasın eşığine gelmesini Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı ile (size göre yarı-sömürge yarı-feodal yapı ile) açıkladık. Ya mesela emperyalist ülkelerde iflas eden veya iflasın eşiğinde olan firmaların durumunu nasıl açıklayacaksın? Açıktır kı İKK'nın menşevik yazarlarının yaklaşımı ile bütün bu sorulara açık cevap vermek mumkün değildir.

2. Şimdi gelelım makınalaşmanın "artı-değerı ve kârı düşürmesi" meselesine.

İKK'nin menşevik yazarı Marksist Ekonomi Politik konusunda birşeyler okumuş; ama anlamadan okumuş; çünkü o "kâr oranının düşmesi"ni kârın düşmesi olarak kavrıyor. Bunlar arasındaki farkı görmüyor.

Kapitalist ekonomide "kar oranının düşme eğilimi yasası" şeklınde ifade edilen bir yasa vardır. Bu şudur:

" Emeğin verimliliğindeki bir artış; değişen sermayeye kıyasla değişmeyen sermayenin çok daha hızlı büyümesi anlamına gelir. Artı-değer yalnızca değişen sermayenin bir işlevi olduğuna göre; KAR ORANININ (artı-değerin sadece değişen sermayeye değil, sermayenin tümüne oranı) düşme eğilimi göstereceği açıktır."
(Lenin, Marx-Engels-Marksizm, s.37-38, Sol Yayınları)

Emeğin verimliliğindeki artış daha çok yeni makineler;yeni teknoloji, vb.nin üretime girmesi ile sağlanır. Yanı basitçe söylenırse "makineleşme"nin ilerlemesi; kar oranını düşürür. Peki ama, kar oranının düşmesi kârın mıktarının düşmesi mi demektir? Kesinlikle hayır, Marks bunu Kapital'in üçüncü cildinde sorunu çözümlediği özel bir bölümde uzunca açıklar.

(Bkz. Kapital, c.3; Üçüncü Kısım: "Kar oranının düşme eğilimi yasası", Sol Yayınları, 1. baskı, s.223-270)

Marx burada "Üretkenlikteki gelişme nedeni ile KAR ORANINDA BİR DÜŞÜŞÜN; KAR KİTLESİNDE BİR ARTIŞLA BİRLİKTE olacağının" bir YASA olduğunu ortaya koyar. (Kapital, c.3, s.238)

Bizim menşevik yazarımız ise KAR ORANI ile KAR arasına; artı-değer oranı ile artı-değer arasına eşit işareti koyarak ; ve üretkenlikteki artış ile "artı-değer ve kârın düşeceğini" iddia ederek Marksizmi "ilerletiyor"! O bu tavrı ile siyasi olarak "makineleşmeyi"; üretkenliğin artışını adeta kapitalizmin buhranının sebebi olarak gösteren bir pozisyonda duruyor!

Emperyalistlerin bunalımının asıl kaynağının "makinalaşma" olduğu da Marksıst Ekonomi bilimine bir "katkı"dır. Bizim bildiğimiz kadarı ile emperyalist krizin nedeni makinalaşma değil, daha fazla kâr etme prensibi üzerine kurulmuş fazla üretimdir. Ama yazarımız soruna Marksist bilim açısından yaklaşmadığı, burjuva kafası ile yaklaştığı için bu sonuçlara varıyor. Yazarımızın yazdıklarının mantıki sonucu şudur: Ne kadar fazla makinalaşırsan, o kadar fazla bunalım içine düşersin. Bunalım içine düşmemek için makinalaşmaya karşı olman gerekir çünkü. Makinalaşma "insan emeğine olan ihtiyacı azaltmakta ve böylece de elde edilen artı-değer oranı düşmektedir." Yazarımıza sormak gerekir: Hangi burjuva karının düşmesini ister? Ama bırakalım Marksist Ekonomiyle uzaktan yakından ilgisi olmayı, kör olmayan her insanın, Marksist Ekonomiyi duymamış olanların bile gözlemleyebileceği bir gerçek var: O da , kapitalistler sürekli makinalaşmakta ve modern teknolojiyi yeterince kullanamayan firmalar, modern teknolojiyi (en son gelinen yere göre) kullanan firmalar karşısında rekabet edemez duruma geliyor ve aynı Asil Çelik'te olduğu gibi bir kısmı iflasın eşiğine geliyor. (Aptalca bir tartışmaya meydan vermemek için söyleyelim: Emperyalizm tabii ki teknolojiyi son sınırına kadar geliştirmez; hatta o var olan potansiyel düşünülecek olursa —genelde— teknolojik gelişmenin önünde bir engeldir de. Ama o daha fazla kâr etmek için teknolojiyi kullanır.

İLERİ'NİN ÇOK "DEVRİMCİ TAKTİĞİ"!

İLERİ dergisi dokuzuncu sayısında "Anayasa referandumunu boykot taktiği devrimci değil, pasifist bir taktiktir" başlıklı bir yazı yayınladı.

İleri bu yazısında boykot taktiğini benimseyen örgütlerin bir kesimi ile polemiğe giriyor. Biz bu yazımızda boykot taktiğini savunanların gerekçeleri ile ve İleri'nin bunlara eleştırileri üzerinde durmayacağız. Biz sadece İleri'nin "devrimci taktiği"nin ne olduğunu göstereceğiz.

İleri'ye göre, bugünkü Türkiye koşullarında boykota çağırdığın zaman, bu boykotu "politik gösteriler, politik grevler, devrimci toplantılar, sandıklara el koyma vb. eylemlerle"birleştirmediğin zaman pasifist bir taktik izlemiş olursun. Ama yine bugünkü koşullarda seçimlere katılıp hayır oyu verme ey

Oportünist-Revizyonist Cepheden

lemini "politik gösteriler, politik grevler, devrimci toplantılar" yapıp destekleyemediğin halde, bu eylem aktif "devrimci eylem" oluyor.

İleri de tespit edildiği gibi, "...faşistlerin çıkardıkları bir yasayla referanduma katılmayı zorunlu kıldıkları" şartlarda faşistlerin bu zorunluluğunu tanımayı bize vaaz ediyor. İleri'nin "katılıp hayır oyu verme" taktiği kesinlikle bugünkü koşullarda Faşist cuntanın çizdiği sınırlar içinde mücadele etmeyi öngörmektedir.

İleri sözümona aktif boykottan yana. İleri'nin deyimiyle "...politik gösteriler, politik grevler, devrimci toplantılar, sandıklara el koyma vb." eylemlerle desteklenemeyen boykot pasif boykottur. Aktif boykot "... ve bu da ancak devrimci durum koşullarında olanaklıdır."

İleri burada bir mücadele biçimini; "politik gösteriler (Herhalde geniş kitle gösterileri olsa gerek —BN), politik grevler, devrimci toplantılar (Bu da geniş kitlenin katıldığı olsa gerek —BN), sandıklara el koyma vb" ile desteklenmeyen boykot taktiğini reddederek; Marksizm-Leninizmden uzaklaşıyor. Komünistler her somut durumda somut tahlil yapıp ona göre mücadele biçimlerini tespit ederler.

Yine İleri "referandumu boykot taktiği, kitleleri politik sorunlardan uzak tutmaya (Nasıl acaba? —BN), onları eylemsizliğe (Herhalde oy vermeye gitme eylem!!! Fakat faşistlerin bütün tehdidine rağmen oy kullanmamak "eylem" değil!!!) iten pasifist bir taktiktir" diyor. İleri dergisi bu yazısında açıklamıyor, herhalde gelecek sayılarında açıklar!!! İleri taraftarları Türkiye'de boykot taktiğini önerenlerden fazla ne yaptı?!? Biz cevap verelim: Belki referanduma katılıp hayır oyu verme. Yani sandık başına gidip oy kullanma. İşte İleri'nin "aktif devrimci taktiği"! Onlar bu "devrimci taktikte" sadece T"K"P, vs. ile değil; MSP ile de birleştiler.

MENŞEVİKLER DE FAŞİSTLERİN ANAYASA REFERANDUMUNA KATILMANIN DOĞRU OLDUĞUNU SAVUNUYOR!

****

Menşeviklerin Merkez Komitesi 28.10.1982 tarihli bir bildiri ile, daha önce "boykot" taktiğini ileri sürmelerinin "özeleştirisini yaptılar.

Onlar bu konuda şöyle özeleştiri yaptılar:

" Partimiz İKK 42. sayısında bu faşist anayasanın halk oyuna sunulmasında (referandumda) doğru devrimci tavrın referandumu boykot etmek olduğunu ve bu nedenle kitleleri oylama günü sandık başına gitmemeye çağırmıştı. Gerekçe olarak da; 'anayasaya 'hayır' demek cuntanın referandumunu meşrulaştırmak ve cuntanın aklanmasına hizmet etmektir. Oysa sonuç bellidir. Cunta 'Kırk satırı veya kırk katırı' seçmeyi önermektedir' gerekçeleriyle boykot taktiğini önermişti. Yine İKK'nın diğer özel sayılarında; 'Anayasaya 'hayır' demek yetmez, cuntanın bu anayasayı 'Demokrasicilik' oyunuyla sunduğu referandumunu da red etmek gerektiğini' belirtmişti.

Yukarıda boykot taktiğine gerekçe olarak getirilenler yanlıştır.

Referanduma katılıp 'Anayasaya HAYIR' oyu kullanmanın anlamı ve kapsamı sadece mevcut anayasa ile sınırlı değildir. Çünkü bu anayasanın anlamı, özü iki yıllık askeri faşist diktatörlüğün bürüneceği sivil kılıklı faşist rejimdir. Bu nedenle, bu Anayasaya 'hayır' demek, esas olarak onun sahibi olan cuntanın iki yıllık rejimine, bundan sonraki bürüneceği sivil rejime ve esas olarakta cuntaya HAYIR demektir.

Bizzat cunta bile bu anayasanın kendileri ve iki yıllık rejimleri ve uygulamaları demek olduğunu söylemektedir. Cuntanın ele başısı, anayasayı tanıtmak ve ona 'Evet' denmesi için yaptığı propaganda konuşmalarında; 'Bize güveniyorsanız 'Evet' deyin, 'iki yıllık yönetimimizi benimsiyorsanız bu anayasaya 'Evet' deyin, 'Bu anayasanın kefili bizız' demektedir.

Bu anayasaya 'hayır' demek kitleler açısından gerçekte, özünde cuntaya ve rejimine 'hayır' demektir. Bu da cuntanın uygulamalarından sadece biri olan referandumu meşrulaştırma anlamına gelmeyeceği açık bir gerçektir.

Bu anayasaya HAYIR oyu kullanmak, bugün cuntaya karşı olan en geniş kitle muhalefetini yaratmanın; cuntaya muhalif en geniş güçleri birleştirmenin tek yoludur.

Boykot taktiğinden en geniş kitle muhalefeti yaratmak bugün mümkün değildir.

İşçiler, Köylüler, Emekçi Halkımız, Yoldaşlar;

Bizler Anayasaya boykot taktiğini öne sürerken sübjektivizme ve doğmatizme düştük. Siyasi taktiklerin önemini yeterince kavrayamadık. Bunun içindir ki, derinlemesine bir tahlil yerine, yüzeysel davrandık, çünkü; sorunu kitleler açısından en geniş kitleleri birleştirme, kitlelerin cuntaya kin ve nefretlerini bugünlük ancak anayasaya 'HAYIR' diyerek ifade edebileceklerini hesaplamak yerine, kendimizi kalıpçı ve mekanik anlayışlardan yeterince kurtulamadığımız için tahlilci bir yaklaşım gösteremedik.

Kitlelerin 12 Eylül sonrası ruh halini ve devrimcilere olan güvenlerinin sarsıldığını yeterince hesaplayamadık.

Hakim sınıfların belli kesimlerinin, revizyonist ve oportünistlerle bu anayasaya 'Hayır' demede farklı anlayışlara sahip olduğumuz, kendimizle onlar arasına bir sınır çekmek isteğinin de bunda etkisi oldu.

Bu kararın yanlışını mevcut gelişmelerden, cuntanın telaşı ve halkın eğilimlerinden daha iyi gördük. Bu gelişmelerden Anayasaya 'Hayır' demenin cuntaya 'Hayır' demek olduğunu kavradık.

Anayasanın oylanmasından kısa bir süre önce bu tavır değişikliğini kullananlar çıkabilir. Ancak doğru devrimci tavır; açık yüreklice hatamızı ortaya koymak, hatalardan ders çıkarmak, yeni kararımızı hayata uygulamak için var gücümüzle çalışmaktır."

(İKK, S.45, s.20)

Görüldüğü gibi, menşevikler de karşı-devrimci modern revizyonist TKP ve diğer oportünist-revizyonist grupların büyük çoğunluğu ile "devrimci taktiğin" Anayasa oylamasına katılmak olduğu konusunda geç de olsa birleşmişlerdir. Getirilen gerekçelerde en merkezi gerekçe, "kitlelerin durumu"dur.

Gerçekten de Marksist-Leninistler bir taktik tespit ederken 'kitlelerin durumu'nu gözönüne alırlar. Ama 'kitle' kavramı her zaman aynı içeriğe sahip bir kavram değildir; ve bugün kendine Marksist-Leninist diyen hiçbir siyasi örgütün emekçi kitlelerin eylemlerine önderlik etme durumu yoktur. Bugün 'kitle' daha çok şu veya bu devrimci grubun çevresinde birleşmiş kitlenin en ileri kesimidir. Devrimcilerin şu an ulaştığı ve etkilediği kitle somut olarak bu kitledir. Kim bunun tersini iddia ediyorsa; kendi kendini kandırmaktadır. Bu 'kıtle'yi Anayasa'ya referandumuna katılmaya çağırmak ise; cuntanın zorlamasına boyun eğmenin propagandasını yapmaktan başka birşey değildir.

Menşevikler buradaki 'özeleştiri'leri ile siyasetlerini kitlenin ileri kesiminin bilinç düzeyine göre değil; geri ve en geri kesimin bilinç düzeyine göre tespit etmeyi, bize Marksist-Leninist taktik olarak yutturmaya çalışıyor. Bunun adı Marksist-Leninist taktik değil; kendiliğindenciliğe tapma, oportünizmdir.

12 Eylül'den sonra "devrimcilere olan güvenin sarsılması"nı ortadan kaldıracak olan, kitle kuyrukçuluğu değil; doğru, özü-sözü birbirine uyan bir siyasettir.

Menşevikler bir kez daha sağcı özlerini; belli noktalarda giderek devrimci pozisyonlardan da uzaklaştıklarını sergiliyorlar "özeleştiri"leri ile.

Onların özeleştirileri, daha önce savunulan nispeten doğru pozisyonları terketmelerini gerekçelendiren; Marksist-Leninist özeleştiri ile ilgisi olmayan, modern revizyonizme verilen bir 'özeleştiri'dir.

Menşevikler 'halka dayattırılan' bir Anayasa oylamasına katılmaya çağırma şerefsizliğini, diğer oportünist ve revizyonistlerle paylaşmıştır.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

Oportünist Revizyonist Cepheye Yeni Bir Yayın Organı Katıldı: SPARTAKUS

"Muhalefet" "Spartakus" adlı bir yayın organı(!)(ilk sayısı 3,5 dosya kağıdı olarak çıktı) çıkarmaya başladı.

Aslında bu "yayın organı"nın ilk sayısı, "muhalefet"in ne olduğunu belirlemek açısından ilginçtir.

Önce yayın organının adı: Spartaküs, bilindiği gibi, eski Roma'da köle isyanlarının başını çeken bir devrimcinin adıdır. Ama köleliğe karşı feodalizmi temsil eden isyandı Spartaküs isyanı. Alman 'sol'cuları 1916'da kendilerine bu ismi vermişlerdir. Bir Batı Alman grubu için Spartaküs isminin geleneğine sahip çıkmanın bir anlamı olabilir. Ama TKP/ML(B)'ın 'yozlaştırılması'na karşı mücadele ettiğini ilan edenlerin bu isme sahip çıkmasının özel anlamını kavramak zordur.

Onlar bu özel anlamı; Merkez Komitesinin Parti içindeki yoldaşları "bürokratik disiplinin birer uysal kölesi" haline getirmeye çalıştığını; Spartakus isminin "bürokrat disiplin köleliğine karşı isyanın da simgesi olduğunu düşünüyoruz" şeklinde açıklıyorlar. Ama bu benzetmelerin zorlama olduğu ortadadır. Onların "bürokratik disiplin" diye adlandırdıkları şey, demokratik merkeziyetçilikter! Onların "isyanı" bu anlamda Demokratik Merkeziyetçiliğe karşı küçükburjuvaların gerici bir isyanıdır!

"Muhalefet" o kadar "Alman hayranı"dır ki ismini bile Türkçe değil, Almanca yazmayı tercih etmektedir. Spartaküs, Türkçede "ü" ile yazılır! Ama bizim "muhalefet" başlığını "Spartakus" olarak yazıyor!

"Muhalefet" 'yayın organı'nın başına, "TKP/ML(B)'in yozlaştırılmasına karşı mücadele eden ML muhalefetin yayın organı" ibaresini koymuş.

Doğrusu bu değildir. Önce "muhalefet", TKP/ML(B)'in yozlaştırılmasına karşı değil; onu herkesin doğru bildiğini uyguladığı bir tartışma klübüne dönüştermek, yozlaştırmak için "mücadele" etmektedir.

İkincisi, "muhalefet"in mücadelesi, şimdiye dek parti içinde örgütlü çalışmadan kaçma şeklinde; ideolojik sorunlar üzerine tartışma yerine, Partiyi bir dizi dedikodu sorunlarını tartışmaya çekme, her türlü burjuva yöntemini kullanma şeklinde bir "mücadele"dir. Bu mücadeleye Marksist-Leninist anlamda mücadele denemez.

Üçüncüsü, bu "muhalefet" Marksist-Leninist değil, menşeviktir! Bunlar bir parti örgütünde çalışmasalar da 'partili' olduklarını iddia edecek kadar pusulayı şaşırmışlardır.

Dördüncüsü, bu yayın organı kesinlikle bu parti içindeki bir "muhalefet"in yayın organı değildir.

Bu yayın organı Batı Almanya'da bizim içimizde bir süreç çalışmış olan ve süreç içinde kendi kendini tasfiye etmiş olan, "kardeş örgüt" hayranı bazı menşeviklerin yayın organıdır.

Yayın organının içeriği de ilginçtir:

"Muhalefet"in alışmış olduğumuz iddiaları bu yayın organında yeni bir tek şey söylenmeden alt alta sıralanıyor.

Yeni tek şey: Parti malları konusunda "muhalefet"in koparttığı yaygara. Buna da geçmiş bölünmelerde yaşadığımız, oportünistlerin tavırlarından alışığız. "Yavuz hırsız evsahibini bastırır" misali, "muhalefet" yayın organında kendilerine bir bölgede bir yoldaşımızın yazdığı bir mektuptaki yanlış bir "devrimci çevre içinde isim vererek teşhir edecegiz" lafını sömürüyor.

Bizim bu konuda tavrımız açıktır. Biz bugüne dek kimsenin ismini polise vermedik. Bundan sonra da vermeyiz. Kimseyi bu anlamda ismi ile teşhir etmeyiz. Ama parti malını güvence altına alma adına çapulcu "eylemler" yapanları, devrimci ve onları tanıyan çevre içinde kim olduklarını tanıtarak teşhir ederiz. Ve bu kesinlikle doğru bir tavırdır. Bu gibilerinin provokasyon tavırlarının devrimci çevre içinde teşhiri bir görevdir.

Bunun dışında bizim ayrılıklarda nasıl davranılması gerektiği konusunda dün yazdıklarımız bugün de geçerlidir. Ve biz bu konuda görüşmeye hazırız.

"Spartakus" adlı yayın organı Türkiye Marksist-Leninist hareketi açısından bir kazanç değil; oportünist-revizyonist cepheye 'kazanç' olan, ve ömrü pek uzun olmayacak bir yayın organıdır!

Aşağıda TKP/ML(B) ın bir sempatizan komitesinin bu yayın organındaki iki yazı hakkındaki tavrını olduğu gibi yayınlıyoruz.

"SPARTAKUS" YAZI KURULUNA BİRKAÇ SÖZ

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Siz "Spartakus Okuyucularına" başlığını taşıyan bir yazı ile ilk sayınızda okuyucuya seslenmektesiniz. Siz, bu yazı ile tavrınızı anlatmaya çalışıyorsunuz. Ve okuyucunun sizleri anlamasını da bekliyorsunuz tabii. Ama siz, adı geçen yazıda ortaya koyduğunuz yanlış, çarpık şeylerle okuyucuyu yanıltıp, kendinize inandırabileceğinizi sanıyorsanız aldanıyorsunuz.

Zira, bız okuyucuların kültür seviyesi belki sizlerden düşüktur, ama, sizler gibi bellekleri karıncalanmış insanlar değiliz. Biz, dünü, bugünü iyi hatırlamaktayız.

Şimdı yazınızı baştan sona doğru birde beraberce ele alalım.

Siz, "Bundan yaklaşık iki yıl önce TKP/ ML'nin yozlaştırılmasına karşı mücadele eden, onun devrimci geleneğini sürdürmeye kararlı olan üye ve sempatizanlar TKP/ML (B)içinde yeniden örgütlenmiler. Merkez Komitesini gaspeden oportunist kliğin tasfiyesi sonucuda olsa, bu örgütsel ayrılık, parti çizgisindeki hataları aşıp onu Marksist- Leninist temelde geliştirmek için ileri atılmış olumlu bir adımdı.

Ancak oportunizmle orgütsel olarak kopulmasına rağmen ideolojik alanda hesaplaşma henüz gerçekleşmiş değildi." diyorsunuz.

Siz, sözde geçmişi ele almaktasınız. Ama burda, inkarcılık gözünüze batacak kadar ileri çıkmış değilmi ? Bizce kör olmayan herkesin görebileceği kadar inkarcıdır,yukardaki sözler.

Neydi geçmiş ? Birde beraberce bakalım. Ama biz, sizin gibi iki yıl öncesini açıklamak için, iki yıl öncesinden ele alamayız geçmişi. Çünku, sözü edilen iki yıl öncesini, en azından ondan önceki iki yılı ele almadan doğru açıklamak mümkün değil. Siz bu iki yılı 'yaşanmamış yıllar' mı kabul ediyorsunuz. Biz öyle düşünmüyoruz.

Bizce, bu iki yıl, hata ve zaaflarına rağmen ML'in savunulduğu, partinin yanlışlarından arındırılmaya çalışıldığı , dopdolu iki yıldır.İki çizginin mücadele içinde oluşum ve olgunlaşımının iki yılıdır. Ve bu iki yıl, oportunizm ile örgütsel olarak kopulmadan ideolojik hesaplaşmanın da iki yılıdır. (X)

Bu iki yılın, iki yıllık parti içi mücadelenin belgeleri, henüz, yanlız arşivlerde bulunabilir hale gelmediler. Hepimizin ve sizlerinde elinizde mevcuttur.

Siz örgütsel ayrılıktan, evet sizinde üstünde özellikle bastığınız gibi MK hizibinin "tasfiyesi sonucu" doğan örgütsel ayrılıktan bahsediyorsunuz yanlızca. Böylece bu ayrılığın bir sonuç, ideolojik mücadelenin bir sonucu olduğu gerçeğini ve bu sonuca varan ideolojik mücadelenin inkarına varıyorsunuz.

Çünkü siz, örgütsel tedbir alınmadan ideolojik mücadele yürütme taraftarı değilsiniz.Sizce örgütsel tedbir birincil, ideolojik mücadele ikincildir. Partide, demokrasiden yararlan

Oportünist-Revizyonist Cepheden

mayı red etmeniz ve kendi örgütsel tedbirlerinizi almanız bunu açıkça göstermiştir de. Dolayısıyla siz sözü edilen dönemdeki ideolojik mücadeleyi rahatlıkla inkara varabiliyorsunuz

Ama bu inkar, sizin için bir başka nedenle de gereklidir. Dünü bugün yaptıklarınıza benzeterek, yaptıklarınızı haklı göstermek ve yaptığınızın iki yıl önceki ayrılık çok daha ileri olduğunu gösterme çabaları içinde gereklidir bu yadsıma.

Yazınıza göre " iki yıl önce TKP/ML'in yozlaştırılmasına karşı mücadele eden"ler iki yıllık bir ideolojik mücadele yürütmeden, ne idiği belirsiz bir karşı mücadeleden sonra TKP/ML(B)'de örgütlendiler. "Bu örgütsel ayrılık" tasfiye sonucu olan, yinede "ileri atılmış olumlu bir adımdı."

Siz ne yaptınız ? İki ay önce TKP/ML(B)'nin 'yozlaştırılmasına' karşı, ültimatomlarla 'mücadele'edip, ideolojik mücadele etmenize gerek yoktu, öncelikle örgütsel tedbirlerinizi almanız gerekliydi, sonra Spartakus'u oluşturdunuz. Yazınızca,iki yıl önceki ayrılık ne kadarda 'benziyor' sizin bugünkü ayrılığınıza. Ama sizin bir üstünlüğünüz var. Bu gözardı edilemez. İki yıl önceki ayrılıkta ML'ler demokrasi imkanları kalmadığı halde kendi örgütsel tedbirlerini almadılar. Ve tasfiyeye uğradılar. Fakat siz, -müsade ederseniz gazoz kapağından bir madalyonda ben takayım çok madalyonlu göğsünüze- 'büyük ML'ler' o ayrılıktan ders çıkartmasını 'bildiniz' ve bir tasfiyeyi beklemeden demokrasi imkanlarını ve var olan araçlardan yararlanmayı teperek, kendi örgütsel tedbirlerinizi aldınız.

Yazınıza devamla iki yoldan söz açıyor ve "parti içi mücadeleyi partinin gelişme yasası olarak kavrayarak.....; örgütsel birliği sağlam ideolojik temeller üstüne oturtmak." söz ediyorsunuz.

Burayı okuyanda, sizin parti içi mücadele taraftarı olduğunuzu sanır.

Nedir parti içi mücadele ? Parti içi mücadele dediğiniz gibi partinin gelişme yasasıdır. Ama bu yasa partı içinde demokrasi imkanlarını kullanmayı, disiplini ihlal etmeden, eylem berliğini bozmadan, partinin irade birliğine darbe vurmadan hata ve zaaflara karşı ideolojik mücadeleyi gerektirir.

İşte siz yaptıklarınızla bu yasadan hiçmi hiç anlamadığınızı gösterdiniz. Siz ancak ültimatomlarla ortaya çıkmayı ve parti birliğine darbe vurmayı, disipline uymamayı ve özerkliği savunmayı, ML ile ilgisi olmayan şartlı disiplin tezi ile ortaya çıkmayı bilirsiniz. Ve siz, demokrasi imkanlarını red ederek örgütsel tedbirlerinizi almayı bilirsiniz. Dolayısıyla siz aristokrat anarşizmi çok seversiniz.

Yazınızda "Fazla uzun olmamasına rağmen aradan geçen iki yıllık mücadele tecrübesi TKP/ML(B) Yönetim Kademesinin hangi seçtiği konusunda önemli kanıtlar ortaya koyuyordu. Gerçekler göstermektedirki TKP/ML(B) Merkez Komitesi birinci yolu değil, revizyonizmin batağına giden ikinci yolu tutmaktadır." diyorsunuz. "Gerçekler" ve "önemli kanıtlar" dan söz ediyor, fakat MK'nın yozlaşma yolunda olduğuna bir tek örnek göstermiyorsunuz. Gösteremezsiniz de. Ama biz Partinin ve MK nın ML'in yolunda ilerlediğine birçok kanıt gösterebiliriz. İşte bazıları: I. Bolşevik Konferansı kararları, GDS'in eleştirileri ile bu konferansta yapılan hataların aşılmaya çalışılması ve aşılması. MZ hakkındaki ortak açıklama. Stalin'e karşı getirilen eleştirilerle mücadele. Bolşevik II. Konferansı. Kardeşlerin eleştirileri ile birçok hatanın görülmesi ve aşılması. Oportunizm ve revizyonizme karşı yürütülen ideolojik mücadele. Ve kardeşlerin doğru olmayan belirli eleştirilerine karşı mücadelenin başlatılması.

Tüm bunlar ve daha başkaları hata ve eksikliklerine rağmen partinin ve MK'nın ML'in yolunda yürüdüğünü göstermektedir. Sizlerin ültimatomlarınız, açık tartışmadan kaçılıyor demogojiniz, şartlı disiplin teziniz ve bunları selamlıyan kardeşlerle tartışmalardan kaçmanız vb. olgular ise, sizin, Yönetim Kademesine mal ettiğiniz ikinci yolda- revizyonizmin batağında uzanan yolda- yürüdüğünüzü gösteriyor.

Devam edelim:
"Yanlış çizgiye karşı tutarlı bir mücadele yürütmeyişi"niz den söz ediyorsunuz. Sözüm ona özeleştiri yapıyorsunuz.

Neden tutarlı bir mücadele yürütemediniz ? Partide sizlere herkeze olduğu gibi demokrasi tanınmamışmıydı? Gerektiği yerde görüşlerinizi savunma hakkına sahip değilmiydiniz? Yazılarınız yayınlanmıyormuydu? Tüm bu hakları neden kullanmadınız Demokrasi imkanlarından yararlanmayı neden red ettiniz?

Tüm bunlara tek bir yanıt verilebilir. Sizler küçük burjuva karakteriniz gereği zaten tutarsız ve kaypak olmak zorundaydınız. Dolayısıyla disiplin sizi sıktığı gibi tutarlı ideolojik mücadele de sizleri sıkıyordu. Ve sonuç olarak ipleri nizi koparmak size en uygun yoldu.

Siz dün "tutarlı bir mücadele yürütmeyişiniz"den söz ediyorsunuz. Bugün yürüttüğünüzü çok mu tutarlı bir mücadele sanıyorsunuz. Sizler küçük burjuva karekteriniz nedeni ile hiç tutarlı mücadele yürütmeye sahip olamıyacaksınız. Yanlız adından bahsedebilirsiniz.

Ardından, "Bu gerçeğin bilincine varan her yoldaş...ilkeli bir tavır takın"ıp, "kavradığı ölçüde mücadele ettiği zaman MK'nın ve onun yandaşlarının en bayağı saldırılarına hedef olmuşlardır." diyorsunuz. Sormak lazım nedir sizin 'ilkeli' tavrınız? Bin bir çarpıtma, demogoji ve tutarsızlıkla dolu ültimatom ve devamı yazılarınızmıdır?

Ve nedir sizi hedefleyen en bayağı saldırılar? ültimatom ve diğer yazılarınıza ve yaptığınız disiplinsizliklerinize yönelen eleştirilermidir? Galiba. Ve siz, tek bir eleştiriye bile tahammül edemeyen küçük burjuva baylarsınız. Siz onları en bayağı saldırılar olarak niteleyip, yeni kuleler enşa etmeye çalışıyorsunuz. Ama biz ideolojik saldırılar ile bu kulelerinizi de yerle bir edecek güçteyiz.

Aynı paragrafta "MK, batağa giden yolu terkedip 'ML ilkelere sarılarak hataları aşmak yerine, bu hataları sistemleştirmenin yolunu tutmuştur."diyorsunuz. Ama buna bariz bir örnek verme gereğini duymuyorsunuz.Nedir sizin sarıldığınız MK'nın sarılmadığı ML ilkeler? Sizin inşa ettiğiniz 'ilkesel 'görüş ayrılıklarının derhal ve başında kamuoyuna açılması ' açık tartışma ilkesi'midir ML ilke. Yoksa demokrasi imkanlarının var olduğu şartlarda örgütsel tedbirlerinizi almanız 'ilkesi' midir ML ilke.

Yine aynı paragrafta, "MK, bir yandan yarım ağızla kabul etmek zorunda kaldığı doğru eleştirileri birer birer ters yüz ederken" demektesiniz. İnsan MK'nin yarım ağızla kabul ettiği sonra ters yüz ettiği eleştirilerden bir iki örmek verir. Böyle genel laflar etmenin revizyonistlere yaraştığını herhalde unutmadınız daha. Biraz görüş alanına girmek gerekmezmi?

Ve devamla MK'nin "diğer taraftanda bu eleştiriler ışığında alınan ikinci konferans kararlarının hayata uygulanmasını talep eden yoldaşlara tasfiye ile cevap vermiştir." diye laflar ediyorsunuz.

Biz II. Konferans kararlarından herhangi birisinin hayata uygulanmadığını göremedik. Dolayısıyla uygulanmakta olan kararların uygulanması talebide saçma bir taleptir.

Ama nedense siz, en son getirdiğiniz bu deli saçmasından bahsediyorsunuz. K' teki I Mayıs belgelerini kamuoyuna yayınladıktan sonra, MK bunları yayınlamalıdır gibi iki yuzlu bir 'taleple' ve açık tartışmadan kaçılıyor demogojisi ile ortaya fırladığınız, 'yoksa biz yayınlarız' diye şartlı disiplin ileri sürdüğünüzü unutuveriyorsunuz. Ama biz unutmadık. sonrada kalkıp MK bize "tasfiye ile cevap vermiştir" yaygarasını basıyorsunuz.

SBTP(B) Kısa ders'te STALİN şöyle der; "Parti, işçi sınıfının yalnız ileri, bilinçli müfrezesi değil, aynı zamanda, üyelerenin uymak zorunda oldukları bir disiplini olan, işçi sınıfının örgütlü bir müfrezesidir. Bu nedenle, parti üyelerinin parti örgütlerinden birine üye olmaları zorunludur." (sy. 63)

Eh. Parti disiplinine uymayanların partide yeri olamıyacağı açıktır. Bir parti örgütünde çalışmayanların partili olamıyacağıda açıktır. Ve sayın T'nin parti hücresini terk ettiğide açıktır. Dolayısıyla partiyi terk ettiğide açıktır. Sizlerin parti disiplinine uymadığınızda açıktır. Sonuç olarak kendi kendinizi tasfiye ettiğinizde gayet açıktır.

Sekizinci paragrafta bazı iddialarda bulunuyorsunuz. Ve yolcusu olduğunuz yolun geleneklerine disiplinli bir şekilde uyuyor, bir tek örnek dahi vermiyorsunuz. Devamla MK bizi"Bürokratik disiplinin birer uysal köleleri haline getirmeyi amaçlamaktadır." diyorsunuz.

Hayır hayır, MK sizlerin parti disiplinine uymanızı istedi sadece. Sız buna 'kölelik' diye karşı çıkıyorsunuz. Lenin'in liderinden sıradan üyesine dek bütün parti üyelerinin parti disiplinine aynı biçimde uymak zorunda tutulması isteğini, Menşevikler 'bu parti içinde köleliği uygulamaktır' diye yaftılıyorlardı. Ve partinin bütün kararlarına uyulması isteğine 'bürokratik' diye karşı çıkıyorlardı. Tıpkı sizler gibi.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

Ve bu halinizle ücret kölelığine karşı isyanın yönlendiricileri olarak kendinizi satmaya çalışıyorsunuz. Martov ve Akselrod'lar ücret köleliğine karşı isyanı ne derece yönlendirdilerse, sizde en fazla o kadar yönlendirebilirsiniz. fazla değil. Bu anlamda da siz Spartakus ismine hiç yakışmıyorsunuz.Rol gereği geminin dümeninde duran aktörlere benziyorsunuz, Spartakus ismini kullanmakla.

Birde MK'nin "bürokratik disiplinine baş kaldırdığımızı ilanediyoruz" diyorsunuz. Burda bir yanlışlık olacak. Zira, biz sizin parti disiplinine baş kaldırdığınızı çok iyi biliyoruz da.

Yazının bundan sonraki bölümünde yine iddialarınıza devam ediyor, genel laflarla karnınızı doyurmaya çalışıyor, "omuzlarımıza yüklenen görevler" diyorsunuz. Ama eksik söylüyorsunuz. Omuzlarınıza yüklenen görevler öyle sıradan görevler değildir. Dolayısıyla "omuzlarımıza yüklenen "tarihi "görevler" demeliydiniz. Martov'ları yıl sonra yeniden oynamak öyle sıradan bir görev olamaz.

Siz yazınızın son kısmında Spartakus'un önüne koyduğu görevleri sıralıyorsunuz. Yolunuz açık, kılıcınız keskin olsun.

Ama bir şeyi çok merak ediyoruz. Tüm bu yazdıklarınızın doğruluğuna siz kendiniz gerçekten inanıyormusunuz?.

26/I/1983

HF.ŞK.

(*)

Iki yıllık ideolojik mücadeleden söz ettik. Bir kaçta örnek vermede yarar var. TKP/ML içinde ML kanat hata ve zaaflarına rağmen Menşevik kanada karşı, tüm devrimci kamu oyunun bildiği DKH'ne ilişkin şu konularda ve daha sayamadıklarımız konularda ideolojik mücadele yürütmüştür.

57/60 Deklarasyonları ve bildirileri için Menşevikler özü itibarı ile ML'dir derlerken, ML'ler buna karşı bu tezlerin revizyonist olduğunu savunuyorlardı. Klasikler sorununda Menşevikler Marx, Engels, Lenin, Stalin ve M. Zetung'u klasik kabul ederlerken, ML'ler MELS'in klasik, M. Zetung'un ML olduğunu savunuyor ve MZ'un ilkelire ilişkin hatalarını ortaya koyuyor, onun bu hatalarını özeleştiri ile aşmadığını savunuyorlardı. AEP ve ASHC'nin niteliği hakkında Menşevikler AEP'nin yozlaşmış olduğunu ve AEHC'nin sosyalist olmadığını söylerken, ML'ler AEP'nin çizgisinin revizyonist olduğunu partinin ML olduğunu, ASHC'nin sosyalist olduğunu fakat savunulmasında dikkatli olunması gerektiğini söylüyorlardı. Mücadele biçimleri konusunda, Menşevikler mücadele biçimlerini ilkeleştirmelerine karşı ML'ler mücadele biçimlerinin taktik olduğunun mücadelesini veriyorlardı.

Çok kısaca hatırlatılması açısından dört örnek belirttik.

TKP/ML(B) ÜYE VE SEMPATİZANLARINA ÇAĞRIYA CEVAP

Arkadaşlar ilk görüş bölümünde, TKP/ML Bolşevik ayrımını özetliyorlar. Ama, MK hizibine karşı bugünkü Bolşevıklerin verdiği ideolojik mücadeleyi, hasır altı etme çabaları göz - den kaçmıyor.

Evet, TKP/ML içerisinde oportunist kanada karşı, önemli hata ve sapmalara rağmen ML temelde bir mücadele yürütülmüştür ML kanadın tasfiye edilmesinden sonra,TKP/ML (B)'de örgütlenen Bolşevikler; ideolojik mücadelenin belgelerini kamu oyuna yayınlaması için, bu belgeleri örgütlü sempatizan , ileri sempatizan hatta bazı üyelerine dahi vermekten kaçınan, hizibinden talep edilmiştir.

Bu olgular Türkiye ML hareketi tarihinde, uluslararası ML'ler tarafından şeref'le anılacak olgulardır.

Bu olgular gözardı edilemez; bu olgular sizlerinde ders alması gereken olgulardır. Gene bu olgular, TKP/ML (B) içinde "verdiğiniz" tutarlı ideolojik mücadeleden(?) sonra sizleri utandıran, ezikliğe surukleyen olgulardır.

Ve bu sonucudur ki sizler,
"Bizim belgelerimiz yayınlanmalıdır, verdiğimiz ideolojik mücadelenin belgeleri gizlenmemelidir"diyemiyorsunuz.

Sızlerin bu ezikliğiniz "işte bir şey yapamadık edemedik , kardeşlerin eleştirileri hatalara ortak olduğumuz yerlerde bizide hedefler" demenizlede ortadan kalkmaz.

"MK HİZİBİNİN REVİZYONİST YÖNTEMİNE ŞİMDİDE TKP/ML (B) MERKEZ KOMİTESİ SARILMAKTADIR" BÖLÜMLE İLGILI.

"TKP/ML (B) bugün yine en krizli dönemlerinden birini yaşamaktadır.

Bununla TKP/ML'deki Bolşeviklerin tasviye edilmesi ile sonuçlanan durumla benzetme yapıyorlar.

Her iki durumda birbiriyle karşılaştırılamayacak kadar zıttır. Neydi TKP/ML dönemindeki durum. P'ye hakim olan ve yönlendirici çizgi? P'yi bataklığa yönlendiren çizgi idi.

Bugun P'mize hakim olan çizgi ise, P'yi her türden kronik hastalıklardan koruyabilecek ve emin adımlarla ilerlediğini oportunizme, revizyonizme post bırakmayacağını ispatlamış bir çizgidir.

Bugün özellikle kardeşlerle ve kendi kendini tasfiye eden sizlerle ortaya çıkan durum tabii kimsenin istediği bir şey değildir. Ama bu durumu ortaya çıkaran TKP/ML (B) MK'sı değildir.

Bu duruma rağmen bahsettiğiniz "kriz" TKP/ML (B)' de değil sizlerin kafalarınızdadır. TKP/ML (B) için durum, içinden bazı pisliklerin arınmasıdır.

"MK hizibi ile örgütsel ayrılığı gerçekleştirmek (onların tasfiyesi sonucuda olsa) pek o kadar kolay olmamıştır. Ancak oportunizm'le ideolojik olarak hesaplaşmak gündeme geldiğinde, ML ile oportunizm arasında yeniden bir ölüm kalım savaşı başlamıştır.

Bu mücadelede kardeş örgütlerimizin (AMLP, WBKveGDS)ML temelde, oportunist sapmalara karşı yönelen ilkesel eleştirileri tayin edici bir rol oynamıştır. "

denerek, kardeşlerin getirdiği eleştiriler sıralanmakta (x) bunu takibende,

> " İkinci konferans belgelerini inceleyen her yoldaş, ikinci konferansa oportunist çizginin hakim olmasının kardeş teşkilatlarımızın sistemli eleştirileri sonucu engellendiğini görecektir. (altı orijinalde çizili)

Burada birden fazla sorun vardır. Biz sondan başlayalım. Eğer 2'ci K'da kardeş teşkilatlarca sistemli eleştirileri olmasaymış, oportunist çizgi hakim olacakmış.

Bizim bildiğimiz, şimdiye kadar ne kardeşlerden nede sizlerden TKP/ML (B)'nin oportunist bir çizgiye sahip olduğunu, bu çizgilerinide bir konferans'a hakim kılabileceklerini (hele hele 2'ci K sırasında) duymamıştık.

Söylediklerıniz ve kardeşlerinde söyledikleri (oda son dönemlerde)

"TKP/ ML (B) MK'sı kötü yolda ilerliyor....., kardeşlik ilişkileri TKP/ML (B) MK'sının tutumu sayesinde tehlikedi" - dediğinizi biliyorduk. Bu yöntemler, çeşitli ayrılmalardan sonra, inkarcıların ve yarası olanların yöntemleridir.

İkinci sorun; Kardeşleri özellikle GDS'i tabulaştıran anlayışınızdır. Öyle ya, kardeşler eleştiri getirdi, kabul edilmedi, bu oportunist yöntemdir(1). Kardeşlerin hangi eleştirilerine bilimsel bir tahlille yaklaştınız, kardeşlerin hangi hatasına 'buda hatadır' dediniz. (En bariz örneği WBK'yı I mayıs merkezi yürüyüşe daveti) yok, o zaman tabunuz yıkılır değilmi.

Üçüncü sorun;
MK hizibi ile örgütsel ayrılığa değinirken, "bu o kadar zor bir iş olmamış" mış. Bunların örgütsel ayrılıktan anladıkları ne? Galiba, kendileri hiç ideolojik mücadele yürütmeden ayrılıklarının acısı olacak böyle konuşmaları.

TKP/ML içindeki ML'lerinideolojik yönde iki çizgi temelinde yürüttükleri mücadele ne oldu? Neden bunu unutuyorsunuz . "Önce eğitsel ayrılığa gidildi daha sonra ideolojik mücadeleye başlanacaktı, buradada kardeş örgütlerin, ML temelindeki eleştirileri tayin edici rol oynamıştır" demenin nedeni ne ?

Cevabı açık; Oportunizm'in belli başlı yöntemlerinden biri inkarcılık.

(x) Bu eleştirilere karşı T/B MK'nın tutumu herkesin elinde yazılı çizili vardır.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

'Bu adamlar (T/B MK)zaten geçmişte boktandı. ML'ler ise (Kardeşler) her zaman çivi gibiydi, dimdik oportunizmin karşısında idi!! anlayış bu.

"Önce teşkilatın çoğunluğu tarafından kabul edilen GDS' in doğru önerisi sağdan gelen eleştiriler sonucu, MK tarafından binbir bahanelerle geri çevirmiştir."

Burada sergilediğiniz anlayış, siyasi iflahınızın belgesidir. GDS'in önerisi teşkilatın çoğunluğu tarafından kabul edilmiş. MK bunu binbir bahanelerle (sağdan gelen eleştirilerin sonucu!)geri çevrilmiş!. anlayışa bakın. Ya ne olmalıydı GDS' in "doğru" önerisi tartışmasız kabulmü edilmeliydi . Peki nerede kaldı fikirlerin çarpışması ?. Şu çok 'açık tartışma' yanlılarının haline bakın!.

MK'nın 22/4/82 tarihli "utanç belgesi" olarak değerlendirdiğiniz belge, Partinin ve örgütlü sempatizanlarının ezici bir çoğunluğu tarafından, "utanç belgesi" olmadığı, haklı ve doğru yönleri eleştiren bir belge olarak kabul edilmiştir.

"MK I Mayıs eleştirisinde can kurtaran simidi gibi sarılıyor" diyorlar. Birincisi MK'nin eleştirilere cevabına I Mayıs tartışması ile başlaması, MK'nin istemi değil, nerede ise bir "utanç belgesi" haline gelen GDS'in 12/6 tarihli "geri çekmeçağrısı" dır. Hiç bir çaba bu gerçeği ortadan kaldıramaz. İkincisi, dünyanın hiç bir yerinde kimse hatalı olduğu bir nesneye can kurtaran simidi gibi sarılamaz, böyle bir tabirde arkadaşların ruh halini sergilemektedir.

"AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELE İLKESİNİN SABOTAJI, MK- HİZİBİ ILE MK ARASINDAKİ KÜÇÜK FARK" başlıklı bölüme cevap.

İlk paragrafta yaratılmaya çalışılan ima boşunadır. MK,tüm eleştirilere tavır takınacağını ortaya koymuş, bu konudada (Kardeşlerle polemikle ilgili)yapacak fazla bir iş kalmamıştır.Yani yapacağının önemli bir bölümünü yerine getirmiştir.

Kamu oyunda tavır takınma meselesinde ise, bu konuda MK tavrını koymuş, belirli adımlar atmıştır. Bu konuda, MK' nın tavrına cevap bermekten kaçan, kamu oyunda tavır takınmayı Türkçe belgeler çıkarmayı (?)anlayan GDS ve sizlersiniz.

Hemen alttaki paragrafta, bu insanların kendisi dışındakilerine yaklaşımlarındaki düşünceyi açık ortaya koyuyor. MK, vaaz veren hocadır, MK'nın peşinde gidenlerinde cuma namazın da hocanın arkasında dizili, yatarsa yatan kalkarsa kalkan cemaat'tir.

Bu madalyon (!) GDS'in eleştirilerini göktenmen vahiyzan nedenlere daha çok yakışıyor.

Yeni yetme yazarlar, bir tanesi Lenin'den, bir taneside BP 3/4'ün ekinde çıkan 17/8 tarihli GDS'in bektubundan olmak üzere iki alıntı alıyorlar. Akılları sıra bu iki alıntı arasında bağ kurarak, kardeşleri bu aradada kendilerini haklı çıkarmaya çabalıyorlar.

Her iki anlayışında ne gibi "benzerlik" gösterdiğine bakalım; Lenin'in, alıntıda ne demek istediğini aklı başında olan biri rahatlıkla anlar.

Lenin orada " (Görüş ayrılıklarının belgeleri. çn) birinin incelendiği gibi diğeride incelenmeli" demektedir. Yani belgeler tek taraflı değil, iki taraflı olarak incelenmelidir.(X)

Peki, BP 3/4'e ekte GDS'ten alıntıyla, Lenin'den alıntısı arasında ne gibi bir bağıntı kuruyorsunuz, anlaşılacak gibi değil. Siz sahiden okuduğunu anlamıyacak kadarmı budalalaştınız.

Daha sonraki paragraflarda; denize düşenin yılana sarılması misalı, acemi yazarlar çok sevdikleri ve son günlerde sık sık tekrarladıkları bir benzetmeyi rayına oturtmaya çalışıyorlar. MK-hizibi ile TKP/ML (B) MK'sını aynılaştırma.

Bir MK'ki;(MK-hizibi) P içi görüş ayrılıklarını kendi üyelerinin bir kısmından bile gizler. Bir MK'ki, ortaya çıkış tarihinde açık ideolojik mücadele prensibinden hiç nasibini almamıştır. Bu konuda, ne teorisinde nede pratiğinde tek bir adımı dahi görülmemiştir. Ve MK hizibinin 2 yıllık geçmişi şunu açık göstermektedirki, kamu oyunda, açık ideolojik mücadele prensibi, oportunist TKP/ML'de yaşanmasına imkan yoktur.

Bir başka MK düşünün (T/B MK'si); ML açık ideolojik mücadeleden ne anladıysa o yöndede adımlar atmış. Bunu yanlış bulanlardan ise, (sizlerden ve kardeşlerden) ML temelde neden yanlış bulduklarını açıklamalarını istemiş. (Karşı tarafta, TİSS).

İşte bizim dar kafalılar, her iki MK arasında ki bu"küçük" farkı görmemektedirler.

Aynı bölümde; RI-HS K'lerinin, şartlı taleplerine, MK'nın ve bizim cevabımız vardır. Bu konuda kardeşlerden ve kendi kendini tasfiyecilerden cevap bekleyen biziz. Aynı konularda burada tekrar tavır takınmaya (Ayrıca zaman açısındanda) gerekli görmüyoruz.

Cevap vermeyi gerekli görmediğimiz, bir yerde ancak ayak takımlarının öne süreceği,"PROLETER ENTERNASYONALİZMİ GÖREVİ KP'LERİ EZEN BİR YÜKÜMDÜR. " başlıklı, bolşeviklerin, adeta kardeş teşkilatların bir çeviri bürosu olarak çalışmadığı için, eleştirildiği bölümdür.

Yine burayı takip eden,
"İDEOLOJİK TAPTIŞMAYI SABOTA TOPLANTILARINA KARDEŞ ÖRGÜTLERİ 'DAVET ETME' İKİ YÜZLÜLÜĞÜ"adlı bölümde, toplantılarla ilgili her iki tarafında genişçe tavırlarını inceleyen BP özel sayılar çıkmıştır. Burada ekleyecek bir şeyimiz yoktur.

"TASFIYECİLİĞİN TİPİK ÖRNEĞİ VE AÇIK TARTIŞMA SAHTEKARLIĞI" adlı bölümle ilgili.

RI-HS sempatizan komitelerinin ultümatomlarıyla ortaya çıkan bu insanları, diğer bölgelerde benzer tavıklarla başkaları izledi. Neydi bu insanların çıkış temelleri.
-Merkeziyetçiliği, "Bürokratizm" olarak tanıtmak.
-Merkezi kararlar dururken, kendi kafalarına buyruk, işlere kalkışma.
(Belirli belgelerin dağıtılması, kendi insiyatifleriyle toplantılar düzenlenmesi, merkezi olarak alınan kararlara uyulmaması,kendi aldıkları kararları hayata geçirme, "bu gündem maddesi kabul edilirse kalırım, kabul edilmezse giderim" gibi çocuklar vs)
-Ayrı görüş savunmayı, ayrı merkezde çalışmak olarak kavramak.

Tamda bu anlayışlarınız ve tavırlarınızdan ötürü, sizin için şu ilke geçerliydi.

"..Ama dünyada hiç bir partinin hiç bir merkezi kurumunun yönetimini kabul etmeyen kişileri yönetmek yeteneğine sahip olduğunu tanıtlayabilirmi. Merkezi organların yönetimini kabul etmemek, partide kalmayı reddetmekle aynı şeydir. (Abç) (Lenin bir adım ileri iki adım geri s. 195)

Lenin sizin gibi Martov'la Aksdrodün çocuklarına, "bunlar partiden atılmalıdır" demiyor, "partide kalmayı reddetmektedir" diyor. Biz L nin'den aldığımız örnekle silere,kendi kendinizi tasfiye ettiniz, dedik ve her zaman diyeceğiz. Bu anlamda sizlerin T/B MK'ya tasfiyecidemenizin Leninizm'le bir alakası yoktur.

"MARKSİST- LENİNİST İLKELERE SIMSIKI SARILALIM!
MK'NİN,TKP/ML (B)'İ YOZLAŞTIRMASINA KARŞI MÜCADELE EDELİM!"

Yeni yetme yazarların "çağrı"yazıları, bu başlıklı bölümle son buluyor. Eh, arkadaşlar artık ayrı bir gurup olarak örgütlenmiş durumdadırlar. Kendi bildikleri yolda yürümede özgürdürler.

Yanlız şunuda bilsinler ML'i çarpıttıkları her yerde karşılarındayız. Biz' de bu yolda yürümekte özgürüz.

Ayrıca bu bölümle ilgili olarak; görev tespitlerini bir yana bırakırsak (ki bu kendi bilecekleri bir iş, kendi kendilerine istedikleri görevi tespit edebilirler) iki cafcaflı lafa değinelim.

"Yoldaşlar, şimdiye kadar tartışma götürmez olarak önder kavradığımız MK'nin, bu kadar berbat bir şekilde oportunist bataga akıl almaz bir hızla ilerlemesi bizleri hiç bir şekilde karamsarlığa itmemelidir. Çünkü biz tarihte yerleri "doldurulma" denilenlerin proletaryanın saflarında çıkan, nice mücadeleci önderlerle yerlerinin doldurulduğunu biliyoruz."

Yanlış yorumlamıyorsak, burada yerleri "doldurulamaz" denilen Plehanov'ların yerine MK'yı, eh! Plehanov'ların yerini dolduran Lenin'in yerinede kendilerini koyuyorlar.
Plehanov'ların yerini kim alır şimdiden bilmeyiz, ama, bildiğimiz parti içi mücadelede aristokrat anarşizmi savunmakla Lenin'in yeri hiç doldurulmaz.

YOLUNUZ AÇIK OLSUN!
LENİN'İN YOLUNU SEÇEN BOŞEVİKLER- MARTOV'LA AKSELROD'UN YOLUNU SEÇEN MENŞEVİK YANLILARINI YENECEKTİR.

.ŞK 26/I/83

(X):Burada değinmekte yarar var; GDS'in eleştirileri geldikten sonra, MK'nın ve P'nin cevabı daha sonuçlanmadan, "Belgeler yayınlanmalıdır"diyerek feryatlar ederek, tek taraflı olarak belgelerin yayınlanmasını talep eden sizler ve kardeşlerin hali nedir acaba; Lenin'in deyimiyle, "Elimizin tersiyle itmemiz gereken iflah olmaz budalalardır.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNUN TAVRI

****

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu olarak; bu sempatizan komite - nin tavrını ideolojik ve siyasi mücadeleyi sadece yönetici organların işi olarak görmeyen; bu mücadeleyi kendi mücadelesi olarak da kavrayan doğru bir tavrın olumlu örneği olarak değerlendiriyoruz.

Bu sempatızan komitenin yazılarını yayınlamamız açıktır ki orada söylenen her şey ile hemfikir olduğumuz anlamına gelmiyor. Yazılarda belli eksiklikler ve hatalar da görüyoruz. Aşağıda yayınladığımız yazılarda gördüğümüz hata ve eksiklikler konusunda düşüncelerimiz kısaca şöyledir:

"SPARTAKUS YAZI KURULUNA BİRKAÇ SÖZ" BAŞLIKLI YAZIDA

oooooooooooooooooooooooooooooo

Sempatızan komite yazısında çok doğru bir şekilde "muhale - fet"ın örgütsel kopmayı, ideolojik kopmadan bütünüyle ayıran oportünist tavrına dikkat çekiyor. Sempatızan komite haklı olarak TKP/ML - TKP/ML(B) bölünmesinde örgütsel ayrılığın, ideolojik ayrılıkların s o n u c u olduğunu, ve bu örgütsel ayrılık öncesinde hataları ve sevapları ile ikı yıllık bir ideolojik mücadele olduğunu; bu mücadelenın son bır yıl içinde ıkı çizgının mücadelesine dönüştüğünü ortaya koyuyor. Ve bu noktada "muhalefet"in kendını beğenmiş ınkarcılığını sergiliyor.

Ancak sempatızan komite bu doğruları ortaya koyduğu yerde, sorunun bir dığer önemli yanını atlıyor. O da şudur: Her örgütsel ayrılık açıktır kı belli ıdeolojık ayrılıkların sonucu olarak ortaya çıkar. Ve örgütsel ayrılık öncesinde, eğer bu ayrılık Marksıst-Leninistler tarafından gerçekleştirildiyse, bir ıdeolojık hesaplaşma vardır. Bu anlamda Marksist-Leninistlerın örgutsel kopuşu, aynı zamanda bir ideolojik-siyasi kopuştur da. Ama örgütsel ayrılık, örgütsel kopuş ,ideolojik kopuş işinin bittiği nokta değildir. Bir örgütten kopan Marksıst-Leninistler, içinden çıktıkları örgütun ıdeolojık etkilerini daha bır sure uzerlerınde taşırlar ve derinlemesine bir ideolojık kopuş, orgütsel kopuştan sonra da görev olarak Marksist-Leninistlerin önünde durur. Sorunun bu yanının sempatizan komitenin yazısında konmamış olması bir hatadır. Bu hata sonuçları açısından hala bizim önümüzde duran derinlemesine ideolojik kopuş —ki bu ancak kollektif bir şekilde gerçekleştireceğimiz derinlemesine bir özeleştiri ile mümkün olacak— görevini küçümsemeye yolaçabilir; bu yüzden tehlikelidir.

* * *

Yazıda eksik bir başka şey, kendilerine "muhalefet" adını verenlerin neden ayrı bir yayın organı çıkardıklarını güya gerekçelendirdikleri yerin teşhır edilmemesidir.

"Spartakus"ta ayrı yayın organı ıle ortaya çıkmanın gerekçesi olarak şunlar getirıliyor:

> "Merkez Komitesı bugünkü gelinen aşamada görevini, parti - nin önunde duran sorunları çözmek olarak değil, tam tersıne bu sorunların çözümünü engellemek olarak kavramaktadır."

Bu ispatlanmamış, ispatlanma ıhtıyacı duyulmayan i d d i a Spartakus'un çıkış gerekçesinin temeli! Yani Spartakus'un çıkış gerekçesinin temeli, Marksist-Leninist literatürde 'iftira' adı verilen ispatlanmamış ve ispatlanamayacak ıddia üzerıne kuruludur. Böyle 'ciddi' bir iddiası olanlar, eğer Marksist-Leninist iseler, bu iddialarını verilerle ispatlayarak parti çoğunluğunu kazanmak, böyle bir engeli (MK) ortadan kaldırmak için mücadele verirler! Ama bizim 'yiğitler' öyle yapmıyor!

Ardından şunlar söyleniyor:

> "Bu durum karşısında Merkez Komitesinin eleştirilerin üzerine yatmasına, kendı kafasına göre tahrif ederek manevra yapmasına meydan vermeden omuzlarımıza yüklenen görevlerin çözümü için bir YAYIN ORGANINA ACİLEN ihtiyacımız vardır. Spartakus bu ihtiyacı gidermeyi amaçlamaktadır."

Burada "muhalefet" ne olduğunu bir kez daha belgeliyor. Ayrı yayın organı için iftira temelinde ("Merkez Komitesi görevini sorunların çözümünü engellemek olarak kavrıyor") yükselen iki gerekçeden birincisi "Merkez Komitesinin eleştirilerin üzerine yatmasını engellemek"! Gerçekten dehşetengız bir gerekçe. Ama sorulması gereken bir şey var: Şimdiye dek Merkez Komitesı "muhalefet"in getirdiği hangi eleştirinin üzeri ne yattı? Yattı da siz şımdi görüşlerinizi yaymak için ayrı bir yayın organı çıkarma ihtiyacı duydunuz? Bizim, bize gelen "muhalefet" yazıları hakkında yaptığımız döküm açık bir dil konuşmaktadır. O döküm açıkça göstermektedir ki, "muhalefet" in elle tutulur bir ideolojik mücadelesi yoktur. Ve yayınlanmasını talep ettiği hiçbir yazısı engellenmemiş, ilk fırsatta yayınlanmıştır! Bizim "muhalefet"in yazılarından, onların yayınlanmasından "korkumuz" yoktur. Bu yazılar Marksizm-Leninizm adına yüzkarasıdırlar.

İkıncı gerekçe daha da ilginç: "Muhalefet" Merkez Komitesinin gelişmeleri kendı kafasına göre tahrif ederek manevra yapmasına meydan vermemek" için de yayın organına ıhtiyaç duyuyormuş. Peki, Merkez Komitesının 'manevralarını' Partının yayın organlarında teşhir etmenın önünde bır engel var mı? Neden "gelişmelerin tahrif edilerek manevra yapılmasını" Partinin yayın organlarında teşhir etmiyorsunuz? Yayın organları ortadadır. Onlarda yalnızca Merkez Komitesinin görüşleri yer almamaktadır. Gelen eleştiriler de yer almaktadır. Karşılıklı belgeler yer almaktadır. Yayınlarımızın kapsam olarak üçte biri, bizim çizgimizi; görüşlerimizi eleştiren yazılardan oluşmaktadır. Ama bizim yaptığımız bir şey vardır: gelen eleştirileri yorumsuz ve tarafsız yayınlamıyoruz. Gelen eleştırıyi olduğu gibi basıyor, ve Merkez Komitesinin; eğer tartışıldı ise Parti çoğunluğunun, Partinin görüşünü de yayınlıyoruz. İşte "muhalefet"in yalancı pehlivanlarını rahatsız eden tam da budur. Belgelerin karşılıklı basılması, meydanı boş bulduklarında naralar atan bu yalancı pehlivanları çok korkutuyor. Onun için onların kendi görüşlerini, tek tafarlı ve kendi bildiklerince yayınlayabilecekleri kendi yayın organlarına ihtiyaçları vardır. Sorun budur!

"Spartakus"un gelecek sayıdan ıtibaren işe ikinci konfe - rans belgelerinin yayınlanması ve ikinci konferans belgelerinin tartışması ile başlanacağını" ılanına gelince: bu ancak gelişmeleri bılmeyen, iki yanlı belgeleri incelemeyen kişileri kandırabilecek bır zavallılık ilanıdır. Çünkü bızim bu belgeleri yayınlayacağımızı, ve nasıl yayınlamayı düşündüğümüzü belgeleri inceleyen herkes görecektir.

"Spartakus yazı kuruluna birkaç söz"de bunların teşhir edılmemiş olması eksikliktir.

"TKP/ML(B) ÜYE VE SEMPATİZANLARINA ÇAĞRIYA CEVAP"TA

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Sempatizan komite 'cevap'ta birinci bölümde "muhalefet"in TKP/ML - TKP/ML(B) ayrılığı konusunda tavrını esasta doğru olarak teşhir ediyor, o gunkü bolunme ile bugünkü bölunme arasındakı "muhalefet" benzetme zorlamalarını geri çeviriyor.

Bu yapılırken eksik olan iki şey var. Onu da biz tamamlayalım. Spartakus'da daha önceki bölünmede sorumluluk konusunda "muhalefet" şunları söylüyor:

> "Bundan iki yıl önceki P/BP bölünmesinde tasfiyecı Merkez Komitesi hizıbının hile ve entrikaları sonucu ayrılığın gerçek nedenlerini kavrayamadığımızdan ötürü bir oldu bitti ile karşı karşıya kaldık. Bu kadar hazırlıksız yakalanmamız da hiç şüphesiz ML kanadı teşkil eden yoldaşların da önemli hataları olmuştur."

Oportünist-Revizyonist Cepheden

İşte "muhalefet"in geçmişe yakleşımı! Geçmişteki 'hazırlıksız' yakalanmada temel etmen, "MK hizibinin hile ve entrikaları sonucu ayrılığın gerçek nedenlerini vaktinde kavramamak" olarak konuyor. "ML kanadın da önemli hataları" olmuş ama, bunların ne olduğunu Spartakus'dan öğrenemiyoruz' Sorunu böyle koymak, geçmişteki bölünmede de kendi hatalarının üzerini örtmekten; hataları 'hile ve entrika' sonucu olarak ortaya çıkan 'affedilir' hatalar olarak göstermekten başka işe yaramaz. "Özeleştiri"den çok söz eden, Merkez Komitesini hataları aşmamakta direnmekle suçlayan "muhalefet"imizin hatalar konusundaki bu tavrı ibret vericidir, ve onların ciddiyetinin gerçek bir ölçütüdür.

Kaldı ki, geçmişteki bölünmede bugün "muhalefet"in başını çeken iki kişinin oynadıkları olumsuz rol hakkında ayrıca hesap vermeleri gerekir. Bunlardan biri (T), Parti ikinci konferansı öncesinde yurtdışında yapılan ikinci hazırlık konferansında getirilen 'şartlı disiplin' önerisini —Konferansın büyük çoğunluğu ile birlikte— reddetme "şerefine" sahiptir. Yani sorunu o günkü dönemde daha berrak şekilde koyan bir yoldaşın doğru önerisine karşı mücadele edenlerden biridir. Hazırlıksız yakalanma'da böylelerinin sorumluluğu herhalde II. Konferans öncesinde 'şartlı disiplin' tavrını takınanlar ile bir ve aynı değildir. Bir diğer 'lider' ise (Ş), yurtdışında Partizan saflarından en geç bizim tarafımıza geçme "şerefine" sahiptir. Şimdi bu "yiğit"lerin geçmiş hakkında "Merkez Komitesi hizibinin hile ve entrikaları sonucu ayrılığın gerçek nedenlerini vaktinde kavrayamadığımızdan ötürü oldu bitti ile karşı karşıya kaldık" demeleri, Marksist-Leninist özeleştirinin ırzına geçmektir.

İkinci mesele de şudur:

"Muhalefet" anıştırma yöntemi ile, bizim şimdi yayınladığımız ve yayınlayacağımız belgelerin "aktüelliğini yitirmiş", "tarihi belge olmaktan öteye gitmeyen" şeyler olacağını anlatmaya çalışıyor. Bu da aptalca bir benzetmedir. Gerçekten de bugün artık TKP/ML ikinci konferansının söz tutanağının yayınlanması belli bir anlamda 'tarihi bir belge'nin yayınlanması anlamını taşıyacaktır. Ama sadece belli bir anlamda; bölünmenin gerçek haline gelmiş olduğu anlamında. Ama bu belgenin yayınlanması, MK hizibinin bugün hala var olan gücünün yıkılmasında önemli bir rol oynayabilir. Özellikle Türkiye'deki, ve içerdeki yoldaşlar açısından, gelişmeleri tam olarak bilmeyen yoldaşlar açısından bu belgelerin yayınlanması hala 'aktüel' bir sorundur. Bu belgelerin yayınlanması aynı zamanda bizim geçmişimizi doğru değerlendirmemiz, özeleştirimiz açısından da önemli ve aktüeldir. Bu sorunu "muhalefet" hiç görmüyor. İkinci olarak, bundan da önemlisi, biz ikinci konferansın söz tutanaklarını yayınlanabilecek ilk fırsatta Parti içinde ve örgütlü çevre içinde yayınladık; ve diğer bir dizi belgeyi de kamuoyuna yayınladık, yayınlıyoruz. Bu belgeler henüz mücadele içinde 'aktüelliğini' yitirmemiş; üzerinde mücadelenin ateşli olarak sürdüğü belgelerdir. Şimdi sanki bu belgelerin yayınlanmasının 'tarihi belge yayınlamak' anlamına geleceği yollu bir tavır takınmak, bu gibi imalarda bulunmak siyasi kakavanlıktır. Kaldı ki, eğer bu belgelerin yayınlanması 'tarihi belge' yayınlamaktan öteye bir anlam taşımıyorsa, Spartakus acaba neden bu belgeleri yayınlamayı görev olarak gördüğünü de açıklayamaz. Öyle ya, eğer bunların "tarihi bir belge olmaktan öteye giden" bir anlamı yoksa,çok değerli(!!!) Spartakus sayfalarını buna ayırmaya yazıktır!!!

Bunlar bizim görebildiğimiz kadarı ile giriş bölümünde cevapta eksik olan noktalardır.

* * *

Cevabın ikinci bölümünde de bir dizi eksiklik var. Bunlar konusunda da görüşlerimiz şöyle:

Önce bizim, kardeşlerin görüşlerini ve Konferans kararlarını savunduğunu iddia eden "muhalefet"imizin, bunları nasıl savunduğunu gösterir açık örnekler var bu bölümde. Bunun teşhir edilmemiş olması bir eksiklik.

"Muhalefet" önce kendisi II. Konferansta getirilen 'eleştirileri' kendi kafasına göre şöyle sıralıyor:

" 1. İbrahim Kaypakkaya'nın doğru görüşlerini hedefleyen saldırılara karşı yönelen eleştiri"

Bu konuda yine aynı yazıda iki paragraf altta aktarılan orijinal ve bizzat kardeş örgüt temsilcileri tarafından kaleme alınan "karar"da ise söylenen şunlar:

" İbrahim Kaypakkaya'ya aceleci eleştirilerden sakınma yönünde uyarı"

Evet, alınan kararda "İbrahim Kaypakkaya'nın doğru görüşlerini hedefleyen saldırılar"dan söz yok, ama "muhalefet" yaptığı özette(!) (ki özet orijinal karardan uzun bu noktada!!!) bizi İbrahim Kaypakkaya'nın doğru görüşlerine saldırtıveriyor. Bu önce alınan kararın çarpıtılmasıdır; ikincisi, ucuz demagoji, İbrahim Kaypakkaya'nın saygınlığını sömürme denemesidir.

İkinci "eleştiri" konusunda "muhalefet"in "kısa tezi" şöyle:

" Milli meselede Büyük Türk şövenisti sapmaya karşı yönelen eleştiri"

Aynı yazıda alıntı yapılan orijinal kararda ise bu konuda söylenenler şunlar:

" Millı meselede ideolojik ve teorik mücadelenin ağırlığının Büyük Türk şövenizmine ve ancak ondan sonra Kürt milliyetçiliğine yönlendirilmesi"

Alınan kararda bizim "Büyük Türk şövenisti sapma"mızdan söz edilmiyor. Yalnızca ideolojik ve teorik mücadelenin ağırlığının neye verilmesi gerektiği sorunu tartışılıyor "Muhalefet" bu noktada da kardeşlerin konferansta getirdiği 'eleştiriyi" ilerletiyor! Ve bunu Konferansı özetleme adına yaparak, gerçekleri adice çarpıtıyor.

Üçüncü eleştiri "muhalefet"in tezine göre şöyle imiş:

"Demokratik merkeziyetçiliği rafa kaldıran sistemleşmiş bürokratik plana karşı yönelen eleştiri"

Bu konuda orijinal kararda söylenenler şunlar:

"Bürokratizme ve liberalizme karşı uyanıklık yönünde uyarı"

Kardeşlerin temsilcileri bütün Konferansta bu konuda açık bir tavır takınmaktan titizlikle kaçtılar. Sonradan yazdıkları yazıda da sistemleşmiş bürokratik plan şeklinde bir tespit yapmadılar ve burada sözkonusu olanın "nihai birşey, sonuçlanmış birşey olmadığını" belirttiler. Şimdi "muhalefet"imiz bu konuda da yaptığı özetinde 'sistemleşmiş' sözcüğünü ekleyerek "eleştiri"yi ilerletiyor!!!

İşte "muhalefet" budur! Göz göre göre gerçekleri utanmadan çarpıtma!

Bir başka eksiklik, "muhalefet"ın Partinin kararlarını Merkez Komitesinin kararları imiş gibi göstermeye çalışan numaralarının yeterince teşhir edilememesidir.

Gerek tartışmaya 1 Mayıs'tan yola çıkarak başlanması; gerek 1 Mayıs'ta üç yürüyüş yapılması kararı yalnızca Merkez Komitesinin değil, Partinin kararıdır. Bu kararlar Partiye sunulmuş, Partinin büyük çoğunluğu tarafından desteklenmiştir. Bunun teşhiri şimdi köşeye sıkışan "muhalefet"in "biz Parti disiplinini tanıyoruz, MK disiplinini tanımıyoruz" numarasının boşa çıkartılması için önemlidir.

Bir başka sorun, eleştirilere tahammulsuzluk, 'hazımsızlık' vs. konusunda söylenen laflardır. Bu laflar "muhalefet"in sorunlara ne kadar 'siyasi' yaklaştıklarının bir belgesidir. Onlar çelişmelerin sertleşmesinin nedenini ideolojik ayrılıkların derinliğinde arayacaklarına; Merkez Komitesinin eleştiri hazımsızlığında, vb. olaylarda arıyorlar. Bu bir komünistin değil, bir burjuva psikoloğunun yaklaşımıdır. (İlginç olan, daha 1 Mayıs tartışmalarının başında bu saçmalığın AMLP nin bir temsilcisi tarafından savunulmuş olduğu gerçeğidir. Biz bu sorunun üzerine gittiğimizde, AMLP bu konuda hiç bir şey söylemeyen "ılkeli" bir tavır(!) takınmayı tercih etmiştir. Şimdi "sahibinin sesi" "muhalefet" aynı şeyleri plak gibi yinelemekten başka birşey yapmıyor.)

Sempatizan komiteden yoldaşların bu bölümde söylediklerinde, eksiklikler yanında bazı hatalar da var.

Mesela yapılan "bugun Partimize hakim olan çizgi ise, P'yi her türden kronik hastalıklardan koruyabilecek ve emin adımlarla ilerlediğini, oportünizme-revizyonizme post bırakmayacağını ispatlamış bir çizgidir" tespiti; bu çizgi içinde önemli hata ve sapmalar olduğu gerçeğini; bunlara karşı mücadele ettiğimiz, mücadele ederek aştığımız gerçeğini; bu çizgiyi hata ve sapmalardan temizlemek için büyük görevler ile karşı karşıya olduğumuz gerçeğini içermediği için, bu şekli ile tek-yanlı bir tespittir; diğer yan konmazsa, önümüzdeki görevlerin küçümsenmesi sonucunu doğurabilir.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

Aynı şekilde "kriz" "TKP/ML(B)'de değil, sizlerin kafaları nızdadır" tespiti de bu şekli ile tekyanlı, gerçeği olduğu gi bi ortaya koymayan bir tespittir. Çünkü bugün Partimizin bir bölümünün —bu bölüm küçük de olsa— bölünme durumu sözkonusudur. Bölünme olmasa idi bile; tartışma noktaları kendi içi mizde de derin ideolojik ayrılıklar olduğunu göstermiştir. Ayrıca kardeş örgütlerle nerdeyse kopma noktasına gelinmıştır. Böyle bir durumda 'kriz'den söz etmek; durumu abartmamak, dramatize etmemek şartı ile doğrudur.

* * *

Üçüncü madde ile ilgili olarak verilen cevapta da bir dizi ek sıklık vardır.

Mesela "kardeşlerin konuşma özgürlüğünü Merkez Komitesinin tayin etmesi", "Parti içindeki muhalefete iki günlük iç toplantılarda on dakikalık söz hakkı vermesi", vb. aptalca suçlamaların olgularla geri çevrilmemiş olması eksikliktir. Ama bu eksiklik daha önce bu konularda tavır takınılmış olduğu i çin onca önemli değildir.

Bundan önemli bir eksiklik, şimdi "RI ve Hs" sempatizan ko mitelerinin aldığı kararla ilgili yapılan "özeleştiri" konusunda "muhalefet"ın teşhir edilmemesidir. Şimdi bu "özeleşti ri"yi yapan "muhalefet"ın en azından bir bölümü; Parti içinde Hs ve RI'in 'şartlı disiplin' tavrını mahkum etmiştir. Şimdi bundan tek kelime yok; "muhalefet" hatası olarak "bu tale bın 2. Konferans belgelerine kadar genişletilmemesi"ni görüyor.

Lenin hatalara karşı tavrın, ciddiyetin bir ölçütü olduğunu belirtiyor. İşte "muhalefet"imizin ciddiliği!

Bunun dışında "muhalefet" bizim aldığımız kararlar arasında (ki bunların hepsi Parti kararı haline gelmiş kararlar dır!) gerçekten var olan —öze ilişkin olmayan— bazı çelişmeleri de sömürüyor. Bunlara da dikkat çekilmesi, bizim müca dele içinde belli hatalar yaptığımızın konması da doğru olur du. (Biz bu konu üzerinde bir başka yazıda duracağız.)

* * *

Sempatizan komiteden yoldaşların cevap vermeye gerekli görme dikleri 'çeviri' ile ilgili bolume, kısaca da olsa cevap ver mek, ve bu konudaki demagojiyi de teşhir etmek doğru olurdu. Bu konuda kısaca şunlar belirtilebilirdi:

- Taslak yazıların tercüme edilmeden verilmesinin, kardeş teşkilatların başından itibaren tartışmalara katılmasını engellemekle eşanlamlı olduğunu söylemek aptalca bir demagojidir. Bu demagoji, bizim bu konuda yaptığımız ve düzelttiği miz (20.11 tarihli mektupta sorunu hiçbirşey çevrilmeyecek miş gibi koyduk, bu yanlıştı. Daha sonra bundan iki hafta son ra neyi çevirebileceğimizi somut olarak bildirdik) bir hatayı sömürme üzerine kuruludur.

- "Muhalefet"ın anlayışı, çeviri işini yalnızca bizim işimizmiş gibi gören bir anlayıştır. Çeviri bizim görevimiz olduğu kadar, kardeşlerin de görevidir! Bu anlamda bizim tas lakları onlara Türkçe vermemiz eğer onların tartışmalara katılmasını engellemek ise; o zaman kardeşler bizim teşkilatımızın kendileri ile tartışmasını hiçbir zaman istememiştir! Çünkü son döneme kadar onların bir tek yazısı bile bize Turk çe verilmemiştir! Kardeşlerin bu görevi belli ölçülerde çöze cek imkanları da vardı! (Şimdi "Spartakus" sayesinde bu im kanlar çoğaldı.)

- Erteleme sorununda, bunun kardeşlere bir imkan olarak su nulduğu, onların ses çıkarmadığı olgusu konmalı idi.

- "Şimdiye kadar çeviri sorun olmadı" meselesinde: Şimdiye kadar çeviri ile uzaktan yakından bir ilgisi olmamış kişiler için çeviri "sorun" olmamış olabilir. Ama bizim açımızdan bu nun her zaman sorun olduğu ve bunun çeşitli kereler ortaya konduğu, bir olgudur. Ayrıca şimdi çeviri sorununun daha da buyümesi, çevrilecek şeylerin artması sonucudur. II. Konfe rans öncesi çevrilecek toplam belge sayfası 60 idi. Bu iki aya yakın bir zaman aldı. Şimdi ise sadece 1 Mayıs konusunda toplam 200 sayfa çeviri vardı! Bunlar da olgudur. Ve bu olgu lar bizim palavracı "muhalefet"imizin gerçek yüzünü gösterir olgulardır.

* * *

Ondan sonraki, yine sempatizan komitenin cevap vermeyi gerek li görmediği 'kardeş örgutleri davet etme' ile ilgili bölümde, "muhalefet"e şimdiye dek "kardeş örgütlerle tartışma top lantısı" düzenlenmemiş olduğunun 'hatırlatılması' iyi olurdu. Kardeş örgütlerle birlikte düzenlediğimiz "Arnavutluk"; "Sta lin" ve "Mao" toplantılarının hiçbiri kardeş örgütlerle çatı şan görüşlerimiz üzerine tartışmak için yapılan toplantılar değildi. Bunlar ortak görüşlerimizi kendi çevremize kavrat mak ve oportünistlere karşı birtakça savunmak için düzenlenen ortak toplantılardı. Karşılaştırılmayacak şeyleri birbiriyle karşılaştırmak bizim "muhalefet"imizin tipik bir özelliğidir. Şimdi kardeş örgütlerle ortak yapacağımız tartışma toplantısı konusunda "muhalefet"in ne tavır takınacağı ayrıca merak konusu bizim için! Çünkü bizim "bürokratik" planlı toplantımızda mesela "muhalefet"e bir noktada tartışma dışında ayrıca söz hakkı verilmişti, ama şimdi ortak toplantıda, onlara tartışma dışında söz hakkı yok! Eşitlik ise, çatışan görüşle rin eşitliği olarak kavranıyor! Vs.

* * *

Tasfiyecilik bölümüne de yoldaşların verdığı cevap yeterli de ğildir.

Bu konuda "Muhalefet ya da geçici yol arkadaşları üzerine" adlı yazıda bu sayımızda geniş tavır vardır. Onun için bu ek sıklıkları burada belirtmek gerekli değil. Yalnız "Spartakus" da yer alan:

" MK daha iç toplantılarda kendi bürokratik planına kimle rin parmak kaldıracağını kendisi tayin etmiştir"

lafları üzerinde durulmalı idi. Burada kullanılan yöntem, "ça mur at, izi kalır" şeklindeki iğrenç burjuva yöntemidir. Hiç bir ispat getirmeden, bir olgu iddiası ileri sürülmektedir: Merkez Komitesi kimin "parmak kaldıracağını tayin etmiş" !!! Marksist-Leninistler, böyle iddialar eğer ispatlanmazsa, bu iddıaları getirenlerin siyasi iftiracılar, namussuzlar olduğunu ilan ederler. Biz "muhalefet"ın konumunun bu olduğunu söylüyoruz. Merkez Komitesinin kimin "parmak kaldıracağını ta yin ettiği" adi bir iftiradır.

Ama bu iftira, bu iftirayı getirenlerin ruh halini, ve düşüncelerini göstermesi açısından da ilginçtir. Onlar çoğunlu ğun kendilerine karşı olmasını bir türlü açıklayamamaktadırlar! Onlar için tek açıklama vardır: Merkez Komitesi tayin et ti! İşte kendisi dışındakileri ya güden çoban, ya da güdülen koyun gören anlayış bundan iyi gösterilemez! Merkez Komitesi tayin edecek, koyunlar da parmak kaldıracak! İşte "muhalefet" ın bugün TKP/ML(B) saflarında olan çoğunluktaki yoldaşları de gerlendirmesi bu! Bu "muhalefet"in zavallılığının bir belgesidir!

MERKEZ KOMİTESİNİN "SPARTAKÜS"TE YAYINLANAN 'AÇIK MEKTUP' HAKKINDA TAVRI

oooooooooooooooooooooooooooooooooo

Somut olaylarla ilgili:

Belgelerden açıkça görülmektedir ki; "muhalefet"ten kişi ler, bir eşyaya "denetimimizde tutma" adına, tam burjuvalara yaraşır bir 'numara' ile elkoymuşlardır. Bu tavır kesinlikle devrimci olmayan bir tavırdır.

Bu tavrı takınanların uyarılması, ve bu tavrı düzeltmemele ri halinde devrimci çevre içinde teşhir edilmeleri doğrudur.

Bir yoldaşın olayın hemen ertesinde bu tavrı takınan bir ki şiye yazdığı bir mektupta ortaya koyduğu tavrın özü budur.

Mektupta "isimle teşhir" edileceği şeklinde bir ifade var dır. Bu ifade yanlıştır, sanki bu olayı gerçekleştiren kişi lerin isimlerinin hakim sınıflar önünde açıklanacağı gibi bir anlama gelmektedir. Yoldaş sözkonusu olanın bu olmadığını a çıklamıştır. Ve bizim bugüne kadarki tavrımız zaten açık ve berraktır. Bizim hakim sınıflara 'isim vermek' diye bir soru numuz yoktur. Bunu "muhalefet"in de çok iyi bilmesi gerekir. Buna rağmen bu ifade hatasını büyüterek sömürmesi, onun za vallılığından başka birşeyi göstermez.

Bizim ayrılık durumunda Parti değerlerinin ne olacağı konu sunda yazılı-belgeli görüşlerimiz ortadadır. Bu görüşler doğ rultusunda kendisine "muhalefet" diyenlerle, ve yurtdışında ki örgütlü gücümüzün %13'ünü oluşturanların temsilcileri ile merkezi planda görüşmeye hazırız!

(Devamı s.107'de)

BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz!

sayı 1 fiatı: 2 dm;4 ff;25 ös;50p;50tl

GDS, AMLP ve WBK yazı kurullarının ortak açıklaması:

TKP/ML(B) çizgisine eleştiri

TKP/ML(B) MK'nin kardeş örgütlerin 'TKP/ML(B) çizgisine eleştiri'leri hakkında tartışmaya sunduğu ilk tavrı

BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz!

SAYI 2 OCAK 1983 FIATI 3 DM, 6 FF, 25 ÖS, 75 TL

Çin Komunist Partisi'nin "Uluslararası Komunist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında" 1963 yılında getirdiği "Öneri" üzerine

ULUSLARARASI ML BİR ÇİZGİNİN TALEPLERİ VE ÇİN KP'NİN MODERN REVİZYONİZME KARŞI MUCADELESİ

IV. Bölüm

Proleter Dünya Devriminin Güçleri ve Seyri

V. Bölüm

Uluslararası Karşı-Devrimin Güçleri

* Bir tartışma yazısı *

KIZIL BAYRAK, AKIMA KARŞI, BATI BERLİNLİ KOMÜNİST YAZI KURULLARININ ORTAK AÇIKLAMASI

BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz!

SAYI 3 ŞUBAT 1983 FIATI 3 DM, 6 FF, 25 ÖS, 75 TL

TKP/ML(B) II. Konferans Belgeleri Üzerine Tartışma ve Konferans Raporu

-1-

BOLŞEVİK PARTİZAN 3/4'ÜN DÜZELTMELERİ

****

Değerli okuyucu;

Geçen sayımızda çok sayıda teknik hata ve eksiklikler meydana gelmiştir. Bu sayımızda bunları tespit eder; sizlerden özür dileriz.

s.73 ANAYASA OYLAMASI SAHTEKARLIĞI SAHNELENDİ yazısının son bölümü çıkmamıştır. Bu bölüm şöyledir:

Evet, 12 Eylul, "Taksim"in ve daha nice meydanların "Kızıl Meydan"lar olma imkânını geriye atmıştır. Evet, Anayasa oylamasında hakim sınıfların elde ettiği başarı, onlar açısından kuçumsenecek bir başarı değildir. Ama onlar bu Anayasanın oylanması ile artık 'tehlike'nın geçtiğini düşünüyorlarsa, yanılıyorlar. Devrim 'tehlikesi' onların başında bugün de yarın da Demokles'ın kılıcı gibi sallanacak; ve o kılıç er geç onların duzenini yerle bir edecektir! Yalnızca bugün bütün bilinçli emekçiler açısından "1 Mayıs Meydanı" olan Taksim değil, daha nice meydanlar 'Kızıl' olacaktır! 1982 Anayasası da bunu engelleyemeyecektir.

Faşist Cunta şefi aynı konuşmada şunları da söyluyor:

"Bu meydanda az mı vatandaş kanı akıtıldı. Bir tarihte 1 Mayıs yapacağız derken 36 vatandaşımızın kanı bu meydanda aktı. Artık o gunler geride kaldı. Onlara sebep olanlar bugun adil Türk mahkemeleri onunde hesap vermektedirler."

Evet! 1 Mayıs katliamını, hakim sınıfların duzenlediği bir dizi katliam gibi, işçi sınıfı ve emekçiler unutmadı, unutmayacak. Bugun sınıf bilinçli işçiler 1 Mayıs katliamının sorumlusunun ve uygulayıcısının kimler olduğunu biliyor. 1 Mayıs katliamının revizyonist-sosyal faşistlerin yarattığı provokasyon ortamında bizzat faşist devlet, onun paralı katilleri tarafından gerçekleştirildiğini sınıf bilinçli işçiler biliyor. Ve bu bildiklerinin hesabını soracağı günler ergeç gelecek! 1 Mayıs katliamı yukselen devrim selini boğmak için tezgâhlandı. 12 Eylül harekâtı da öyle. Onu izleyen katliamlar da öyle. Hakim sınıflar çok devrimci kanı akıttılar. Ama bu sonsuza dek böyle surmeyecektir.

Enternasyonal'de butun dunya işçilerinin birlikte haykırdıkları gibi:

"Zalımlerin doktukları kan bir gün kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir gunes doğacak"tır.

1982 Anayasası da bunu engelleyemeyecektir!

S.18:

GDS'in mektubundan 12 Eylül'de yürüyüşle ilgili olarak soyledikleri alıntı yapılıyor. Bu bölüm s.19'da açıklandığı gibi, aynı konuda bizim görüşümüzle birlikte toplantı oncesinde yoldaşlarımıza ulaştırılmıştı.

Bir de GDS'in aynı mektupta toplantı ile ilgili olarak soyledikleri vardır. GDS'in toplantıya davet konusunda soyledikleri şöyledir:

" Toplantılara bizim çağrılmamızla ilgili:'

Davete teşekkür ederiz. Sorun Türkiye'nin siyasi sorunları ile ilgili olduğu için biz size bu konuda olan eleştirilerimizi getireceğiz. (Geçen yılki pratik, Esas halka tezi, Türkiye halkı/halklar, Esas tehlike olarak Büyük Türk şovenizmi) Görüşlerimizi derneklere mektupta olduğu gibi, sizin görüşlerinizde eleştirdiğimiz yerlere işaret ederek, olumlu olarak kısaca koyacağız.

Biz iç belgelere dayanmanın pek faydalı olmayacağını dusunuyoruz. Halk/Halklar sorununda Merkez Komitesinin herhangi bir tavrı yoktur. Ne yazık ki bu konuda gorüşümuzu yalnızca olumlu olarak ortaya koyabileceğiz.

(Lütfen yer ve zamanlar zamanında bildirilsin.)

Bız eleştırilerimizi toplantı öncesinde hazırlamaya calışacağız. Tavrımız mesaj olarak da okunabilir."

Bu bölumün de geçen sayımızda cevabı ile birlikte basılması gerekiyordu.

Yanlışlıkla bu bölüm basılmamıştır. Cevabı ise 19. sayfa üçüncü paragrafta "Toplantılarla ilgili" başlığı altında basılmıştır.

Özür diler düzeltiriz.

S.40:

Başlık ... ÇIKARDIĞI MIZ bildiri üzerine tartışma" olması gerek.

S.45:

1. sütun 4. paragraf alttan 3. satırda: ... sorunusa yerine sorusuna olacak.

ALMANCA
BİLEN OKUYUCULARIMIZA AÇIKLAMA

Yazılarımızı hem Almanca hem Türkçe okuma imkanına sahip okuyucularımız yer yer Almanca belgelerle; Türkçe belgeler arasınca uyuşmazlıklara dikkat çekiyorlar. Böyle uyuşmazlıklar ya çeviri yanlışı; ya da Turkçe orijinalde düzeltilmiş yerlerin dikkatsızlik sonucu Almanca ceviride var olan taslaklar üzerinde düzeltilmemesi sonucu ortaya çıkan uyuşmazlıklardır. Orijinal belge —tersi söylenmediği sürece— Türkçe belgeler dir. duzeltme onlara göre yapılmalıdır.

BOLŞEVİK PARTİZAN'IN 3/4 ÜNCÜ SAYISINDA, BP'IN 12 EYLÜL BİLDİRİSİNE GDS'İN ELEŞTİRİSİNE BP YAZI KURULU TARAFINDAN VERİLEN CEVAPTA, SAYFA 47 DE,1.SÜTUNDA BİRİNCİ PARAGRAFTAN SONRA GELEN CEVABIN BİR BÖLÜMÜ TEKNİK BİR HATA DOLAYISIYLA BASILMAMIŞTIR. AŞAĞIDA EKSİK OLAN BÖLÜMÜ YAYINLIYORUZ. BU HATADAN DOLAYI ÖZÜR DİLERİZ.

(...) Bu sorunu "iki cümle" düzeyinde halletmeye kalkmak, ve böylece modern revizyonizmle-oportunizmle araya sınır çektiğini sanmak, kendi kendini aldatmaktır.

GDS "İşçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü" kavramının kullanılmamasına kızıyor. Önce bunun 1980 de yapılan ortak açıklamada "programatik nokta" olarak tespit edildiğini söylüyor. Bu konuda durum şudur: Geçmişte TKP/ML içinde iki çizginin ortaya çıktığı şartlardı ML kanat parti içinde bazı ML görüşleri bunlar parti içinde tam olarak tartışılmadan ve parti içinde yanlış görüşlere karşı yeterli bir ideolojik mücadele verilmeden de parti çizgisinin parçası haline getirmeye çalıştı. Bu sorunlardan biri de "işçi köylü diktatörlüğü sorunu idi. ML kanat parti içinde "işçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü"ile"halkın demokratik diktatörlüğü"nün özde bir ve aynı şey olduğunu; DHD'nin hedefinin "işçi köylü diktatörlüğü" olması gerektiği doğru ML görüşünü savundu. Ama bu görüş yanlış görüşe karşı mücadele içinde partinin çizgisinin bir unsuru haline getirilmedi. Bunun yerine 1980 Nisan'ında yapılan, kardeşlerle ortak açıklamada şu tespitler yapıldı:

"Bütün ülkenin kurtarılmasından sonra işçi sınıfı ülke çapında önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğü kurulacaktır. İşçilerin köylülerin diktatörlüğü şartlarında devrim sürdürülecek ve sosyalist devrim için proletaryanın diktatörlüğü ve sosyalist inşa için yol açılacaktır."(Ortak Açıklama,s.3 Alm)
Bu programatik nokta işte böyle doğru olmayan bir yöntemle "programatik nokta" haline getirildi, GDS bir başka bağıntıda(Mao Zedung'un klasikliği konusunda)bizi eleştirmişti.
GDS,Mao Zedung'un klasik olmadığının MK 4.toplantısından sonra savunulmasının"parti çizgisinin gereği" olduğu şeklinde talebimizi,AMLP ve WBK ile çıkardığı ortak açıklamada "kararların bürokratik bir şekilde uygulanması" olarak nitelendirmişti. Şimdi ise bir başka konuda bize 1980 Ortak Açıklamasında var gerekçesi ile(dikkat edilsin, doğru olan budur'dan çok,1980 Ortak Açıklamasında var gerekçesi getiriliyor) savunmadığımız noktasında eleştiriyor.Bu onun ne kadar tutarsız olduğunun bir göstergesidir.

Bundan daha önemlisi yaptığı ikinci tespittir.GDS şöyle diyor :
"BP'nin bu programatik tespiti koyup açıklamaması BP'nin , oportunistlerin demokrasi komedisi karşısında gerçek devrimci çare ile çıkmaktan vaz geçmesi anlamına gelir."
Yine çok keskin laflar !
Biz burda yalnızca bildiride Türkiye'de devletin yapısı ile ilgili söylediklerimize bir göz atılmasının; ve bildirinin savunduğu temel şiarlardan biri olan "Ne cunta, ne parlamento! Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi" şiarının GDS'e verilen en iyi cevap olduğunu; GDS'in burdaki iddiasının ispatlanamaz bir iddia olduğunu söylemekle yetineceğiz.

GDS, işçi sınıfının köylülükle ittifakının savunulmadığı ve bu "unutma"nın hatta devrimden dönmek olduğunu Lenin'e atıfta bulunarak ileri sürüyor.Bizim devrimden döndüğümüzü(objektif olarak tabii) kibarca söylüyor. Evet eğer gerçekten de Türkiye devriminin programatik ilkeleri alt alta sıralansa idi, ve burda işçi-köylü ittifakı" unutulsa"idi, GDS haklı olurdu. Onunla bu konuda aramızda temel ayrılık, 12 Eylül bildirisinden beklentilerimiz konusundaki ayrılıktır.Bütün diğer ayrılıklar bu temelden kaynaklanmaktadır.Biz bildiride Türkiye devriminin programatik sorunlarını genel planda tartışmadık.Yal -

nızca 12 Eylül ile ilgili öne çıkan bazı ilkesel sorunları tartıştık o kadar.

GDS, ardından Tarım Devrimi sorununu getiriyor. Bu bağıntıda GDS "tarım devrimi"nin "silinmesi"ni "hakim sınıfların bir bölümünü, büyük toprak ağalarını devrimin ateş hattından çekmek demek olduğunu" söylüyor. Görünen odur ki; GDS,toprak ağalarını devlet iktidarının dışında görüyor. Aksi taktirde faşist devlet iktidarının hedeflendiği; komprador patron-ağa devletinin hedeflendiği bir bildiride(tarım devriminden söz edilmediği için)toprak ağalarının devrimin ateş hattından çekildiği gibi derin tahliller yapmazdı !

GDS, daha sonra bildiride "ezilen Kürt ulusunun milli baskıya karşı mücadelesine değinildiğini" ve fakat Kürt ulusunun ayrılma hakkının savunulmamasını eleştiriyor; ve bildirinin tavrının ahu vah eden ve var olanı anlatmanın ötesine geçmeyen bir tavır olduğu tespitini yapıyor. GDS'li yazar, herhalde bildiride bizim Türkiye devriminin programatik sorunlarından biri olan milli sorunu "Kürt ulusuna milli baskı yapılıyor" sözleri ile geçiştirdiğimizi düşünüyor. Hayır, biz bu soruna bildiride devrimin bir dizi başka programatik sorunu gibi yer vermedik. Bildiride bir kez daha söyleyelim; 12 Eylül 1982 de öne çıkan ve bizim öne çıkarmak istediğimiz, bazı temel sorunlara yer verdik Ve bu doğru idi. Ezilen Kürt ulusunun mücadelesine, 12 Eylül'ün geliş sebeplerini tartıştığımız yerde-milli sorunun çözümünü, vs. tartıştığımız bir yerde değil!- o bağıntıda değindik.Ama yazar, ya bunu anlayamayacak kadar kör ve cahildir; ya da derdi ne olursa olsun eleştirisini ispatlamak olduğu için her şeyi mübah görmektedir.Biz birinci ihtimalin GDS'li yazar için geçerli olmadığını düşünüyoruz.

GDS'li yazar bir noktayı da yanlış ele aldığımızı söylüyor: O da;yazara göre Türkiye'de devrimde iki aşamanın gerekliliği hakkında berrak bir açıklama yoktur.

Yazara göre bizim "Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimidir" şiarımızda hatta "demokratik devrimin sürdürülmesi olarak SOSYALİST DEVRİME GEREK KALMADAN sosyalizmin gerçekleştirilmesi mümkün görülmektedir."

Biz, Lenin'den öğrenmekten yanayız. Lenin demokratik devrim aşaması içinde de işçi sınıfı önderliğinin ve demokratik devrimin sosyalist devrim için bir ön şart olarak propaganda edilmesinin gerekli olduğunu vurguluyor. Şöyle diyor :

"İşçinin mutlakiyete karşı harekete geçirilmesi gerektiği sonucuna şu iki yoldan varılabilir. YA işçiye sosyalist bir düzen için mücadelenin tek savaşçısı olarak bakarak ve bu nedenle siyasal özgürlüğü onun mücadelesini kolaylaştıran koşullardan birisi kabul ederek - bu sosyal-demokratların görüşüdür YA DA ona yalnızca mevcut düzende en çok acı çeken, kaybedecek daha fazla bir şeyi olmayan mutlakiyete karşı en kararlı mücadele verecek biri olarak baş vurarak. Fakat bu işçiyi bütün "halkın" mutlakiyete karşı dayanışma için de olması nedeni ile,burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi görmek istemeyen burjuva radikallerinin kuyruğuna takılmaya zorlamak anlamına gelecektir." (Lenin,"Halkın Dostları Kimlerdir",Tüm Eserler,c.1,Ülke Yayınları,s.297/298)

Bizim bundan çıkardığımız sonuç, demokratik halk devrimi aşamasında , demokratik devrimin propagandası ile yetinmemek; bu devrimin yalnızca sosyalist devrim için bir ön aşama olduğunun vurgulanması; bunun için demokratik devrimde işçi sınıfının önderliğinin vurgulanması gerektiği şeklindeki sonuçlardır. (...)

• •

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ!
DEVRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULMAZ!

8 Mart Dünya Kadınlar Günü ile ilgili olarak aşağıda Lenin ve Stalin'den bu konuda iki kısa makale yayınlıyoruz.

Rus Ekim İhtilâli'nin ve Bolşevizmin başlıca temel olayı, kapitalizmde en fazla ezilen kişileri politikaya sürüklemeleridir. Monarşi rejiminde de, burjuva demokratik Cumhuriyetleri'nde de bu tabakalar kapitalistler tarafından ezilmiş, aldatılmış soyulmuşlardır. Emekçi halkın kapitalistler tarafından bu boyunduruğa sokulması, bu aldatılması, bu soyulması toprağın, imalâthanelerin, fabrikaların özel mülkiyeti varoldukça kaçınılmazdı.

Bolşevizm ve Sovyet İktidarında öz olan, burjuva demokrasisinin yalan ve iki yüzlülük maskesini sıyırarak toprakların, imalâthanelerin, fabrikaların özel mülkiyetini kaldırarak tüm Devlet iktidarını çalışan ve sömürülmüş kitlelerin elinde toplamasıdır. Politikayı, yani yeni toplumu kurma işini ele alan bu kitlelerin kendileridir. Zor görev; çünkü kitleler kapitalizm tarafından ayaklar altına alındı ve çiğnendiler. Ama ücretli kölelikten, kapitalistlerin köleliğinden kurtulmak için başka çıkış olamaz.

Oysa kadınları politikaya sürüklemeksizin, kitleleri politikaya sürüklemek olanaksızdır. Gerçekten kapitalizmde insan ırkının kadın olan yarısı çift bir baskıya uğramıştır. Kadın işçi, işçi kadar ve köylü kadar sermaye tarafından ezilmekte ve bunun ötesinde en demokratik burjuva cumhuriyetlerinde bile önce kanun eşitlik tanımadığı için erkekle aynı haklara sahip değildir; temel nokta buradadır. Aileler yuvanın köleliğinde yaşarlar, mutfak ve genellikle bireysel ve ailevî bakım işlenir. En bayağı, en karanlık, en ağır, en hayvanlaştırıcı işlerin boyunduruğuna boyun eğen «eviçi kolelcri» olarak kalırlar. Sovyetik, bolşevik devrim, kadının eşitsizliğinin ve baskıya uğramasının köklerini dünyada hiç bir ihtilâl, hiç bir Parti'nin cesaret edemediği kadar derinden sökü̈yor. Bizde, Sovyet Rusya'da kadınlarla erkekler arasındaki hukukî eşitsizlikten hiç iz kalmadı. Evlilik ve aile hukukundaki özellikle iğrenç, aşağılık ve iki yüzlü eşitsızliği, çocuklarla ilgili eşitsizliği Sovyet iktidarı tamamen ortadan kaldırdı.

Bütün bunlar kadının kurtulmasına doğru ancak bir ilk adımdır. Gene de burjuva cumhuriyetlerinden hiç biri, en demokratik olanları bile bu adımı atmayı göze alamadı. Göze alamadılar çünkü kutsal özel mülkiyetten korktular.

En önemli ikinci adım, toprağın, işletmelerin ve fabrikaların özel mülkiyetinin kaldırılması oldu. Bu ve ya yalnızca bu kadının gerçek ve tam özgür kılınmasını, küçük bireysel işlerden sosyalleştirilmiş buyük işlere geçişiyle «eviçi köleliğinden» kurtulmasına yol açıyor.

Bu geçiş zordur. Zira en kökleşmiş, alışılmış, sertleşmiş, zamanla yerleşmişlerinden biri düzenin (doğruyu söylemek gerekirse bu bir düzen değil, alçaklık ve zalımliktir) değişmesidir. Ama bu geçiş başladı, işe girişildi, yeni yola girdik.

Uluslararası Kadınlar Günü sebebiyle sayısız mitinglerde toplanmış bütün dünya kadın işçileri son derece güç ve ağır fakat büyük, dunya çapında büyük ve gerçekten özgür kılıcı bir esere başlayan Rusya'ya selâmlarını yollayacaklar.

Vahşî ve bazen hayvanî burjuva gericiliğinden ürkmemek için yapılan cesur teşvikler duyulacak. Burjuva bir ülke ne kadar «hür» veya «demokratik»se, kapitalist sürüsü işçi devrimine karşı o derece sertleşir ve vahşî bir baskıya girişir: A.B.D. demokratik cumhuriyeti örneğini almamız yeter. Ama şimdiden işçi kitleler uyandılar. Emperyalist savaş Amerika'da, Avrupa'da ve geri Asya'da uyumuş, uykulu, hareketsiz kitleleri uykularından kesinlikle çekti çıkardı.

Dünyanın her tarafında ayna kırılmıştır. Halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılması kadar, kadın ve erkek işçilerin sermayenin boyunduruğundan kurtulması da karşı koyulmaz ilerlemeler başarıyor. Bu eser on milyonlarca erkek ve kadın köylü tarafından ele alındı. Bunun için emeği sermayenin boyunduruğundan kurtaran bu eser bütün dünyaya galip gelecektir.

LENİN: «Uluslararası Kadın Günü», 4 Mart 1921, *Pravda*, 8 Mart 1921, *Eserler*, XXVI, S. 193 - 194 (Rus baskısı).

İnsanlık tarihinde, ezilenlerin hiç bir büyük hareketi, emekçi kadınların iştiraki olmadan yürümemiştir. Ezilenlerin arasında en ezilenler olan emekçi kadınlar, özgurlük eyleminin buyük yolunun kenarında kalmadılar ve kalamazlardı. Kölelerin kurtuluş hareketi, bilindiği gibi on binlerce kadın kahramanı ileri itmiştir. Serflerin özgürluğü için savaşanların oluşturduğu sıralarda, on binlerce emekçi kadın vardı. Ezilen sınıfların kurtuluş hareketinin en güçlüsü olan, işçi sınıfının devrimci hareketinin, bayrağı altında, milyonlarca emekçi kadını toplaması şaşılacak bir şey değildir.

Uluslararası kadınlar günü, işçi sınıfının kurtuluş hareketinin büyük geleceğinin habercisi ve yenilmezliğinin delilidir.

Emekçi kadınlar, işçi ve köylü kadınlar, işçi sınıfının büyük yedek kuvvetlerini teşkil ederler. Bu önemli kuvvet halkın yarısını temsil eder. Kadın yedek kuvveti, işçi sınıfının yanında mı karşısında mı olacaktır? Proleter hareketinin kaderi, proleter devriminin ve proleter iktidarının zaferi ya da yenilgisi buna bağlıdır. İşte bu yüzden proletaryanın ve onun en ileri müfrezesi olan Komünist Partisi'nin görevi, kadınları, işçi ve köylü kadınları, burjuvazinin etkisinden kurtarmak ve bunları proletaryanın bayrağı altında, politik olarak eğitmek ve örgütlemek için kesin mücadele vermektir. Uluslararası kadınlar günü, emekçi kadınlardan oluşan yedek gücü, proletaryanın yanına çekmek için bir yöntemdir.

Fakat emekçi kadınlar sadece bir yedek güç oluşturmazlar. Onlar, işçi sınıfının doğru bir politikası sonucu, işçi sınıfının, burjuvaziyle savaşacak olan gerçek bir ordusu olabilirler ve olacaklardır. Emekçi kadınların bu yedek gücünü, proletaryanın büyük ordusunun yanında çarpışan bir işçi ve köylü kadınlar ordusu haline getirmek: işte işçi sınıfının kesin ikinci görevi.

Uluslararası kadınlar günü, işçi sınıfının işçi ve köylü kadınlar yedek gücünü, proletaryanın kurtuluş hareketinin aktif ordusu içine sokmaya yaramalıdır.

Yaşasın uluslararası kadınlar günü!

STALİN: «Uluslararası kadınlar günü için» *Pravda*. 8 Mart 1925. *Eserler*. Cilt VII, S. 48 - 49, (Rus baskısı).

YOLUMUZ MUSTAFA SUPHİLERİN YOLUDUR!

(108. sayfadan devam)

(çiftlik sahibi) olmak üzere, işçi ve fukara köylü sırtında yaşayan müstebitleri ezerekten bütün mazlum insanlar için böyle bir ortak vatan, yeni bir dünya yarattılar.

Eski dünya ve eski vatanda idare, kuvvet, baht, saadet güya ki yalnız çarlar, han ve hakanlar, şehzade ve paşalar, bey ve ağalar, fabrikantlar, banker ve tüccarların meşru malı, meşru bir hakkı idi. Bütün yerler, bütün fabrikalar, bütün saray ve konaklar, bağlar, bahçeler, güller, bülbüller, hep hep bu gözleri doymaz, insan kanı emmekten usanmaz adam kılıklı canavarların; tarlalarda yıldızdan yıldıza çalışmak, karanlık fabrikalarda, yeraltı maden ocaklarında, demiryollarında hayvan gibi işlemek ve en sonunda bir günlük yaşayabilecek rızkını bile tedarik edememek, bir yeri sakat olsa dilencilik etmek, ecelin pençesine düşünce yetim çocuklarını ve genç karısını yabancılar ve zenginler elinde esir bırakıp ölüp gitmek, bütün bu felaketler, her işçi ve her zavallı köylünün alnında yazılı facialar, bütün dünya işçi ve köylüsünün göz yaşları..

Rusya'da Bolşevikler içtimai inkılap ile böyle merhametsiz bir dünyayı yıktılar. Ve bütün kanunların, bütün mahkemelerin ve bütün papaz ve mollaların, bütün jandarma ve polis alaylarının din, allah ve millet adından utanıp arlanmaksızın himaye ve silah kuvvetiyle müdafaa ettikleri böyle adaletsiz bir dünyayı altüst ettiler.

Şimdi Rusya'da bu yer ve çiftlikler, kendi gücüyle, kendi alnının teriyle işleyen köylünün, bankalar ve bütün fabrikalar mazlum işçilerin elinde.

Rusya'da evvelce "param var, binlerce altınım var" diye kabarıp yürüyen zenginler, şimdi bir hırsız gibi gizli deliklerden hilekâr gözlerle bir türlü inanmak istemedikleri bu yeni alemi seyrediyorlar. Bellerinde eskiden kalma binlerce altın olduğu halde kendilerini göstermemek için yırtık gömleklerle dolaşıyorlar. Şimdi zenginlik tarlasında çalışıp hiçbir paraya ve ağaya pay vermeyen köylünün; şimdi bütün mal ve meta bunları hüner ve marifetiyle ve kolunun kuvvetiyle meydana getirip kimseye faiz ve vergi vermeyen işçinin...

Şimdi işçi ve köylu hükümeti. Bütün ordu ve bütun kızıl askerler, işçi ve köylü hükümetinin omuzuna bakıyor.

Şimdi ihtilal mahkemeleri, iş bırakan veya vergi vermeyen işçi ve köylüyu öldürmek için değil, zalim çarlar, padışahlar, generaller ve paşaları tepelemek için kuruluyor. Şimdi mektep yalnız zengin bey ve paşa çocukları için değil, bütun işçi ve fukara köylü yavruları için hem terbiye, hem hayat ve hem de ışık ocağı...

Hulasa: Bolşevıklerin şımdı Rusya'da ve tedricen bütün dunyada yaşatmak istedıkleri ıçtimai ınkılap, alnının teriyle geçinen mazlum işçi ve köylü halkın cihan ıhtılalinden beri beklediği büyük bir bayram; bu ınkılabı yaratan Rusya ise, bütün cihan işçi ve köylüsünün ortak vatanı!

Yaşasın içtimai inkılap!

Yaşasın bütün dünya mazlum insanlarının müşterek vatanı olan Sosyalist Rusya!"

Onun bu sözleri, o günkü dönemde dünya proleter devrimi - nin kalesi, ve dayanağı olan Sovyet Rusya hakkında bütün dünya komünıstlerinin ortak düşüncelerini ve değerlendirmeleri ni ifade eden sözlerdi.

Mustafa Suphi ve yoldaşları işte bu düşüncelerle, milli mücadeleyi sosyal devrimle tamamlamak için çalışmak üzere Anadolu'ya geçtiler. Komünizmden öcü gibi korkan Kemalıstler, Mustafa Suphi ve yoldaşları Anadolu'ya geçtıklerinde el altından Antant emperyalistleriyle pazarlığa oturmuşlardı. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katli, ve Türkiye'deki komünist lere yoğun saldırı ile onlar aynı zamanda emperyalıstlerin gözüne girmek istiyorlardı.

Mustafa Suphi ve yoldaşları 28/29 Ocak 1921 gecesi kayıkla Trabzon'dan Giresun'a yola çıktılar. Ve yolda onlara yetişen ikinci bir kayıktaki Kemalist-faşist suikastçiler tarafından hunharca katledildiler. Cesetleri Karadeniz'in karanlık sularına gömüldü.

Kemalıstler, henüz kuruluş aşamasında olan Türkiye Komünist Partisi'ne bu saldırı ile önemli bır darbe vurdular. Ama Komünist hareketi yoketme emellerine erişemediler. Türkiye'nin sınıf bilinçli proleterleri Mustafa Suphi ve yoldaşlarını yüreğine, bilincine gömdü. Faşist komprador patron/ağa devletinin tüm saldırılarına; revizyonistlerin her türlü ihanetlerine rağmen Komünizm davası ülkemizde de er geç zafer kazanacaktır!

ONBEŞLER İÇİN

YANGINLARA FAZLA BAKAN GÖZLER YAŞARMAZ,
ALNI KIZIL YILDIZLI BAŞ SECDEYE VARMAZ,
DÖĞÜŞENLER ÖLENLERİN TUTMAZ YASINI.

YİNE FAKAT BİR YILDIRIM ZULMETİ YIRTSA,
SAĞIR GÖKÜN KOYNUNDAKİ ÇANI HAYKIRTSA,
ANIYORUZ GÖĞSÜNÜZÜN SON SAYHASINI.

ESKİ CİHAN, YENİ CİHAN ÖNÜNDE EĞİL!
ARAMIZDAN BİRKAÇ YOLDAŞ AYIRMAK DEĞİL,
HER NE YAPSAN VARACAĞIZ EMELİMİZE!

KARADENİZ... BUNU DUYSUN DERİNLİKLERİN:
O ATEŞLİ GÖĞÜSLERİ DELEN HANÇERİN
KABZASINI ALACAĞIZ BİZ ELİMİZE!

****

(79. sayfadan devam)

Ayrıca 'yeterli önem' verme/vermeme meselesinde bizim görüşümüz şudur:

Merkez Komitesi ne bu işi gayri-ciddi, ya da 'çok daha cidi olmayan' bir biçimde ele almıştır. Ne de, hiç ele almaması doğru idi. Bu noktada hem yazar, hem de kardeşler iki ayrı uçta yanlış şeyler savunuyorlar.

Onlar iki ayrı uçta da olsa yanlışı savunmada birleştiler.

Onların yanlışın aynı noktasında da birleşip birleşmeyecek lerini birlikte göreceğiz.

15.2.1983

(101. sayfadan devam)

Biz bu görüşmelerin iki tarafın temsilcileri arasında yapılmasını, ve eğer çözülmezse komisyon kurulmasını doğru buluyoruz.

Komisyon kurulması gerekirse, onun kimlerden kurulacağı ayrıca kararlaştırılır.

Şimdiden, bu komisyonun kardeş örgüt temsilcilerinden oluşmasına karşı olduğumuzu, çünkü kardeş örgütleri de bu çatışmada taraf gördüğümüzü belirtelim!

"Muhalefet" denen kişileri bir kez daha uyarıyoruz!

PROVOKATİF TAVIRLARINIZI TERKEDİN!

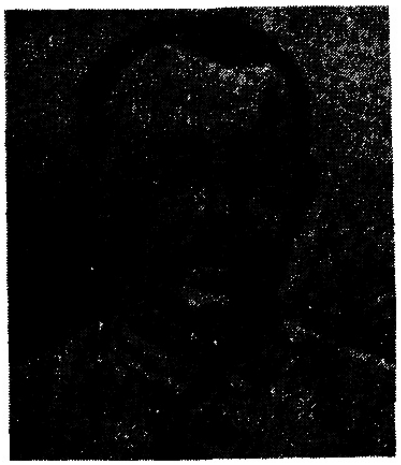

YOLUMUZ MUSTAFA SUPHİLERİN YOLUDUR !

****

Türkiye Komünist Partisinin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı, 28/29 Ocak 1921 gecesinde Karadeniz'de hunharca katledildiler.

Onların katilleri, Türk komprador patron ve ağalarının temsilcisi olan Kemalistlerdir.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı silah elde emperyalist işgale karşı can feda bir mücadele yürüturken; bu mücadelenin önderliğini ele geçiren Kemalistler; milli mücadelenin, sosyal bir devrimle tamamlanmasını engellemenin hesaplarını yapıyorlardı. Kemalistler; Ekim Devriminin emperyalizmin boyunduruğundaki ülkelerdeki, bu arada Turkiye'deki etkilerinden korkuyor; böyle bir devrimi Türkiye'de engellemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Işte Kemalistler Mustafa Suphi ve yoldaşlarını bunun için katlettiler.

Mustafa Suphi, TKP'nin kurucusu idi. O, düşmanın yalnız dışta olmadığını görüyordu. Şöyle diyordu:

" Komünist Partisi için memlekete musallat olan dış düşmanları kovmak nasıl bir görevse, içerde halkın sırtından geçinen yağmacı sınıfları da hazıryiyicilik halinden çıkarıp, yumruk altında çalıştırmak o derece esaslı bir görevdir."

" Kanlarını şimdiye kadar kendi cellatlarının hakimiyeti için döken Türkiye amele, rençber ve askerleri bundan sonra öz hürriyet ve hakımıyetleri uğrunda çarpışacaktır.

Yaşasın amele ve rençberin hürriyet ve hakimiyeti için açtığı savaşta önderlik eden Türkiye komünistleri."

Mustafa Suphi, "Mazlum Türkiye'yi ölümden kurtaracak olan kızıl inkılaptır. Kahrolsun buna karşı duranlar" diyordu.

Mustafa Suphi Türkiye devrimini proleter dunya devrimi cephesinin bir parçası olarak görüyor ve, "Yaşasın Kızıl ışıkları insanlık ufkunda görülmeye başlanan 3. Enternasyonal!" şiarını atıyordu.

Mustafa Suphi büyük bir proleter enternasyonalisti ruhla, 1917 Ekim Devrimini gerçekleştiren Sovyet Rusyayı "Butün dünya işçi ve köylüsünün müşterek vatanı" olarak görüyordu. Şimdi modern revizyonistlerin ihanetı sonucu sosyal-emperyalist bir devlet olan Sovyetler Birliği hakkında, Ekim Devrimi ertesinde yazdığı bir makalede o şunları söylüyordu:

" BÜTÜN DÜNYA
İŞÇİ VE KÖYLÜSÜNÜN
MÜŞTEREK VATANI

Şimdiki Rusya, din, millet ve renk farkı olmaksızın bütün dünya işçi ve fukara koylüsünün müşterek vatanı. Bolşevikler Teşrin-i Evvel Inkılabından sonra bütun Rusya'yı fukara duşmanı zalim kapitalistlerin, yanı altın kuvvetine dayanan zenginlerin tasallutundan temizlediler. Hem de Rus padişahı, Rus bankeri, Rus fabrikacısı, Rus pomeşçiki

(Devamı s.107'de)

Karl Liebknecht

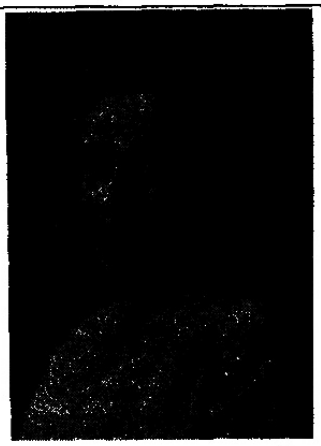

FAŞİST KATİLLERCE KATLEDİLMELERİNİN YILDÖNÜMÜNDE KARL LIEBKNECHT VE ROSA LUXEMBURG'U ANIYORUZ!

****

Lenin'in "III. Enternasyonal'in en iyi temsilcileri" olarak nitelendirdiği Almanya Komünist Partısinin kurucuları olan Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg; Ocak 1919'da faşist katiller tarafından hunharca katledildiler. Burjuvazi Almanya da da komünizm "bela"sını bu şekilde karşı-devrimci darbelerle defetmeye çalıştı. Nasıl Kemalistler, Mustafa Suphi ve yoldaşlarını öldürmekle, Türkiye'de Komünist hareketi durduracaklarını umuyordularsa; Almanya'da da burjuvazi Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un öldürülmesi ile Komünist hareketi ve yeni kurulan Komünist Partisini yoketmeyi amaçlıyordu. Onlar Rosa'yı ve Karl'ı oldürdüler, ama ne Almanya Komunist Partısını, ne de Komünist hareketı yokedemediler.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, uluslararası proletaryanın yüreğine, bılıncine gömüldü; onlar bugün, bütün enternasyonalist şehitler gibi, bugünkü Marksist-Leninistlerın, Bolşeviklerın mücadelesinde yaşıyor.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in ölümünün yıldönümünde, Lenin'ın onlar hakkında bir yazısını yayınlıyoruz.

Kıta Avrupasının en gelişmiş ülkesi olan Almanya'da, Alman emperyalizminin bozguna uğramasıyla doğan eksiksiz cumhuriyet özgürlüğü gerek Alman işçilerine, gerekse tüm dünyaya burjuva demokratik cumhuriyetinin gerçek sınıf karakterini göstermiştir. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un öldürülmesi, yalnızca gerçek proleter Enternasyonal'in, komintern'in en yetenekli kişilerinden, en iyi önderlerinden ikisinin trajik kaderinden öteri değil, en ileri Avrupa ülkesinin —hiç abartmaksızın dunya'daki en ileri devletlerden biri diyebileceğimiz bir ülkenin— sınıf karakterini tam olarak ortaya sermesi bakımından da, dünya-tarihi çapında önem taşıyan bir olaydır. Eğer tutuklanan, yani devlet otoritesinin himayesi altında bulunan kişiler, sosyal-yurtsever bir hukumet işbaşındayken zabitler ve kapitalistler tarafından öldürülebiliyorsa ve bu cinayet cezasız kalabiliyorsa, bu, böyle şeylerin meydana gelebildiği demokratik bir cumhuriyetin burjuva diktatörlüğü olduğunu göstermektedir. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in öldürülmesi karşısında duydukları dehşeti dile getiren, ama bu gerçeği kavrayamayan kişiler, ya budalalıklarını yada ikı yüzlülüklerini sergiliyorlar. Dünyanın en özgür ve en ileri cumhuriyetlerinden birinde, yani Alman Cumhuriyetinde özgürlük, proletaryanın tutuklu önderlerini öldürme ve bundan dolayı cezalandırılmama özgürlüğüdür. Kapitalizm varolduğu sürece, bunun dışında birşey de olamaz, çünkü demokrasinin gelişimi, savaşın ve onun sonuçlarının etkisiyle kaynama noktasına gelmiş bulunan sınıf mücadelesini köreltmez, tersine keskinleştirir.

V.I. LENİN

12 MARTLAR; 12 EYLÜLLER KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ AYAKTA TUTMAK İÇİNDİR ! İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE 12 MARTLARIN; 12 EYLÜLLERİN HESABI SORULACAKTIR !